ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΖΟ
ΙΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΛΟΡΝΤ

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΣΕΛ 72

Μήν ἀγαπᾶς

№ 32
ΔΡΧ 5

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ■ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 32 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ ■ ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1939

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Προμήθεια ὀνείρων

Αὐτὸν τὸν μῆνα σπεύσατε νὰ κάνετε ὅλοι τὶς προμήθειές σας 'Ανοίξτε καινούργια παρτίδα ὀνείρων. Καταρτίστε νέα σχέδια. Στῆστε καινούργιους πύργους στὴν 'Ισπανία. Εἶναι ὁ μήνας ποὺ ἐπιτρέπει ὅλα τὰ σχέδια. Καὶ τὰ πλεον παράτολμα. Μὴν ξεχνατε πὼς ἔχετε μπροστά σας ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, τρακόσες ἑξῆντα πέντε ἡμέρες πλήρεις, γιὰ νὰ παρακολουθήσετε αὐτὰ τὰ... βρέφη τοῦ πρώτου μηνός, τὰ χρυσᾶ ὄνειρα καὶ τὰ τρελλὰ σχέδια, νὰ ἀνδρωθοῦν, νὰ πάρουν σάρκα καὶ ὀστᾶ, νὰ διαπεράσουν τὰ τείχη τῆς φαντασίας καὶ νὰ μεταβληθοῦν σὲ πραγματικότητες.

Μὴν κυττάτε ποὺ ὁ Δεκέμβρης ποὺ μᾶς ἄφησε μαζὶ μὲ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ ἡμεροδείκτη — Μελανίας τῆς 'Οσίας, ἄν ἐνθυμῆσθε — γκρέμισε καὶ σάρωσε τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδια τοῦ περασμένου χρόνου. Γεννάρη μῆνα πάλι εἶχαν ἀρχίσει νὰ στήνωνται κι' αὐτά.

Σωστοὺς δώδεκα μῆνες τὰ ἐθρέψαμε μὲ τὸ ὑστέρημα τῆς καρδιᾶς μας καὶ μὲ τὸ πλεόνασμα τῆς φαντασίας μας. Μὰ τὸ βρέφος μεγαλώνοντας δείχτηκε ἀστοργο πρὸς τοὺς γεννήτορας. Γκρέμισε μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια τοὺς χάρτινους πύργους τῶν ὀνείρων μας. Καὶ μᾶς ἄφησε γυμνοὺς καὶ τρέμοντας, μὲ στραγγισμένη τὴ φαντασία καὶ διπλωμένα τὰ χέρια, ἀνίκανα πιὰ νὰ χτίσουν, ὄχι πύργους, μὰ οὔτε καλύβα, στὸ παγωμένο του κατῶφλι.

Μὴν κυττάτε τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά. 'Αφῆστε τὸ χρόνο ποὺ πέρασε καὶ μὴ γυρῖστε νὰ τὸν ξαναδῆτε. Μπορεῖ νὰ πάθετε ὅ,τι ἔπαθε κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ. Καὶ μὴ μοῦ πῆτε ὅτι δὲν ἔχετε πιὰ καρδιὰ γιὰ νὰ θερμάνῃ ἄλλα ὄνειρα ἢ χέρια γιὰ νὰ στερεώσετε πύργους ἀπὸ τὴν ἀρχή. 'Η πρώτη τοῦ καινούργιου χρόνου ποὺ εἰσήλασε ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις, κάτω ἀπὸ τὸν ἐκκωφαντικὸ ἦχο μιᾶς ροκάνας, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς χαρωποὺς τόνους τοῦ αἰωνίου τραγουδιστοῦ τοῦ ὁδοιπόρου πρεσβύτου τῆς Καισαρείας, μὴ μοῦ πῆτε πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ξύπνησαν τὴν καρδιά σας ἢ δὲν ἔλυσαν τὰ δεμένα χέρια σας.... 'Εδῶ, ὁ Σίσυφος, τὸ αἰώνιον πρότυπον, ἐξακολουθεῖ νὰ κυλάῃ ἀκούραστος στὸ κομπολόι τῶν χιλιετηρίδων τὸν ἀσήκωτο ὀγκόλιθό του. Γιατί, λοιπὸν, νὰ κουραστοῦμε ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοί του;

Εἴχαμε φοβηθῆ πὼς ὁ παληὸς χρόνος, ποὺ ὁ ἰσολογισμός του εἶχε κλείσει μὲ τρομερὸ παθητικό, δὲν θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ συνεχίσωμε τὴν ἐπιχείρησι καὶ στὸν καινούργιο — ν' ἀνοίξωμε τὰ βιβλία μας ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ ὅμως.

Ξανανοίγουμε τὴν κλειστὴ καρδιὰ, κουνᾶμε ξανά, γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν, τοὺς κουρασμένους ἀρμοὺς τῶν χεριῶν μας. Τοῦτο τὸ μῆνα θὰ ξανακάνουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ ὄνειρά μας γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. Προμήθειες κι' ἐλπίδες γιὰ τριακόσες τόσες ἡμέρες. Αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ ὁδηγήσωμε τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς μας στὴν συζυγικὴ παστάδα μὲ τοὺς πόθους καὶ τοὺς παλμοὺς τοῦ ἐφήβου. Αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ λύσωμε τὸ οἰκονομικό μας πρόβλημα — ποιὸ σύγγραμμα μαθηματικὸ θὰ μᾶς δώσῃ, τέλος πάντων, τὴν περιώνυμη λύσι του;— αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ πάρωμε τὸ δίπλωμά μας ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, ποὺ τὸ κυνηγᾶμε δέκα ὁλόκληρα χρόνια, αὐτὸ τὸ χρόνο θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν ἔκθεσι — νέος ἐφιάλτης κι' αὐτὸς τῆς ὑπερατλαντικῆς ἠπείρου, αὐτὸ τὸ χρόνο θά.. θὰ... θὰ....

Αὐτὸ τὸ χρόνο μπορεῖ καὶ νὰ μὴν κάνωμε ἀπολύτως τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά Μπορεῖ νὰ ξαναφτάσωμε στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ ἡμεροδείκτη μας—Μελανίας τῆς 'Οσίας, θὰ τὸ θυμηθῆτε — καὶ νὰ ἔχωμε πάλι μπροστά μας ἀντὶ πύργους, ἐρείπια, μὰ τί σημαίνει; Θὰ ξαναρχίσωμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ ξαναστέριωμά τους. Μνήμονες πάντοτε τοῦ ἀλήστου μνήμης προγόνου ἡμῶν Σισύφου—τοῦ μεγαλομάρτυρος....

ΑΛΤΡΟ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταχυδρομεῖο

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

—Καὶ πῶς τὰ καταφέρατε νὰ ρθῆτε πρῶτος σ' ἕναν τόσο μεγάλης διαδρομῆς ἀγῶνα μὲ σκί;
—Ἁπλούστατα: Ἐπέταξα τὰ σκὶ κι' ἔτρεξα μὲ τὰ πόδια.

ΘΑ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΣΑΝ ΠΛ... ΕΠΙ ΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τυπώσετε ἑκατὸ ἐπι σκεπτήρια, ἀλλὰ σὲ πολὺ γοντρὸ χαρτί! Θὰ τὰ χρησιμοποιήσω, ξέρετε, γιὰ προκλήσεις εἰς μονομαχίαν!

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εβδομαδιαία ανασκόπησις ύπό ΔΗΜ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ βιβλίο

ΠΗΝΙΑΤΟΓΛΟΥ : «Ἡ ἀρχαϊκὴ μορφὴ τοῦ Βασιλικοῦ θεσμοῦ». Ἔκδοσις «Πυρσοῦ».

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ πολὺ πρωτότυπη ἡ μελέτη τοῦ συναδέλφου κ. Λ. Πηνιάτογλου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀποκαλύπτει ἕναν ἐξαιρετικὸ πλοῦτο γνώσεων. Ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ τὸ ἔργο του «δοκίμιον κοινωνικῆς ἀνθρωπολογίας» καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Εἶνε πραγματικὰ τέτοιο, γιατί, ἀκολουθῶντας τὴν συγκριτικὴ ἀνθρωπολογικὴ μέθοδο, δίνει τὸν ὁρισμὸ μαγείας καὶ θρησκείας, ἐξετάζει τὴν περίπτωσι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίδρασι τῶν μάγων καὶ φθάνει ἐκ τῶν μάγων προέλευσιν τῶν Βασιλέων τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε χαρακτηριστικὸ στὸ βιβλίο τοῦ κ. Πηνιάτογλου εἶνε ὁ ὄγκος τῆς μελέτης ποὺ χρειάσθηκε νὰ κάμῃ. Ἡ βιβλιογραφία καὶ οἱ ὑποσημειώσεις ποὺ ἀκολουθοῦν κάθε σελίδα εἶνε ἀπόδειξις τοῦ πόσο ὁ συγγραφεὺς ἐνεβάθυνε στὸ ζήτημα καὶ πόσο εὐσυνείδητα χειρίσθηκε τὸ δύσκολο θέμα του.

Ἀλλὰ τὸ γενικώτερο συμπέρασμα εἶνε τὸ καλύτερο: Ἕνας νέος, σὰν τὸν κ. Λ. Πηνιάτογλου, ἐμφανίζεται μ' ἕνα τέτοιο σοβαρό, ἀξιοπρόσεκτο καὶ μελετημένο βιβλίο. Ἀξίζει νὰ τὸ χαιρετίσωμε σὰν μιὰν ἀληθινὴ κατάκτησι τῶν νέων ἀνθρώπων.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Τὰ συμπεράσματα γιὰ τὶς καλύτερες ἐκδόσεις τοῦ 1938. — Βιβλία καὶ συγγραφεῖς

Ἡ τελευταία Ἔκθεσις τοῦ Βιβλίου, ποὺ ἄνοιξε στὴν αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ νὰ γίνουν ἐνδιαφέροντες ἀπολογισμοὶ γιὰ τὴν κίνησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Βιβλίου κατὰ τὸ 1938.

Ἔτσι κι' ἐμεῖς, σ' ἕνα σύντομο σημείωμα θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσωμε μιὰν εἰκόνα τῆς κινήσεως αὐτῆς.

Τρεῖς εἶνε οἱ κατηγορίες τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τὸ 1938 βιβλίων. Πρῶτον τὰ κρατικὰ δημοσιεύματα, δεύτερον τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ τρίτον τὰ φιλολογικὰ καὶ ἱστορικὰ ἔργα.

Ἀπὸ τὰ κρατικὰ δημοσιεύματα πρέπει νὰ σταματήσωμεν στὰς λαμπρὰς ἐκδόσεις τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ οἱ ὁποῖες εἶνε ἀληθινὰ ἐφάμιλλες τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ οἱ ὁποῖες ἐπέτρεψαν στὴν πατρίδα μας νὰ παρουσιασθῇ πραγματικῶς ἀσπροπρόσωπη. Σημειώνομε ἰδιαιτέρως τὴν ἐπιθεώρησιν «Ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα», τὰ «75 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας» καὶ πολλὲς ἄλλες ὡραῖες ἐκδόσεις. Ἀπὸ τὶς ἄλλες κρατικὲς ἐκδόσεις εἶνε ἄξια λόγου τὰ δημοσιεύματα τῆς γενικῆς στατιστικῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἀποδίδει λαμπρὰ ἀποτελέσματα καὶ παρέχει στοιχεῖα μεγίστης ἀξίας.

Καὶ στὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα ἐσημειώθη πρόοδος. Πολλοὶ ἐπιστήμονες, ἰδίως οἰκονομολόγοι, ἐθεώρησαν καθῆκον νὰ παρουσιάσουν ἐνδιαφέρουσες μελέτες ἢ καὶ εἰδικὲς ἀκόμη μονογραφίες ἐπὶ τῶν πλέον ἀπροόπτων ἐπιστημονικῶν ζητημάτων.

Πρὶν εἰσέλθωμε στὰ φιλολογικὰ βιβλία πρέπει νὰ παρατηρήσωμε ὅτι τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἡ ἔκδοσις εἶνε ἐπιμελημένη, τὸ ὑλικὸν ἱκανοποιητικόν, καὶ ἡ ἐμφάνισις ἀρτία.

★

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα στὸ φιλολογικὸ βιβλίο, τὸ ὁποῖον διαιρεῖται σὲ δύο πάλι κατηγορίες. Ποίησις καὶ Πεζογραφία. Στὴν πρώτη, χαρακτηριστικὸ εἶνε ἡ πλημμύρα τῶν στίχων. Ἄφθονες ποιητικὲς συλλογὲς ἐξεδόθησαν στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ 1938. Εἰδικός, δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ γνωρίζῃ τὰ πράγματα, μᾶς εἶπε ὅτι οἱ ποιητικὲς συλλογὲς ὑπερβαίνουν εἰς ἀριθμὸν ὅλες τὶς ἄλλες κατηγορίες τῶν βιβλίων.

Τὸ πράγμα εἶνε φυσικόν, ἀφοῦ κάθε ἡλικία ἐννοεῖ νὰ καλλιεργήσῃ τοὺς στίχους.

Ἔχομε ὑπ' ὄψει μας δυὸ χαρακτηριστικὲς συλλογές, μιὰν τοῦ 17ετοῦς ποιητοῦ κ. Ὀρέστη Καλισβῆ, μὲ τὸν τίτλο «Τραγούδια τῆς ψυχῆς μου» καὶ μιὰν τοῦ παλαιμάχου ποιητοῦ κ. Δόγη Βουγιουκλάκη μὲ τὸν τίτλο «Ροδοπέταλα καὶ ἀγκάθια».

Βέβαια, ἀπὸ τὶς συλλογὲς αὐτὲς μόνο ἐλάχιστα πράγματα δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς πραγματικῶς ἀντιπροσωπεύοντα τὴν τέχνη, ἀλλὰ ἡ ὅλη κίνησις εἶνε χαρακτηριστικὴ τῆς ζωηρᾶς ζυμώσεως ἡ ὁποία συντελεῖται.

Φθάνομε τέλος στὰ πεζογραφήματα. Οἱ ἐκδοτικοὶ οἶκοι Κολλάρου, Πυρσός, Πάπυρος, Δημητράκος, Ἐλευθερουδάκης καὶ ἄλλοι, μᾶς ἔδωσαν σειρὰ ὡραίων ἐκδόσεων. Σημειώνομε τὶς μεταφράσεις τοῦ κ. Λάμψα. τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Καραγάτση «Γιούγκερμαν», τὴν «Ξένη γῆ» τῆς κ. Αἰμιλίας Δάφνη, τὶς μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ποὺ ἐκδίδει συνεχῶς ὁ «Πάπυρος» καὶ σειρὰ ἄλλων βιβλίων.

Τὰ σημαντικώτερα ἐξ αὐτῶν εἶνε τὸ «Στὸ Ἰόνιο μὲ τὴ βάρκα» τοῦ κ. Ζάππα, οἱ «Σίφουνες καὶ Ἀλκυονίδες» τοῦ κ. Π. Κατηφόρη, ἡ «Ὀδύσσεια» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη—ἐπὶ τῆς ὁποίας πολλὲς ἐπιφυλάξεις διατυποῦνται—, οἱ «Καινούργιοι ἄνθρωποι» τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη, τὸ «Χρονικὸ μιᾶς πολιτείας» τοῦ κ. Π Πρεβελάκη, —ποὺ ἀποτελεῖ σημαντικὴ συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς λαογραφίας τῆς Κρήτης. Τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Κουρήτη «Σταυροδρόμι», ὁ «Ρήγας Βελεστινλῆς» τοῦ κ. Ρώτα, οἱ «Πετειμεζάδες» τοῦ κ. Κ. Καλαντζῆ, οἱ μεταφράσεις τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Ὄσκαρ Οὐάϊλδ, ἡ ὡραία βιογραφία τοῦ κ. Σαράφη «Βερόνη Γενάδη», τὸ εὐθυμογραφικὸ βιβλίο τοῦ κ. Δημητρίου Ψαθᾶ, «Ἡ Θέμις ἔχει νεῦρα» — ποὺ ἐσημείωσε μεγάλην ἐκδοτικὴν ἐπιτυνία—, ἡ «Μονοξιὰ τῆς Κας Ι. Μπουκουβάλα κ.λ.π.

Βέβαια ὑπάρχουν πολλὰ βιβλία, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιληφθοῦν στὸν περιωρισμένον αὐτὸν χῶρον. Ἀρκούμεθα λοιπὸν σ' αὐτὰ ἐδῶ.

Τὸ θέατρο

— Πυρετωδῶς ἑτοιμάζεται στὸ θέατρον Κοτοπούλη ἡ «Μπλὲ Ἀλεποῦ».

—Ἡ πρεμιέρα ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐνωρίτερα, ἀλλ' ἀνεβλήθη λόγῳ ἀδιαθεσίας τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Γ. Παπᾶ.

—Καὶ μιὰ θεατρικὴ πρόοδος. Ἡ χθεσινὴ παράστασις τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη μὲ τὸν «Τελευταῖον λόρδον» μετεδόθη ραδιοφωνικῶς.

—Ἔγινε δηλαδὴ εἰδικὴ σύνδεσις τοῦ σταθμοῦ μὲ τὸ θέατρον, εἰς τρόπον ὥστε ἡ παράστασις μετεδόθη θαυμάσια.

—Φυσικὰ αὐτὸ γίνεται γιὰ τὶς παιδικὲς παραστάσεις τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη, οἱ ὁποῖες κατ' ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεως δίδονται γιὰ τὴν Νεολαία.

—Πρέπει ἀκόμη νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ ραδιοφωνικὴ αὐτὴ μετάδοσις θὰ γίνεται κάθε Τετάρτην καὶ Παρασκευήν.

—Ἀναγγέλλεται ὅτι ὁ μεγάλος Ἀγγλικὸς θίασος «Ὄλντ Οὐήκ», θὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου τὴν 29 Μαρτίου.

—Ἤδη ἀφίκετο ὁ κ. Χάμφριτς, ἐκπρόσωπος τοῦ θιάσου, ὁ ὁποῖος ἐρρύθμισε τὰ τοῦ ρεπερτορίου.

—Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχωμε καὶ ἄλλη σημαντικὴν ἄφιξιν θιάσου.

—Πρόκειται γιὰ τὸ γαλλικὸ θεατρικὸ συγκρότημα τοῦ κ. Σὰρλ Ντυλλέν, τὸ ὁποῖον θὰ παίξῃ ἐδῶ τὸν Μάϊον.

—Ἡ ἐμφάνισις θὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη.

—Ὁ κ. Ντυλλὲν θὰ παρουσιάσῃ ἕνα καὶ μόνον ἔργον, τὸν «Βολπόνε», τοῦ Μπὲν Τζόνσον. τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὴν «Ἐλευθέραν Σκηνήν».

Ζωγραφική

Ἡ 6η Χιουμοριστικὴ Ἔκθεσις τῶν Σκιτσογράφων στὴν «Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν».

Ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις ἡ ἐφετεινὴ 6η ἔκθεσις τοῦ Συνδέσμου Σκιτσογράφων, ἡ ὁποία ἄνοιξε στὰς αἰθούσας τῆς «Στέγης Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ παρουσίᾳ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου.

Στὴν ἔκθεσι αὐτήν, ὅπου τὸ χιοῦμορ βρίσκεται σὲ ἀποθέωσι, ἐκτίθενται περίπου 200 ἔργα ἐπαγγελματιῶν καὶ ἐρασιτεχνῶν σκιτσογράφων. Σημειώνομεν τὰ σκίτσα τῶν κ.κ. Ν. Καστανάκη, Φ. Δημητριάδη, Κ. Μπέζου, Ἀνδρ. Βλασσοπούλου, Νουάρ, Κουμετάκη, Πολενάκη, Εὐ. Τερζοπούλου, Α, Κορογιαννάκη, Ν. Νομικοῦ, Δομ. Βαρδακώστα, Π. Βυζαντίου, Ἀγγ. Τσαχῆ, Γ. Γκείβελη, Γ. Γρηγόρη, Γ. Λυδάκη, Σ. Ξενοπούλου, Ε. Παπαδημητρίου, Α. Χόροβιτς κ.λ.π.

Ὡραῖα εἶνε τὰ σκίτσα τοῦ κ. Φώτου Γιοφύλλη, τοῦ κ. Φοράουερ, καθὼς καὶ ἀξιοσημείωτα τὰ ἔργα τῶν ἐρασιτεχνῶν κ.κ. Γ. Μαρινοπούλου, Ν. Γιοῦρε, Ν. Κατσαροῦ καὶ Μ. Πολιάρου.

Ὁ περιωρισμένος χῶρος τῆς στήλης αὐτῆς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύξωμε τὸ θέμα μας. Πρέπει ὅμως συμπερασματικὰ νὰ τονίσωμε ὅτι ἡ ἐφετεινὴ ἔκθεσις σημειώνει αἰσθητὴν πρόοδο.

Φράσεις

ΜΕΣΩΝ ΜΗΤ

Τὰ μυστικὰ τῶν φουστανιῶν

Η ΑΡΣΕΝΙΚΗ... ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

ΤΟΝ περασμένο μῆνα ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπεκάλυψε τὸ φῦλον τοῦ τριαντακοντα-ετοῦς Οὐίλλιαμ Οὐάϊτ. Ἦταν γυναῖκα! Ὁ ἀπατεὼν ἐβεβαίωσε ὅλους ὅτι ἐπὶ δέκα χρόνια περνοῦσε γιὰ γυναῖκα. Τὸ 1931, ὡς Μαρία Μπαϊκερ «παντρεύτηκε» ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ «γυναῖκα του» ἦταν ἄντρας, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκε στὸν κοιτῶνα τους ἡ ἀστυνομία καὶ ἀπεκάλυψε τὸ σκάνδαλον. Ὁ Οὐίλλιαμ Οὐάϊτ ἐργαζόταν ὡς... χορεύτρια σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπροντγουαίη. Φουστάνια φορροῦσε ἀπὸ δεκαέξη χρονῶν. Μεταξὺ τῶν ἐπαγγελμάτων ποὺ εἶχε ἐξ ἀρχῆς ἦταν τῆς νοσοκόμας, τῆς γκαρσόνας, τῆς καμαριέρας κλπ.

Καὶ τώρα, ὁ θάνατος τοῦ Ἀλφρέδου Γουάρ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πενῆντα χρόνια ὑπηρετοῦσε τοὺς ἀφέντες του στὸ Λονδῖνο, τὸ Παρίσι καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὡς «τέλειος οἰκονόμος». ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦταν μιὰ γυναῖκα

Η ΓΕΝΕΙΟΦΟΡΟΣ ΚΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΛΤΙΜΟΡΗΣ

ΠΑΡΟΜΟΙΕΣ ἀπάτες ἔχουν συμβῆ πολλές. Ἐδῶ καὶ τριάμισυ χρόνια καὶ ὅταν ψυχορραγοῦσε ἡ «καπετάνισσα Ἐλβίνα Αἰμιλία Πέρρυ», γνωστὴ μὲ τὴν ἐπωνυμία ἡ Γενειοφόρος Κυρία τῆς Βαλτιμόρης, ὡμολόγησε ὅτι ἦταν ἄντρας καὶ ὅτι ἐπὶ πενῆντα χρόνια ἐμενε μετεμφιεσμένη σὲ γυναῖκα. Ἡ Πέρρυ μεταμφιέστηκε σὲ κυρία σὲ μικρὰ ἡλικία καὶ ἀμέσως ἄνοιξε ἡ τύχη της... Παντρεύθηκε! Καὶ ὅλοι τὴν θεωροῦσαν ὡς τὴ μπτέρα ἑνὸς παιδιοῦ 14 χρονῶν. Ἀφοῦ πλανήθηκε ἐπὶ δέκα χρόνια σὲ ὅλες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες παίζοντας στὰ ὑπαίθρια θεάματα ὡς θηλυκὴ μποξὲρ καὶ παλαίστρια ἐγκαταστάθηκε στὴ Βαλτιμόρη, ὅπου περνοῦσε πάντα γιὰ γυναῖκα.

Ο ΦΟΥΣΤΑΝΟΦΟΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΤΟ 1929 στὸ Παρίσι, μιὰ γυναῖκα καταδικάστηκε, κατηγορουμένη γιὰ τὸν φόνο τοῦ συζύγου της Πὼλ Κρέϊπ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δέκα χρόνια διῆγε μιὰ διπλῆ ζωὴ στὴν Μονμάρτρη. Ἡ κατηγορουμένη ἰσχυρίσθηκε ὅτι τὸν ἐπυροβόλησε ὅταν ἐπέστρεψε μιὰ νύχτα στὸ συζυγικὸ σπίτι ντυμένος μὲ φουστάνια ποὺ ἀνάδιναν μυρωδιὲς καὶ ἀφοῦ τὴν ξεσήκωσε, καὶ τὴν ἀπείλησε ὅτι θὰ πετοῦσε τὸ μωρὸ παιδί τους ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ... ΜΑΝΙΚΙΟΥΡΙΣΤΑ

Ἕνας λιποτάκτης, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου φόρεσε φουστάνια, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξι καὶ τὴν σύλληψι ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς ἀρχές. μὲ τὸ ἀποτέλεσμα νὰ συγκεντρώσῃ βαθμιαίως ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς γοητευτικῆς γυναί. Ἐργάσθηκε ὡς ἀνθοπώλις καὶ κατόπιν ὡς μανικιουρίστα. Μόνον ἡ γυναῖκα του ἐγνώριζε τὸ μυστικό του.

Η ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ...

ΕΔΩ καὶ ἑπτὰ χρόνια ἕνας πρώην ἀξιωματικὸς μὲ φανταχτερὸ παρουσιαστικό, κατηγορήθηκε καὶ ἐδικάσθηκε ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο τοῦ Ἀϊ Οὐάϊκομπ γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἐργαζόταν ὡς «μασὲζ» σὲ μιὰν αἴθουσα ξιφασκίας. Ὁ κατηγορούμενος ἐμελέτησε τὸ ἔγκλημα τῆς πλαστοπροσωπείας: δικαιολογήθηκε ὅμως ὅτι ὡς ἄνδρας δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ καμμιὰν ἐργασία.

ΜΕ ΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΤΙΣΣΑΣ

ΠΡΙΝ τρία χρόνια μιὰ κυρία ἡλικίας 60 χρονῶν ἀπευθύνθηκε στὸν τελωνειακὸ σταθμὸ τῶν Αὐστριακῶν συνόρων γιὰ νὰ προμηθευθῇ μιὰ κάρτα ταυτότητος. Τὸ διαβατήριό της ὅμως παρουσίαζε ἔναν ἄνδρα. Οἱ ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἦταν ἄνδρας. Ὅτι εἶχε παντρευτῆ πρὶν τριαντα χρόνια , ὅτι ἔχασε πρῶτα τὸ παιδί του κατόπιν τὴ γυναῖκα του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τιμήσῃ τὴ μνήμη της φορῶντας τὰ... φουστάνια της, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπέτυχε τὴν ἄδεια τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὴν μεταμφίεσι αὐτή. Κοντολογὶς ἔζοῦσε ὡς γυναῖκα ἐπὶ εἴκοσι χρόνια.

ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΙΑ ΓΙΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ

ΜΙΑ ἄλλη παράξενη περίπτωσις ἦταν ἐκείνη ποὺ συνέβη τὸν περασμένο χρόνο σ' ἕναν κηπουρὸ, τὸν Σούρρεϋ, ὁ ὁποιος προσήχθη στὸ δικαστήριο κατηγορούμενος γιὰ μιὰ διάρρηξι. Ἀπολογούμενος εἶπε ὅτι ἐπιέσθηκε στὴν πραξι του ἀπὸ μιὰν ἐπίμονη καὶ ἀνεξήγητη μανία νὰ κλέβῃ ροῦχα γυναικεῖα, τὰ ὁποῖα μετέφερε σὲ μιὰν ἀποθήκη στὸν κῆπο καὶ ντυνόταν μὲ αὐτὰ γυνσῖκα. Τὴν δουλειὰ αὐτὴ τὴν ἔκανε ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν δέκα χρονῶν παιδὶ καὶ πρωτοφόρεσε τὸ φουστάνι τῆς μητέρας του...

Η ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ... ΚΥΡΙΟΣ

ΤΟ 1932, οἱ διευθυνταὶ μιᾶς νυχτερινῆς λέσχης τοῦ προαστείου τῆς Νέας Ὑόρκης, Γκρήνουϊτς, ἐξεπλάγησαν ὅταν ἀνεκάλυψαν ὅτι, μιὰ σοβαρὴ σερβιτόρα μὲ μαῦρα μακρυὰ μαλλιά, ντυμένη μὲ γοῦστο καὶ μὲ πρόσωπο ἀφτιασιδωτο, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦσε λαμπρὰ στὸ κατάστημά τους ἐπὶ δυὸ χρόνια, ἦταν ἄνδρας.

Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε μπορέσει νὰ βρῇ δουλειὰ γιὰ νὰ κερδίσῃ τίμια τὸ ψωμί του καὶ ἔγινε κλέφτης. Ἀλλὰ συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ δικάστηκε μὲ φυλάκισι τὴν ὁποία ἐξηγόρασε. Κατόπιν αὐτῆς τῆς πράξεως δὲν εὕρισκε δουλειὰ πουθενά. Ἔτσι ἄφησε τὰ μαλλιά του νὰ μεγαλώσουν καὶ ὠνομάσθηκε Μαρία.

ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ σινιόρα Τερέζα Καρντελίνο, φοιτήτρια τῆς φιλοσοφίας στὸ Ἀνώτατο Ἰνστιτοῦτο τῆς Φλωρεντίας, ἔδωκε μὲ ἐπιτυχία ἐξετάσεις καὶ πῆρε τὸ δίπλωμά της. Τὴν ἄλλη μέρα ἐδήλωσε ὅτι ἦταν ἄντρας «Ἀρκετὰ ὑπέφερα, μὲ τὸ νὰ μὲ θεωροῦν ὅτι ἀντιπροσωπεύω τὸ ἀσθενὲς φῦλο, καὶ κατέφυγα στὰ δικαστήρια». Πράγματι ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε μεγαλώσει ὡς γυναῖκα κατὰ λάθος.

Οἱ συμφοιτήτριές της εἶχαν παρατηρήσει ὅτι ἐξυριζόταν κάθε πρωῖ καὶ ἡ φωνή της δὲν ἦταν γυναικεία. Μολαταῦτα ντυνόταν ὡς γυναῖκα κομψά.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Μιά 'Ελληνὶς μνηστὴ τοῦ Καρλομάγνου

Ἡ κόρη τοῦ σοφοῦ Ἀθηναίου ρήτορος Λεοντίου, ἡ Ἀθηναῖς, δὲν ἦταν ἡ μόνη κόρη τῶν Ἀθηνῶν ποὺ ἐβασίλευσε στὸ Βυζάντιο.

Τριακόσια πενῆντα καὶ πλέον χρόνια κατόπιν, καὶ ἄλλη ὡραία καὶ σοφὴ Ἑλληνὶς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἔγινε σύζυγος Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος: Ἡ Εἰρήνη, ἡ γνωστὴ ὡς Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, ποὺ κατὰ τὴν ἔνδοξη σταδιοδρομία τῆς στὸ θρόνο τῆς Οἰκουμένης οἱ ὑπήκοοί της τὴν ἔλεγαν «ἡ Ἀθηναία» ἁπλῶς.

Γιὰ τὴν πρώτη, τὴν Ἀθηναῖδα, ξέρουμε μὲ λεπτομέρειες τὸ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς της ὀρφανὴ καὶ πῆγε στὴν Πρωτεύουσα νὰ ζητήση τὸ δίκηο της στὸ Παλάτι γιὰ μιὰ κληρονομικὴ διαφορὰ ποὺ εἶχε μὲ τ' ἀδέρφια της. Ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ὁ Β΄ μοιράστηκε μαζί της τὴν καρδιά του καὶ τὸ στέμμα του. Γιὰ τὴν ἄλλη ὅμως, τὴν Εἰρήνη τὴν Ἀθηναία, τίποτα ἀπολύτως δὲν εἶνε γνωστὸ περὶ τοῦ πῶς ἀκριβῶς βρέθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι. Οὔτε ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας της. Γεγονὸς εἶνε μόνο ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅτι εἶχε μεγαλώσει κάτω ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα, καὶ ὅτι στὸ Βυζάντιο ἔφθασε μεγάλη κοπέλλα πιά, μορφωμένη στὴν ἐντέλεια ἀπὸ τὴν πατρίδα της, καὶ ὅτι ἐκαμάρωνε γιὰ τὴν σπουδαία της οἰκονένεια.

Μὲ τὸν Λέοντα ἔγινε ὁ γάμος της ὅταν ἀκόμη ὁ γαμβρὸς ἦταν διάδοχος, γιατὶ ζοῦσε κι' ἐβασίλευε ὁ πατέρας του Κωνσταντῖνος, τὸ ἔτος 769. Ἔξη χρόνια τὰ πέρασε στὸ πλευρὸ τοῦ ἀνδρός της ὡς πριγκήπισσα. Τὸ 775 ὁ Κωνσταντῖνος πέθανε. Ὁ γυιός του ὁ Λέων ἐβασίλευσε ἄλλα πέντε χρόνια. Καὶ τὸ 780 ποὺ πέθανε κι' αὐτός, ἡ Αὐγούστα σύζυγός του Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, ὡς χήρα Αὐτοκράτειρα, ἐπῆρε τὰ ἡνία τοῦ ἀπεράντου Κράτους ἐξ ὁλοκλήρου στὰ χέρια της μὲ τὸν τίτλο τῆς ἀντιβασιλίσσης, ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου τέκνου της. Καὶ ἀπὸ τὴ χρονολογία αὐτὴ ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζη ἡ φυσιογνωμία της, ἡ πιὸ ἐπιβλητικὴ ἴσως φυσιογνωμία γυναικὸς ποὺ ἐκράτησε τὸ σκῆπτρο ὄχι ὡς σύζυγος Αὐτοκράτορος, ἀλλὰ ὡς ἀσκοῦσα μόνη της τὰ βασιλικὰ καθήκοντα...

. . . . . .

Ἡ ἀντίδρασις ποὺ συνήντησε ἡ νεαρὴ ξένη ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὑπῆρξε τρομαχτική.

Τέσσερα ἀδέρφια τοῦ ἀνδρός της διεκδικοῦσαν τὸ θρόνο ὡς φυσικὴ κληρονομία τους. Τὴν κατηγόρησαν ὅτι εἶχε φαρμακώσει ἡ ἴδια τὸν Λέοντα γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν ἀκόρεστη φιλοδοξία της. Καὶ ἐβεβαίωναν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν συμφωνοῦσε μαζί της σὲ τίποτε καὶ ὅτι εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ τὴν χωρίση, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα πρωὶ βρέθηκε νεκρὸς καθὼς κοιμῶταν στὸ πλάϊ της. Ὅτι αὐτὴ εἶχε ξεκάμει καὶ τὸν πεθερό της προτήτερα, ἀπὸ βιασύνη νὰ βάλη τὸ διάδημα στὸ κεφάλι της.

Κάθε ἄλλη γυναῖκα στὴ θέσι της θὰ φοβῶταν καὶ θὰ προσέφευγε σὲ λύσεις συμβιβαστικές. Αὐτὴ ὅμως δὲν λογάριασε κανέναν κίνδυνο. Διέταξε ἔμπιστα ὄργανα τῆς Αὐλῆς νὰ συλλάβουν διὰ νυκτὸς τοὺς κουνιάδους της. Στὴν ἀρχὴ ἔβαλε νὰ τοὺς κουρέψουν καὶ νὰ τοὺς φορέσουν ράσα μοναστῆρι, νὰ γίνουν ἀναγκαστικὰ καλόγηροι. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ σκέφθηκε ὅτι:

—Τὰ μαλλιὰ μεγαλώνουν γρήγορα καὶ δὲν ἀλλάζει ἡ κεφαλή!,

ἐπροτίμησε ἄλλο, ριζικώτερο μέτρο: Τοὺς ἔκαμε εὐνούχους καὶ τοὺς τέσσερις!

Ἰὸ θάρρος της ἐπτόησε καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ κανεὶς σ' ὅλη τὴν Αὐτοκρατορία δὲν τόλμησε νὰ βγάλη γκίχ. Ἡ Εἰρήνη βρισκόταν ἀληθινὰ σὲ ριζικὴ διάστασι πρὸς τὸν Λέοντα καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συγγενεῖς του. Ὁ παποῦς του βαστοῦσε ἀπὸ Ἀρμενίους τῆς δυναστείας τῶν Ἰσαύρων. Ἡ μητέρα του ἦταν Οὐννικῆς προελεύσεως, κόρη τοῦ χαγάνου τῶν Χαζάρων. Χαζάρα ἀπὸ γένος βάρβαρο. Καὶ ὅλοι τους μαζὶ εἰκονομάχοι λυσσαλέοι, αἱρετικοὶ διαφθορεῖς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ἀθηναία πίστευε ὅτι αὐτὴ ἡ μανία καταστροφῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων στὶς ἐκκλησίες, ποὺ τὸ σύνθημά της ἐδίδετο ἀπὸ τὸ μέγα Παλάτιον, ἦταν ἀσέβεια ἀσυγχώρητη, καὶ δὲν βοηθοῦσε καθόλου, ἄλλως τε, καὶ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως μεταξὺ τῶν πολιτῶν. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶχε ἔρθει πραγματικὰ σὲ προστριβὲς μὲ τὸν γηραλέο Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο. Ὅταν δὲ ἔγινε Αὐτοκράτωρ ὁ Λέων, ὁ ἄνδρας της, ἐξεδηλώθη φανατικὸς εἰκονομάχος κι' αὐτός. Τότε τὰ χόνδρηνε μαζί του ἡ Αὐτοκράτειρα.

Καὶ οἱ δύο θάνατοι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐφάνηκαν «μυστηριώδεις» καὶ ἀπεδόθησαν σ' αὐτήν!

Ἀλλὰ ἡ Ἀθηναία πολὺ λίγο καταδέχτηκε νὰ προσέξη στὶς σπερμολογίες τῶν διαδόσεων — ὅσο κι' ἄν ὡς σήμερα πιστεύεται ὅτι ἐνέχεται σ' αὐτὰ τὰ κακουργήματα.

★

Ἡ προσοχὴ τῆς Αὐτοκράτειρας ἐστράφη ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα, σὲ δυὸ μεγάλες μορφὲς ἐπικινδύνων ἐχθρῶν ποὺ περίζωναν τὸ Κράτος της ἀπὸ τὴ Δύσι καὶ τὴν Ἀνατολή. Στὴν Ἀραβία ἡγεμόνευε ὁ τολμηρὸς στρατηλάτης Χαλίφης Ἀροὺν — Ἄλ — Ρασήντ, ποὺ κατέλυε τὶς Βυζαντινὲς κτήσεις στὴ Μικρὰ Ἀσία, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν ὑπόλοιπη Ἀφρική, καὶ ἐβάδιζε ἀπειλητικὰ πρὸς τὴν Προποντίδα. Καὶ στὴν Εὐρώπη εἶχε ξεσηκώσει ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη τοὺς Φράγκους ὁ Κάρολος ὁ Μέγας — ὁ Καρλομάγνος—καὶ ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσε ἡ ἡμιβάρβαρη ὁρμή του νὰ ξεχυθῆ ἀκράτητα πρὸς τὸ Βυζάντιο!

Μὲ σοβαρότητα, λοιπόν, ἀνάλογη πρὸς τὴ δυσκολία τῶν περιστάσεων, ἡ Εἰρήνη ἀντιμετώπισε πρῶτα πρῶτα τὸ ζήτημα τῆς γαληνεύσεως τῶν πνευμάτων μέσα στὰ ὅρια τοῦ βασιλείου της. Καί, ἀντικατέστησε ἀποφασιστικὰ τὸν Πατριάρχη Παῦλο, ποὺ εὐνοοῦσε τοὺς εἰκονομάχους, ἔτσάκισε χωρὶς ἔλεος τοὺς ὀπαδοὺς τῆς αἱρέσεως, συνεκάλεσε τὴν Ζ΄ Σύνοδο τῶν ἁγίων πατέρων στὴ Νίκαια καὶ ἀνεστήλωσε μ' ἐπισημότητα τὰ εἰκονίσματαστὴ θέσι τους. Εἶνε ἡ ἑορταζομένη ἔκτοτε Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας — 24 Σεπτεμβρίου 787.

Μὲ τὸν Λέοντα, βέβαια, δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο ποτὲ παρόμοιο κατόρθωμα ποὺ ἔβαλε ἀφ' ἑνὸς ὁριστικὸ τέλος σὲ μιὰν ἀθλιότητα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἄφησε στὸ ἑξῆς τὸ στάδιο ἐλεύθερο στὴν ὡραιότερη ἐκφρασι καλλιτεχνικῆς δημιουργίας τοῦ Πολιτισμοῦ, τὴ Βυζαντινὴ ἁγιογραφία, ποὺ τόσο θαυμάζονταν στοὺς αἰῶνες τὰ ἀνυπέρβλητό της ἀριστουργήματα.

Γιὰ τοὺς Ἄραβας, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχαν προελάσει ἀμέτρητοι κι' ἐστρατοπέδευαν στὴν ἀπέναντι ἀκρογιαλιὰ τοῦ Βοσπόρου, ἑτοιμάζοντας σκάφη γιὰ νὰ περάσουν στὴν Πόλη, ἐχρησιμοποίησε πανστρατιά. Κι' ἔβαλε ἀρχηγοὺς τῶν ὅπλων δυὸ προσωπικοὺς ἐμπίστους της, τοὺς θαλαμηπόλους τῶν ἀνακτόρων Θεόδωρον καὶ Ἰωάννην, εὐνούχους καὶ τοὺς δυό. Εἶχε ἐκτιμήσει τὴν πανουργία τους, ποὺ τὴ θεωροῦσε ἀνώτερη ἀπὸ τὴ γενναιότητα. Τοὺς ἑτρομοκράτησε πρὶν ξεκινήσουν, ὅτι ἢ θὰ νικήσουν, ἢ νὰ τὸ ξέρουν ὅτι δὲν θὰ ξαναβροῦν θέσι στὴν εὔνοιά της ζωντανοί! Καὶ οἱ Ἄραβες βρέθηκαν ἀναπάντεχα πολιορκημένοι ἐκεῖ ποὺ νόμιζαν ὅτι ἦσαν κατακτηταί. Οἱ δύο εὐνοῦχοι αὐτοσχέδιοι στρατηγοὶ τοὺς ἀπεμόνωσαν, τοὺς ἔβαλαν γύρω—γύρω φωτιὰ καὶ τοὺς ἔκαψαν!

Ἄλλη ἀμέσως αἰσθητὴ ἐνόχλησις ἦσαν οἱ Σλαῦοι ποὺ εἴχαν κατέβει σιγὰ—σιγὰ κάτω στὴν κυρίως Ἑλλάδα, ἄλλοι ὡς μισθοφόροι στρατιῶτες τοῦ Βυζαντινοῦ στρατοῦ καὶ ἄλλοι ὡς μετανάσται καὶ ποὺ ὠργίαζαν στὴ Στερεὰ καὶ τὴν Πελοπόννησο, καὶ τὰ ἄλος, ἐκήρυξαν ἀναφανδὸν στάσι μὲ σκοπὸ νὰ ἐγκατασταθοῦν δικό τους βασίλειο. Ἡ Εἰρήνη ἐξεστράτευσε αὐτοπροσώπως, καὶ ἡ παρουσία της — ἦταν καὶ συμπολῖτις, παλαιοελλαδίτισσα — προκάλεσε τόσον ἐνθουσιασμὸ, ὥστε οἱ Σλαῦοι ἐξωλοθρεύθησαν. Ἡ Αὐτοκράτειρα, ὕστερ' ἀπὸ τὴ μεγαλειώδη νίκη της, περιώδευσε ὁλόκληρη τὴ Βαλκανική, καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη στὴν ἕδρα της, ἔκαμε θρίαμβο ἀπάνω σὲ πολεμικὸ ἅρμα, ὅπως οἱ Ρωμαῖοι Καίσαρες στὸν Ἱππόδρομο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

. . . . . .

Γιὰ τὸν Καρλομάγνο, τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Φράγκων, ἡ Ἀθηναία βασίλισσα προτίμησε ἄλλη, πιὸ ραφινάτη πολιτική.

Τοῦστειλε δῶρα, πολύτιμα δείγματα χειροτεχνίας καὶ κολακευτικὰ χαιρετίσματα, ὡς πρὸς ἰσότιμον. Τοῦ μήνυσε μὲ πρέσβεις, σταλμένους ἐπίτηδες—τοὺς ἐκλεκτότερους διανοουμένους τῆς ἐπικρατείας της—ὅτι τὸν θεωρεῖ σύμμαχον σταλμένον ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ συνεργήση μαζί της νὰ ἐκπολιτίσουν τὰ βάρβαρα Ἔθνη τοῦ Κόσμου σὲ μιὰν ἐνιαία προσπάθεια. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀλήθεια τῶν προθέσεών της, τὸν παρακαλοῦσε νὰ δεχθῆ νὰ δώση τὴν ἀκριβῆ μονογιὰ νύφη, στὸν πορφυρογέννητο γυιό της, τὸν διάδοχο Κωνσταντῖνο, νὰ γίνη Αὐτοκράτειρα στὸ Βυζάντιο! Τὸ σχέδιο ἦταν περίφημο ὡς διπλωματικὴ πρᾶξις καὶ εἶχε σημασία ἀληθινὰ σωστική. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μελλοντικὴ βασίλισσα ἔπρεπε νὰ μάθη Ἑλληνικά, ἡ Εἰρήνη διάλεξε τὸ σοφώτερο καθηγητὴ τοῦ παλατιοῦ της, τὸν εὐνοῦχο Ἐλισσαῖο καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Αὐλὴ τοῦ Καρλομάγνου, οὐσιαστικῶς κατάσκοπο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ φανερὴ ἰδιότητα νὰ γίνη παιδαγωγὸς στὴν πριγκήπισσα. Τὸ ὄνομα τῆς βασιλόπαιδος θ' ἄλλαζε. Ἀπὸ τὸ φράγκικο Ροθρούδη, ποὺ δὲν θ' ἀντηχοῦσε καλὰ στ' αὐτιὰ τῶν Ἑλλήνων, ἡ Εἰρήνη τῶκαμε ἐπὶ τὸ Βυζαντινώτερον Ἐρυθρώ.

Ὁ Καρλομάγνος τὰ δέχτηκε ὅλα μὲ προθυμία. Ἀλλὰ ἕνα πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ ὁλονύχτια ἀγρυπνία σκέψεως, ἐκάλεσε τὸν εὐ-

νοῦχο Ἐλισσαῖο καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Κυρά του μὲ μιὰν ἀντιπρότασι: Νὰ μὴν παντρέψουν ἀμέσως τὰ παιδιά, ἀλλὰ νὰ γίνῃ πρῶτα ἕνα ἄλλο καλλίτερο συνοικέσιο νὰ παντρευθῇ ὁ ἴδιος ὁ Καρλομάγνος τὴν Αὐτοκράτειρα Εἰρήνη καὶ νὰ ἑνώσουν τὶς κορῶνες τους ἀπὸ τώρα σ' ἕνα ἀπέραντο βασίλειο! Ἡ Εἰρήνη ἐνθουσιάστηκε. Ἡ μνηστεία ἔγινε, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά.

Δὲν κράτησε ὅμως πολύ. Γιατὶ ἐμεσολάβησαν οἰκογενειακὰ δυσάρεστα, τραγικά, μοιραῖα, ποὺ χαλοῦσαν τὴν ἁρμονία στὴ ζωὴ τοῦ παλατιοῦ, κι' ἔκαμαν τὰ εἰδύλλια νὰ μείνουν ὄνειρα ἀπραγματοποίητα...

★

Ὁ γυιός της Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος εἶχε μεγαλώσει ἀρκετά, καὶ τὸν ἑνωχλοῦσε ἡ ἐπιμονὴ τῆς μητέρας του νὰ τὸν ἐπιτροπεύῃ ἀκόμα καὶ νὰ μὴν τοῦ δίνῃ τὸ θρόνο τῆς πατρικῆς κληρονομίας του. Σ' αὐτὸ τὸν ἐξωθοῦσαν καὶ οἱ τέσσερις εὐνουχισμένοι θεῖοι του. Εἶχε βέβαια κάποιο δίκηο, ἦταν ὅμως, φαίνεται καὶ ἀνόητο παιδί. Γιατὶ πῆγε καὶ παντρεύτηκε ὅπως - ὅπως κάποια Μαρία, Ἀρμενοπούλα ποὺ τοῦ φάνηκε νόστιμη. Τῆς Εἰρήνης τῆς κόστισε βαρειὰ αὐτὸ τὸ πραξικόπημα. Ἡ νύφη ἐνοοῦσε νὰ εἶνε Αὐτοκράτειρα αὐτή, παραμερίζοντας ἐντελῶς τὴ μητέρα τοῦ συζύγου της. Μιὰ μέρα τὸ ζεῦγος τάβαλε μὲ τὸν πατρίκιο Σταυράκιο, μάγιστρο τῆς Αὐλῆς, ποὺ μὲ τὴν ἱκανότητά του καὶ τὴν πεῖρα του ἐκτελοῦσε ἐπαξίως τὰ καθήκοντα Πρωθυπουργοῦ. Ἡ Ἀθηναία ἐθύμωσε στὰ σοβαρά. Ἡ Ἀρμένισσα Μαρία αὐθαδίασε. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐπῆρε τὸ μέρος τῆς γυναίκας του. Ἡ Εἰρήνη ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου κι' ἐτσάκισε στὸ ξύλο, μὲ τὰ χέρια της, τὸν Αὐτοκράτορα. Ἡ νύφη τῶσκασε γιὰ τὴν Ἀρμενία, τὴν πατρίδα της. Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἀκολούθησε. Κι' ἐκεῖ οἱ δυό τους κήρυξαν ἐπανάστασι. Ὁ στρατὸς ἐπειθάρχησε στὸν Αὐτοκράτορα. Ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Σταυράκιος συνελήφθησαν στὸ Παλάτιον. Ἐκείνην τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα διαμέρισμα μὲ αὐστηρὴ ἐπιτήρησι φρουρᾶς. Ἐκεῖνον τὸν κούρεψαν καὶ τὸν ἔστειλαν ἐξόρια σ' ἕνα μακρυνὸ μοναστῆρι, καλόγερο.

. . . . . .

Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, ἐκράτησε αὐτὴ ἡ κατάστασις. Ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία ἔλυωνε ἀπὸ τὸ μαράζι πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς. Συχνὰ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ Μαρία τῆς Ἀρμενίας καὶ τὴν περίπαιζε πρόστυχα καὶ ἀπάνθρωπα. Τὰ πράγματα τοῦ Κράτους δὲν πήγαιναν καθόλου καλά. Ὁ στρατὸς καὶ ὁ λαὸς ἐγόγγυζαν. Τέλος, ὁ Σταυράκιος ἐδραπέτευσε. Ἔφθασε στὴν Πόλη καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Εἰρήνη ἀπὸ τὰ δεσμά. Ἡ Μαρία πρόφθασε καὶ φυγαδεύθηκε στὴν πατρίδα της. Τὸν Κωνσταντῖνο ἡ μητέρα του τὸν συγχώρεσε καὶ τὸν ἄφησε νὰ διατηρῇ πάντα τὸν τίτλο τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκεῖνος ἔκαμε ἄλλο γάμο, χειρότερο ἀπὸ τὸν πρίν. Ἐπῆρε μιὰ καμαριέρα ποὺ τὴν ἔλεγαν Κουβουκλιώτισσα. Ἡ Εἰρήνη πικράθηκε καὶ ἀπ' αὐτό. Ἀλλὰ ἦταν παιδί της, τὸν ἀγαποῦσε, τῆς ἦταν τὸ μόνο δικό της πρόσωπο στὸν κόσμο, καὶ γι' αὐτὸ παρέβλεπε τὶς ἀδυναμίες του.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως μπλέχτηκε ἠλίθια σὲ καινούργια ἀπόπειρα ἐπαναστάσεως. Ἡ Κουβουκλιώτισσα ἀπαιτοῦσε νὰ εἶνε οὐσιαστικὴ Αὐτοκράτειρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα ὑπῆρχε καὶ συνωμοσία —ἐν γνώσει τοῦ Αὐτοκράτορος —νὰ σκοτώσουν τὴ μητέρα του. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν 25 ἐτῶν παλληκάρι. Συνελήφθη καθὼς ὥπλιζε κακούργους νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ κατὰ τοῦ παλατιοῦ. Τὸν πῆγαν δεμένο στὴν Αὐτοκράτειρα. Ἡ Εἰρήνη τὸν εἶδε μέσα στὴ λεγομένη «Πορφύρα», τὴν αἴθουσα ὅπου τὸν εἶχε γεννήσει, νὰ τοῦ βγάζουν καὶ τὰ δυό του μάτια οἱ δήμιοι! Σκληρὴ τιμωρία, ἔγκλημα ποὺ ἡ Ἱστορία τὸ στιγμάτισε.

Ὁ Κωνσταντῖνος καθηρέθη, καὶ ἡ Ἐρήνη ἀνηγορεύθη Αὐγούστα μέσα σὲ ἅρμα ποὺ τῶσερναν στοὺς δρόμους τοῦ Βυζαντίου τέσσερα ὁλόασπρα ἄλογα. Ἐμοίρασε ἄφθονα δῶρα στὸ λαό, ἀλλὰ εἶχε ἀπλωθῆ μιὰ τόσο ἀδιαπέραστη ὁμίχλη στὸ στερέωμα ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῆς τελετῆς, ὥστε πιστεύθηκε ὅτι ὁ Θεὸς, ὠργισμένος ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, εἶχε σηκώσει ἀπὸ τὴν Πόλη τὰ μάτια του.

Πολλοὶ καὶ διάφοροι ἐκινοῦντο ἀνεπιφύλακτα γιὰ ἐπανάστασι. Ἡ Αὐγούστα διέταξε νὰ σφάξουν τοὺς τέσσερις ἀδελφοὺς τοῦ συζύγου της ὡς ὑποκινητάς. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσί τους ὅμως, ἡ ἐπανάστασις ξέσπασε. Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἀνεζήτησαν τὸν Κωνσταντῖνο, καὶ τυφλὸν, ὅπως ἦταν, τὸν ἔστεψαν Αὐτοκράτορα.

Ἡ Εἰρήνη κατάλαβε ὅτι ἦρθε τὸ τέλος της. Ἀλλὰ ὁ γυιός της, ποὺ βασανιζότανε ἀπὸ τὶς τύψεις ὅτι πάσχει γιατὶ σχεδίασε τὸ θάνατο τῆς μάννας του, διέταξε νὰ μὴν τὴν πειράξῃ κανείς.

. . . . . .

Ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, σὰν βράδυασε, ἐφόρεσε ἕνα ἁπλὸ μαῦρο φουστάνι, ἀπὸ πάνω ἔως κάτω, νὰ μὴ γνωρίζεται, πήδησε, ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ παλατιοῦ, κατέβηκε στὸ λιμάνι, κι' ἐκεῖ τρύπωσε σ' ἕνα καράβι ποῦλυνε τὶς πριμάτσες του. Στὸ πέλαγος, ποὺ ἀνακάλυψαν ὅτι ἦταν μέσα, εἶπε στοὺς ναῦτες μὲ σβυσμένη φωνή:

— Εἶμαι μιὰ ἠλικιωμένη φτωχὴ καλογρηά. Ὅπου ἀράξετε, βγάλ'τε με.

Τὸ πλοῖο ξεφόρτωσε στὴ Μυτιλήνη. Ἡ Αὐτοκράτειρα βγῆκε ἄγνωστη καὶ ἀμίλητη. Ἔκαμε τὸ σταυρό της καὶ περπάτησε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία, νὰ μὴν τὴν βλέπουν ἄνθρωποι. Καὶ σὲ κάποια ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ὕστερ' ἀπὸ λίγο διάστημα, πέθανε ἄκλαυτη...

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΣ

(Εἰκονογράφησις Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ)

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

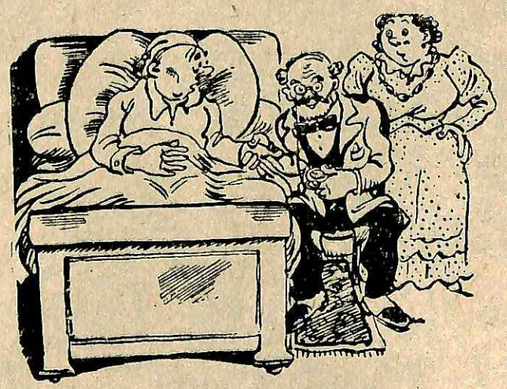

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ (μετρᾷ τοὺς σφυγμοὺς τοῦ ἀσθενοῦς του): ...7, 8, 9, 10, βαλές, ντάμα, ρήγας!...

Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ: Εἶνε ὁ τρίτος σύζυγός μου κι' ἦρθε νὰ μοῦ κάνῃ τὴ μπουγάδα. Μοῦ πληρώνει ἔξοδα, τὴν μηνιαία διατροφή, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει τὸ δικαστήριο εἰς... εἶδος.

Ἀριστείδης ὁ Ἀτυχοῦς

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΑ «ΑΣΤΕΙΑ»

Ὤ, τί φοῦρκα εἶχε ὁ Ἀριστείδης. Ὤ, τί νεῦρα τὸν εἶχαν πιάσει! Ὤ, πῶς ἔτρεμε τὸ σαγόνι του, τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, ἡ μύτη του, ὅλα του! Καθὼς ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα στὸ σπίτι του εἶχε πέσει τὸ μάτι του σὲ μιὰ εἴδησι. Ἐτινάχθη. Τὴν ξαναδιάβασε καλύτερα, ἐνευρίασε, τὴν διάβασε γιὰ τρίτη φορὰ κι' ὕστερα ἐτσαλάκωσε τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐπέταξε μακρυὰ κραυγάζων:

—Εἶνε αἶσχος!

Τὸν ἐκύτταξε ἡ Λουλοῦ:

—Τί συμβαίνει;

—Αὐτὸς ὁ Βλακόπουλος!

—Τί ἔκανε;

—Εἶνε τρομερό. Πιάσε τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε νὰ δῇς. Τοῦ ἔκανα ἕνα ἀστεῖο στὸ γραφεῖο, μιὰ ἀθῶα φάρσα. Ἔβαλα μέσα στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ του ὅλα τὰ φλυτζάνια τοῦ καφὲ μὲ τὰ ποτήρια τοῦ νεροῦ. Ἦλθε, λοιπόν, ὁ καφετζῆς νὰ τὰ ζητήσῃ, δὲν τἄβρισκε. Στὸ τέλος, βρέθηκαν, φυσικά, μέσα στὸ παλτό του. Σπάσανε στὰ γέλια. Ὡραία φάρσα δὲν ἦταν;

—Τελοσπάντων...

—Ὄχι, δὲν ἦταν ὡραία;

—Πολύ...

—Λοιπόν, ὁ βλάξ, ὠρκίστηκε νὰ μὲ ἐκδικηθῇ καὶ κύτταξε τί ἔκανε.

Τρέμων ἀπὸ τὸ κακό του ὁ Ἀριστείδης ἐπῆρε πάλι τὴν ἐφημερίδα, τὴν ἄνοιξε καὶ ἔδειξε στὴ γυναῖκα του μιὰ εἴδησι:

«Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τάδε, ἀριθμὸς τάδε, ἀπεπειράθη χθὲς ν' αὐτοκτονήσῃ ὁ Ἀριστείδης Ἀτυχῆς, πατὴρ πέντε τέκνων, διότι ἔχασε καθ' ὁδὸν τὸ πορτοφόλι του, περιέχον δραχμὰς πενῆντα. Χάρις εἰς ἔγκαιρον ἐπέμβασιν τῶν ἰατρῶν, ὁ ἀποπειραθεὶς εὑρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου».

Αὐτὴ ἦταν ἡ εἴδησις ποὺ ἔφερε τὸν τίτλον «Ἀτυχῆς ὄνομα καὶ πράγμα»! μ' ἕνα θαυμαστικὸ καὶ τρεῖς τελεῖες. Ἡ Λουλοῦ μόλις εἶδε τὴν ἐξευτελιστικὴν αὐτὴν εἴδησιν ἔγινε θηρίο.

—Πώ, πώ, ρεζιλίκι!

—Εἶνε Βλακόπουλος ὄνομα καὶ πράγμα! Σκέψου, τί θὰ λένε τώρα, πέντε δέκα ἄνθρωποι ποὺ μέ ξέρουν. Ὅτι ἀπεπειράθην ν' αὐτοκτονήσω γιὰ ἕνα πενηντάρι!

Ἡ Λουλοῦ ἔτρεμε ἐξακολουθητικῶς ἀπ' τὸ κακο της.

—Ἐσὺ φταῖς!

—Γιατί ἐγώ;

—Γιατί πᾶς καὶ κάνεις ἠλίθια ἀστεῖα σὲ ἠλίθιους ἀνθρώπους.

Ἐθίγη ὁ Ἀριστείδης:

—Μὲ συγχωρεῖς, Λουλοῦ! Τὸ δικό μου τὸ ἀστεῖο ἦταν ὡραιότατο. Ἔσπασαν στὰ γέλια ὅλοι. Ὄχι, αὐτὸ ποὺ κάνει αὐτὸς ὁ βλάξ. Ἔχει φίλο ἕνα δημοσιογράφο, πιὸ βλάκα ἀπ' αὐτὸν καὶ σκάρωσαν αὐτὸ τὸ δημοσίευμα. Κατάλαβες;

Ἦταν ἀδύνατο νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμός. Ἔξω φρενῶν ἦταν. Σὲ χειρότερη κατάστασι βρισκόταν ἡ Λουλοῦ, ποὺ ἐφυσοῦσε καὶ ἐξεφυσοῦσε κι' ἔλεγε πῶς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους ὕστερα ἀπ' τὸ δημοσίευμα.

—Τὸ πρωῒ δὲν δημοσιεύτηκε;

—Ναί.

—Γι' αὐτὸ τὸ μεσημέρι ποὺ βγῆκα ἔξω μὲ συνάντησε ἡ κ. Λαζαριάδου καὶ μ' ἐρωτοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία σου. Ἐδιάβασε τὴν ἐφημερίδα, φαίνεται. Γιατί εἶχε ὕφος πολὺ προστατευτικὸ καὶ μοῦ εἶπε: «Ἔ, θὰ σάξουν τὰ πράγματα, κυρία Ἀτυχῆ». Ἐγὼ δὲν κατάλαβα. Γιατὶ ἔφυγε ἀμέσως, μὴ τυχὸν καὶ τῆς ζητοῦσα δανεικά, ἴσως! Κατάλαβες;

—Κατάλαβα.

—Αἶσχος!

—Αἶσχος, Λουλοῦ μου!

—Μεγαλύτερο ρεζίλεμα δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶς κάνουν! Πρέπει, ἂν ἔχουμε φιλότιμο, νὰ σηκωθοῦμε νὰ φύγουμε γιὰ πολὺ καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα...

Ἀπαρηγόρητο ἦταν τὸ ζεῦγος ὅταν ἐχτύπησε ἡ πόρτα. Ἄνοιξαν. Ἦταν ἕνα παιδάκι ποὺ ἔφερνε ἕνα γράμμα. Τὸ ἄνοιξαν. Εἶχε μέσα δυὸ χιλιάρικα.! Μὲ πολλὴ περιέργεια ἐδιάβασαν τὸ γράμμα, ποὺ ἔλεγε:

«Κύριε Ἀτυχῆ,

Δεχθῆτε ἀπὸ ἕνα συνάνθρωπον αὐτὲς τὶς δυὸ χιλιάδες Πιστεύω νὰ σᾶς ἀνακουφίσουν, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μέρες.

Ἕνας φιλάνθρωπος».

Ὁ Ἀτυχῆς ἐκύτταξε τὴν γυναῖκα του. Τὸν ἐκύτταξε καὶ ἡ γυναῖκα του Ὥσπου νὰ συνέλθουν ὅμως ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ἐξαναχτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ἕνα αὐτοκίνητο. Σταμάτησε ἔξω. Κατέβηκε ὁ σωφὲρ κι' ἐρώτησε:

—Ἐδῶ κάθεται ὁ κ. Ἀτυχής;

—Μάλιστα.

—Ἐσεῖς εἶσθε;

—Ἐγώ.

—Αὐτὰ εἶνε γιὰ σᾶς.

Κι' ἄρχισε νὰ βγάζῃ πακέττα ἐπὶ πακέττων ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ ἄφησε στὴν πόρτα, ἔδωσε ἕνα γράμμα στὸν Ἀριστείδη, ἐξαναμπῆκε στὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε.

Ὁ Ἀριστείδης δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ. Ἦλθε ἡ Λουλοῦ, ἐπῆρε μέσα τὰ παφορα, ἐκλεκτά, τυριά, βούτυρα, κρέατα, καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα εἴδη. Ἄνοιξαν καὶ τὸ γράμμα, ποὺ ἔγραφε:

«Κύριε,

Ἐδιάβασα τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας σας. Σᾶς στέλλω αὐτὰ τὰ λίγα πραγματάκια γιὰ νὰ συγχωρᾶτε τὸν μακαρίτη τὸν ἄντρα μου. Εἶμαι ἀρκετὰ πλουσία ὥστε μὴ στενοχωρεῖστε γιὰ τὴν δαπάνην.

Μία φίλη τῶν πτωχῶν»

Ὁ Ἀριστείδης ποὺ ἐφουρκίστηκε στὴν ἀρχή, ἄρχισε νὰ χαμογελᾷ. Ἀξιοπρεπέστερα ἡ Λουλοῦ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ χωνέψῃ, ἀλλὰ ὅταν ἐδοκίμασε λίγο ζαμπὸν κι' ὅταν εἶδε τὴν ἀφθονία τῶν πραγμάτων, ποὺ ἦσαν ὅλα ἐκλεκτῆς ποιότητος, ἄρχισε νὰ τῆς κακοφαίνεται λιγώτερο.

—Δηλαδή, σὰν νὰ λέμε...

—Ἐκάναμε τὴν τύχη μας!

—Μὲ βοηθήματα.

—Δὲν βαρυέσαι, γυναῖκα! Μωρὲ ὡς καὶ ρούσσικη σαλάτα μᾶς ἔστειλε ἡ καϋμένη ἡ χήρα! Ἄντε, Λουλοῦ! Θὰ πάρωμε καὶ κρασὶ νὰ πιοῦμε στὴν ὑγεία τοῦ μακαρίτη.

Δὲν ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ ἦρθε ὁ ταχυδρόμος. Δεκατέσσερα γράμματα ἔφερε! Ποτὲ ὁ Ἀτυχῆς δὲν εἶχε τόσο πλούσια ἀλληλογραφία. Ἕνα—ἕνα ἄνοιγε ὁ Ἀριστείδης καὶ στὸ καθένα ἀναπηδοῦσε ἔξαλλος ἀπὸ χαρά.

—Πενταχοσάριχο!

—Ποιὸς εἶνε;

—Ἀνώνυμος. Ἐδῶ ἔχει χιλιάριχο!

—Μπράβο! Ὤχ! Τρακόσιες δραχμὲς στέλνει αὐτὸς καὶ γράφει καὶ γράμμα πέντε σελίδες!

—Ἐδῶ ἔχει δυὸ χιλιάρικα!

—Ἐδῶ τίποτε...

—Τίποτε;

—Ναί, μᾶς εὔχεται τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν καὶ μᾶς δίνει θάρρος. Ἂν θέλῃς, λέει, νὰ πᾶμε ἀπ' τὸ γραφεῖο του νὰ πάρωμε ἕνα πενηντάρι!

—Καλέ, σῶπα! Πολὺ κουβαρδᾶς εἶνε!

Τὸ ἔρριξαν στὸ σορολόπ. Ἦταν πρωτοφανὲς αὐτὸ ποὺ συνέβαινε. Ὑπῆρχαν, λοιπόν, τόσοι φιλάνθρωποι μέσα στὴν Ἀθήνα ποὺ τοὺς λυπήθηκαν; Ἄλλος φάκελλος εἶχε χιλιάρικο, ἄλλος δυὸ χιλιάδες, ἄλλος ἕνα—δυὸ ἑκατοστάριχα, καὶ ἕνας εἶχε ἕνα πεντοχίλιαρο! Ὅλα μαζὶ τὰ λεφτὰ ὑπερέβαιναν τὶς δώδεκα χιλιάδες! Ἐπαιρνε ὁ Ἀτυχῆς τὰ λεφτά, τὰ κύτταζε, ἐχορεύοπηδοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο, ὑπέσχετο στὴ Λουλοῦ ὅτι θὰ τῆς πάρῃ μιὰ γοῦνα, γέλαγε εἰς βάρος τοῦ Βλακόπουλου, ποὺ θ' ἄκουγε τ' ἀποτελέσματα τῆς φάρσας καὶ θὰ γινόταν θηρίο ἀπ' τὸ κακό του.

Τὸ μόνο ποὺ τὸν ἐνωγλοῦσε ἦταν τὸ τί θὰ ἔλεγε ὁ προϊστάμενός του. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας ὅπου ἐργαζόταν ἦταν ἄνθρωπος σοβαρὸς καὶ πολὺ αὐστηρός, ὥστε δὲν καταλάβαινε τ' ἀστεῖα καὶ μάλιστα τέτοιου εἴδους. Ἂν ρωτοῦσε καὶ μάθαινε ὅτι τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἦταν συνέπεια ἄλλου ἀστείου, ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Ἀτυχῆς μέσα στὸ γραφεῖο, θὰ τὸν ἀπέλυε. Τὸ ἤξεραν καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι. Γι' αὐτὸ, ὅταν τ' ἀπόγευμα πῆγε στὸ γραφεῖο, τὸν περιτριγύρισαν ὅλοι.

—Ἀριστειδάκη, χαθήκαμε!

—Γιατί;

—Γιατὶ ὁ κ. διευθυντὴς ρώτησε τί συνέβη καὶ τοῦ εἴπαμε ὅτι πράγματι ἀποπειράθηκες ν' αὐτοκτονήσῃς. Εἶχε τρεῖς μέρες νὰ σὲ δῇ καὶ τὸ πίστεψε.

—Λοιπόν;

—Νὰ μὴ τὸ διαψεύσῃς!

Περισσότερο ἀπ' ὅλους ἔτρεμε ὁ Βλακόπουλος, γιατὶ σίγουρα θὰ ἔπαιρνε πρῶτα αὐτὸν ἡ μπόρα. Ὅταν δὲ ὁ διευθυντὴς ἐφώναξε στὸ γραφεῖο του τὸν Ἀτυχῆ, ἔγινε κατακίτρινος. Σοβαρὸς καὶ λιγομίλητος ἄνθρωπος ἦταν ὁ διευθυντής.

—Εἶσθε καλά, κ. Ἀτυχῆ;

—Πολὺ καλά, κύριε διευθυντα

—Τί μισθὸ παίρνετε;

—Τέσσερις χιλιάδες.

—Εἶσθε καλὸς ὑπάλληλος. Ἀλλὰ πολὺ ἀπαισιόδοξος φαίνεσαι. Χρειάζεται περισσότερο θάρρος στὴ ζωή, κ. Ἀτυχῆ. Ὁπωσδήποτε ἀπὸ σήμερα ὁ μισθός σας γίνεται πέντε χιλιάδες. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔδωσα ἐντολὴ στὸ λογιστήριο νὰ σᾶς δώσουν ἐφ' ἅπαξ πέντε χιλιάδες δραχμὲς γιὰ τὰς προχείρους ἀνάγκας σας...

Ὅταν ἐβγῆκε ἔξω ὁ Ἀριστείδης, ἦταν κατακόκκινος. Ἔσπευσε, ἀγκάλιασε κι' ἐφίλησε τὸν Βλακόπουλο.

—Τί σοῦ εἶπε; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Τίποτε. Αὔξησις μισθοῦ καὶ δῶρον πέντε χιλιάδες. Κι' ἄλλες δώδεκα στὸ σπίτι, δεκαοχτώ! Ἔξω τὰ τρόφιμα! Παιδιά, αὔριο θράδυ θάρθῆτε νὰ φᾶμε ὅλοι σπίτι καὶ νὰ πιοῦμε εἰς ὑγείαν τῆς ὁλακείας τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συναδέλφου κ. Βλακοπούλου...

Ὁ Βλακόπουλος ἔχασε αὐτοστιγμεὶ πέντε κιλὰ, ἀπὸ τὸ κακό του.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΝΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Ἀπὸ τὸν πολυάριθμο ἐκεῖνο ὅμιλο τῶν γυναικῶν ποὺ περιφέρονταν μὲ κάποια νευρικότητα μέσα στὴν ἀπέραντη σάλλα τοῦ 6ου διαμερίσματος τοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Ζωῆς, μονάχα οἱ τρεῖς εἶχαν ζωγραφισμένο στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς γυάλινης φόρμας τους τὸ διακριτικὸ σημεῖο τῆς Παρθενίας.

Καὶ αὐτὲς οἱ τρεῖς ἀκριβῶς ἦσαν ἐκεῖνες ποὺ δὲν ἤθελαν, ὄχι νὰ καταλάβουν, ἀλλ' οὔτε ν' ἀκούσουν κἀν πῶς εἶχε τὸ ζήτημα.

—Αὐτὸ καταντᾷ ἀκατανόητο, ἔλεγε ἡ νεαρώτερη ἀπ' τὶς τρεις, ἡ 212-508-404, ποὺ τὸ καλοδεμένο κορμί της καὶ τὸ ὅλο φυσικὴ φρεσκάδα κι' ὀμορφιὰ πρόσωπό της, δὲν τῆς ἔδιναν περισσότερο ἀπὸ ὀγδόντα πέντε χρόνια. Ναί, ἀκατανόητο, ἐπανελάμβανε, τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ἐποχή μας!

—Ἴσως νὰ μὴν ἔχῃς καὶ τόσο ἄδικό, εἶπε, πλησιάζοντας μιὰ γυναῖκα μὲ τὸ σῆμα τῆς ὑπηρεσίας στὴ μέση τῆς. Μιὰ ὅμως καὶ ἄκουσες ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπασχολεῖ τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸν ἴδιο τὸν Ἐπίτροπο Εὐγονίας τῆς Πολιτείας θἄπρεπε νὰ περιμένῃς τοὐλάχιστον ν' ἀκούσῃς μιὰ πιὸ ἐπίσημη καί, φυσικά, ὀρθὴ γνώμη.

—Μὰ ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ἁπλὸ ζήτημα, ποὺ νὰ ἐπιδέχεται μιὰν οἱαδήποτε γνώμη, ἔκαμε ἡ 212-508-404. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν θυμᾶμαι νὰ ἐξανασυνέβη στὴν ἐποχή μας. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μονάχα πρὶν χίλια χρόνια...

—Ὁπότε, διέκοψε μιὰ ἄλλη μὲ τὸ σῆμα τῆς παρθενίας στὸ στῆθος, ἡ 200-301-618, ὑπῆρχαν διάφοροι θεσμοὶ καὶ ἀντιλήψεις καὶ εἰδικὸς νόμος μάλιστα, ποὺ πρόβλεπε τὴν περίπτωσι αὐτή, ποὺ τὴν ὠνόμαζαν... δὲν θυμᾶμαι πῶς...

—Διαζύγιο!, ἐπρόσθεσε ἡ 406-707-666, ἡ γυναῖκα μὲ τὸ σῆμα τῆς ὑπηρεσίας στὴ μέση. Μάλιστα, διαζύγιο, ποὺ ἀπὸ τὴ λέξι καταλαβαίνετε ὅτι...

Πρὶν τελειώσῃ τὴ φράσι της, ἕνας μικρὸς ἦχος ἀκούστηκε ἀπ' τὸ βάθος τῆς σάλλας καὶ ἐπάνω στὸ εἰδικὸ ταμπλὼ προσημάνσεως ὁ φωτεινὸς δείκτης περιεστράφη δυὸ-τρεῖς φορὲς, ἀναγγέλλοντας τὴν προσγείωσι κάποιας ἀεροβολίδας ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ ἱδρύματος.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἀπὸ τὸ ἀθόρυβο ἄνοιγμα τοῦ τοίχου φάνηκε τὸ καουτσουκένιο ἀσανσὲρ ποὺ σταμάταγε κιόλας, καὶ μέσ' ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβγαινε μιὰ γυναῖκα μὲ πολὺ μεγαλύτερη σωματικὴ διάπλασι ἀπ' αὐτὲς ποὺ συζητοῦσαν προηγουμένως στὴ σάλλα.

—Ἀ!, εἶναι ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ τμήματος Εὐγονίας τοῦ Κεντρικοῦ Ἐργαστηρίου Ζωῆς τῆς Σελήνης, ἔκαμε ἡ 406-707-666. Ἀσφαλῶς θὰ μᾶς φέρῃ νέα γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, γιατί, βλέπετε, τὸ ζήτημα ἀφορᾷ ὁλόκληρο τὸ διαπλανητικὸ σύστημα καὶ ὄχι μονάχα ἐμᾶς τῆς Γῆς.

Ἡ ὑψηλόσωμη νεοφερμένη, ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμη ψηλότερη ἡ σφιχτοδεμένη ἀπὸ φλοιόδεντρο φόρμα της, πλησίασε τὸν ὅμιλο τῶν γυναικῶν καὶ ἀφοῦ ἔνωσε τὶς δυὸ παλάμες της εἰς ἔνδειξιν χαιρετισμοῦ, ἀνεκοίνωσε σ' αὐτὲς ποὺ περίμεναν μ' ἀγωνία, τὴν ἀπόφασι τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Εὐγονίας τοῦ Διαπλανητικοῦ Συγκροτήματος, ποὺ ἐλήφθη πρὶν λίγη ὥρα στὸν Ἄρη, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς παρουσιαζόταν.

—Ὅπως ξέρετε, ἔλεγε ἡ ὑψηλόσωμη γυναῖκα κανένας νόμος δὲν προβλέπει στὴν ἐποχή μας, τὴν περίπτωσι νὰ θέλουν νὰ χωρίσουν δυὸ ἄτομα ποὺ ταίριασαν σύμφωνα μὲ τὶς κρατοῦσες διατάξεις. Καὶ τοῦτο γιατί, ὅπως ξέρετε, τὸ ταίριασμα, ὁ «γάμος» ὅπως τὸ ἤθελαν οἱ δικοί σας πρόγονοι, γίνεται ἀφοῦ ἀποδειχθῇ ὅτι τόσον ὁ ἄνδρας, ὅσο καὶ ἡ γυναῖκα ἀνήκουν στὴν ἴδια κατηγορία στὸ γενικὸ Ταξινομολόγιο. Ἔτσι ἔγινε καὶ μὲ τὸν 307-902-611 καὶ τὴν 218-707-426. Ὅπως ὅμως ἀπεδείχθη, τώρα, ποὺ ὁ 307-902-611 θέλησε ξαφνικὰ νὰ ξαναταιριάξῃ κρυφὰ μὲ μιὰ Σεληνοπούλα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε παρουσιάσει στὸν Ἐπίτροπο Εὐγονίας ψεύτικα χαρτιά. Δὲν ἦταν δηλαδὴ Τύπος Η. ἀριθ. 8, ὅπως καὶ ἡ 218-707-426, ἀλλὰ ἦταν Τύπος ΓΚ· ἀριθ. 32 καὶ φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ταιριάσουν γιὰ πολύ.

—Καὶ τώρα, τί ἀπόφασι πῆρε γι' αὐτὸν ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Εὐγονίας; ρώτησε ἀνυπόμονη ἡ 212-508-404, χαϊδεύοντας τὸ σῆμα τῆς παρθενίας της;

—Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ διαλύσῃ τὸ ταίριασμα, γιατὶ ὅπως ξέρετε, τέτοια περίπτωσις δὲν προβλέπεται, ὅπως πρὶν χίλια χρόνια ἴσχυε τὸ διαζύγιο, διετάχθη ἡ ἐκτόπισις ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ 307-902-611, σ' ἕνα γεροαστέρι τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΜΕΡΙΚΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΩΝ

Ὁ Πύργος Ἔϊφφελ (συνολικὸν ὕψος) 300 μέτρα.

Ὁ ὀβελίσκος τοῦ Οὐάσιγκτων (Ἡνωμ. Πολιτ.) 169 μέτρα.

Ὁ μῶλος Ἀντωνελλιάνα, στὸ Τουρῖνον (Ἰταλία) 164 μέτρα.

Οἱ πύργοι τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Κολωνίας (Γερμανία) 156 μ.

Τὸ βέλος τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ρουὲν 150 μέτρα

Ἡ ὑψηλοτέρα τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου 142 μέτρα.

Ὁ πύργος τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Στρασβούργου 142 μέτρα.

Ὁ πύργος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, Βιέννης 138 μέτρα.

Ὁ θόλος τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης 132 μέτρα.

Τὸ βέλος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀμβέρσης (Βέλγιον) 120 μέτρα.

Ὁ πύργος Σαὶν Μισὲλ τοῦ Μπροντὼ 113 μέτρα.

Τὸ νέον κωδωνοστάσιον τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Σάρτρ (Γαλλία) 113 μέτρα.

Ὁ θόλος τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Λονδίνου 110 μέτρα.

Ὁ θόλος τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Μιλάνου 109 μέτρα.

Τὸ βέλος τοῦ Μεγάρου Ἀπομάχων τῶν Παρισίων 105 μέτρα.

Τὸ βέλος τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ Ἀμιένης (Γαλλία) 100 μέτρα.

Ὁ Πύργος Ἀζινέλι, στὴν Βολώνια (Ἰταλία) 97 μέτρα.

Ἡ κορυφὴ τοῦ Καπιτωλίου τῆς Οὐάσιγκων (Ἡν. Πολιτ.) 93 μέτρα.

Ὁ Τεκτονικὸς ναὸς τοῦ Σικάγου (Ἡν. Πολ.) 92 μέτρα.

Ὁ κορυφὴ τοῦ Πανθέου, Παρισίων 79 μέτρα.

Ἡ Κουτούμπια τοῦ Μαρακὲρ (Μαρόκον) 67 μέτρα.

Ὅπως λοιπὸν φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀπαρίθμησι τῶν ἀνωτέρω δημοσίων μνημείων, ὁ Πύργος τοῦ Ἔϊφφελ ἐξακολουθεῖ νὰ δεσπόζῃ ὅλων τῶν ἄλλων.

ΣΑΣ ΖΗΤΟΥΝ ΑΠ' ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Πρωτότυπος διάλογος ὑπὸ Χρ. Κ. Χαιροπούλου

(Χειμωνιάτικο σούρουπο, σ' ἕνα σαλονάκι: Ἐκενίη, χωμένη σὲ μιὰ βαθειὰ ἐγγλέζικη πολυθρόνα, στηρίζει τὰ μάτια της σ' ἕνα ἀκαθόριστο σημεῖο τοῦ ταβανιοῦ. Ἡ μελαγχολία ἔχει εἰσχωρήσει παντοῦ μέσ' στὸ δωμάτιο, ὥς τὶς πιὸ μικρὲς γωνιές του. Σὲ μιὰ στιγμή, χτυπάει τὸ τηλέφωνο. Ἐκείνη παίρνει ἄκεφα τ' ἀκουστικό).

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: Ἔχετε τηλεφωνικὴ κλῆσι ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη...

ΕΚΕΙΝΗ (πετάγεται χαρούμενη, εὐτυχισμένη): Συνδέστε με ἀμέσως! (Περιμένει λίγο. Ὕστερα ἀκούγεται μέσ' στὸ ἀκουστικό της Ἐκείνου ἡ φωνή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ εἶσαι, ἀγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐπὶ τέλους! Μὲ θυμήθηκες;... Ἀποφάσισες νὰ μὲ θυμηθῆς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ τὸ «ἐπὶ τέλους!», μὲ κάνει νὰ νοιώθω μεγάλη χαρά... Θὰ πῇ πὼς βρίσκεις ὅτι σοῦφυγα καιρό, κι' ἂς μὴν ἔφυγα παρὰ προχτές...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τόχεις γιὰ λίγο;... Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦφυγες, μοῦ φαίνεται πὼς περάσανε διακόσια χρόνια... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἥλιος ἔχει ἀνατείλει κι' ἔχει δύσει ἑκατομμύρια φορές, πὼς ἔχει σκεπάσει τὴ γῆ ἑκατομμύρια φορὲς τὸ χιόνι, πὼς ἔχουν ἑκατομμύρια φορὲς ἀνθίσει τὰ κλαριά... Πὼς ἔχουν περάσει αἰωνιότητες ὁλόκληρες χωρισμοῦ... Καὶ πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑποφέρω οὔτε μιὰ στιγμὴ πιὰ μακρυά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ τὴ φωνή του ἐλαφρὰ συγκινημένη): Κι' ὅμως, δὲν ἔχουν περάσει παρὰ δυὸ εἰκοσιτετράωρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κάνει νὰ βρίσκουμαι σὲ ἀπόγνωσι... Πῶς θὰ περάσουν τόσα εἰκοσιτετράωρα, τόσα μερόνυχτα, τόσος καιρός, ὥσπου νὰ τελειώσουν αὐτὲς οἱ μισητές σου δουλειὲς ποὺ μᾶς χώρισαν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί νὰ σοῦ πῶ, εἶμ' εὐχαριστημένος...

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ στενοχωρημένη): Εὐχαριστημένος;... Καὶ τὸ λές; Μπράβο σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, εἶμ' εὐχαριστημένος, γιατὶ φαντάζομαι πὼς ποτὲ δὲν ἀγαπηθήκαμε ὅπως τώρα, ἀπὸ μακρυά...

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τί νὰ τὸ κάνω αὐτό;... Ἡ ἀγάπη μας εἶναι φοβερὸ μαρτύριο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὴν ἔχει ἐξιδανικέψει ἡ ἀπόστασις... Τὴν ἔχουν ἐξευγενίσει τὰ χιλιόμετρα αὐτὰ ποὺ σ' ἐνοχλοῦν τόσο... Γιὰ φαντάσου: Ἂν βρισκόμουν τώρα κοντά σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ σὲ γέμιζα φιλιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ὕστερα ἴσως νὰ μαλλώναμε... Ἴσως νὰ σκοτωνόμαστε... Ἴσως νὰ μὴν ὑποφέραμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Γιατί, θὰ ξέραμε πὼς ἡ ἀγάπη μας ἔχει ὁλόκληρον καιρὸ νὰ ἐκδηλωθῇ, ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ξαναχύνῃ ἀπ' τὴν ἀρχή· ἔστω κι' ἂν ἀκόμη ὁ ἐγωισμός μας, ἡ ζήλεια ἢ τὸ πεῖσμα καταφέρνανε νὰ τὴν σωριάσουν ἐρείπια...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐνῶ τώρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα... Ξέρομε πὼς μᾶς ἑνώνει ἕνα ψιλὸ ἀσήμαντο τηλεφωνικὸ σύρμα, καὶ μᾶς χωρίζουν ὅλα τ' ἄλλα... Ἡ ἑνωσίς μας εἶναι τόσο εὐπαθὴς τόσο σιγμιαία, ποὺ ἀρκεῖ κάτι ἐλάχιστο νὰ τὴ διακόψῃ...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ (μπαίνει ἀνάμεσά τους): Τὰ τρία λεπτὰ τῆς συνομιλίας σᾶς τελειώσανε... Θὰ παρατείνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρία λεπτὰ ἀκόμη, σᾶς παρακαλῶ... (Σ' Ἐκείνην): Εἴδες;...

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ λυπημένα): Ἔχεις δίκηο... Ἡ ἑνωσίς μας ἐξαρτᾶται λίγο κι' ἀπ' τὸ χέρι τῆς τηλεφωνήτριας...

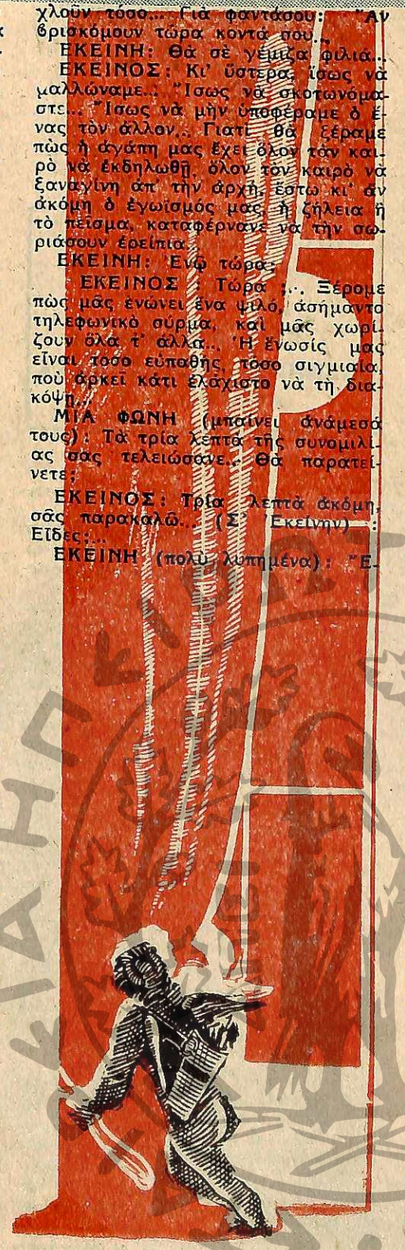

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γι' αὐτό, ἡ λαχτάρα καὶ τῶν δυὸ μας, εἶναι τώρα μεγαλύτερη... Εἶναι κι' ἄλλα ἀκόμα ποὺ μεγαλώνουν τὴν ἀγάπη μας.. Ἡ μελαγχολία, ἡ μοναξιά, ἡ ἀμφιβολία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ ἀμφιβολία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ναί, γιὰ σκέψου: Οὔτε σὺ εἶσαι βεβαία πὼς ἐγὼ φεύγοντας ἀπ' τὸ τηλέφωνο, δὲ θὰ πάω νὰ βρῶ κάποιαν ἄλλη, ποὺ ἴσως προσπαθεῖ εὐσυνείδητα στὴ Θεσσαλονίκη νὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεχάσω πὼς ἄφησα τὴν καρδιά μου στὴν Ἀθήνα, οὔτε κι' ἐγὼ πὼς ἐσύ, κλείνοντας τὸ ἀκουστικό, δὲ θὰ γυρέψῃς μὲ τὴ βοήθεια δυὸ ἄλλων ἀντρικῶν χειλιῶν, νὰ σβύσῃς τὰ δικά μου τὰ φιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αὐτὲς οἱ σκέψεις δὲν κάνουν ἀβάσταχτο καὶ τῶν δυὸ μας τὸ μαρτύριο;

ΕΚΕΙΝΟΣ· Τὸ μαρτύριο αὐτό, ὅσο πιὸ ἀβάσταχτο εἶναι, τόσο πιὸ πολὺ ἐρεθίζει τὶς καρδιές μας, σὰν ἐξαίσιο διεγερτικό...

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπω, ἔκανες ἀπὸ προχτές, μεγάλες προόδους στὴ φιλοσοφία τοῦ ἔρωτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι γιατὶ σ' ἀγαπάω πολύ, καὶ δὲ θέλω νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπάω ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ψεύτικο θυμό): Ἐγὼ ὅμως δὲ σ' ἀγαπάω καθόλου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Τί λές; Ἐγὼ βάζω στοίχημα πὼς μὲ λατρεύεις.

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ τρυφερά): Καὶ τὸ κερδίζεις τὸ στοίχημα. (Φιλάει τὸ ἀκουστικό).

Η ΦΩΝΗ (τοὺς ξαναδιακόπτει): Περάσανε καὶ τ' ἄλλα τρία λεπτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ· Τελειώσαμε... (Σ' Ἐκείνην): Ἀντίο, ἀγαπημένη μου...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ δάκρυα στὴ... φωνή): Ἀπ' τὸ παράθυρο βλέπω τὴ φέτα τοῦ γενναριάτικου φεγγαριοῦ... Δές την κι' ἐσύ, κι' ἂς συναντηθοῦν ἐκεῖ πάνω οἱ ματιές μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις; Ἡ ἀπόστασις σ' ἔκανε καὶ ρωμαντική... Ἔνοια σου... Θὰ κυττάζω ὅλη τὴ νύχτα κι' ἐγὼ τὸ φεγγάρι... Μαζί σου.

Η ΦΩΝΗ: Διακόπτω...

(Ἡ συνδιάλέξις τέλειωσε. Ἐκείνη, κρεμάει μελαγχολικὰ τὸ ἀκουστικό. Νομίζει πὼς διακρίνει τὴ σκιὰ Ἐκείνου νὰ ὁλισθαίνῃ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ χάνεται μέσ' στὴν κρύα νύχτα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΦΟΣ
Ραλλοῦ ἡ ἄπιστη ἀρχωλοπούλα

Ἕνα ἀνάγνωσμα ἔρωτος, αὐτοδυσίας καὶ ἡρωϊσμῶν

●

Κατὰ διασκευὴν
ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

4ον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ σὲ λίγο, ἔφυγαν, καὶ μᾶς ἄφησαν ἀνυπεράσπιστους στὴν ὀργὴ τῶν Τούρκων. Τὸ μόνο ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ταραχῆς ἦταν τὸ μακελλειὸ τῶν ὁμήρων. Τοὺς ξεπάστρεψαν ὅλους.

Ἐγὼ ἐξαγόρασα τὸ πτῶμα τοῦ πατέρα μου καὶ τὄθαψα νύχτα στὸν κῆπο. Λέγαμε ὅτι τὸ αἷμα τῶν προκρίτων θάφθανε γιὰ νὰ μᾶς ἐξιλεώσῃ γιὰ τὴν ἐπανάστασι. Σὲ τρεῖς ἡμέρες οἱ χωρικοὶ ὑποτάχτηκαν, κι' ἀποσύρθηκαν ἄοπλοι στὸ μοναστῆρι ποῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς παῖρναν οἱ Τοῦρκοι διακόσιους-διακόσιους καὶ τοὺς σκότωναν ὅλους. Εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες Χιῶτες σκοτώθηκαν ἔτσι.

Ἐγὼ ἔτρεμα γιὰ τὴν μητέρα μου καὶ τὶς ἀδελφές μου. Σκέφθηκα νὰ φύγουμε. Ἀλλὰ ποῦ νὰ πᾶμε; Καὶ μὲ ποιὰ μέσα; Ἄλλη περιουσία ἀπὸ τὰ μαστιχόδεντρα δὲν εἴχαμε, ὅπως ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν μαστιχοχωριῶν. Τέλος ἀναποφάσιστους ἀκόμα μᾶς βρῆκε ἡ 6 Ἰουνίου 1822.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τίναξε ὁ Κανάρης τὴν τουρκικὴ ναυαρχίδα. Τὴν ἴδια μέρα σκοτώνεται ὁ Τοῦρκος ναύαρχος ἀπὸ ἕνα ἀναμμένο κατάρτι ποὺ πέφτει στὸ κεφάλι του.

Οἱ Τοῦρκοι σκορπίζονται στὰ Μαστιχοχώρια. Περνοῦν σὰ θεομηνία, βάζοντας φωτιὰ στὰ δέντρα καὶ στὰ σπίτια, σκοτώνοντας τοὺς ἄντρες, βιάζοντας τὶς γυναῖκες.

Ἐμεῖς, κλεισμένοι στὸ σπίτι μας στὰ Μέστα, περιμένομε τὴ σειρά μας.

Ἡ μητέρα μου κι' οἱ ἀδελφές μου ξέρουν καλὰ τί τὶς περιμένει, καὶ μὲ κυττᾶνε μὲ ἀγωνία. Ὅταν ἀκούγονται οἱ φωνὲς τῶν Τούρκων ἀπὸ μακρυά, ἡ μητέρα μου, μ' ἁρπάζει ἀπὸ χέρι καὶ μὲ πηγαίνει στὸν κῆπο, κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου.

— Ὀρκίσου, μοῦ λέει νὰ μᾶς σκοτώσῃς καὶ τὶς τρεῖς γιὰ νὰ μὴν ὑποστοῦμε τὴν ἀτίμωσι. Ὀρκίσου στὸν τάφο τοῦ πατέρα σου.

Τὰ δάκρυα μὲ τύφλωναν, κι' ὡρκίστηκα. Οἱ φωνὲς τῶν Τούρκων ὅλο καὶ ζύγωναν.

— Ἐμπρός! μοῦ λέει ἡ μητέρα μου, εἶναι καιρός.

Στέκω σὰν παράλυτος — κυττάζω γύρω μου — μὲ τί τρόπο νὰ ἐκτελέσω τὸ ἀπαίσιο καθῆκον μου.

— Ἐκεῖ νὰ μᾶς ρίξῃς μέσα στὴ στέρνα! μοῦ ψιθυρίζει ἡ μάνα μου.

Ἡ στέρνα ἦταν φαρδειὰ καὶ βαθειά.

Σὰν τυφλός, ζυγώνω τὴ μικρή μου τὴν ἀδελφούλα. Ἦταν μόλις δώδεκα χρόνων, ἕνα ξανθὸ καὶ γαλανὸ ἀγγελοῦδι. Ἔτρεμε σύγκορμη.

Μόλις τὴν ἄγγιξα, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Δὲ θέλω νὰ πεθάνω! Λυπήσου με!

Τὴ σήκωσα στὰ χέρια μου. Ἔκανα πέτρα τὴν καρδιά μου καὶ τῆς εἶπα:

— Σὲ λυπᾶμαι γι' αὐτὸ σὲ σκοτώνω.

Παράδερνε σὰν τὸ πουλὶ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἔφθασα στὴ στέρνα, τὴ σήκωσα σὰν πούπουλο κι' ἔκλεισα τὰ μάτια... Ἡ παιδιάστικη φωνούλα της ἔπνιξε τὸ θόρυβο ποῦκανε τὸ κορμάκι της πέφτοντας.

Ἔπειτα ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς μεγαλύτερης, τῆς Ἰουλίας, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένη. Τὰ σαγόνια της χτυποῦσαν ἀπὸ τὸν τρόμο. Μὲ φωνὴ κομμένη μοῦ ψιθύρισε:

— Δέσε μου τὰ μάτια.

Τῆς ἔδεσα τὰ μάτια, τὴν ὡδήγησα στὴ στέρνα, τὴν ἔσπρωξα. Δὲν ἔβγαλε μιλιά. Μὰ τὰ πόδια μου λύγιζαν καὶ ὅλα σκοτείνιασαν γύρω μου, σὰ νὰ ἔπεσε ἐγὼ στὴ στέρνα. Κύτταξα τὴ μητέρα μου ἱκετευτικά. Αὐτὴ κατάλαβε τὴν ἀγωνία μου καὶ μοῦ φώναξε:

— Μὴ μ' ἐγγίζῃς ἐμένα. Ξέρω νὰ ἐλευθερωθῶ μόνη μου.

Καὶ γκρεμίστηκε στὴ στέρνα.

Ἐγὼ κατώρθωσα νὰ ξεφύγω...

Ὁ γερο-Θεοχάρης σταμάτησε. Ἦταν χλωμὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τὰ χείλη του κάτω ἀπὸ τὰ λευκὰ μουστάκια σιγότρεμαν. Μὲ συγκίνησι τὸν κύτταζε κι' ὁ γυιός του καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί σχέσι μποροῦσε νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ τραγικὴ ἱστορία μὲ τὴν ἀγάπη του.

— Παιδί μου, συνέχισε ὁ Θεοχάρης σὲ λίγο, φαντάζομαι πὼς στὴ Χίο ποὺ θὰ πᾶς, θὰ μάθῃς πῶς δολοφονήθηκε ὁ παπποῦς σου καὶ πῶς ὠνομάζονταν οἱ Ἕλληνες ποὺ παρίσταντο στὰ μαρτύριά του.

Τώρα, τελείωσα τὴ διήγησί μου. Πήγαινε μὲ τὸ καλὸ στὴ Χίο, κι' ἄν, καὶ μετὰ τὸ ταξίδι σου ἐξακολουθῆς νὰ θέλῃς νὰ παντρευτῆς μὲ τὴν κόρη τοῦ Μανώλη Βουγᾶ, ἔλα νὰ μοῦ τὸ πῆς. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι θὰ τὴν ζητήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Σηκώθηκε ὁ γέροντας. Σηκώθηκε κι' ὁ νέος καὶ κύτταξε τὸν πατέρα του στὰ μάτια. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο φοβερά. Μποροῦσε μάλιστα νὰ τὰ πάρῃ καὶ γιὰ εὐχάριστα. Κι' ὅμως τὸ ὕφος τοῦ γέρου πολεμιστῆ τὸν πάγωνε.

— Δέχεσαι τὸν ὅρο μου λοιπόν; ρώτησε σοβαρὰ ὁ πατέρας.

— Δέχομαι! ἀποκρίθηκε συλλογιμένος ὁ Κώστας. Ἂν καὶ ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο ἁπλᾶ ὅπως μοῦ τὰ λές. Πάντως δέχομαι καὶ σ' εὐχαριστῶ.

— Οἱ πρόγονοι θὰ σ' ἐμπνεύσουν.

— Καὶ πότε πρέπει νὰ φύγω;

— Ὅταν θελήσῃς, ρώτα τὴν ἀνυπομονησία σου.

— Τότε αὔριο.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ «Μπουμπουλίνα» ζύγωνε τὰ παράλια τῆς πονεμένης Χίου, ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στὴ Χίο, κ. Μελᾶς, διάβαζε ἕνα γράμμα τοῦ γέρου Θεοχάρη, ποὺ μόλις τὸ εἶχε λάβει.

«Ἀγαπητέ μου κύριε Μελᾶ, ἔλεγε τὸ γράμμα.

»Ξέρω πὼς εἶσαι φίλος μου, κι' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι. Μοῦ συμβαίνει κάτι φοβερό. Μὲ δύο λόγια. Ὁ Κώστας μου, ὁ μοναχογυιός του, ἀγαπάει τὴν κόρη κάποιου Φαναριώτη. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της. Τὸν λένε Βουγᾶ... Θέλει νὰ τὴν πάρῃ! Εἶναι φριχτό! Ὅσο ζῶ, θὰ προσπαθήσω νὰ ἐμποδίσω αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα. Στὸν στέλνω. Φυσικά, αὐτὰ τὰ πόθη δὲν πρέπει νὰ τὰ χτυποῦμε κατακέφαλα. Καλύτερη εἶναι ἡ διπλωματία. Ἄκουσε τί περιμένω ἀπὸ σένα, τὸ φίλο μου, νὰ κάνῃς, μόλις ἔλθῃ...».

Ἔτριψε τὰ χέρια του ὁ πρόξενος μόλις τέλειωσε τὸ γράμμα, καὶ πηγαίνοντας στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, φώναξε:

Ἔ, κορίτσια! Ἑτοιμασθῆτε! Θἄχουμε σήμερα μουσαφίρη!

Πέντε κοριτσίστικα κεφάλια σηκώθηκαν, πέντε ζευγάρια ὄμορφα μάτια τὸν κύτταζαν ἐρωτηματικά.

— Ἔρχεται γιὰ λίγες μέρες ὁ γυιὸς κάποιου φίλου μου. Λέγεται Κώστας Θεοχάρης. Πρώτης τάξεως παιδὶ καὶ πλούσιος.

Οἱ πέντε δεσποινίδες Μελᾶ κρυφοκυττάχτηκαν καὶ κοκκίνισαν ἀνεπαίσθητα. Ἔπειτα, ἄφησαν τὰ ἐργόχειρα καὶ πῆγαν στὶς κάμαρές τους νὰ συγυριστοῦν.

Καθὼς τραβοῦσε πρὸς τὴν παραλία, ὁ κ. Μελᾶς, συλλογιζόταν:

— Ἔκτακτη εὐκαιρία! Ὑποχρεώνω τὸ φίλο μου τὸ Θεοχάρη, κάνοντας σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του, κι' ἴσως -ἴσως βρίσκω καὶ γαμπρὸ γιὰ τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς πέντε κόρες μου.

Σουρούπωνε ὅταν ἄραζε ἡ «Μπουμπουλίνα» στὸ λιμάνι τῆς Χίου.

Τὰ ἥσυχα νερὰ ἀστραφταν ὁλόχρυσα, χρυσᾶ σπίθιζαν καὶ τὰ φτερὰ τῶν γλάρων στὶς τελευταῖες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.

Ὁ Κώστας ἔνοιωσε μιὰ γαλήνη στὴν ψυχή του, καθὼς πήδησε ἀπὸ τὴ βάρκα. Ὅλοι οἱ φόβοι, ὅλες οἱ ἀνησυχίες ποὺ τὸν τυραννοῦσαν στὸ ταξίδι, τοῦ φάνηκαν σὰ νἀσβυσαι κάτω ἀπὸ τὸ γλυκὸ χαμόγελο τοῦ ὄμορφου νησιοῦ.

Ἔκανε ζωηρὰ μερικὰ βήματα, ζητῶντας νὰ βρῇ κάποιον νὰ τοῦ δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὸ χωριὸ Μέστα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ἕνας μεσόκοπος κύριος στάθηκε μπροστά του.

— Ὁ κύριος Θεοχάρης; ρώτησε εὐγενικά.

— Ναί!

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, Μελᾶς...

— Ἀ! χαίρω πολύ! ἔκανε ἐνθουσιασμένος ὁ Κώστας. Ἔχω ἕνα γράμμα τοῦ πατέρα μου γιὰ σᾶς.

Καὶ τοῦδωσα τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ δυὸ γράμματα ποὺ εἶχε γράψει τὸ δραματικὸ ἐκεῖνο βράδυ ὁ γέρο-Θεοχάρης, στὸ ἴδιο πρόσωπο.

Τάνοιξε ὁ Μελᾶς — ἔρριξε μιὰ ματιά — περιττὸ ἦταν νὰ τὸ διαβάσῃ. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ παλιὸς βουλευτής, ἔγραφε δυὸ λόγια τυπικά, ἐνῷ τὶς πραγματικές του σκέψεις τὶς εἶχε φανερώσει στὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει τὴν προηγουμένη ὁ πρόξενος.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας! εἶπε εὐγενικὰ ὁ Μελᾶς.

— Εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι τὸ χωριὸ Μέστα. Ἔρχομαι μ' αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Νὰ βρῶ τὸν τάφο τοῦ παπποῦ μου, τῆς γιαγιᾶς μου καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ πατέρα μου. Θὰ ξέρετε τὴν τραγικὴ ἱστορία. Μὲ δυὸ λόγια θὰ σᾶς πῶ καὶ τὴ δική μου ἱστορία. Ὁ πατέρας μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του νὰ πάρω τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ, μοῦ ἔθεσε ὅρο νὰ πάω στὸ χωριὸ Μέστα, νὰ βρῶ τοὺς παληοὺς αὐτοὺς τάφους καὶ νὰ θάψω χριστιανικὰ τὰ κόκκαλα τῶν δυστυχισμένων προγόνων μου.

— Ἱερὸ καθῆκον! ἔκανε ὁ Μελᾶς, συγκινημένος τάχα. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ σᾶς δώσω ζῶα καὶ ἀνθρώπους...

— Αὔριο τὸ πρωῒ τὸν διέκοψε ὁ Κώστας ὁρμητικά. Γιατὶ ὄχι ἀπόψε; Δὲν θὰ παρεξηγήσετε τὴν ἀνυπομονησία μου, ἀφοῦ σᾶς διηγήθηκα τὴν ἱστορία μου. Καταλαβαίνετε ὅτι βιάζομαι νὰ γυρίσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν Ἀθήνα...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, ἔκανε ὁ πρόξενος χαμογελῶντας καλόβολα. Ἀλλά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι νύχτωσε πιὰ σχεδόν, κι' ὅτι ἡ ἐργασία ποὺ ἔχετε σκοπὸ νὰ κάνετε, χρειάζεται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἔπειτα ἂν μπορῇ νὰ παίξῃ κανένα ρόλο αὐτὸ στὴν ψυχολογική σας κατάστασι... Οἱ κόρες μου ἔχουν κάνει μιὰ μικρὴ ἑτοιμασία γιὰ τὴ φιλοξενία σας ἀπόψε...

Δίστασε ὁ Κώστας μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, ἀναστενάζοντας κρυφά, εἶπε μὲ τυπικὸ χαμόγελο:

— Τὸ δεύτερο ἐπιχείρημά σας μὲ πείθει, εἶναι τόσο εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μελᾶ φωτίστηκε ἀπὸ τὴ χαρά. Πέρασε στοργικὰ τὸ χέρι του στὸ μπράτσο τοῦ νέου, καὶ τὸν ὡδήγησε θριαμβευτικὰ στὸ σπίτι του.

*

Σάστισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Κώστας Θεοχάρης καθὼς μπῆκε στὸ μεγάλο πλουσιοστολισμένο σαλόνι τοῦ προξένου. Πέντε κορίτσια τὸν περικύκλωσαν ἀμέσως — πέντε διαφορετικὰ χαμόγελα — ὅλα γλυκὰ ὅμως καὶ γεμᾶτα ὑπόσχεσι.

Οἱ πέντε δεσποινίδες Μελᾶ φημίζονταν γιὰ τὴν ὀμορφιά τους. Πέντε τύποι διαφορετικοί—ψηλὴ μελαχροινὴ ἡ μεγάλη, ποὺ κόντευε τὰ εἰκοσιπέντε, καστανὴ ἡ δεύτερη, σταράτη ἡ τρίτη, καστανόχρυση ἡ τέταρτη κι' ὁλόξανθη ἡ μικρή, ποὺ ἦταν δεκαεπτὰ χρόνων. Ὅλες ἐλκυστικές, κάθε μιὰ μὲ τὸν τύπο της. Θὰ ἦταν πρὸ πολλοῦ παντρεμένες τοὐλάχιστον οἱ τρεῖς, ἂν δὲν τὶς εἶχε πείσει ὁ πατέρας πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένουν τύχες ἐξαιρετικές. Γι' αὐτό, ἀπόψε, πετοῦσαν ὅλες ἀπὸ τὴ χαρά τους.

Γιατὶ ἐπαταλάβαιναν πὼς γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ ὁ πατέρας τους αὐτὸν τὸ νεαρὸ μουσαφίρη, σίγουρα τὸν θεωροῦσε «ἐξαιρετικό».

Ὁ Κώστας, μετὰ τὴ στιγμιαία ταραχή του, φάνηκε εὐχάριστος κι' ἀγαπητός.

— Ἤλθατε γιὰ πολὺν καιρό; τὸν ρώτησε ἡ Ἰσμήνη, ἡ μεγάλη.

— Μόλις γιὰ μιὰ μέρα! ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Κι' ὁ Μελᾶς, πρόσθεσε χαμογελῶντας:

— Κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα τοῦ φαίνεται ἀτέλειωτη. Γι' αὐτό, βάλτε τὰ δυνατά σας νὰ τοῦ λιγοστέψετε τὴν πλῆξι.

Ἡ μικρότερη, ἡ ξανθούλα ἡ Αὔρα, τοὔρριξε μιὰ τσαχπίνικη ματιά, καθὼς φώναζε:

— Νὰ τραγουδήσουμε, νὰ χορέψουμε.

Μὰ ἡ Νόρα, ἡ τρίτη, ἡ στρουμπουλὴ καὶ σταράτη, τὴν ἔκοψε:

— Ἂν ὁ κύριος Θεοχάρης ἔχῃ ἄλλοῦ τὴ σκέψι του, τί μπορεῖ νὰ τὸν διασκεδάσῃ;

Τὰ δροσερὰ χείλη της εἶχαν ἕνα γυναικεῖο, ὑγρό, προκλητικὸ χαμόγελο, μ' ὅλο ποὺ τὰ μάτια της τὰ βαστοῦσε πάντα κατεβασμένα.

— Ὡστόσο, ἕνα πρᾶγμα ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ, ἔκαμε εἰρωνικά, ἀκατάδεχτα ἡ Φοίβη, ἡ τέταρτη. Τὸ φαγητό. Εἶναι ὥρα νὰ φᾶμε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.

Κι' ἡ Ἄννα, ἡ δεύτερη, ἡ γλυκειὰ καστανή, ποὺ στὰ εἰκοσιτρία της χρονάκια εἶχε κιόλας τὸ στοργικὸ μητρικὸ χαμόγελο τῆς ἀληθινῆς, τῆς ὡριμης γυναίκας, ψιθύρισε μὲ καλωσύνη:

— Ἔχει τόσες ὀμορφιὲς τὸ νησί μας, ποὺ ὅποια στενοχώρια καὶ νὰ βαραίνῃ τὴν ψυχὴ τοῦ ξένου, θὰ τὴν ξεχάσῃ...

Κάθησε στὸ τραπέζι. Καθὼς ἀπαντοῦσε μ' ἑτοιμότητα, μὲ χαμόγελο καὶ μὲ τσαχπινιὰ στὰ πειράγματα τῶν πέντε κοριτσιῶν, ὁ Κώστας, συλλογιζόταν πὼς ἂν ἡ καρδιά του δὲν ἦταν δεσμένη στὴ Ραλλοῦ του, σίγουρα θὰ τοῦ τὴν ἄρπαζε κάποια ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ προξένου.

Καθὼς μάλιστα πρόσεξε τὰ μάτια τοῦ Μελᾶ, ποὺ παρατηροῦσε μ' ἀνήσυχο ἐνδιαφέρον τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, κατάλαβε πὼς ἡ νυχτερινὴ αὐτὴ περιποίησι ἴσως νὰ μὴν ἦταν μονάχα εὐγένεια καὶ φιλικὸ καθῆκον... Πάντως, ἦταν μιὰ εὐχάρι-

Πέντε κορίτσια τὸν περικύκλωσαν ἀμέσως — πέντε διαφορετικὰ χαμόγελα — ὅλα γλυκὰ καὶ γεμᾶτα ὑπόσχεσι.

πλώθηκε, μετὰ τὸ δεῖπνο, τὰ τραγούδια καὶ τὸ χορό, ἔνοιωθε πὼς ἦταν λιγάκι ἐρωτευμένος καὶ μὲ τὶς πέντε δεσποινίδες Μελᾶ.

Θάθελε νὰ φιλήσῃ τὸ ἡγεμονικὸ χεράκι τῆς Ἰσμήνης, νὰ χαϊδέψῃ ἀδελφικὰ τὸ καστανὸ κεφάλι τῆς καλῆς τῆς Ἄννας — θάθελε νὰ κολλήσῃ τὰ χείλη του στὰ ὑγρὰ προκλητικὰ χείλη τῆς Νόρας — τῆς κοροϊδεύτρας, τῆς ἀκατάδεχτης τῆς Φοίβης, θάθελε νὰ τῆς χαλάσῃ τὴν πόζα μ' ἕνα τρελλὸ φιλὶ μέσ' στὸ λαιμὸ κάτω ἀπὸ τὴν δαντελλένια τραχηλιά. Καὶ τῆς μικρῆς ξανθούλας, τῆς Αὔρας, θάθελε νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ γελαστά, γαλανὰ μάτια...

Κοιμήθηκε, τυλιγμένος στὴ θύμησι καὶ στὰ χαμόγελα τῶν πέντε κοριτσιῶν.

✶

Ὅταν ξημέρωσε, μιὰ γλυκειά, φθινοπωρινὴ αὐγή — στὴν ξάστερη σκέψι τοῦ Κώστα Θεοχάρη, τὰ πέντε κοριτσίστικα χαμόγελα εἶχαν σβύσει καὶ στὴ θέσι τους — δυὸ μάτια μαῦρα, ὑγρά, σοβαρά, τὸν κύτταξαν μὲ παράπονο.

— Ραλλοῦ! ψιθύρισε ὁ νέος, κ' ἔνοιωσε μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη νὰ τὸν πλημμυρίζῃ, ἕνα πόθο ἀβάσταχτο γιὰ τὴν ἀγαπημένη του, ν' ἀνεβαίνῃ μέσα του, νὰ τοῦ ζαλίζῃ τὴ σκέψι.

Πετάχτηκε. Ὅλοι κοιμῶνταν στὸ σπίτι. Σκέφθηκε νὰ τὸ σκάσῃ κρυφά, νὰ πάῃ στὰ Μέστα. Μὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, τὸν περίμενε ἕνας ἀγωγιάτης.

— Θέλεις νὰ πᾶς στὰ Μέστα ἀφεντικό; τὸν ρώτησε.

— Ναί... ἔκανε ὁ Κώστας στενοχωρημένος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ μόνος.

— Θὰ σὲ πάω ἐγώ. Ὁ πρόξενος μοῦδωσε διαταγή.

— Τότε πᾶμε ἀμέσως! φώναξε ὁ νέος, καὶ πήδησε ἀμέσως στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἄλογα τοῦ ἀγωγιάτη.

Ὅταν ἔφθασαν στὰ Μέστα, τοῦδειξε ὁ ἀγωγιάτης τὸ σπίτι τῶν προγόνων του.

Ὁ Τοῦρκος ποὺ κατοικοῦσε τώρα, τὸν ἄφησε πρόθυμα νὰ ψάξῃ στὸν κῆπο γιὰ τοὺς τάφους. Δὲν ἦταν κι' εὔκολη δουλειά, γιατὶ μὲ τὰ χρόνια, ἡ γῆ εἶχε σκεπαστῆ μὲ φουντωτὰ χορτάρια. Κατώρθωσε ὡστόσο ὁ νέος ν' ἀνακαλύψῃ τὴ στέρνα καὶ τοὺς πρεῖς σκελετούς. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν κι' ὁ τάφος τοῦ παπποῦ του.

Μὲ δέος ἄγγιξε ὁ Κώστας τοὺς βασανισμένους σκελετούς. Γύρω ἀπὸ ἕνα λαιμὸ κρεμιῶταν ἀκόμα μιὰ βαρειὰ χρυσῆ ἁλυσίδα. Αὐτὴν φοροῦσε, ἡ μάνα τοῦ πατέρα του ὅταν πήδησε στὴ στέρνα. Σ' ἕνα σκελετωμένο δάκτυλο ἕνα διαμαντένιο δαχτυλίδι. Αὐπός, ἤξερε, ἦταν ὁ ἀρραβῶνας τῆς μεγάλης ἀδελφῆς τοῦ πατέρα του. Καὶ δυὸ ρουμπίνια, σὰν στάλες αἷμα, στὸ κεφάλι τοῦ πιὸ μικροῦ σκελετοῦ, ἦταν τὰ σκουλαρίκια τῆς ἀθῶας παιδούλας, τῆς μικρότερης ἀδελφῆς τοῦ πατέρα του.

Ἔτρεμαν τὰ χέρια τοῦ παλληκαριοῦ καθὼς μάζευε τὰ βασανισμένα αὐτὰ κόκκαλα. Μὰ ἦταν καθῆκον ἱερό, ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ;

Τάκλεισε σὲ κιβώτιο, ἔβαλε ἀπ' ἔξω τ' ὄνομα κάθε πεθαμένου, τὴ σφραγῖδα του καὶ τάθαψε στὸν οἰκογενειακὸ τάφο.

Ὅταν τέλειωσε αὐτὴ τὴ μακάβρια κι' ἱερὴ δουλειά, ἀνάσανε βαθειά.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μείνῃ λίγο στὸ χωριό, νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ συνέλθῃ. Ἀλλά, κατάλαβε πὼς θὰ στενοχωριῶταν πιὸ πολὺ στὸ περιβάλλον αὐτὸ ποὺ ἦταν γεμᾶτο μὲ τόσο θλιβερὲς ἀναμνήσεις. Τὸ μόνο φάρμακο, ἡ μόνη ἀντίδρασι στὴν πένθιμη ψυχική του κατάστασι, θᾶταν νὰ βρεθῆ πάλι γιὰ λίγη ὥρα στὴν γλυκειὰ συντροφιὰ τῶν δεσποινίδων Μελᾶ. Γρήγορα κανόνισε τὸ πρόγραμμά του. Ἦταν σούρουπο — θὰ γύριζε στὴ Χίο — θὰ περνοῦσε κι' αὐτὴ τὴ βραδυὰ στὸ σπίτι τοῦ Μελᾶ καὶ τὴν ἄλλη μέρα θάπαιρνε το βαπόρι γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Καβαλλίκεψε τ' ἄλογό του ἀμέσως καὶ πῆρε τὸ δρόμο τῆς πρωτεύουσας.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὰ μαστιχοχώρια, ἀνάμεσα σὲ δάση ἀπὸ μαστιχόδεντρα, ποὺ τὸν τριγύριζαν μ' εὐωδίες μεθυστικῆς, συλλογιζόταν:

— Γιατὶ τοῦβαλε αὐτὸ τὸν ὅρο ὁ πατέρας του; Τί ἔμπνευσι μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν οἱ πρόγονοι; Μήπως γιὰ τοὺς τυράννους, ἴσως. Ἀλλά, στὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Ραλλοῦ, τί ρόλο μποροῦσαν νὰ παίξουν; Ἔνοιωθε πὼς μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἀγάποῦσε πιὸ πολύ. Θᾶδινε δέκα χρόνια τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ τὴν ἔβρισκε τώρα, στὴ Χίο, γιὰ νὰ νἄγερνε τὸ κεφάλι του στὸ κοριτσίστικο στῆθος της, καὶ νἄνοιωθε τὸ φιλντισένιο της χεράκι νὰ τοῦ χαϊδεύῃ ἀνάλαφρα τὰ μαλλιά. Ὡστόσο, ἔπρεπε ἀπόψε νὰ συναντηθῆ μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν δεσποινίδων Μελᾶ, γιατὶ ἦταν τόσο ταραγμένος, ποὺ δὲν τοῦκανε καρδιὰ νὰ μείνῃ μόνος.

Πλησίαζε στὸ σπίτι τοῦ Μελᾶ, ὅταν τὸν εἶδε τὸν ἴδιον νὰ τρέχῃ κοντά του.

— Ἔ, λοιπόν; ρώτησε ὁ πρόξενος γελαστός.

— Τελείωσε κι' αὐτό! ἀποκρίθηκε ὁ νέος μελαγχολικά.

— Εἴσαστε ὅμως χλωμός, ἔκανε ὁ Μελᾶς, μ' ἐνδιαφέρον τάχα. Σᾶς τάραξε αὐτὴ ἡ δουλειά.

— Ἦταν μιὰ θλιβερὴ μέρα. Ἀλλά, βασίζομαι στὶς δεσποινίδες γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ τὴν ξεχάσω.

— Βέβαια, φώναξε ὁ πρόξενος ἐνθουσιασμένος. Κι' ἔπειτα, σὰ νὰ τοῦ ἐρχόταν μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι, πρόσθεσε:

— Δὲν εἶναι ὅμως σωστὸ νὰ τοὺς παρουσιασθῆτε μὲ τόση μελαγχολία. Πᾶμε κάπου νὰ πιοῦμε ἕνα ρακὶ πρῶτα.

— Ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Κώστας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ Μελᾶς ὅμως ἐπέμεινε καὶ τὸν ἔσυρε, μὲ τὸ στανιὸ σχεδόν, σ' ἕνα παραλιακὸ καφενεῖο.

★

— Καφετζῆ! Δυὸ ρακιά! παρήγγειλε ὁ ἀμέσως ὁ Μελᾶς. Κι' ὅταν τάφερε, εἶπε τοῦ καφετζῆ, σιγά:

— Κι' ἐκεῖνο ποὺ ξέρεις!

— Τί εἶναι; ρώτησε ὁ Κώστας.

— Ὤ, τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ πρόξενος, ἀδιάφορα. Μιὰ παραγγελία μου ἀπὸ χθές.

Ἤπιαν σιωπηλοὶ τὸ πιστό. Ὁ Μελᾶς ὅμως φαινόταν ἀνήσυχος. Ὅλο στριφογύριζε σὰ νὰ περίμενε κάποιον.

— Ἔχετε πέντε κορίτσια χαριτωμένα εἶπε ὁ Κώστας, γιὰ νὰ πῇ κάτι.

Τὸ πρόσωπο τοῦ προξένου ἄστραψε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, τοὺς ἐζύγωσε ἕνας μαῦρος κι' ὁ Μελᾶς, ἀπασχολήθηκε τόσο μ' αὐτόν, ποὺ ξέχασε ν' ἀπαντήσῃ στὸ φιλοφρόνημα.

Ἦταν φτωχοντυμένος καὶ μᾶλλον γέρος. Τὸ κορμί του ὅμως διετηρεῖτο ἀθλητικό, μ' ὅλα τὰ γεράματα, καὶ τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ κτηνώδη, ἄγρια λάμψι.

— Ἔ, παληοκόρακα, τοῦ φώναξε ὁ Μελᾶς μόλις τὸν εἶδε. Τί θὰ μᾶς τραγουδήσῃς ἀπόψε;

— Δὲ μπορῶ νὰ τραγουδήσω ἀπόψε, ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος μὲ ὕφος μισοκακόμοιρο. Μοῦ πονάει ὁ λαιμὸς ἀπὸ τὶς σκόνες.

— Ἄστα αὐτά. Ρούφηξε ἕνα ρακί, καὶ τραγοῦδα, ἐπέμεινε ὁ πρόξενος, καὶ γυρίζοντας στὸν Κώστα, πρόσθεσε:

— Ξέρεις, λέει κάτι παράξενα τραγούδια...

— Ὄχι, ὄχι ἀπόψε! διαμαρτυρήθηκε πάλι ὁ ἀράπης. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω κάτι στὸ λαιμό, σὰν νὰ μοῦ πέρασαν τὸ κανναβίσιο σκοινὶ ποὺ κρέμασαν τὸ Δεσπότη Πλάτωνα.

— Τί λέει; ἔκανε ὁ Κώστας μὲ ἀπορία.

— Σῶπα, γελοῖε! φώναξε ὁ πρόξενος. Ξέρεις μπροστὰ σὲ ποιὸν μιλᾶς; Εἶναι ἐγγονὸς τοῦ Θεοχάρη ποὺ κρέμασαν. Ὁ παππούς του ἦταν ὅμηρος, ἂν θυμᾶσαι.

— Ἂν θυμᾶμαι; ἔκανε ὁ γέρο ἀράπης, μισοκλείνοντας τὰ μικρά του μάτια. Πῶς δὲ θυμᾶμαι; Τὸ Θεοχάρη νὰ μὴ θυμᾶμαι; Εἶναι αὐτὸς ποὺ κρεμάστηκε τελευταῖος. Ἂν μοῦ δώσῃ κάτι ὁ ἀφέντης θὰ τοῦ πῶ πῶς πέθανε ὁ πατέρας τοῦ πατέρα του. Ἐγὼ τὸν κρέμασα.

Ὁ πρόξενος ἔκανε τάχα πὼς σηκώθηκε θλιμμένος, φωνάζοντας:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ! Δὲ θὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀλλοιώτικα ἀπὸ τὸν παληοκόρακα αὐτόν.

Μὰ ὁ Θεοχάρης τὸν κράτησε.

— Μιὰ στιγμή, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε κρατῶντας τον. Τὰ λόγια αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου θ' ἐνδιαφέρουν.

Καὶ δίνοντας ἕνα νόμισμα στὸ μαῦρο, πρόσταξε:

— Ἔλα, μίλα, κατεργάρη!

Ὁ ἀράπης ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ Μελᾶ, κι' ἄρχισε:

— Σουμπὰμ Ἀλλάχ! (*) Τὸ 1822 ἤμουν δεκαοκτὼ χρονῶν καὶ δήμιος τοῦ Μουσελίμ, τοῦ Διοικητοῦ. Εἴχαμε πιάσει ἑβδομήντα τέσσερις ὁμήρους καὶ τοὺς κρατούσαμε στὸ φρούριο. Ὅταν ἀπέτυχε ἡ ἐπανάστασι τοῦ Μπουρνιᾶ καὶ τοῦ Λογοθέτη, στήσαμε σὲ ὀκτὼ σειρὲς κρεμάλες. Ἄχ, τότε ἤτανε καλὲς δουλειές! Ἐγὼ ἔπαιρνα μπαχτσίσια γιὰ νὰ λιγοστεύω τὰ μαρτύρια τῶν ἀνθρώπων. Ὅσοι εἶχαν πολλὰ λεφτά, ἐξαγόρασαν τὴ ζωή τους. Ὁ Μικὲ Βλαστὸς κι' ὁ Χατζῆ Παρασκευᾶς σώσανε τὸ κεφάλι τους μὲ ἑκατὸ χιλιάδες γρόσια ὁ καθένας τους.

(Ἀκολουθεῖ)

(*) Εὐλογημένος ὁ Θεός

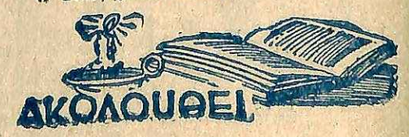

Ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ τὶς σκάλες ἔξῆς χειρουργικῆς κλινικῆς, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ πὼς εἶχε φτάσει ἴσαμε τὴ σιδερένια ὀξώπορτά της καὶ πῶς στὸ τέλος εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀνεβῇ. Γιατὶ εἶχε βασανίσει ἀπὸ πρὶν πολὺ τὸν ἑαυτό του ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ. Ἕνα χέρι — ἡ ψυχρὴ λογικὴ — τὸν ἐμπόδιζε, τὸν ἔδιωχνε. Μὰ τὴν ἴδια στιμή, ἕνα ἄλλο χέρι, πιὸ δυνατὸ αὐτὸ — ἡ καρδιὰ θάπρεπε νἄναι — τὸν ἔσπρωχνε νὰ πάῃ.

Εἶχε περιπλανηθῆ ἄσκοπα μέσα στὴν πόλι ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχαν βρῇ τὴ Χριστίνα, τὴ γυναῖκα του, μισοσκοτωμένη, μὲ μιὰ σφαῖρα ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μαστό, σὲ μικρή, ἐλάχιστη, ἀπόστασι ἀπὸ τὴν καρδιά, στὸ δωμάτιο ἑνὸς ξενοδοχείου στὸ Παληὸ Φάληρο.

Τί τρομερὴ ἱστορία! Ἡ Χριστίνα εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ σπίτι της ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ. Τὴν εἶχαν ἀναζητήσει παντοῦ, σὲ ὅλα τὰ συγγενικὰ σπίτια ὅπου μποροῦσε νὰ εἶχε πάει καὶ νὰ εἶχε ἐξαφνα, γιὰ ἕναν ὁποιοδήποτε λόγο, ἐμποδιστῆ νὰ γυρίσῃ σπίτι της, εἶχαν ἀναστατώσει στὸ τέλος ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα γιὰ νὰ τὴ γυρεύουν.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Δημήτρη δὲν εἶχε φτάσει οὔτε στιγμὴ ἴσαμε κεῖ: Ὅτι κι' ὅλας νὰ προλαμβάνῃ κάθε της ἐπιθυμία. Στὰ λίγα χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμένοι εἶχε σκεφθῆ πολλὲς φορὲς ἂν εἶχε κάνει καλὰ νὰ τὴν παντρευτῇ. Αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε πάντα μὲ τὴ φλόγα τοῦ πρώτου καιροῦ. Αὐτή, ὅμως; Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε καταλάβει πιά — ὅσο κι' ἂν αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ δυνατὰ — πὼς ἡ Χριστίνα δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ἀληθινά. Εἶχε δέσει τὴν τύχη της μαζί του μόνο γιὰ τὰ λεφτά του. Φύσις δυνατὰ ἐρωτική, μὲ ἀνικανοποίητους πάντα πόθους κι' ὁρμές, ποὺ γύρευαν πάντα στὸ πιὸ τρελλὸ ἐρωτικὸ μεθῦσι τὸ ξέσπασμά τους, δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σταθῇ εὐτυχισε σπίτι τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία.

Καλύτερα ἔτσι...

Κι' ὅμως, δὲν τοῦ εἶχε φύγει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα πὼς ἡ Χριστίνα τὸν ἀπατοῦσε. Μόνο ποὺ αὐτὴ ἤξερε νὰ φυλάγεται — ὄχι τόσο γιατὶ φοβῶταν τὸ Δημήτρη μήπως τὴ σκοτώσῃ ἂν τὴν ἔπιανε μὲ ἄλλον, ὅσο γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ χάσῃ τὶς ἀνέσεις της κι' ὅλα τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶχε βρῇ σ' ἐκεῖνον τὸν πλούσιο ἄντρα ποὺ ἤξερε πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Τώρα, πῶς εἶχε μπλεχθῆ σ' αὐτὸν τὸν ἐπικίνδυνο ἔρωτα κι' εἶχε δεχτῆ νὰ γίνῃ ἡρωΐδα μαζὶ καὶ θῦμα ἐρωτικοῦ δράματος σ' ἕνα ὕποπτο ξενοδοχεῖο, αὐτὸ ἦταν ἕνα μυστήριο ποὺ μονάχα μέσα στὴν πολύπλοκη, τὴν πολυσύνθετη, τὴν ἀνώμαλη ἐρωτικὴ ἰδιοσυγκρασία μιᾶς γυναίκας σὰν τῆς Χριστίνας, μποροῦσε νὰ βρῇ κανένας τὴ λύσι του.

✶

Ὅταν ἔφτασε στὸ χῶλλ τῆς κλινικῆς σταμάτησε. Ποῦ πήγαινε; Νὰ ἰδῇ ποιόν; Μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀποκριθῆ στὴν ἀγάπη του μὲ τὴν ἀπάτη καὶ τὴν ψευτιά, μὲ τὴν ἀτιμία στὸ τέλος; Ἂν ζοῦσε;... Τί τὸν ἔνοιαζε... Καλύτερα νὰ εἶχε πεθάνει. Θὰ ἦταν, ἔτσι, μιὰ λύσις ὁ θάνατός της. Τιμωρία της, ὄχι. Γιατὶ ἡ περιφρόνησις, ποὺ θὰ τὴν συνώδευε ἂν ζοῦσε, σ' ὅλη τὴν μετέπειτα ζωή της, θὰ ἦταν πιὸ δυνατὴ τιμωρία κι' ἀπὸ τὸν θάνατο.

Δὲν εἶχε θελήσει νὰ τὴν ἰδῇ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε μάθει ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες τὴν εἴχανε βρῇ. Δὲν ἤθελε νὰ ἀντικρύσῃ ἄλλη φορὰ πιὰ ἐκεῖνο τὸ μισητὸ πρόσωπο, τὰ μάτια της, ποὺ τὸν εἶχαν πάντα ψεύτικα κυττάξει, τὰ χείλη της ποὺ δὲν τοῦ εἶχανε πῆ ποτὲ ἀλήθεια.

Καθὼς εἶχε σταθῆ ἀκίνητος στὸ χῶλλ, μιὰ νοσοκόμα τὸν ρώτησε καθὼς περνοῦσε πλάι του:

— Θέλει τίποτα ὁ κύριος;

Εἶπε ὄχι κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Μὰ ξαφνικὰ τὴν σταμάτησε. Εἶχε διακρίνει ἀριστερὰ στὸ βάθος ἑνὸς διαδρόμου, τὴν πόρτα τοῦ χειρουργείου, τὴν ὥρα ἀκριβῶς, ποὺ ἄνοιγε γιὰ νὰ βγῇ ἕνα φορεῖο μὲ κάποιον ἐγχειρισμένο. Γιατὶ σταμάτησε; Ἡ καρδιά του χτύπησε κάπως ἀλλοιώτικα. Ἔνοιωσε κι' ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα στὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ καπέλλο του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ συνεργάτου μας Ἄλκη Κ. Τροπαιάτη

μποροῦσαν νὰ τὴ βροῦν στὸ δωμάτιο ἑνὸς ὕποπτου ξενοδοχείου, μὲ μιὰ σφαῖρα φυτεμένη κοντὰ στὴν καρδιά, εἴτε ἀπο τὸ δικό της χέρι, εἴτε ἀπὸ ξένο. Γιατὶ ἡ Χριστίνα εἶχε περάσει τὸ τραγικό της ἐκεῖνο βράδυ στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου μαζὶ μ' ἕναν ἄλλον. Ἐκεῖ, τὸ ἔνοχο ζευγάρι εἶχε ἀποφασίσει, ποιὸς ξέρει σὲ ποιὰ στιγμὴ ἐρωτικῆς τρέλλας, νὰ βάλῃ ἕνα ματωμένο τέλος στὴν ἐρωτική του ἱστορία. Ὁ ἄντρας εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ πιστόλι πρῶτα τὴ γυναῖκα. Κι' ὕστερα εἶχε γυρίσει τὸ καπνισμένο στόμα τοῦ ὅπλου καταπάνω του. Τὸ χέρι του, ποὺ φαίνεται θὰ ἔτρεμε στὴν πρώτη πιστολιά, εἶχε σταθῆ πιὸ σταθερὸ στὸν ἑαυτό του. Ἡ Χριστίνα δὲν εἶχε πεθάνει, αὐτός, ὅμως. εἶχε μείνει στὸν τόπο.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ματωμένη ταινία ξετυλιγόταν ὁλοένα μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Δημήτρη. Γιατὶ νὰ τοῦ τὸ κάνῃ αὐτὸ ἡ Χριστίνα; Σκεφτόταν πόσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει, πὼς δὲν τὴν εἶχε τίποτα στερήσει, μὰ φρόντιζε σμένη πλάι στὸν Δημήτρη, ποὺ ἦταν τόσο ἤρεμος, τόσο πρᾶος, τόσο εὐαίσθητος...

Ἀπὸ τὸν πρῶτο κι' ὅλας χρόνο τοῦ γάμου τους, εἶχαν φανῆ τὰ πρῶτα σύννεφα στὸν συζυγικὸ ὁρίζοντα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποπτεύεται τὰ φερσίματά της μὲ ὡρισμένους ἀνθρώπους. Μαρτύριο κυριολεχτικὰ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάει μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του ὁ Δημήτρης. Κι' ὅμως δὲν εἶχε τίποτε τὸ συγκεκριμένο ποὺ νὰ τὴν ἀποδεικνύῃ ἔνοχη ἀπέναντί του. Μὰ κι' ἂν ἀκόμα τὴν ἔπιανε ἔνοχη, θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὴν διώξῃ; Τὴν ἀγαποῦσε πάντα σὰν τρελλός. Κάποτε ἕξῆ μῆνες πρὶν — εἶχε πάρει ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ πιάσῃ τὴ γυναῖκα του μαζὶ μὲ τὸν ἐραστή της σὲ κάποιο σπίτι. Ἔφτασε ὡς ἐκεῖ σὰν πεθαμένος. Ἂν ἔβγαινε τὸ γράμμα ἀληθινό, ἤξερε πὼς δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ πῇ ἢ νὰ κάνῃ τίποτα. Δὲν βρῆκε ἐκεῖ οὔτε Χριστίνα, οὔτε ἐραστή. Καὶ γύρι-

πῶς στὸ φορεῖο ἐκεῖνο ἀπάνω μποροῦσε νὰ ἦταν ξαπλωμένη ἡ Χριστίνα. Ἡ σφαῖρα εἶχε μείνει στὸ κορμί της. Μπορεῖ τὸ τραῦμα νὰ μὴν ἦταν θανατηφόρο, μπορεῖ μὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι νὰ εἶχε σωθῆ. Μὰ τί τὸν ἔνοιαζαν τώρα τὸν Δημήτρη ὅλα αὐτά;... Τί τὸν ἔμελλε ἂν ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ἡ Χριστίνα, ζοῦσε ἢ ὄχι; Ὡστόσο, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, προχώρησε μηχανικὰ ὡς τὸ χειρουργεῖο. Πέρασαν πλάϊ του οἱ νοσοκόμοι μὲ τὸ φορεῖο. Τὸ κορμὶ ποὺ σήκωναν ἦταν σκεπασμένο, ἑκτὸς ἀπὸ τὸ κεφάλι. Δὲν ἦταν ἡ Χριστίνα, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ποὺ τὰ μάτια της ἔμεναν μισόκλειστα κι' ἦταν ἡ ὄψι της ἄσπρη σὰν πανί. Ὁ γιατρὸς ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ φορεῖο, τὸν εἶδε ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ τόση συγκίνηση καὶ τὸν ρώτησε:

—Εἶναι συγγενής σας ἡ κυρία;

Εἶπε ὄχι. Κι' ἑτοιμάστηκε πάλι νὰ φύγῃ, ὅταν, τὴν τελευταία στιγμή, μιὰ ἀπόφασις τὸν κυρίεψε: Νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴ Χριστίνα. Ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν γιατρὸ ποὺ ἀπομακρυνόταν. Τὸν σταμάτησε.

—Συγγνώμην, τοῦ εἶπε, ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω γιὰ μιὰ κυρία... Τὴν ἔφεραν χτές... Χτυπημένη ἀπὸ σφαῖρα... Κάπου ἐδῶ, στὸ στῆθος...

Κι' ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι του, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ἕναν τόνο ἀδιάφορο στὰ λόγια του. Μὰ ἡ χλωμάδα ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό του, ἡ νευρικότητα ποὺ εἶχαν οἱ κινήσεις του, τὸν ἐπρόδιναν. Τὰ μάτια του δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ γιατροῦ. Κρεμιῶταν ἀπὸ τὴν ἀπάντησί του. Σὰ νὰ μὴν ἦταν μιὰ ξένη πια γι' αὐτὸν ἡ Χριστίνα, ἕνα πλάσμα μισητό, σὰ νὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ τὴν ἀγαπᾷ... Δὲν ἤξερε τί ἔνοιωθε ἐκείνη τὴν ὥρα, ἂν ἦταν ἀγάπη ὅ,τι ξυπνοῦσε ξανὰ μέσα του, τώρα ποὺ εἶχε βρεθῆ κοντά της, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη, ἢ ἕνας οἶκτος καὶ μόνο γιὰ τὸ κατάντημά της. Ὅ,τι καὶ νὰ ἦταν, τῶβλεπε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πὼς δὲ θάθελε νὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα ποὺ ἄλλοτε — ὄχι τώρα — ἀγαποῦσε. Καλύτερα νὰ ζοῦσε. Ὁ ἴδιος, δὲν θὰ ζητοῦσε νὰ τὴν ἰδῇ ποτέ. Θὰ φρόντιζε νὰ μὴν ἀνταμώσουν ποτὲ στὴ ζωή τους. Μὰ καλύτερα νὰ μὴν εἶχε πεθάνει.

Ἄκουσε τὸ γιατρὸ ποὺ τοῦ ἔλεγε:

—Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω πὼς τὴ γλύτωσε. Πολὺ φτηνὰ ὅμως. Τῆς βγάλαμε κι' ὅλας τὴ σφαῖρα. Θὰ ζήσῃ. Ἀργότερα, θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἰδῆτε.

Εἶπε ὄχι γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά. Καὶ φρόντισε ν' ἀπομακρυνθῇ γρήγορα ἀπὸ τὸ γιατρό. Ὄχι, δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε.

Ξαναπέρασε γρήγορα τὸν μακρὺ διάδρομο, ἔφτασε στὴν ἔξοδο καὶ βγῆκε. Ὅταν βρέθηκε στὸ δρόμο, γύρισε πίσω καὶ κύτταξε τὸν λευκὸ ὄγκο τοῦ νοσοκομείου μὲ τὰ ἀτέλειωτα στὴ σειρὰ παράθυρά του. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, στὸν πρῶτο ὄροφο, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ σκιὰ μέσα ἀπὸ τὴν κουρτίνα, μιᾶς γυναίκας ἴσως, ἕνα χέρι ποὺ σάλευε... Μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ τὸ δωμάτιο τῆς Χριστίνας ἐκεῖ πέρα.

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

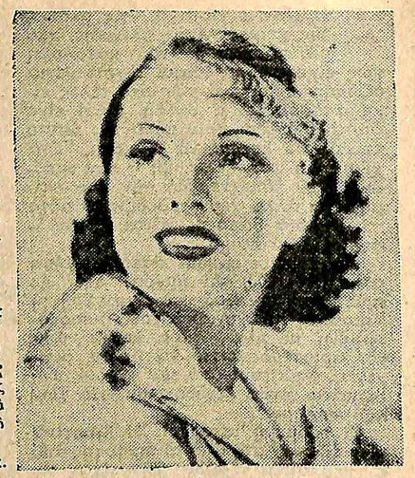

Γιὰ τὶς κυρίες

1ον) Νὰ εἶσθε πάντοτε ντυμένη κομψὰ μὰ ὄχι ἐξωφρενικά, κυρία μου. Ἂν ἔχετε ἀμφιβολία γιὰ κατι, ρωτῆστε μὲ τρόπο κάποια φίλη σας γιατὶ γίνεσθε περισσότερο γελοία νὰ εἶσθε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει κομψὴ παρὰ ἂν δὲν εἶσθε ἀρκετά.

2ον) Μὴν κουνιέσθε πολὺ χορεύοντας μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἀγαπᾶτε τὴν κίνησι. Μὲ τὶς ὑπερβολικὲς κι' ἀπότομες κινήσεις, καὶ τὸ μακιγιάρισμα χαλάει, καὶ τὰ μαλλιά σας.

3ον) Χορεύοντας μὴν κρατᾶτε σὲ μεγάλη ἀπόστασι τὸν χορευτή σας μὲ τὴν πρόφασι πὼς τὰ ψηλά του πόδια μπορεῖ νὰ σᾶς πατήσουν τὸ ποντίνι τῆς γόβας σας ἢ νὰ μπερδευθοῦν στὸ φουστάνι σας.

4ον) Μὴν ἐκφράζεσθε παταγωδῶς γιὰ τὸ σουξὲ ποὺ ἔχετε σὲ κάτι ἢ τὴν ἐκτίμησι τῶν γνωστῶν σας.

5ον) Ἐπίσης ἀπαγορεύεται νὰ ξεφωνίζετε: «Τὶ εὐχαρίστησις ποὺ σᾶς βλέπω ἐδῶ! Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θὰ πλήξετε...».

6ον) Μὴν ἀποσύρεσθε σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὴ φίλη σας ἢ κάποιο γνωστό σας κι' ἀρχίζετε σιγανὰ ψιλοκουβεντοῦλες. Ἔτσι κάνοντας, οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς ἀποφεύγουν.

7ον) Ἐπιτρέπεται νὰ ἔχετε τὶς προτιμήσεις σας γιὰ τὸ δεῖνα ἢ τάδε πρόσωπο, μὰ μὴν δείχνεσθε ποτὲ διαχυτικὴ τὴν τελευταία στιγμὴ στὸ πρόσωπο ποὺ πρόκειται νὰ σας συνοδεύσῃ τυχὸν ὡς τὸ σπίτι σας.

8ον) Μὴν ἀρχίζετε ἐκμυστηρευτικὲς συζητήσεις μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ γνωρίζετε γιὰ πρώτη φορά, παρὰ ἀρκεσθῆτε στὶς συνηθισμένες ἀριστολογίες: «Ὁ καιρὸς εἶναι ἀπελπιστικός... Ἀπόψε τὸ φεγγάρι εἶναι ὀμορφάσιο...».

9ον) Ὁ περιποιητικὸς νέος ποὺ σας συνοδεύει στὸν μπουφὲ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς κρατᾷ τὰ γάντια σας, τὴν τσάντα σας, τὸ μαντῆλι σας τὴν ὥρα ποὺ ἐσεῖς παίρνετε τὸ ὀρεκτικό σας ἢ ρουφᾶτε τὴν σαμπάνια σας. Μπορεῖ νὰ θέλῃ κι' αὐτὸς νὰ δροσίσῃ λίγο τὸ λαρύγγι του.

10ον) Κι' ἂν ἀκόμη ἡ νοικοκυρὰ θέσῃ στὴ διάθεσί σας τὸ μπουντουάρ της, ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ κάνετε χρῆσιν, ἢ κι' ἂν κάνετε, ποτὲ μὴ μεταχειρισθῆτε τὴν πούδρα της, τὰ κραγιόνια της ἢ τὶς μυρωδιές της.

ΜΠΡΟΥΜΕΛ

Μικρὲς συμβουλὲς γιὰ τὴν συμπεριφορά σας

Στὶς ἑσπερίδες

Γιὰ τοὺς κυρίους

Ὅταν σᾶς προσκαλοῦν σὲ κάποια ἑσπερίδα, κύριέ μου, πρέπει πάντα νὰ προσπαθῆτε νὰ διατηρῆτε ὅλο τὸ τάκτ καὶ τὴν ἐθιμοτυπία ποὺ χρειάζεται σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, γιατὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ φέρεσθε ἀνάλογα καὶ σᾶς ἐκτιμοῦν.

1ον) Ὅταν σᾶς προσκαλοῦν κάπου, αὐτὸ, ἑκτὸς βέβαια ἀπὸ τὴν προσωπική σας ἐκτίμησι, τὸ κάνουν

καὶ γιὰ κάποιο ἐξαιρετικὸ χάρισμά σας, ἢ γιατὶ εἶσθε καλὸς χορευτής, ἢ γιατὶ παίζετε καλὸ μπρίτζ, ἢ γιατὶ φορᾶτε μὲ χάρι τὸ φράκο σας, ἢ γιατὶ ἔχετε σπουδαῖες γνωριμίες.

2ον) Κρατᾶτε καλὰ στὸ μυαλό σας τὸν ὀνομαστικὸ κατάλογο τῶν γάμων καὶ τῶν κηδειῶν ποὺ ἔλαβαν χώραν τὸ πολὺ κατὰ τὸν προηγούμενο μῆνα, γιατὶ ἀλλοιῶς φαίνεσθε ἐκπρόθεσμος.

3ον) Συγκρατῆτε πάσῃ θυσίᾳ, ἔστω καὶ λίγο παρεφθαρμένα τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων ποὺ σᾶς παρουσίασαν, γιατὶ ἴσως χρειασθῇ νὰ τοὺς συστήσετε καὶ σεῖς μὲ τὴ σειρά σας στοὺς γνωρίμους σας.

4ον) Νὰ συζητῆτε πάντοτε, ὅ,τι κυρίως ἐνδιαφέρει τοὺς συνομιλητάς σας. Κομπλιμεντάρετε καὶ ἱκανοποιῆτε πάντοτε τὰ γοῦστα τῶν συνομιλητῶν σας.

5ον) Καμμιὰ ἀπροσεξία δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κάνετε, κύριέ μου. Μὴ συγχέετε τὸ ἕνα πρόσωπο μὲ τὸ ἄλλο, κι ἂν σᾶς συμβῇ αὐτὴ ἡ κακοτυχία, αἰτιαθῆτε τὴν ἀνύπαρκτη μυωπία σας.

6ον) Ποτέ σας μὴν κάνετε ἄκαιρες κι' ἀνιαρὲς συζητήσεις, ὅπως π. χ. πὼς ὁ σπιτονοικοκύρης σας αὔξησε τὸ νοίκι, ὁ ράφτης χάλασε τὸ κοστοῦμι κ.λ.π., οἱ ὁποῖες δὲν ἐνδιαφέρουν κανέναν ἑκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας.

Στοιχεῖα καὶ Φαντάσματα

ΣΤ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ Κόκκινο σπίτι τῆς Δράμας, ποὺ τὸ φυλᾶνε μιὰ πεντάμορφη Βουλγάρα κι' ὁ ἀγαπημένος της

Ἕνα συνταρακτικὸ ρεπορτάζ τοῦ συνεργάτου μας ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

—Μὴν περάσῃς ποτέ, γυιέ μου, ἀπὸ τὸ Κόκκινο σπίτι. Κι' ἂν ὁ δρόμος σὲ φέρῃ ἀπὸ κεῖ, γύρισε τὸ κεφάλι σου καὶ τράβα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σοῦ τύχῃ κακὸ μεγάλο.

Τὸ εἶχα ἀκούσει πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ θειὰ Ἀναστασώ, σὰν βρισκόμουν στὴ Δράμα, τὰ χρόνια τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, πρὶν νάρθῃ ἡ λευτεριὰ στὰ ἑλληνικὰ τοῦτα χώματα.

Γελοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου. Κορόϊδευα τὴ θειὰ Ἀναστασώ, ποὺ πίστευε σὲ τέτοια πράγματα, κι' αὐτὴ θύμωνε πολύ, γιατὶ ὅσο κι' ἂν ἤταν ἄτρομη στὸ φυσικὸ κίνδυνο, σπασμοὶ τὴν ἔπιαναν ὅταν ἄκουγε γιὰ στοιχεῖα καὶ φαντάσματα.

—Νὰ σὲ πιάσῃ ὁ πασᾶς καὶ νὰ σὲ κρεμάσῃ, γυιέ μου, γιατὶ εἶσαι μὲ τοὺς ρέμπελους ρωμηούς, αὐτὸ, σὰν ἀποφάσισες νὰ μπῆς στὸ χορό, τὸ περιμένεις, μέρα μὲ τὴ μέρα, ὥρα μὲ τὴν ὥρα, στιγμὴ μὲ τὴ στιγμή...—ἐχαμήλωνε τὴ φωνή της καὶ μοῦλεγε... Ἐγώ, ποὺ δὲν ἀξίζω πιὰ πεντάρα, γυιέ μου, κι' ἐσύ, ποὺ εἶσαι παιδόπουλο ἀκόμα, τὸ κεφάλι μας τῶχουμε στὸ ντρουβᾶ, γιὰ μιὰ πατρίδα. Καὶ τὸ ξέρουμε πολὺ καλά. Μὰ νὰ μᾶς λάχῃ ὁ Σατανᾶς καὶ νὰ πάρῃ τὴν ψυχή μας, ἄδικα τῶν ἀδίκων, νὰ μᾶς κολάσῃ ἢ νὰ μᾶς πνίξῃ μὲ τὰ σιδερένια νύχια του, αὐτὸ θάνε κρῖμα καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὸ Ρωμαΐικο... Ἄκου, λοιπόν, τὴ γρηὰ κυρ—ψευτοδάσκαλε... Μὴν περνᾶς ἀπὸ τὸ Κόκκινο σπίτι... Φτάνουν οἱ ἄλλες φουρτοῦνες, ποὺ ἔχεις στὸ κεφάλι σου...

✶

Ἤμουν δὲν ἤμουν δέκα ὀκτὼ χρόνων. Μόλις εἶχα τελειώσει τὸ Γυμνάσιο καὶ ὁ Μακεδονικὸς Ἀγῶνας μὲ πρέσυρε. Πολλοὶ πατριῶτες, πολεμοῦσαν στὰ ἀνταρτικὰ σώματα στὴ Μακεδονία... Πῆγα στοῦ μακαρίτη Καλαποθάκη, στὸ «Ἐμπρός», μ' ἕναν καπετάνιο δικό μας... Ὁ μεγάλος δημοσιογράφος καὶ μεγάλος πατριώτης, δὲν δέχτηκε νὰ πάω μὲ τ' ἀνταρτικά... Τοῦ φάνηκα πολὺ παιδί. Ἐγὼ τὸ θεώρησα προσβολὴ καὶ παραλίγο ν' ἀρχίσω τὰ... κλάματα!

—Πέρασε αὔριο, μοῦ εἶπε ὁ Καλαποθάκης, στὸ τέλος, σὰν εἶδε τὴν ἐπιμονή μου.

Πέρασα.

—Ἀποφασίσατε ; τὸν ρώτησα.

—Ναί! Θὰ πᾶς στὴ Δράμα ...δάσκαλος...

—Δάσκαλος;... Μὰ δὲν ζητάω θέσι...

Εἶπε στὸν κλητῆρα του νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσουν καὶ μοῦ ὥρισε τί εἶχα νὰ κάνω. Δέχτηκα τὴν ἀποστολὴ μ' ἐνθουσιασμό, ἂν κι' ἐκεῖ πάνω τὰ πράγματα ἤταν ζόρικα. Ἴσως καὶ νὰ μὴν ξαναγύριζα... Μὰ ὅταν εἶνε κανένας δεκαοχτὼ χρόνων, οἱ κίνδυνοι τοῦ φαίνονται παιγνίδια. Καὶ πῆγα. Ἀπὸ τὸ δεσποτικό, μὲ σύστησαν στὴ θειὰ—Ἀναστασώ! Καθότανε κοντὰ στὰ Τσάγια καὶ τὸ σπίτι της, ἤταν τὸ κρυφὸ Ἑλληνικὸ Προξενεῖο. Καὶ ἡ κακομοίρα — ἕνα-δυὸ χρόνια πούμεινα κοντά της, ὥς ὅτου λευθερώθηκε ὁ τόπος—μὲ περιποιήθηκε σὰν μητέρα μου. Μοῦδινε συμβουλές, πού, πολλὲς φορές, στάθηκαν σωτήριες. Μὰ ἕνα κακὸ εἶχε. Πῶς φοβῶταν τὰ στοιχεὶα καὶ τὰ φαντάσματα, ὅσο καὶ ἂν ἐγὼ γελοῦσα, ὅταν τὴν ἄκουα...

—Καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω, γυιόκα μου, νὰ μὴ γελᾶς... Εἶνε σὰν νὰ προσκαλῆς τὸν ὄξω ἀπὸ 'δῶ, νὰ πεταχτῇ μπροστά σου, τὶς νύχτες ποὺ τρέχεις «γιὰ ὑπηρεσία»...

✶

Τέλος πάντων, ὁ καιρὸς περνοῦσε, μὲ φόβους καὶ λαχτάρες, τὴν ἡμέρα στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο, δίδασκα τὰ παιδιὰ καὶ τὶς νύχτες βρισκόμουνα πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ, ἐκτὸς ὅταν δὲν εἶχα «ὑπηρεσία», ποὺ πήγαινα στὸ μεγάλο καφενεῖο—γιὰ νὰ φαίνωμαι καὶ νὰ μὴν ὑποψιάζεται ἡ ἀστυνομία—κι' ὕστερα κατέβαινα στὸ σπίτι μου.

Μὰ μιὰ νύχτα, ἔσκασε ἡ μπόμπα.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ καφενεῖο ὅπου εἶχα διαταγὴ νὰ πάω κεῖ-

νο τὸ βράδυ καὶ νὰ φύγω στὶς ἀννηὰ ἀκριβῶς, ἀκολουθῶντας στὴν ἀναχώρησί μου, τὸ στενὸ τῆς Μητροπόλεως, κάποιος κου κουλωμένος, ποὺ ἐρχότανε κατ' ἐπάνω μου, μοῦ ζήτησε σπίρτα. Σταμάτησα, τοὔδωσα κι' ἀνάβοντας τὸ τσιγάρο του, μοῦ εἶπε, σιγανά, τὸ σύνθημα. Τ' ἀπάντησα μὲ φωνὴ σβυσμένη καὶ κεῖνος στὸν ἴδιο τόνο μὲ πρόσταξε:

—Στὸ Κόκκινο σπίτι, τὰ μεσάνυχτα! Θὰ πάρῃς ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον, ποὺ θὰ ξέρῃ τὸ σύνθημά μας. Πρέπει νὰ τὸ κρύψῃς μὲ προσοχὴ καὶ τὸ πρωῒ, στὸ μάθημα, νὰ τὸ δώσῃς στὸ διευθυντή.

Κι' ἔφυγε...

Προχώρησα... Μὰ ὅπως τρά βηξα ἀριστερά, γιὰ τὴ θειὰ—Ἀναστασώ, γιὰ ν' ἀναπαυθῶ λίγες ὧρες, τὸ Κόκκινο σπίτι, ἄρχισε νὰ μὲ κάνῃ νὰ φοβᾶμαι —γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου.

★

Ἔφτασα ταραγμένος. Ἡ γρηὰ λαγοκοιμώτανε καὶ μ' ἐπερίμενε...

—Θὰ κοιμηθῇς; μ' ἐρώτησε.

—Δυὸ ὧρες.

—Πότε θέλεις νὰ σὲ ξυπνήσω; εἶπε, γιατὶ ἤξερε ὅτι θάφευγα «γιὰ ὑπηρεσία»...

—Κατὰ τὶς ἕντεκα.

—Καλά, παιδί μου... Κι' ὁ Θεὸς μαζί σου...

Μ' ἐξύπνησε τὴν ὥρα ποὺ παρήγγειλα. Εἶχε τὸν καφὲ ἕτοιμο. Μὰ πίνοντάς τον, τὴν ἄκουσα νὰ μοῦ λέῃ:

—Δὲ μοῦ φαίνεσαι μὲ κέφι, γυιέ μου...

—Ἴσα—ἴσα...

Κι' ἔκαμε τὸν σταυρό της. Δὲν ἀλλάξαμε ἄλλη κουβέντα.

Σήκωσα μιὰ σανίδα, πῆρα δυὸ πιστόλια, τὸ γιόμισα καὶ ξεπόρτισα.

Πηχτὸ τὸ σκοτάδι ... Οἱ δρόμοι ἔρημοι... Μὰ οἱ περιπολίες μποροῦσαν νὰ μὲ πετύχουν. Κι' εἶχα βέβαια χαρτὶ τοῦ Προξενείου καὶ τοῦ Δεσπότη, σφραγισμένο ἀπὸ τὸ Κονάκι, μὰ τί τἄθελα τὰ κακὰ συναπαντήματα, ὅπως ἤμουνα κι' ὁπλισμένος;

Τράβηξα λοιπὸν κατὰ τὰ χωράφια, ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὴν πολιτείαν καὶ πάλι περνῶντας τὸ δημόσιο δρόμο, πρὸς τὴν Πρωσοτσάνη, γύρισα πρὸς τὴ Δράμα, πάλι ἀπὸ τὰ χωράφια, τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς.

Τὸ Κόκκινο σπίτι, ἦταν στὰ δυτικὰ τῆς πολιτείας, στὴν ἄκρη της, κι' ἀκατοίκητο. Μέρα τὸ εἶχα ἰδῆ πολλὲς φορές. Ἔπρεπε νὰ ξέρω τὰ κατατόπια μέσα κι' ὄξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Εἶχα ἀκούσει πὼς τῶχε χτίσει ἕνας Βούλγαρος, ποὺ ἦρθε στὸν τόπο, μιὰ ἡμέρα, ξαφνικὰ μὲ τὴν γυναῖκα του, ποὺ ἦταν πεντάμορφη. Ἕνας δοῦλος ἦταν μαζί του μόνο. Καὶ εἶχε ἀγοράσει στρέμματα πολλὰ γύρω ἐκεῖ ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι. Ἔκαμε ἕναν κῆπο περίφημο καὶ μόνο ὁ ἴδιος κατέβαινε στὴ Δράμα, ἄλλοτε γιὰ νὰ πάῃ στὸ Προξενεῖο του κι' ἄλλοτε στὴν Τράπεζα, ποὺ εἶχε τὰ λεφτά του. Ἡ γυναῖκα του δὲν ἔβγαινε ποτές. Μόνο καβάλλα, πήγαινε μαζί του, σ' ἐκδρομές. Τὸ περισσότερο πήγαιναν στὴ Πλεύνα, ἕνα βουλγάρικο χωριό, ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία κι' ἐκεῖ τὴν εἶχαν ἰδῆ τὴν ξένη κυρὰ κι' ἡ φήμη γιὰ τὴν ξανθιὰ ὀμορφιά της, σκόρπισε παντοῦ.

Μὰ ἡ γυναῖκα εἶνε πάντα ἄστατη κι' ὅσο κι' ἂν τὴν ζηλεύῃς κι' ἂν τὴ φυλᾷς, αὐτή, σὰν θέλῃ, θἄβρῃ τρόπο νὰ σὲ γελάσῃ. Ἔτσι κι' ἡ πεντάμορφη Βουλγάρα, εἶδε μιὰ μέρα ἕναν Δραμινὸ Ρωμηὸ κι' ἐτρελλάθηκε. Ἂν δὲν τἄφτιανε μαζί του, θὰ πέθαινε. Κι' ἤβρε τὸν τρόπο της. Μιὰ πλύστρα, ἀπὸ τὴ φυλή της, ἡ μόνη ποὺ ἔμπαινε στὸ σπίτι, τὴν βοήθησε. Κι' ἀπόχτησε τὸν ἀγαπημένο της. Μὰ κάποια νύχτα τοὺς ἔπιασε ὁ Βόρις Ἰβανώφ —ὁ ἄντρας της—καὶ τοὺς ἔσφαξε καὶ τοὺς δυό, ἐπάνω στὸ στρῶμα. Ὕστερα—τὴν ἴδια νύχτα—καβάλλησε κι' ἔφυγε, μαζὶ μὲ τὸν δοῦλο του κι' ἄφησε τὸ Κόκκινο σπίτι ἀκατοίκητο καὶ τὸ κτῆμα στὴν τύχη του. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ γιὰ δαῦτον.

Τὸ προξενεῖο του ἀνακατεύτηκε στὴν ὑπόθεσι, ζητῶντας σπίτι καὶ κτῆμα, μὰ χαρτιὰ δὲν εἶχε καὶ τὸ πῆρε τὸ τουρκικὸ δημόσιο. Στὴν ἀρχή, θέλησε νὰ τὸ νοικιάσῃ. Μὰ κανένας δὲν ἔμπαινε στὸ σπίτι ποὺ σφάγηκαν δυὸ νέοι, ὄμορφοι σὰν τὰ κρύα νερά.

Κι' ἐμεινε κλειστὸ τὸ Κόκκινο σπίτι. Κόκκινο, ἀπὸ τὸ χρῶμα ποὺ εἶχαν βαφῆ οἱ τοῖχοι του. Καὶ σιγὰ—σιγὰ βγῆκε καὶ πὼς φάνταξε. Ἄλλοι ἔλεγαν, πὼς ἡ δύστυχη Βουλγάρα γύριζε στὶς κάμαρες τὶς νύχτες καὶ φώναζε μὲ σπαρακτικὲς φωνὲς τὸν ἀγαπημένο της. Κι' ὕστερα ἀκουγόντανε φιλιὰ κι' ἀγκομαχητά. Ἄλλοι πὼς ἔτρεχαν κι' οἱ δυὸ στὸν ἔρημο κῆπο, κυνηγῶντας τὸ φεγγνιά τους καὶ σκότωναν ὅποιον συναντοῦσαν, παίρνοντάς τον γι' αὐτόν... Κι' ἄλλοι, διηγόντουσαν διαφορετικά, γιὰ τὰ στοιχειά, ἔκαναν τὸ σταυρό τους κι' ἔφτυναν στὸν κόρφο τους!...

★

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, μὲ τὶς παραλλαγές της, ὅπως τὴν εἶχα ἀκούσει πολλὲς φορές, κλωθογύρισε τώρα στὸ νοῦ μου, ὅπως πλησίαζα τὸ Κόκκινο σπίτι. Ἔνοιωθα μιὰ ἐλαφρὴ φρικίασι. Πολλὲς φορὲς θυμήθηκα, τό: «Παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο». Ἀλλὰ δὲν τὸ ξεχώριζα, ἀπὸ τό: «πλὴν οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Σύ»...

Καὶ ὁ Θεός μου, ἡ Πατρίδα μου, μ' εἶχε διατάξει τὰ μεσάνυχτα, νὰ βρίσκωμαι στὸ Κόκκινο σπίτι. Κι' ἐπροχώρησα...

Ἀκριβῶς δώδεκα παρὰ δέκα—τὸ εἶδα στὸ ρολόϊ ποὺ εἶχα μὲ φεγγεροὺς δεῖχτες καὶ ὧρες—βρέθηκα στὴν πόρτα τοῦ Κόκκινου σπιτιοῦ καὶ κρύφτηκα, κολλητὰ στὰ σκαλιὰ ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ ἀνώγειο.

Ὁ ἀέρας φυσοῦσε, τὰ δένδρα στέναζαν. Μὰ πάλι σώπαιναν γιὰ λίγο καὶ μιὰ ἡσυχία νευρικὴ ἁπλωνότανε γύρω... Τότε πρόσεχα ν' ἀκούσω τὰ βογγητὰ ἀπὸ τὸ Κόκκινο σπίτι, τὰ φιλιά, τ' ἀγκομαχητὰ τῶν ἐρωτευμένων...

Μὰ ἡ σιωπὴ ἦταν ἀπέραντη. Τάφου γαλήνη ἁπλωνότανε γύρω...

Εἶχαν περάσει δέκα λεπτὰ—τὸ ἔβλεπα στὸ ρολόϊ μου...

—Γιατί ἀργεῖ; ψιθύρισα.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰν βήματα πολλὰ ἀκούστηκαν...

Ταράχτηκα—ὄχι βέβαια ἀπὸ τὰ στοιχειά... Ὁ νοῦς μου πῆγε στὸν κίνδυνο τὸν πραγματικό...

—Περιπολία... εἶπα... Μὰ τέτοια ὥρα κι' ἐδῶ πέρα;... Γιατί;...

Στὴ σκέψι αὐτή, στὴν προδοσία ποὺ μοῦρθε στὸ μυαλό, ἐτήδησα στὴ σκάλα καὶ σκυφτὸς ἔφτασα στὴν πόρτα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν ἀνοίξω καὶ νὰ κρυφτῶ στὸ στοιχειωμένο σπίτι!...

Μὰ ἡ πόρτα, ὅπως τὴν ἔσπρωξα, ἄνοιξε μ' ἕναν ἐλαφρὸ στεναγμὸ καὶ τὸ χέρι μου, γρήγορο, τὴν ἔκλεισε πάλι καὶ στὸ σκοτάδι, γύρεψε τὸ μάνταλο. Βεβαιώθηκα πὼς ὅλα τὰ σιδερικὰ τὰ εἶχαν βγάλει —ὅπως συμβαίνει τακτικὰ σὲ ἔρημα σπίτια. Ὅσοι χρειάζονται ξύλα, ἀγκωνάρια, παραθυρόφυλλα, τὰ παίρνουν καὶ δὲν ἀφήνουν στὸ τέλος παρὰ τοὺς τέσσερις τοίχους, ἕτοιμους νὰ πέσουν. Μὰ ἐδῶ, δὲν θἄχε γίνει μεγάλη ρεμούλα, γιατὶ τὸ σπίτι ἦταν τοῦ Δημοσίου καὶ φοβόντανε. Ἀπόδειξις πὼς ἀκόμη πόρτες καὶ παραθυρόφυλλα δὲν ἔλειπαν... Κι' ἔτσι ἦταν, γιατὶ ψάχνοντας, ἤβρα μιὰ σανίδα... Γρήγορα τὴν σήκωσα καὶ τὴν ἔβαλα πλάγια, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, πιάνοντάς την, πάνω ἀριστερὰ καὶ κάτω δεξιά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἀνοίγῃ, σὰν πρῶτα, ἐλεύθερα, σ' ὁποιον τὴν ἔσπρωχνε...

Καὶ στάθηκα τότες, μὲ χτυποκάρδι, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ εἶχε μιὰ τρύπα καὶ κύτταζα ἔξω, μὲ τ' αὐτὶ πάντα τεντωμένο.

Τὰ βήματα μὲ θόρυβο πολύ, πλησίαζαν... Σὲ λίγο μάλιστα κατάλαβα πὼς ἦσαν ἄλογα, γιατὶ πλησίαζαν πολὺ—ὑπολόγισα στὸ μονοπάτι ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴν Πλεύνα στὴ Δράμα—καὶ σὲ λίγο ἀπομακρύνθηκαν πρὸς τὴν πολιτεία.

Τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ δύσκολη, ποὺ ὁ πραγματικὸς κίνδυνος ἦταν μπροστά μου, ποὺ κινδύνευα νὰ χαθῶ γιὰ πάντα, ἄλλο δὲν ἔκαμα, παρὰ νὰ χαρῶ, γιατὶ σώθηκα ... Δὲν θυμόμουνα, μήτε πὼς βρισκόμουνα στὸ στοιχειωμένο σπίτι, μήτε πὼς ἡ ὄμορφη Βουλγάρα καὶ ὁ ἀγαπημένος της σκότωναν ὅσους ἔβρισκαν στὸ σπιτικό τους καὶ στὸ περιβόλι τους... Ἀνησύχησα μόνο, ὕστερα ἀπὸ τὴ χαρά, γιὰ τὸν δικό μας, αὐτὸν ποὺ περίμενα—τὸν ἄγνωστο ἀδελφὸ—ποὺ κρατοῦσε καὶ τὸ ἐμπιστευτικὸ γράμμα...

★

Πρώτη μου δουλειά, ἦταν ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ νὰ πιάσω τὴ θέσι μου, κολλητὰ στὰ σκαλιά... Ἴσως νὰ φαινότανε ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, καὶ νὰ νόμιζε πὼς δὲν ἤμουνα πιστὸς στὸν ὅρκο μου.

Στὴ σκέψι αὐτή, ἔπιασα τὴν σανίδα γερά, νὰ τὴν τραβήξω, μὰ τὸ αἷμα μου κόπηκε. Ἡ σανίδα ἦταν γερὰ κολλημένη, ἐπάνω στὴν πόρτα. Ἔβαλα τὰ δυνατά μου, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ σανίδα λύγιζε στὴ μέση, μὰ στὶς ἄκρες, ἦταν σὰν καρφωμένη, μὲ καρφιὰ ποὺ καμμιὰ δύναμις δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ...

Τρελλάθηκα!... Ἡ ὄμορφη Βουλγάρα, ὁ ἄτυχος ἐρωμένος της, ὁ Βόρις Ἰβανώφ, ὁ δοῦλος, ὅλη ἡ ματωμένη ἱστορία πέρασε ἐμπρός μου σὰν κινηματογραφικὴ κορδέλλα.

—Χάθηκα!, ψιθύρισα κι' ἔνοιωσα τὴ γλῶσσα μου ξερή.

Θυμήθηκα τότε τὴ θειὰ—Ἀναστασώ, καὶ τὰ γέλια μου, ποὺ ἤθελα ποτὲ νὰ μὴν τὰ εἶχα ἀφήσει, ἔτσι τρανταχτὰ καὶ κοροϊδευτικά, νὰ σκεπάζουν τὶς συμβουλὲς τῆς γρηᾶς, γιὰ τὸ Κόκκινο σπίτι.

Ξανάπιασα τὴ σανίδα. Τὴν τράβηξα γερά, τὴν γύρισα λίγο, μὰ τώρα κι' ἂν ἦταν ποὺ δὲν κουνοῦσε καθόλου.

Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὶς συνέπειες, ἄναψα ἕνα μικρὸ κλεφτὸ φάναρο καὶ τὸ ἔρριξα στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Πάγωσα. Σὲ δυὸ πολυθρόνες καθότανε μιὰ ἀσπροστυμένη γυναῖκα κι' ἕνας ἄντρας, ποὺ φοροῦσε κι' αὐτὸς λευκά, καὶ γελοῦσαν... γελοῦσαν . ὅπως ἐγώ, ὅταν ἄκουγα τὴ θειὰ—Ἀνασταστώ.

★

Τὸ μυαλό μου λίγο καὶ θὰ μοῦστριβε. Φώναξα δυνατά, καλῶντας βοήθεια... Δὲν ἤξερα πιὰ τί ἔκανα. Καλύτερα ἡ κρεμάλα, στὸν πλάτανο τῆς Δράμας, παρὰ τὸ φρικτὸ αὐτὸ μαρτύριο... Καλύτερα ὁ θάνατος, παρὰ ὁ ἦχος τῶν μανιασμένων φιλιῶν, τ' ἄκουγα τώρα καὶ τὰ γλυκόλογα τῶν στοιχειῶν...

Μὰ σώθηκα ἀναπάντεχα. Ἡ φωνή μου ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπό μας, ποὺ εἶχε φτάσει. Ἡ λέξις «βοήθεια», τὸν τράβηξε στὴ σκάλα καὶ τὰ λόγια ποὔλεγα χωρὶς νὰ νοιώθω, ἑλληνικά, τὸν βεβαίωσαν πὼς

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 66)

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΝΩΣΗ

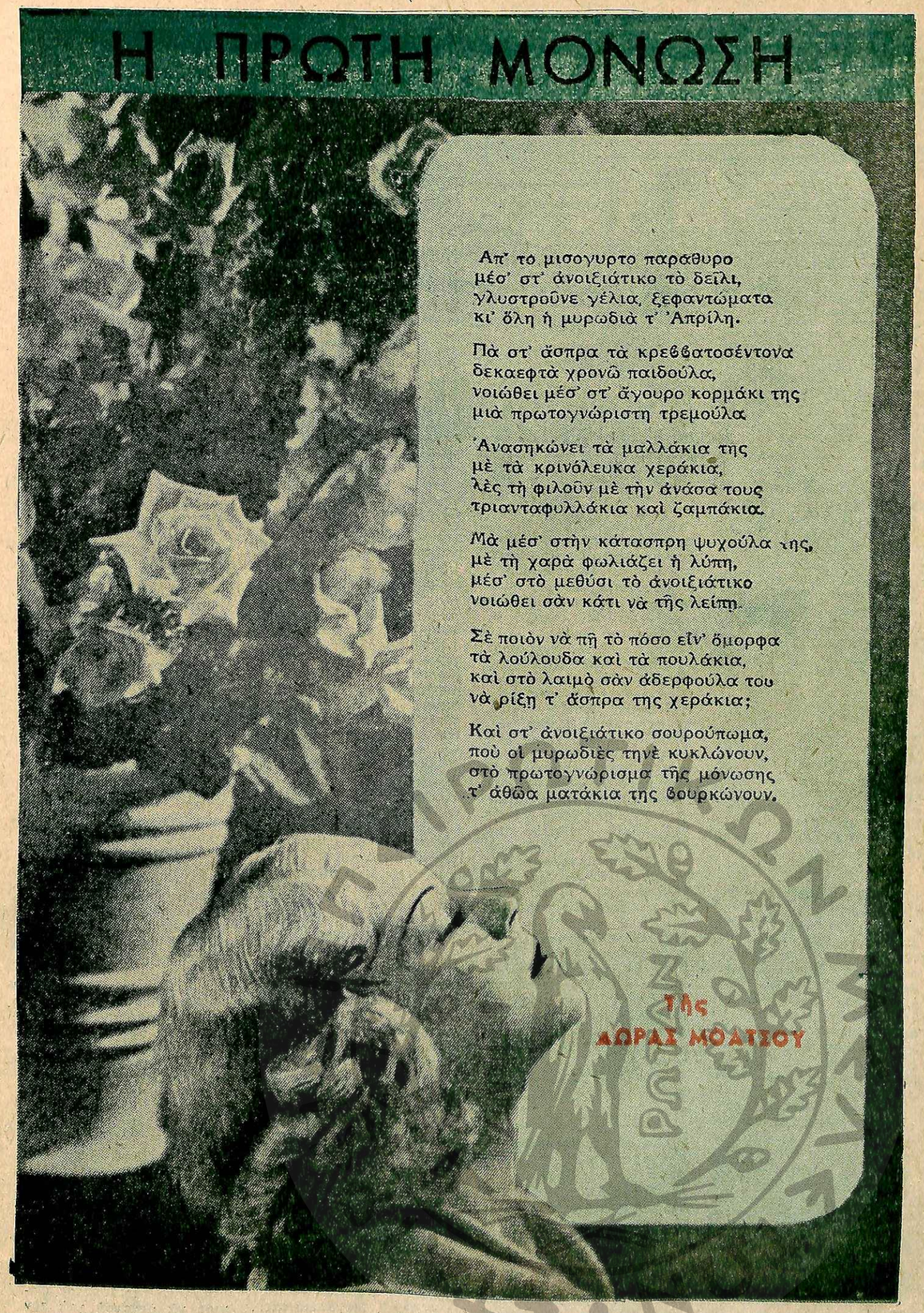

Ἀπ' τὸ μισογυρτο παράθυρο
μέσ' στ' ἀνοιξιάτικο τὸ δείλι,
γλυστροῦνε γέλια, ξεφαντώματα
κι' ὅλη ἡ μυρωδιὰ τ' Ἀπρίλη.

Πὰ στ' ἄσπρα τὰ κρεββατοσέντονα
δεκαεφτὰ χρονῶ παιδούλα,
νοιώθει μέσ' στ' ἄγουρο κορμάκι της
μιὰ πρωτογνώριστη τρεμούλα.

Ἀνασηκώνει τὰ μαλλάκια της
μὲ τὰ κρινόλευκα χεράκια,
λὲς τὴ φιλοῦν μὲ τὴν ἀνάσα τους
τριανταφυλλάκια καὶ ζαμπάκια.

Μὰ μέσ' στὴν κάτασπρη ψυχούλα της,
μὲ τὴ χαρὰ φωλιάζει ἡ λύπη,
μέσ' στὸ μεθύσι τὸ ἀνοιξιάτικο
νοιώθει σὰν κάτι νὰ τῆς λείπῃ.

Σὲ ποιὸν νὰ πῇ τὸ πόσο εἶν' ὄμορφα
τὰ λούλουδα καὶ τὰ πουλάκια,
καὶ στὸ λαιμὸ σὰν ἀδερφούλα του
νὰ ρίξῃ τ' ἄσπρα της χεράκια;

Καὶ στ' ἀνοιξιάτικο σουρούπωμα,
ποὺ οἱ μυρωδιὲς τηνὲ κυκλώνουν,
στὸ πρωτογνώρισμα τῆς μόνωσης
τ' ἀθῶα ματάκια της βουρκώνουν.

Τῆς
ΑΩΡΑΣ ΜΟΑΤΣΟΥ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ἐπιστρέφοντας ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βαλλαντολίντ στὴ Μαδρίτη μαζὶ μὲ τὸν Πικουΐλλο, τὸν παρακαλοῦσε νὰ θελήσῃ νὰ πείσῃ τὴν ἀδελφή του Ἀϊζὰ νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Ὁ Πικουΐλλο ὅμως ἤρνήθη νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσία αὐτὴ δικαιολογούμενος ὅτι θὰ τὸν κατηγορήσουν πὼς ἀπὸ συμφέρον κι' ὑπολογισμὸ μετεχειρίσθηκε τὴν ἐπιροή του γιὰ ν' ἀνυψώσῃ τὴν ἀδελφή του, δοὺ κισσα ντὲ Σανταρέμ, ὥς τὶς θα θμίδες τοῦ θρόνου.

—Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήσῃ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Ἂς εἶνε ὅμως, θὰ ξαναμιλήσωμε γι' αὐτό, πρόσθεσε καὶ θυθίστηκε στὶς σκέψεις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν)

4ον

Ὁ Πικουΐλλο, παρὰ τὴν ἔντονη ἄρνησί του, ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς ποτὲ ἢ τύχη δὲν θὰ τοῦ παρουσίαζε καταλληλότερη εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του, γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν ἀδελφῶν του στὴν ἱσπανικὴ πατρίδα,ἀπὸ τὸν βαθὺν αὐτὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν ἀδελφή του Ἀϊζά. Κι' ἀφοῦ ἡ δούκισσα Ντὲ Σανταρὲμ, πρὸ ἡμερῶν γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς δικούς της, δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν τιμή της καὶ τὴν ζωή της, ἴσως θὰ δεχόταν καὶ σήμερα νὰ σώσῃ τοὺς ἀδελφούς της, ὄχι πιὰ θυσιάζοντας τὴν τιμήν της, ἀλλὰ πανδρευομένη τὸν βασιλέα Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔφθασε ὁ Πικουΐλλο στὴν Μαδρίτη.

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δοὺξ Ντὲ Λάρμα, ποὺ ἀνησύχησε γιὰ τὴν τόσο γρήγορη ἐπιστροφὴ τοῦ βασιλέως, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ στὰ ἀνάκτορα. Τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦταν κλεισμένος στὴν κάμαρά του καὶ ἔγραφε. Στὴν αἴθουσα ὅμως ποὺ ἦταν πλάϊ στὸ δωμάτιο τοῦ βασιλέως, ὁ πρωθυπουργὸς εἶδε τὸν Πικουΐλλο ποὺ καθόταν σκεπτικός.

—Λοιπόν, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ δοὺξ εἰρωνικά, κυτάζοντας τὸν πνευματικὸ τοῦ βασιλέως. Καταλαβαίνεις τώρα πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο ἂν ἤσουν μὲ τὸ μέρος μας; Νὰ ποὺ τῷ διάταγμα ὑπεγράφη καὶ ἐξετελέσθη χωρὶς καμμιὰ ἀντίδρασι.

—Ὁμολογῶ, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Πικουΐλλο, ὅτι ἐνικήσατε. Ἂν ὅμως παρόμοιοι θρίαμβοι ἔμειναν ἀντιμώρητοι, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε δικαιοσύνη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, ἐνῷ δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχει.

—Τί ἐννοεῖς; ρώτησε ὑπερήφανα ὁ δοὺξ.

—Ὅτι ἔχω πεποίθησι στὶς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ καὶ περιμένω τὴν ὥρα νὰ γίνω ἐκτελεστής τους.

Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Φίλιππος. Μόλις εἶδε τὸν Πικουΐλλο ἔτρεξε χαρούμενος κοντά του, βλέποντας ὅμως ἀμέσως καὶ τὸν πρωθυπουργό του, σκυθρώπιασε μὲ μιᾶς.

—Ἔρχομαι, εἶπεν ὁ δοὺξ Ντὲ Λάρμα, κάνοντας βαθειὰ ὑπόκλισι, ν' ἀναφέρω στὴ Μεγαλειότητά σας ὅτι οἱ διαταγὲς της ἐξετελέσθησαν, ὁ λαὸς εὐλογεῖ τὸν Βασιλέα καί...

—Καλά, καλά, ἔκαμεν ὁ Φίλιππος διακόπτοντας τὸν πρωθυπουργό του. Ἐγὼ ὅμως δέχτηκα στὸ Βαλλαντολίντ τοὺς βαρώνους τῆς Βαλέντσιας ποὺ ἦλθαν νὰ μοῦ ἐκθέσουν τοὺς φόβους τους γιὰ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ.!

—Κι' ἐγὼ ἔμαθα, ἐπενέβη μὲ ὕφος παγερὸ ὁ Πικουΐλλο, ὅτι στὰ βουνὰ τοῦ Ἀλβαρασὸν, ἐπαναστάτησαν εἴκοσι χιλιάδες Μαυριτανοὶ κι' ἐπῆραν τὰ ὅπλα.

—Πῶς! Κι' ἐσὺ τ' ἀγνοεῖς κύριε καρδινάλιε; ρώτησεν ὁ βασιλεύς.

—Τὸ ἤξερα Μεγαλειότατε! Δὲν σᾶς τὸ ἀνέφερα, γιὰ νὰ μὴ ταράξω τὴν ἡσυχία σας. Ἔστειλα ἐναντίον τους τὸν Αὐγουστῖνο Ντὲ Μίντζια μὲ ἰσχυρὸ στρατὸ καὶ δυὸ ἄλλους πεπειραμένους στρατιωτικούς, τὸν Ἀλβὰρ ντὲ Γκιούσμαν καὶ τὸν Φερνάντο ντ' Ἀλμπαϋντα.

—Τὸν Φερνάντο; ἔκαμε ἔκπληκτος ὁ Πικουΐλλο.

—Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς Μαυριτανοὺς τῆς Βαλέντσιας, ἐξηκολούθησε ὁ δοὺξ, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησι στὸν Πικουΐλλο, σᾶς ἀναγγέλλω εὐχαρίστως ὅτι ταξιδεύουν ὅλοι γιὰ τὴν Ταγγέρη καὶ τὸ Ὀράν.

—Ὅλοι; ρώτησεν ἀνήσυχος ὁ Φίλιππος.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ὅλοι!

—Ἐκτὸς βέβαια τῶν οἰκογενειῶν ποὺ ἐπιτρέψαμε νὰ παραμείνουν.

—Ὄχι, Μεγαλειότατε, κανεὶς δὲ θέλησε νὰ παραμείνῃ καὶ νὰ χωρίσῃ τὴν τύχη του ἀπὸ τὴν τύχη τῶν ἀδελφῶν του.

—Καὶ ἡ δούκισσα Ντὲ Σανταρέμ;

—Ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της.

—Νὰ στείλετε ἀμέσως στὴ Βαλέντσια ταχυδρόμον, χωρὶς νὰ σταματήσῃ πουθενά, καὶ νὰ πῆτε στὸν ἀντιβασιλέα μαρκήσιον Καζαρέρα. τὸν ἀνεψιό σας νὰ στείλῃ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀργοπορία τὸ ταχύτερο πλοῖο τοῦ στόλου μας, γιὰ νὰ προφθάσῃ καὶ νὰ φέρῃ πίσω τὴν δούκισσα Ντὲ Σανταρὲμ καὶ τὸν πατέρα της, ἂν αὐτὸς θέλῃ. Ἂν σὲ ὀκτὼ τὸ πολὺ μέρες, ἡ δούκισσα δὲν πατήσῃ πάλι τὸ πόδι της στὴν Ἱσπανία, ὁ ἀνεψιός σας δὲν θὰ εἶναι πιὰ ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαλέντσιας!

—Ἀλλά, Μεγαλειότατε...

—Θὰ διατάξετε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ μεταφερθῇ στὴ Μαδρίτη, ὅπου θὰ δώσῃ λόγο σὲ μένα γιὰ τὴν ἀμέλειά του αὐτὴ νὰ ἐκτελέσῃ πιστὰ τὶς διαταγές μου.

—Πρέπει ὅμως, εἶπε θυμωμένος ὁ δοὺξ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν Πικουΐλλο, πρέπει νὰ μάθω στοὺς ὑπηρέτες τῆς Μεγαλειότητός σας...

—Νὰ ὑπακούουν στὸν βασιλέα τους! εἶπεν ὁ Πικουΐλλο ὑποκλινόμενος. Αὐτὸ κάνω πάντοτε ἐγὼ κι' αὐτὸ νομίζω πρέπει νὰ κάμῃ καὶ ἡ ἐξοχότης σας.

—Ὁ ἀδελφὸς Λουδοβῖκος ἔχει δίκηο, εἶπεν ὁ βασιλεύς εὐχαριστημένος γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ του. Θὰ γίνῃ λοιπόν, ὅπως εἶπα, κύριε καρδινάλιε.

★

Ταραγμένος ὁ δοὺξ γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ γλῶσσα τοῦ βασιλέως, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγές του καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ξαναγύρισε στὰ ἀνάκτορα γιὰ ν' ἀναγγείλῃ στὸν Φίλιππο ὅτι ἐνήργησε σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν τὸν δέχθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ξαναγύρισε στ' ἀνάκτορα, μὰ τοῦ εἶπαν πὼς ὁ βασιλεὺς ἦταν μαζὶ μὲ τὸν πνευματικό του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῇ κανέναν. Τὴν μεθεπομένην ὁ Πικουΐλλο ἐγκατέλειψε τὴν Μαδρίτη μὲ μυστικὴ ἀποστολὴ τοῦ βασιλέως, πρᾶγμα ποὺ ἔμαθε ἀπὸ τοὺς κατασκόπους του ὁ δοὺξ καὶ ταράχθηκε φοβερά.

Εἶχεν ὅμως κι' ἄλλη ἀφορμὴν ὁ πρωθυπουργὸς νὰ εἶνε ἀνήσυχος. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὑπεγράφη τὸ διάταγμα τῆς ἐξορίας τῶν Μαυριτανῶν, ἄρχισαν πάλιν νὰ διασπείρωνται σ'ὅλη τὴ χώρα οἱ φῆμες ὅτι ὁ θάνατος τῆς Μαργαρίτας ἦταν ἔργο τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπειδὴ ἐνόσω ζοῦσε ἡ βασίλισσα δὲν θὰ τοὺς ἦταν δυνατὸ νὰ ἐφαρμόσουν τὸ πρόγραμμα τῶν διωγμῶν. Ὁ λαὸς ἄρχισε πάλι στολίζη φανερὰ τὸν δοῦκα καὶ τὸν ἀδελφό του μὲ τὸ ἐπίθετο τοῦ δολοφόνου.

Ἐξ ἄλλου, οἱ φῆμες αὐτὲς ἔφτασαν ὡς τὴ Ρώμη καὶ ὁ Πάπας Παῦλος ἄρχισε νὰ μετανοῇ γιὰ τὸν τίτλο τοῦ καρδιναλίου τὸν ὁποῖον ἀπένειμε στὸν δολοφόνον ἴσως τῆς βασιλίσσης.

Ὁ δοὺξ ἦταν βέβαιος πὼς οἱ συκοφαντικὲς αὐτὲς διαδόσεις θὰ ἔφθασαν πρὸ καιροῦ στ' αὐτιὰ τοῦ βασιλέως καὶ στὴν αἰτία αὐτή, σκεπτόταν, θἄπρεπε ν' ἀποδώσῃ τὴν ψυχρότητα ποὺ τοῦ ἔδειχνε τώρα ὁ Φίλιππος. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ πόσο ἐπικίνδυνος ἐχθρός, μποροῦσε νὰ τοῦ εἶνε, ὑπὸ τὶς συνθῆκες αὐτὲς ὁ Πικουΐλλο. Ναί, μὰ ὁ πνευματικὸς τοῦ βασιλέως, σκεπτόταν πάλι ὁ δοὺξ,δὲν ἦταν φίλος τῶν ἄλλων του ἐχθρῶν ποὺ φοβῶταν, τοῦ πάτερ Ἱερωνύμου, τοῦ Ἐσκοβὰρ καὶ τῆς κομήσσης Ντ' Ἀλταμέρα. Ἴσως ὅμως ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκαμε ἀργότερα νὰ συμφιλιωθῇ μ' αὐτοὺς γιὰ νὰ τὸν πολεμήσουν ὅλοι μαζί.

Ἐσκέφθηκε, λοιπόν, ὁ δοὺξ πὼς ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ τὸν καθένα χωριστά, προτοῦ προφθάσουν νὰ ἑνωθοῦν σὲ συμμαχία ἐναντίον του. Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξορίσῃ τοὺς Ἰησουῖτες, ὁλόκληρο δηλαδὴ τὸ τάγμα τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὴν Ἱσπανία.

Ἔνοιωσε ὅμως πὼς δὲν ἦταν εὔκολο νὰ πείσῃ τὸν βασιλέα νὰ ὑπογράψῃ παρόμοιο διάταγμα. Θὰ τὸν ἐμπόδιζαν χωρὶς ἄλλο ὁ πνευματικός του κι' ὁ κόμης Ντ' Οὐζέντ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του μὲ πλάγια μέσα.

★

Σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἦταν βυθισμένος ὁ δοὺξ, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε στὴν κάμαρά του ὁ γυιός του κόμης Ντ' Οὐζὲντ καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ ἦταν μελαγχολικός.

—Παιδί μου, μὲ προδίδουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους εὐεργέτησα, μὲ προδίδουν οἱ στενώτεροι συγγενεῖς μου!

Τρομαγμένος ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε καὶ κύτταξε πλαγίως τὸν πατέρα του, προσπαθῶντας νὰ μαντεύσῃ μήπως ὑποψιάσθηκε αὐτόν.

—Δὲν εἶνε δυνατὸν! δὲν μπορῶ νὰ τὸ φαντασθῶ! εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή του.

—Ἔχω ἀποδείξεις, παιδί μου. Ἐκεῖνος ποὺ κρυφὰ μὲ πολεμᾷ εἶνε ὁ ἀνεψιός μου ὁ μαρκήσιος Καζέρα.

—Πῶς; Ὁ ἐξάδελφός μου! Αὐτὸς, ποὺ τοῦ δώσατε ἕνα τόσο μεγάλο ἀξίωμα, τολμᾷ, σήμερα νὰ σᾶς προδίδῃ; Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀτιμία! Τοῦ χρειάζεται μιὰ παραδειγματικὴ τιμωρία. Συνωμοσία ἐναντίον τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας εἶναι ἕνα ἔγκλημα κατὰ θοσιώσεως, πρέπει μοῦ φαίνεται νὰ τιμωρῆται μὲ θάνατο ἕνας τέτοιος προδότης.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλή σου, παιδί μου, εἶπε μὲ παγερὸ ὕφος ὁ δοὺξ.Θὰ ἐκδώσω μιὰ τέτοια ἀπόφαση κι' ἀφοῦ σὺ μοῦ τὴν ὑπαγορεύῃς, ἐλπίζω νὰ μὴ παραπονεθῇς γιὰ τὴν αὐστηρότητά της, γιατὶ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος εἶσαι ἐσύ!

—Ἐγώ; Ψιθύρισε κατατρομαγμένος ὁ κόμης.

—Ναί, κύριε, ἐσύ! Εἶμαι τόσο καλὰ πληροφορημένος κι' ἔχω τέτοιες ἀποδείξεις στὰ χέρια μου, ποὺ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ σὲ τίποτε νὰ τὸ ἀρνηθῆς. Σήμερα εἶνε ἡ μέρα τοῦ συμβουλίου τοῦ στέμματος.Ἀκολούθησέ με καὶ θὰ σκεφθῶ ἂν πρέπει νὰ τιμωρηθῇς ἢ νὰ σὲ συγχωρήσω.

Καὶ ὁ πρωθυπουργὸς πῆρε μαζί του τὸν κόμητα Ντ' Οὐζὲντ στὸ συμβούλιο ὅπου ἐλήφθησαν σοβαρὲς ἀποφάσεις καὶ συνεστήθη ἀπόλυτος ἐχεμύθεια στὰ μέλη τοῦ συμβουλίου.

Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Ἰησουῖτες εἶχαν φίλους παντοῦ γιατὶ τὴν ἑπομένη ἡ κόμισσα Ντ' Ἀλταμέρα εἶδε νὰ ἔρχεται, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, στὸ σπίτι της ὁ Ἐσκοβὰρ, ποὺ τῆς εἶπε:

—Ξέρετε τί διαδίδεται κόμησσα; Ὅτι ἡ ἐξορία τῶν Ἰησουϊτῶνἀπεφασίσθη χθὲς στὸ συμβούλιο τοῦ στέμματος.

—Δὲν εἶνε δυνατόν! ἔκαμε ἡ κόμησσα. Ὁ κόμης Ντ' Οὐζὲντ, ποὺ εἶδα χθὲς τὸ βράδυ, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε καὶ ὅμως αὐτὸς θὰ ἦταν στὸ συμβούλιο καὶ πρέπει νὰ ξέρῃ τὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐλήφθησαν.

—Ἔχετε δίκαιο κόμησσα, τρέχω στὸν κόμητα νὰ πληροφορηθῶ.

★

Ὁ γυιὸς τοῦ πρωθυπουργοῦ δέχθηκε τὸν Ἐσκοβὰρ ὅπως συνήθως μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

—Καλῶς ὡρίσατε, πάτερ μου, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βλέπω.

—Ἔμαθα ὅτι τὸ συμβούλιον ἠσχολήθη χθὲς καὶ μαζί μας.

—Ἴσα-ἴσα αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς πῶ, εἶπε τρομαγμένος ὁ κόμης.

—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ χθὲς εἴχατε τὸν καιρὸ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

—Ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ τὸ μαθαίνατε. Οἱ κακὲς εἰδήσεις μεταδίδονται τόσο γρήγορα...

—Ἔχετε ἴσως δίκηο κύριε κόμη. Ἔτσι ἔμαθα πὼς ὁ δοὺξ Ντὲ Λάρμα σᾶς ἀνέθεσε νὰ συντάξετε τὴν ἔκθεσι ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ βασισθῇ τὸ συμβούλιο σὲ προσεχῆ συνεδρίασι γιὰ ν' ἀποφασίσῃ τί μέτρα θὰ λάβῃ ἐναντίον μας.

Κατάχλωμος ὁ κόμης προσπάθησε νὰ δικαιολογήθῇ.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, πάτερ μου, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω, πὼς δὲν καταλαβαίνετε ὅτι εἶνε προτιμότερο ἡ ἔκθεσις αὐτὴ νὰ γίνῃ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο σὰν ἐμένα φίλο σας κι' ὄχι ἀπὸ ἕναν ἐχθρὸν τοῦ Τάγματος σας.

— Καταλαβαίνω, κύριε κόμη, ἀρκετὰ καλὰ τὸ πνεῦμα σας, θὰ προτιμοῦσα ὅμως ν' ἀναθέσετε σὲ μᾶς νὰ συντάξωμε τὴν ἔκθεσι αὐτὴ καὶ σεῖς νὰ τὴν ὑποθάλετε ὕστερα στὸ συμβούλιο ὡς δική σας.

—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! φώναξε ὁ κόμης. Σκεφθῆτε τί θὰ ἔλεγεν ὁ πρωθυπουργὸς ἂν τύχαινε νὰ τὸ μάθῃ. Ὁ πατέρας μου γνωρίζει τὶς μυστικές μας σχέσεις καὶ τὰ σχέδιά μας ἐναντίον του. Μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε νὰ κάμω ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταστραφῶ, νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου. Καὶ σᾶς βεβαιῶ πάτερ μου, πὼς προτιμῶ τὴν ζωή μου ἀπὸ τὴ δική σας.

—Ἡ ἐξοχότης σας ἔχει δίκηο! εἶπεν ὁ Ἐσκοβάρ. Ἀφοῦ ὅμως πρῶτα ἐσεῖς θέλετε νὰ διασπάσετε τὴ συμμαχία μας, θἄμαστε κι' ἐμεῖς λεύθεροι νὰ ἐνεργήσωμε ὅπως νομίζομε συμφερώτερο γιὰ τὴν ὑπόθεσι μας.

Κι' ὁ Ἐσκοβὰρ ἐγκατέλειψε τὸν κόμητα Ντ' Οὐζὲντ χαρούμενον γιατὶ τὴν γλύτωσε τόσο φθηνά.

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

Ὁ Φίλιππος δὲν θέλησε ν' ἀναθέσῃ σὲ κανένα ἄλλον ἀπὸ τὴν Πικουΐλλο τὴν φροντίδα νὰ ἐπαναφέρῃ στὴ Μαδρίτη τὴν δούκισσα Ντὲ Σανταρέμ.

Φοβούμενος δὲ τὸ μῖσος τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Βαλέντσιας γιὰ τοὺς Μαυριτανοὺς, ἔδωκεν ἀπεριόριστη ἐξουσία στὸν πνευματικό σου, βέβαιος πὼς αὐτὸς ἤξερε πῶς νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.

Ὁ Πικουΐλλο ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Μαδρίτη μέσα στὸ βασιλικὸ ἁμάξι ποὺ τὸ ἔσερναν τέσσαρα ὡραῖα ἄλογα, ἐνῷ ἔφιπποι στρατιῶται προπορεύονταν καὶ πίσω ἀπ' τὸ ἁμάξι ἀκολουθοῦσε ἡ τιμητικὴ φρουρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Στὸ δρόμο του συνήντησε κάποιους χωροφύλακες, ἀπεσπασμένους στὴν ὑπη-

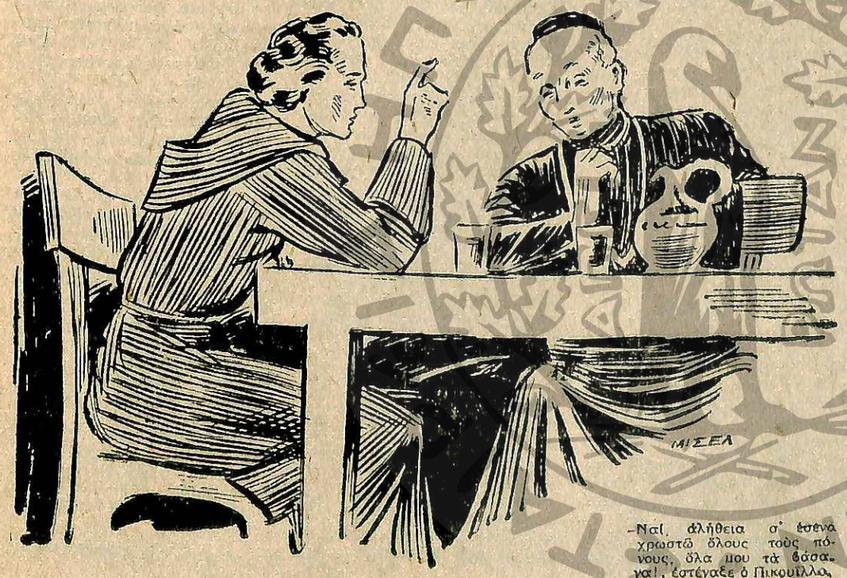

—Ναί, ἀλήθεια σ' ἐσένα χρωστῶ ὅλους τοὺς πόνους, ὅλα μου τὰ βάσανα!, ἐστέναξε ὁ Πικουΐλλο.

ρεσία τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ποὺ ὡδηγοῦσαν κάτι δυστυχισμένους Μαυριτανούς. Ὅταν οἱ χωροφύλακες εἶδαν τὸ βασιλικὸ ἁμάξι καὶ τὴ συνοδεία του, παρετάχθησαν μὲ σεβασμό.

—Τί συμβαίνει; ρώτησεν ὁ Πικουΐλλο τὸν ἐνωμοτάρχη.

—Μεταφέρομε στὴ Βαλέντσια, σεβασμιώτατε, αὐτοὺς τοὺς Μαυριτανοὺς τῆς Ἀραγωνίας ποὺ καθυστέρησαν.

—Τὸ διάταγμα ὅμως τοῦ βασιλέως δὲν σᾶς λέγει, μοῦ φαίνεται νὰ τοὺς ὁδηγῆτε δεμένους σὰν κοινοὺς ἐγκληματίες, οὔτε νὰ τοὺς ἔχετε σχεδὸν γυμνούς.

Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ ἁμαξιοῦ του ὁ Πικουΐλλο κατέβηκε νὰ πλησιάσῃ τοὺς δυστυχισμένους αἰχμαλώτους. Ὁ πρῶτος ποὺ εἶδε ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος ψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ ὄψος ὑπερήφανο καὶ μὲ πρόσωπο ποὺ δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Θυμήθηκε πὼς τὸν εἶχε δῆ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, τίς μέρες ποὺ ἔμενε ἐκεῖ.

—Δὲν εἶσαι σύ, τοῦ εἶπε πλησιάζοντας, ὁ Ἀλαμὲρ Ἀβουατζά, ὁ ἀγαπημένος ὑπηρέτης τοῦ Γεζίντ;

Ὁ νέος τὸν ἐκύτταξε τρομαγμένος.

—Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε σιγανὰ ὁ Πικουΐλλο, σφίγγοντάς του τὸ χέρι, ἔχε τὶς ἐλπίδες σου σὲ μένα.

Κι' ὁ μοναχὸς διέταξε τοὺς χωροφύλακες νὰ λύσουν τὰ δεσμὰ τῶν αἰχμαλώτων. Ἔπειτα προχωρῶντας πρὸς τοὺς ἄλλους, στα μάτησε μπροστὰ σ' ἕναν ποὺ εἶχε τὸ κεφάλι σκυμμένο στὴ γῆ καὶ τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴν πλάτη.

—Λύσε γρήγορα τὰ χέρια του, εἶπε στὸν ἐνωμοτάρχη ὁ Πικουΐλλο, ποὺ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν καϋμένο τὸν Γογγαρέλο τὸν παλιό του φίλο.

— Μὰ σεβασμιώτατε, τὸ διάταγμα τῆς ἐξορίας τὸν καταδικάζει σὲ θάνατο γιατὶ θέλησε νὰ μᾶς κρύψῃ σαράντα δουκᾶτα μέσα στὸ μαξηλάρι του.

—Νὰ τοῦ ἐπιστρέψετε τὰ χρήματά του ἀμέσως. Τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως ἐπιτρέπει στοὺς φτωχοὺς νὰ πάρουν μαζί τους,ὅ,τι τοὺς χρειάζεται γιὰ τὸ ταξίδι.

—Ἀλλὰ σεβασμιώτατε, ἔχω διαταγές...

—Τίνος;

—Τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ.

—Κι' ἐγὼ ἔχω ἔγγραφον διαταγὴν τοῦ βασιλέως!

Κι' ἀμέσως ὁ Πικουΐλλο ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του περγαμηνὴ σφραγισμένη μὲ τὴ βασιλικὴ σφραγῖδα καὶ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν Φίλιππον, ποὺ ἔλεγε:

«Θέλετε συμμορφωθῆ μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ ἐξ ὀνόματός μου ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκος Ἀλιάγα, ὁ σεβαστὸς πνευματικός μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησίς μου.

»Ἐγὼ ὁ βασιλεὺς»

—Τὸ πραγμα τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης σκύβοντας μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι του. Τί διατάσσει σεβασμιότης σας;

—Ν' ἀφήσετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς νὰ περπατοῦν ἐλεύθεροι. Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά σου;

—Γκαρντένιο ντέλα Τρόμπα.

—Κύριε Γκαρντένιο ντέλλα Τρόμπα, θὰ μεταφέρητοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς σὰν καλὸς Χριστιανὸς ὡς τὴ Βαλέντσια, ὅπου ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι προτήτερα. Ἂν ὅμως τύχῃ ν' ἀργοπορήσω, ἐγώ, νὰ τοὺς πάρῃς νὰ μείνουν στὸ σπίτι τοῦ Ντελασκὰρ Ντ' Ἀλβερὶκ καὶ νὰ περιμένῃς. Καὶ νὰ ξέρῃς πὼς Ἂν κακοποιηθοῦν στὸ δρόμο ἢ τοὺς πειράξῃ κανεὶς, ἐσένα θὰ θεωρῶ ὑπεύθυνο.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ξανάσκυψε μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι του καὶ ὑποσχέθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγὲς ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν πνευματικὸ τοῦ βασιλέως.

Πλησιάζοντας μετὰ ὁ Πικουΐλλο τὸν Γογγαρέλο, ποὺ τὸν κύτταζε κατάπληκτος τόση ὥρα γιὰ ὅσα ἔβλεπε καὶ ἄκουε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἄλλοτε ὑπηρέτου τοῦ λησταρχοῦ Μπατίστα καὶ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Ναβάρρας, τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

—Σήκω ἀπάνω ἐσύ, θὰ σὲ πάρω μαζί μου.

—Πῶς Σεβασμιώτατε ; ρώτησεν ἔκπληκτος ὁ ἐνωμοτάρχης, θέλετε νὰ μοῦ πάρετε αὐτὸν τὸν κατάδικο;

—Ναί, εἶνε κουρεὺς καὶ ἔχω ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἄλλωστε θὰ τὸν πάρω στὴ Βαλέντσια μὲ τὸ ἁμαξάκι μου καὶ θὰ τὸν βρῆς πάλι ἐκεῖ.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ.

★

Κι' ὁ Πικουΐλλο ξεκίνησε πάλι μὲ τὴ συνοδεία του ἔχοντας πλάϊ του τὸν Γογγαρέλο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὴν ἔκπληξί του καὶ ἦταν σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του.

Τὸ βράδυ σταμάτησαν σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ δειπνήσουν. Ἄμα ἔφαγε κάτι ὁ Πικουΐλλο, κάθησε κι' ἔγραψε στὸν βασιλέα ζητῶντας τὴν ἄδεια νὰ κρατήσῃ μαζί του τὸν Γογγαρέλο καὶ τελείωσε τὸ γράμμα του μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Γιὰ νὰ προκύψῃ κάποιο καλὸ στὸ κράτος ἀπὸ τὸν ὀλέθριο μέτρο τοῦ δουκὸς Ντὲ Λάρμα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ, διατάξτε, Μεγαλειότατε, νὰ δοθῆ στοὺς ἐξορίστους τὸ δικαίωμα νὰ παραλάβουν ἀνενόχλητοι τοὺς θησαυροὺς τους, μὲ τὴν συμφωνία ν' ἀφῆσουν στὸ δημόσιο ἕνα μέρος ποὺ θὰ ὁρίσῃ ἡ Μεγαλειότης σας. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ οἱ ἐξόριστοι θὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς στερήσεις καὶ τὸ δημόσιον ταμεῖον θὰ εἰσπράξῃ σημαντικὰ ποσά. Ἐπίσης, ἐπειδὴ κινδυνεύει ἡ γεωργία νὰ καταστραφῆ τὼρα ποὺ ἔφυγαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ καλλιεργοῦσαν τοὺς ἀγροὺς τῆς χώρας καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἱσπανοὶ δὲν ἀγαποῦν καθόλου ν' ἀσχολοῦνται στὴν καλλιέργεια τῶν ἀγρῶν, προτείνω στὴν Μεγαλειότητά σας νὰ ὑποσχεθῆ διπλώματα καὶ τίτλους εὐγενείας στοὺς ὑπηκόους της ἐκείνους ποὺ θὰ θελήσουν ν' σχοληθοῦν μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ θὰ εὐδοκιμήσουν. Ἔτσι μόνον ὑπάρχει ἁπλὴ νὰ τοὺς παρακινήσετε, κολακεύοντας τὴ ματαιοδοξία τους».

ΕΣΚΟΒΑΡ ΚΑΙ ΠΙΚΟΥΙΛΛΟ

Μόλις ὁ Φίλιππος ἔλαβε τὸ γράμμα αὐτό, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ τὸν πρωθυπουργό του, ὑπέγραψε ἀμέσως δυὸ διατάγματα, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ ὑπέδειξεν ὁ πνευματικός του καὶ τὰ ὁποῖα ἐπροξένησαν τὴν πιὸ ἀγαθὴ ἐντύπωσι στὸν κόσμο.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, συνεχίζοντας ὁ Πικουΐλλο τὸ ταξίδι του, ἔφθασε στὴ Καρακόσσα, κοντὰ στὴ Σιέρρα ντέλ Ἀλβαρασὸν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ πάῃ στὴ Κουένσα κι' ἀπ' ἐκεῖ πιὰ στὴν Βαλέντσια. Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ κατέλυσε, ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι μαζὶ μὲ τὸν Γογγαρέλο, ἄκουσε δυνατὲς φωνὲς στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ ρωτῶντας τὸν ξενοδόχο σχετικῶς, ἔμαθε πὼς κάποιος καλόγηρος ποὺ ἦρθε ἀπὸ μακρυά, φώναζε γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν γρήγορα νὰ φάῃ, ἀπησχολημένος καθὼς ἦταν μ' αὐτὸν καὶ τὴν ἀκολουθία του.

—Πές του ὅτι τὸν παρακαλῶ νἄρθῃ στὸ τραπέζι μου νὰ φάῃ μαζί μου, εἶπεν ὁ Πικουΐλλο.

Ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μαζὶ μὲ τὸν καλόγηρο ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἐσκοβάρ.

— Ὁ Πικουΐλλο ! ἔκαμε κατάπληκτος, μόλις μπῆκε κι' ἀντίκρυσε τὸν παλαιὸ δόκιμο τοῦ μοναστηρίου ντ' Ἐναρές.

—Ὁ Ἐσκοβάρ! εἶπε κι' ὁ Πικουΐλλο, ὄχι λιγώτερο ἔκπληκτος γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ συνάντησι. Ἐλατε, ἀδελφέ μου, νὰ μοιραστοῦμε ὅ,τι μοῦ ἔφεραν ἐδῶ νὰ φάω.

Ὁ Ἐσκοβὰρ κάθησε ἀντίκρυ στὸν πνευματικό τοῦ βασιλέως καὶ ἄρχισαν νὰ τρώγουν καὶ οἱ δυὸ μὲ τὴν ἡσυχία τους.

—Λοιπόν, ἀδελφέ μου, θυμᾶσαι τί σοῦλεγα; εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Ἐσκοβὰρ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν Πικουΐλλο. Δὲν σοῦ προφήτευσα τὸ λαμπρὸ μέλλον ποὺ σὲ περίμενε ἂν ἤθελες νὰ γίνῃς Χριστιανὸς καὶ νὰ φορέσῃς τὸ ράσο;

—Ναί, ἀλήθεια σὲ σένα χρεωστῶ ὅλους μου τοὺς πόνους ὅλα μου τὰ βάσανα ἐστέναξεν ὁ νέος. Σὺ εἶσαι ὁ ἐργάτης τῆς δυστυχίας μου. Εἶνε περιττὸν νὰ μοῦ θυμίζῃς, ἀδελφέ μου, τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμες. Ἂς μιλήσωμε γιὰ ἄλλα πράγματα. Ἔρχεσαι ἀπὸ τὴ Μαδρίτη;

—Ναί, ἀδελφέ μου.

—Καὶ γιατὶ ἄφησες τὸ μοναστῆρι καὶ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀλκάλα ντ' Ἐναρὲς ποὺ ἡ παρουσία σου ἐκεῖ εἶναι τόσο ἀπαραίτητη καὶ βρέθηκες ξαφνικὰ στὸ ἀπόμερο αὐτὸ χωριουδάκι, στοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρας ντὲλ Ἀλβαράσον; Ἴσως ὅμως νὰ εἶναι ἀδιάκριτη ἡ ἐρώτησίς μου...

—Διόλου ἀδελφέ μου, δὲν δυσκολεύομαι νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Εἶχα ξεκινήσει μ' ἕνα πρόγραμμα ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τ' ἀλλάξω τώρα ποὺ σὲ εἶδα. Ἐσκόπευα νὰ πάω νὰ συναντήσω τὸν Μέγαν Ἱεροεξεταστὴν, ποὺ βρίσκεται τὼρα, καθὼς μοῦ εἶπαν, στὴν Ἀνδαλουσία. Ἐπρόκειτο νὰ τοῦ προσφέρω μιὰ σημαντικὴ ἐκδούλευσι, ποὺ προτιμῶ τὼρα νὰ τὴν προσφέρω σ' ἐσένα. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς μὲ συμφέρει καλύτερα.

—Λέγε, λοιπόν, ἀδελφέ μου, σὲ ἀκούω, εἶπεν ὁ Πικουΐλλο χωρὶς νὰ δείξῃ κανένα ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον.

—Νομίζω πὼς εἶσαι ἀφωσιωμένος στὸν πρωθυπουργό, ποὺ σὲ ἀνέδειξε δίδοντάς σου αὐτὴ τὴ θέσι ποὺ κατέχεις σήμερα. Ἂν θέλῃς, λοιπὸν, μπορῶ νὰ σοῦ φανερώσω ἕνα μέσον ἀλάνθαστο νὰ καταστρέψῃς τοὺς ἐχθροὺς του, ν' ἀποστομώσῃς ὅλους τοὺς συκοφάντες του καὶ νὰ στερεώσῃς γιὰ πάντα τὴ θέσι του καὶ τὴν δύναμί του.

—Περιμένω ν' ἀκούσω καὶ τ' ἀνταλλάγματα ποὺ ζητᾶς γι' αὐτὴ τὴν ἐκδούλευσι ποὺ μοῦ προσφέρεις, εἶπει εἰρωνικὰ ὁ Πικουΐλλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ σπασμένο βάζο

Ἡ Σάλλυ Μπέριμορ ἐκύτταξε τὸ λεπτὸ καὶ εὔθραυστο βάζο μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς χρωματιστὲς ραβδώσεις, σὰν ὑπνωτισμένη.

—Δυὸ χιλιάδες λίρες!, ἐψιθύρισε μὲ κατάπληξι. Πράγματι ἀξίζει δυὸ χιλιάδες λίρες;

—Ὅπως ὅλα τ' ἀρχαῖα ἀντικείμενα, ποὺ κοστίζουν ὅσα σοῦ δώσουν γι' αὐτά, τῆς ἐξήγησε γελαστὰ ὁ Ντέϊβ Τζέϊμσον. Ἡ ἐντολὴ ποὺ ἔλαβα εἶναι νὰ ζητᾶμε δυὸ χιλιάδες. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ πετύχωμε τὴν πώλησί του σ' αὐτὴ τὴν τιμή. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὑπάρχει καὶ τὸ ζευγάρι του. Τὸ κινέζικο αὐτὸ βάζο δὲν εἶναι μοναδικό.

Ἡ Σάλλυ ἐκούνησε τὸ κεφάλι σὰν ἀφηρημένη. Ἡ λεπτότης τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ βάζου τὴν εἶχε βάλει σὲ σκέψεις: Ἂν τῆς ἔπεφτε καὶ τὸ ἔσπαζε;... Στὴ σκέψι αὐτὴ τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της, καὶ ὁ Ντέϊβ, ποὺ ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ προϊστάμενός της, ἀντελήφθη τοὺς φόβους της.

—Τί ἔχεις, Σάλλυ; τὴν ρώτησε. Μήπως κάνῃ πολλὴ ζέστη ἐδῶ;

—Δὲν ἔχω τίποτε..., μουρμούρισε ἡ Σάλλυ. Σκεφτόμουν μόνο...

Πῶς ὅμως νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Ντέϊβ τοὺς φόβους της;

Δὲν τοῦ εἶχε ποτὲ μιλήσει γιὰ τὰ... σπασίματά της. Μολονότι χαριτωμένη καὶ συμπαθὴς, δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα σ' ἕνα κατάστημα γιατὶ ἦταν ἀπρόσεκτη καὶ πάντα θὰ ἔσπαζε. Τὰ σπασίματα αὐτὰ τῆς εἶχαν στοιχίσει ἀκριβὰ ὡς τώρα. Τρεῖς φορὲς εἶχε χάσει τὴ θέσι της ὡς πωλήτρια. Τὴν τελευταία μάλιστα φορὰ ἡ ὑπηρεσία της σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο διήρκεσε μόνο μιὰ μέρα.

Καὶ κατόπιν;... Ἦρθε αὐτὴ ἡ ἀνεξήγητη μεταβολή. Εἶχε περάσει μήνας χωρὶς νὰ πέσῃ ἀντικείμενο ἀπὸ τὰ χέρια της. Κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα συνετελέσθη ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀντελήφθη τὸν ἑαυτό της ἐρωτευμένο μὲ τὸν Ντέϊβ Τζέϊμσον, τμηματάρχην τοῦ τμήματος τῶν ἀρχαιοτήτων στὸ μεγάλο κατάστημα ποὺ ὑπηρετοῦσε τώρα κι' ἐκείνη ὡς πωλήτρια. Ἤξερε ὅτι ἡ παραμικρή της ἀπροσεξία θὰ τὴν ἐπλήγωνε κατάκαρδα. Δὲν θὰ ἔχανε μόνο τὴ θέσι της, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαπημένο της Ντέϊβ.

—Αὐτὰ ποὺ λές, Σάλλυ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ντέϊβ διακόπτοντας τὶς ὀνειροπολήσεις της. Δὲν ἐλπίζω νὰ τὸ πουλήσωμε σ' αὐτὴ τὴν τιμή. Ἂν ὅμως τὸ κατορθώσωμε, τότε ἐγὼ ἐξασφαλίζω μιὰ καλύτερη θέσι καὶ ἕναν μεγαλύτερο μισθό.

Ἡ Σάλλυ ἐτρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Εἶνε ἀσφαλισμένο; ρώτησε μὲ ζωηρότητα τὸν νέο.

Ὁ Ντέϊβ ἐγέλασε.

—Γι' αὐτὸ εἶσαι λοιπὸν στενοχωρημένη τόσην ὥρα; τῆς εἶπε. Καὶ βέβαια εἶνε ἀσφαλισμένο. Ἀλλὰ μόνον γιὰ ἑπτακόσιες λίρες. Βλέπεις, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πραγματική του ἀξία. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως, γιατὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ τὸ κλέψῃ. γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ μεταπουλήσῃ. Τὸ ταῖρι του βρίσκεται στὴν κατοχὴ τοῦ λόρδου Ντέντον. Μέχρι ποὸ ὀλίγου καιροῦ ἐνόμιζε ὅτι τὸ δικό του βάζο ἦταν τὸ μόνο στὸν κόσμο. Ὅταν ὅμως ἐπληροφορήθηκε ὅτι ὑπάρχει καὶ δεύτερο, ἀναστατώθηκε. Ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ὁ μόνος πιθανὸς ἀγοραστὴς πρέπει νὰ εἶναι αὐτό. Δὲν πιστεύω νὰ βρεθῆ κανεὶς ἄλλος ὁ ὁποῖος νὰ δώσῃ δυὸ χιλιάδες λίρες...

★

Ὁ Ντέϊβ Τζέϊμσον ἀπεδείχθη πρώτης γραμμῆς προφήτης στὸ σημεῖον αὐτό. Πολλοὶ πελάτες ἐθαύμαζαν τὸ βάζο. Μόλις ὅμως ἄκουγαν τὴν τιμή, κουνοῦσαν τὸ κεφάλι:

—Μίστερ Τζέϊμσον, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς — μανιώδης καὶ πλουσιώτατος συλλέκτης, αὐτὸ τὸ βάζο θ' ἄξιζε καὶ περισσότερο ἂν δὲν ὑπῆρχε δεύτερο ἢ ἂν προσφέρατε στὸν ἀγοραστὴ καὶ τὸ τσῖρι του. Ὁ καθένας ὅμως ξέρει ὅτι τὸ ἄλλο βάζο τὸ ἔχει στὴν κατοχή του ὁ λόρδος Ντέντον...

★

—Ὁ μόνος κατάλληλος ν' ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ βάζο εἶνε ὁ λόρδος Ντέντον, ἔλεγε ὁ Ντέϊβ τῆς Σάλλυ ἔπειτα, ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Τοὔγραφα σχετικῶς, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπήντησε. Ἀντιλαμβάνομαι τοὺς σκοπούς του.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 68)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΛΕΥΚΗ ντ' ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Χάρις στις ἐνέργειες τῆς φίλης καὶ συμμαθητευομένης κεντίστριας Παύλινας, ἡ Τζέννη κι' ὁ Μαρσιὰλ συναντῶνται, δῆθεν ἐκ συμπτώσεως, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης κι' ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγόωρον συζήτησιν ὁ Μαρσιὰλ φανερώνει τὴν ἀγάπην του σ' ἐκείνην ποὺ προστάτευσε κάποτε καὶ ἀπαιτεῖ μιὰν ἀπάντησιν. Ἡ Τζέννη τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὶ ἄκουσε πὼς τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μαρσιὰλ, νομίζει σωστὸ, πρὶν τοῦ ἀπαντήσῃ, νὰ τοῦ δηλώσῃ ὅτι πιθανὸν νὰ μὴ μπορῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὶς προθέσεις του ἂν μάθαινε ὡρισμένα πράγματα. Καὶ κρύβοντας τὴν συγκίνησί της τοῦ πρόσθεσε:

—Δὲν ξέρω, κύριε Μαρσιάλ, ποιὸς εἶσθε! Φοβοῦμαι μήπως εἶσθε πλούσιος, πολὺ πλούσιος...

Ὁ Μαρσιὰλ ἔκαμε μιὰ κίνησι ποὺ ἔδειχνε τὴν κατάπληξι ποὺ δοκίμαζε σ' αὐτὰ ποὺ ἄκουσε).

4ον

Ἡ Τζέννη ὅμως μὲ πεσσότερο σταθερὴ φωνή, συνέχισε:

—Ἔστω!... Ἂν δὲν εἶσθε πλούσιος, ἀνήκετε δίχως ἄλλο, σὲ οἰκογένεια ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως... πολὺ ὑψηλοτέρας τῆς δικῆς μου... Ἴσως - ἴσως ἔχετε ἐπάγγελμα ποὺ σᾶς ἀναγκάζει νὰ κρατήσετε τὴν κοινωνική σας θέσι!...

Στάθηκε λίγες στιγμὲς καὶ μὲ ζωηρότερη φωνή, τόνισε:

—Ἐγώ, κύριε Μαρσιάλ, εἶμαι κόρη τιμίου ἐργάτου καὶ τίποτε περισσότερο...

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν εὕρισκε τί νὰ ἀπαντήσῃ στὴ νεαρὴ ἐκείνη παιδούλα ποὺ θαύμαζε τὴν κοῖσι της, ἡ Τζέννη ἐξηκολούθησε:

—Ὤφειλα νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα αὐτά, κύριε Μαρσιάλ, πρὶν ν' ἀποκριθῶ σ' ὅ,τι μ' ἐρωτούσατε... Ἂν δὲν τῶκανε, τί θὰ λέγατε γιὰ μένα; Λοιπόν, ἐγὼ νομίζω, πὼς ὁ κύριος Μαρσιάλ εἶναι εὐχαριστημένος γιατὶ τοῦ μίλησα εἰλικρινά. Καὶ εἶμαι βεβαία, τώρα, πὼς κι' ἂν δὲν ἐξακολουθήσῃ νὰ μ' ἀγαπᾷ, τοὐλάχιστον θὰ μ' ἐκτιμήσῃ γιατὶ κάνω αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ καθῆκον μου, τόσο πρὸς τὸν πατέρα μου ποὺ μ' ἐδίδαξε τὴν τιμιότητα, ὅσο καὶ πρὸς ἐσᾶς, κύριε Μαρσιάλ, ποὺ μ' ἐδιδάξατε νἆμαι εὐγνώμων.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Τζέννη, ἡ φωνή της ἔγινε ὑπόκωφη καὶ τρεμουλιαστὴ ἐνῷ δυὸ χονδρὰ δάκρυα ποὺ κύλισαν ἀπ' τὰ μάτια της ἔπεσαν πάνω στὴν ἀνθοδέσμη ποὺ κρατοῦσε.

Γρήγορος ὁ Μαρσιὰλ, ἄρπαξε τὸ μπουκέτο ἐκεῖνο καὶ μὲ ζωηρότητα ἀκούμπησε ἀπάνω τὰ χείλη του, ζητῶντας μὲ τὰ φιλήματά του, τὰ λουλούδια ποὺ χαν ποτίσει τὰ δάκρυα τοῦ ὄμορφου κοριτσιοῦ.

Τὰ τελευταῖα ὅμως λόγια τῆς Τζέννης συνεκίνησαν βαθειὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Μαρσιάλ, καὶ ἡ εἰλικρίνεια μὲ τὴν ὁποία τοῦ μιλοῦσε τόση ὥρα ἡ μικρὴ μαθητευομένη ἀπαιτοῦσε τὴν ἴ-ειλικρίνεια ἐκ μέρους του.

Κι' ὡστόσο ὁ Μαρσιὰλ ἔνοιωθε καλὰ ὅτι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοὐλάχιστον, δὲν μποροῦσε ν' ἀποκριθῇ μὲ εἰλικρίνεια σ' ὅ,τι ἀφωροῦσε τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τὴν κοινωνική του θέσι.

Μὴν ἀπαντῶντας ὅμως, ἦταν σὰν ν' ἄφηνε τὴ Τζέννη νὰ φαντασθῇ μόνη της, τὴν ἀπόστασι ποὺ χώριζε τὸν ἕνα ἀπ' τὸν ἄλλον καὶ ὁ Μαρσιὰλ δὲν τὸ ἤθελε αὐτό. Ἀποφασισμένος, ἄλλωστε, νὰ ἐξομαλύνῃ κάθε ἐμπόδιο, νὰ ὑπερβῇ κάθε δυσκολία, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν πραγματοποίησι τοῦ σκοποῦ του, προτίμησε ν' ἀπαντήσῃ μὲ πλάγιο τρόπο.

— Δὲν ξέρετε, Τζέννη, ποιὸς εἶμαι εἶπε. Μάθε, λοιπόν, οτι, ὅπως κι' ἐσεῖς κι' ἐγὼ γεννήθηκα ἀπὸ γονεῖς ποὺ ἐργάσθηκαν γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἡ Τζέννη τὸν κύτταξε κατάπληκτη.

—Σᾶς λέγω τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, Τζέννη, συνέχισε χωρὶς νὰ κατεβάσῃ καθόλου τὸ βλέμμα του. Ναί, ὁ πατέρας μου δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἁπλὸς κηπουρὸς, ἡ δὲ μητέρα μου, ποὺ τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ πρὸς τὴν ὁποία τρέφω ἄπειρο σεβασμό, ἡ μητέρα μου, εἶχε δεχθῆ νὰ ὑπηρετήσῃ σὲ μιὰ πλούσια οἰκογένεια, ὄχι γιατὶ τῆς ὑποσχεθήκανε μεγάλο μισθό, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιατὶ τὴν τραβοῦσε πρὸς τοὺς κυρίους της μιὰ συμπάθεια ποὺ χρονολογόταν ἀπ' τὴν παιδική της ἡλικία καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἐλαττωθῆ ἀπὸ τότε.

Καὶ βλέποντας τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα ποὺ προξενοῦσαν τὰ λόγια του, πάνω στὴν νεαρὰ ἐργάτιδα· ὁ Μαρσιὰλ συνέχισε μὲ ζωηρότητα:

—Βλέπετε, λοιπόν, Τζέννη, ὅτι ἡ κόρη τοῦ ἐργάτου Ζακὸμπ Μενιέ, μπορεῖ θαυμάσια νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Μαρσιὰλ, τοῦ γυιοῦ τοῦ κηπουροῦ Μπερέν.

Κι' ἐνῷ μιλοῦσε μὲ συγκίνησι ποὺ μετὰ δυσκολίας συγκρατοῦσε, ὁ Μαρσιὰλ ἔβαζε συγχρόνως τὸ γράμμα τοῦ Μενιέ στὴ μέση τῆς ἀνθοδέσμης ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

Ὅταν ἀπετελείωσε τὴ φράσι του, ἔτεινε τὸ μπουκέτο στὴ Τζέννη σὰν νὰ τῆς προσέφερε τὴν ἀνθοδέσμη τῶν ἀρραβώνων.

Ἐκείνη ἀκτινοβολοῦσε ὅλη ἀπὸ χαρά.

★

Ξαφνικὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε ποὺ ἐπαναλάμβανε τὸ ὄνομα τῆς Τζέννης καὶ σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ μέσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν πιὸ πέρα δένδρων πρόβαλε τὸ χαριτωμένο προσωπάκι τῆς διαβολο-Παυλίνας, ποὺ κρίνοντας ὅτι ἡ φίλη της, τόση ὥρα ποὺ τὴν ἄφησε μόνη, εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ πῇ ὅλα ὅσα εἶχε νὰ ἐκφράσῃ ἄρχισε νὰ τὴν ἀναζητᾷ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Τζέννη σκέφθηκε νὰ κρυφθῇ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ φίλη της δὲν θὰ τὴν εὕρισκε κι' ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ λίγες στιγμὲς ἀκόμα μὲ τὸν Μαρσιὰλ γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ ἐπὶ τέλους σ' ἐκεῖνον ποὺ τῆς ἐδήλωσε, ὅτι ζητοῦσε τὸ χέρι της, μὰ ἡ Παυλίνα τὴν διέκρινε ἀμέσως καὶ διευθυνόταν τώρα τρέχοντας πρὸς αὐτήν.

Ἡ Τζέννη κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε πιὰ καιρὸ νὰ χάσῃ καὶ παίρνοντας μὲ τὰ δυό της χέρια τὴν ἀνθοδέσμη ποὺ τῆς παρουσίαζε ὁ Μαρσιὰλ ὑπεχώρησε λίγα βήματα καὶ μετὰ ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Κάποια στιγμὴ γυρίζοντας πίσω της πρὸς τὸν κατάπληκτο Μαρσιάλ, ἀκούμπησε τὰ χείλη της πάνω στὰ ἄνθη, συνοδεύοντας κάθε της φίλημα μ' ἕνα βλέμμα πρὸς τὸν Μαρσιάλ, καὶ μετά, ἀφήνοντας τὴν ἀνθοδέσμη πάνω στὰ χόρτα, σὲ μέρος καταφανές, ἐξαφανίστηκε τρέχοντας πίσω ἀπὸ κάτι κλαδιά.

Μὲ λίγα πηδήματα ἡ Παυλίνα βρέθηκε κοντά της.

—Πῶ, πῶ, πῶ!, κόκκινη ποὺ εἶσαι! Ἔκαμε εἰρωνικὰ ἡ μαθητευομένη. Ξέρεις, ἂν σὲ δοῦν οἱ ἄλλες ἔτσι, μποροῦν νὰ πιστέψουν... μποροῦν νὰ ὑποθέσουν... Καὶ ἀντικρύζοντας τὴ γλυκειὰ ἔκφρασι εὐχαριστήσεως ποὺ ζωγραφιζόταν πάνω στὸ πρόσωπο τῆς φίλη της:

—Χαμογελᾷς ὅλη! ξεφώνισε, τὰ μάτια σου λάμπουν! Φαίνεσαι τόσο χαρούμενη ὅσο ἤμουν κι' ἐγὼ τὴ μέρα ποὺ ὁ δικός μου μοῦπε πὼς μ' ἀγαπᾷ... Α! δὲν μπορεῖς νὰ κρυφτῇς πιά, ἀγάπη μου... σ' ἀγαπᾶ καὶ σοῦ τὸ εἶπε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
ΛΕΥΚΗ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΝΤ' ΩΜΟΝ

Ὁ Μαρσιὰλ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σὰν καρφωμένος στὴ θέσι του. Τὰ μάτια του ἀκολουθοῦσαν τὴ σιλουέττα τῆς Τζέννης ποὺ κάθε τόσο διακρινόταν μέσα ἀπ' τοὺς ἰδιότροπους φεγγίτες ποὺ ἄνοιγε ὁ ἄνεμος στὰ φυλλώματα.

Βρισκόταν ἀκόμη κάτω ἀπ' τὴν ἐντύπωσι τῆς τόσον ἀπροσδόκητης ἐκδηλώσεως τῆς Τζέννης, ποὺ εἶχε κάμει τὴν ψυχή του νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἀνέλπιστη χαρά... τὴ ἀπάντησις ποὺ ζητοῦσε τοῦ δόθηκε, μὲ τὰ φιλήματα τῆς ἀνθοδέσμης, μὲ τὸν πιὸ ἡδονικώτερο τρόπο.

Καὶ ἡ ἀνθοδέσμη ἐκείνη φαινόταν τώρα σὰν νὰ τὸν καλοῦσε.

Καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ νὰ τὴν πάρῃ στὰ χέρια του, ὁπότε, ξαφνικά, κρότος βημάτων ἀκούστηκε πάνω σὲ κλαδιά, ποὺ ἔσπαζαν, ἐνῷ μέσ' ἀπ' τὰ δένδρα ξεπετιῶταν μιὰ νέα μὲ στολὴ ἀμαζόνος ποὺ ἁρπάζοντας τὴν ἀνθοδέσμη ἄρχισε νὰ τὴν κουνᾷ θριαμβευτικά.

—Δὲν ἤλπιζα νὰ σᾶς συναντήσω ἐδῶ, κύριε Μαρσιὰλ Μπερέν! εἶπε, ρίχνοντας στὸν ἀπροετοίμαστο ἀπὸ τὴ συνάντησι αὐτὴ νέο, μιὰ διαπεραστικὴ ματιά.

Καὶ πρὶν ὁ νέος προλάβῃ ν' ἀποκριθῇ, πρόσθεσε μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Ἡ παράλειψίς σας, νἄλθετε νὰ φᾶμε μαζὶ σήμερα στὸ σπίτι, ὀφείλεται βέβαια στὴν αἰτία ποὺ κατέστησε ἀναγκαία τὴν παρουσία σας κάτ' ἀπ' τὰ δένδρα αὐτά;

Κι' εὐθὺς ἀμέσως μὲ τόνον ὀξὺ κι' ἀποφασιστικὸν ἡ ἀμαζὼν πρόφερε τὶς λέξεις:

—Σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν πατέρα μου, θὰ ἐξηγηθῆτε μαζί του καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μὲ τὴν εὐγλωττία ποὺ ἔχετε, θὰ βρῆτε ἀμέσως μιὰ δικαιολογία... Ἐγὼ ὅμως δὲν δέχομαι δικαιολογίες, ἐγώ! οὔτε θὰ ταπεινωθῶ τόσο ὥστε νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς μιὰ ὁποιαδήποτε ἐξήγησι.

★

Ἐκείνη ποὺ μιλοῦσε μὲ τόση αὐτοπεποίθησι δὲν μποροῦσε ὡστόσο νὰ θεωρηθῇ, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία της, ἄξια νἀχῃ τὸν τόνον αὐτόν.

Ἦταν ἕνα νεαρὸ κορίτσι, μ' ἀρρενωπὴ μορφή, μάτια μαῦρα, φρύδια πυκνὰ ποὺ ἔσμιγαν πάν' ἀπ' τὴ μύτη καὶ χαρακτηριστικὰ γενικῶς καλοκαμωμένα ποὺ εὔκολα θὰ τῆς ἔδινε κανεὶς περισσότερο καὶ ἀπὸ εἰκοσιοκτὼ χρόνια.

Κι' ὡστόσο ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν δὲν ἦταν παρὰ δεκαέξ ἐτῶν.

Τὸ σῶμα της ὅμως δὲν εἶχε πάρει τὴν ἀνάλογη ἀνάπτυξι καὶ σὲ ἀνάστημα καὶ σὲ γραμμές. Τὸ στῆθος της δὲν εἶχε ἀναπτυχθῆ ἐπίσης ὡς τὸ στῆθος κοριτσιοῦ τῆς ἡλικίας της. Τὰ πόδια λεπτὰ καὶ λίγο μικρὰ τὰ χέρια της ἐπίσης λεπτά, ἐπιτελεμένα, ἀριστοκρατικά.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ κρατοῦσε νευρικὰ ἕνα ὄμορφο μαστίγιο μὲ καλλιτεχνικὴ λαβὴ καὶ μὲ τ' ἄλλο εἶχε ἀρπάξει τὴν ἀνθοδέσμη.

Ὁ Μαρσιὰλ εἶχε δῆ τὴν κίνησι καὶ ὅλο του το αἷμα ἄρχισε νὰ συρρέῃ στὸ κεφάλι του, στὴν ἰδέα ὅτι τὰ λουλούδια ἐκεῖνα ποὺ εἶχε μαζέψει, φιλήσει καὶ ποτίσει μὲ τὰ δάκρυά της ἡ Τζέννη θὰ βεβηλώνονταν ἴσως μέσα στὰ χέρια μιᾶς ἄλλης.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν εἶχε δῆ ἦταν πολὺ σοβαρώτερο ἀκόμα: Τὸ ὅτι ἡ ἀμαζὼν μόλις διέκρινε μέσα στὴν ἀνθοδέσμη τὸ γράμμα, ποὺ ἦταν κρυμμένο ἐκεῖ, τὸ ἐξηφάνισε βιαστικὰ στὴν τσέπη της.

Ἀφοῦ ἔμειναν καὶ οἱ δυό τους λίγες στιγμὲς σιωπηλοί, ἡ ἀμαζὼν, ποὺ ἀντίθετα πρὸς τὴν λεπτὴ σωματική της διάπλασι ἦταν προικισμένη μὲ καταπληκτικὴ πρόωρο πνευματικὴ ἀνάπτυξι καὶ μὲ βίαιον χαρακτῆρα, περιστρέφοντας μέσα στὰ χέρια της τὴ φτωχὴ ἀνθοδέσμη τῆς Τζέννης εἶπε στὸν Μαρσιὰλ μὲ εἰρωνικὸ τόνο:

—Δὲν μὲ περιμένατε, βέβαια, κύριε Μαρσιάλ, καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ πιστέψω πὼς εἴχατε κόψει τὰ ἄνθη αὐτὰ γιὰ μένα. Τὰ δέχομαι ὡστόσο γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ἐπινοήσετε ἕνα ψέμα.

Ὁ Μαρσιὰλ προσέχοντας περισσότερο στὴν ἀνθοδέσμη παρὰ στὰ ὅσα τοῦλεγε ἡ νεαρὰ ἐκείνη ἀμαζὼν, μόλις εἶδε τὰ ἄνθη της νὰ πέφτουν ἕνα-ἕνα πάνω στὰ χόρτα σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζοντάς την κατάματα ἀπήντησε θαρρετὰ στὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο:

—Φυσικά, δὲν ἤξερα ὅτι, ἐρχόμενος ἐδῶ θὰ συναντοῦσα τὴν δεσποινίδα ντ' Ὠμόν! Κι' ἔπειτα, μολονότι ξέρω ὅτι ἡ δεσποινὶς Λευκὴ ντ' Ὠμὸν εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ μανιώδεις Παρισινὲς ἱππεύτριες δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ, βέβαια, ὅτι θὰ ντυνόταν ὡς ἀμαζὼν γιὰ νὰ τρέχῃ... πεζῇ στὰ λειβάδια καὶ νὰ ριψοκινδυνεύῃ στὰ πυκνότερα μέρη τοῦ δάσους!...

—Ὡραῖα τὰ λέτε, κύριε Μαρσιάλ, ἀπήντησε ἡ νέα χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ φανῇ ἡ παραμικρότερη ἀμηχανία. Μποροῦσα ὅμως ν' ἀπαντήσω στὶς πνευματώδεις κρίσεις σας ρωτῶντας τὴν αἰτία ποὺ σᾶς ἀνάγκασε νὰ ἐγαταλείψετε σήμερα τὸ Παρίσι, τόσο νωρίς... Γιατὶ ξέρω, ἡ καλύτερα γιὰ νὰ μιλήσωμε πιὸ εἰλικρινά, ὁ πατέρας μου ἔμαθε ὅτι ἐγκαταλείψατε τὸ διαμέρισμά σας πολὺ ἐνωρίτερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα.

Εἶχε τονίσει μὲ κάποια ἰδιαίτερη πρόθεσι τὴ λέξι διαμέρισμα καὶ

—Ναί, ἐπανέλαβε μὲ πικρόχολο χαμόγελο, ὁ πατέρας ἔχει, βλέπετε, τὴν καλωσύνη ν' ἀσχολῆται γιὰ σᾶς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι σᾶς ἀξίζει, ἀλλά, βεβαιωθῆτε, δὲν πρόκειται νὰ παραπονεθῶ ἐγὼ νιὰ τοῦτο...

Ὁ Μαρσιὰλ ἄκουε τώρα χωρὶς νὰ νομίζῃ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἐνῷ ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν, θέλοντας νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ ὅλη της τὴ μνησικακία ποὺ μαζευε ἀπὸ καιρὸ ἐναντίον τοῦ προστατευομένου τοῦ πατέρα της, ἀφοῦ ξεφύλλισε ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἀνθοδέσμη, πλησιάζοντας τὸν Μαρσιὰλ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Δέχομαι τὸν βραχίονα ποὺ «δὲν μοῦ προσφέρετε» κύριε Μαρσιάλ, ἔκαμε μὲ εἰρωνικὸ τόνο. Ἀφοῦ ἀπὸ... «ἁπλῆ σύμπτωσι» σᾶς συνήντησα ἐπωφελοῦμαι τῆς περιστάσεως, κι' ἂς μὴ σοῦ κακοφανῇ... Ἐκτὸς ἂν εἴχατε ἄλλον σκοπὸ ἀπὸ ἕναν ἁπλὸ περίπατο κάτ' ἀπ' τὰ δένδρα αὐτά. Ἂν εἶναι ἔτσι, λυποῦμαι πολύ, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀλλ' ἐπειδὴ σᾶς βρίσκω σᾶς... κρατῶ!

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποιον ἐξεφράζετο τὸ κοριτσόπουλο ἐκεῖνο τῶν δεκαέξ χρονῶν, μπορεῖ νὰ δώσῃ μιὰ ἰδέα τοῦ εἴδους τῆς ἀνατροφῆς ποὺ τῆς εἶχαν δώσει.

Ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν εἶχε ἐπωφεληθῆ, ὅσο μποροῦσε περισσότερο, ἀπ' τὰ παραδείγματα ποὺ ἔβλεπε μπροστά της καθὼς ἐπίσης εἶχε κάμει ὑπέρμετρη κατάχρησι τῆς πατρικῆς καλωσύνης.

Ὁ Μαρσιὰλ θάθελε πολὺ ν' ἀρνηθῇ στὴ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν νὰ τῆς χρησιμεύσῃ ὡς συνοδός, ἂν αὐτὸ τοῦ ἦταν εὔκολο, ἐκείνη ὅμως εἶχε κρεμαστῆ στὸ μπράτσο του καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τῆς μιλήσῃ πρῶτος ὁ διὰ τῆς βίας συνοδός της, ξανάρχισε τὴ συζήτησι ἀπ' τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ποὺ εἶχε διακοπῆ.

—Ὁ πατέρας μου ἀσχολεῖται μάλιστα καὶ γιὰ πράγματα ἐντελῶς ἀτομικά σας. Μπορεῖτε νὰ πῆτε, παραδείγματος χάριν, ὅτι δὲν σᾶς μεταχειρίζεται σὰν γυιό του, ὅταν ἀπαιτῇ ἀπὸ σᾶς νὰ πιάσετε ἕνα οἴκημα ποὺ ν' ἁρμόζῃ περισσότερο στὴν κοινωνική σας θέσι, ἀπ' τὸ ἁπλὸ ἐκεῖνο φοιτητικὸ δωμάτιό σας;

—Τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό, δεσποινίς;

—Ὡραῖα!, προσποιεῖσθε τὸν ἔκπληκτο, ἀγαπητέ μου κύριε, σὰν νὰ μὴ ξέρω ὅτι, προχθὲς ἀκόμη ὁ πατέρας μου διέταξε νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ σᾶς μιὰ ἀπ' τὶς πτέρυγες τοῦ μεγάρου μας... Ἄ, κύριε Μαρσιάλ, θὰ εἶσθε θαυμάσια ἐκεῖ καὶ ἐντελῶς σὰν τὸ σπίτι σας, μὲ ἔξοδον ἐλευθέραν.

Ὁ Μαρσιὰλ, προσέχοντας περισσότερο στὴν ἀνθοδέσμη, μόλις εἶδε τὰ ἄνθη της νὰ πέφτουν ἕνα - ἕνα πάνω στὰ χόρτα...

μέχρι νεωτέρας διαταγῆς!

Ὁ Μαρσιὰλ δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ ἕνα κίνημα δυσθυμίας, ἐνῷ ἡ νέα ἐξηκολούθησε:

—Μάλιστα, κύριε, ὁ πατέρας μου σᾶς ἔχει γεμίσει ἀπὸ εὐεργεσίες!

Μὲ μιᾶς τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ μέτωπο τοῦ Μαρσιάλ.

—Ξέρω, δεσποινίς, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ὀργὴ τὴν ἔκαμαν ὑπόκωφη καὶ βαρειά, ξέρω ὅτι ἀνέλαβα..., ὅτι ἀνέλαβαν ἄλλοι γιὰ μένα, μιὰ βαθειὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντι τοῦ πατέρα σας, ξέρω ὅτι τοῦ ὀφείλω εὐγνωμοσύνη, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξοφλήσω, ἐλπίζω, δίδοντας στὸν κ. Ντ' Ὠμὸν ἀποδείξεις τῆς πλήρους ἀφοσιώσεώς μου.

—Καὶ μόνον ἔτσι ἐλπίζετε νὰ ἐξοφλήσετε τὸ χρέος σας ἀπέναντι τοῦ πατέρα μου;

—Μήπως αὐτὸ δὲν εἶναι, δεσποινίς, τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ κάμω;

—Ἔστω!... Ὀλίγχετε ἴσως ἐξοφλήσει, τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη μέρα μ' ἐκεῖνον ποὺ σᾶς ἔκαμε ὅ,τι εἶσθε σήμερα, δικηγόρον τοῦ μέλλοντος καὶ ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ ἀργότερα, αὔριο ἴσως, δικαστικὸν ἄρχοντα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Πῶς ὅμως θὰ ἐξοφλήσετε μὲ... ἕνα ἄλλο πρόσωπο;

Ὁ Μαρσιὰλ δὲν καταλάβαινε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὑπέθεσε ὅτι ἡ Λευκὴ ἄκουσε τὴ συζήτησί του μὲ τὴν Τζέννη καὶ ὑπονοοῦσε αὐτήν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἁμαζὼν δὲν τὸν ἄφησε νὰ σκεφθῇ περισσότερο καὶ ξανατόνισε:

—Δὲν πιστεύω ν' ἀγνοῆτε, πράγματι, ὅτι ὀφείλετε κάτι καὶ σ' ἕνα πρόσωπο.

—Σὲ ποιό, λοιπόν;

—Σ' ἐμένα!

Καὶ ἡ Λευκὴ ντ' Ὠμὸν συνώδευσε τὶς λέξεις αὐτὲς μ' ἕναν ἀπ' τοὺς μυκτηρισμοὺς ἐκείνους ποὺ γνώριζε νὰ ἐκτοξεύῃ σὰν ἀληθινὴ ἠθοποιὸς ποὺ ἦταν.

Ὁ Μαρσιὰλ τώρα φοβᾶταν νὰ καταλάβῃ. Ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ τὴν ἐξήγησι ποὺ προαισθάνοταν ἤδη.

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν ἁμαζόνα ποὺ ἄν βρισκόταν τώρα στὸ δάσος εἶχε ἔλθει μὲ τὴ σταθερὴ ἀπόφασι νὰ προκαλέσῃ ὁριστικὴ ἐξήγησι.

Ὄχι γιατὶ ὑπέθετε, ἔστω καὶ πρὸς στιγμή, ὅτι μποροῦσαν ν' ἀντισταθοῦν στὴ θέλησί της μιὰ καὶ τὴν ἐξέφρασε καθαρά. ἀλλὰ γιατὶ ἤθελε νὰ μάθουν καλά, ὅτι θὰ ἐπέβαλε τὴ θέλησί της μὲ κάθε θυσία.

Ποτὲ ἄλλοτε ἡ παράδοξη αὐτὴ νέα δὲν εἶχε δείξει τόση σταθερὴ ἀπόφασι. Καὶ μ' ὅλο ποὺ ὁ Μαρσιὰλ ἤξερε τὸν ἐνεργητικὸ χαρακτῆρα της καὶ τὴν ἀδάμαστη θέλησί της, ποτέ του δὲ θυμῶταν νὰ τὴν εἶχε ξαναδῆ τόσο σοβαρά, τόσο ἐξημμένη, τόσο παράφορη.

Φοβήθηκε κάποια τρομερὴ σκηνή. Κι' ἐπειδὴ ὁ ὅμιλος τῶν κοριτσιῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν καὶ ἡ Τζέννη, μποροῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, φοβήθηκε περισσότερο μήπως οἱ δυὸ νέες βρεθοῦν λὺ εὐγνώμων σ' ἐκείνη τὴ νέα. Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τὸ αἴσθημά σας γιὰ μένα, κύριε Μαρσιὰλ Μπερέν; πρόσθεσε μ' ἀγέρωχο τόνο.

«ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ, ΚΥΡΙΕ ΜΠΕΡΕΝ»

Ὁ Μαρσιὰλ σιωποῦσε, τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατάχλωμο, ἐνῷ ἕνα ρῖγος διεπέρασε ὅλο του τὸ σῶμα.

Ἡ Λευκὴ Ντ' Ὠμὸν συνέχισε ἀδιάφορη:

—Λοιπὸν, δὲν ἀγνοεῖτε βέβαια, ὅτι ἔρριξα τὰ βλέμματά μου ἰδιαίτερα σὲ σᾶς...

Ὁ Μαρσιὰλ ἔκαμε νὰ μιλήσῃ, ἡ ἁμαζὼν ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε.

—Μὴ μὲ διακόπτετε, σᾶς παρακαλῶ, ἐπρόσθεσε, γιατὶ ἔχω ἀπόφασι σήμερα, νὰ σᾶς κάμω νὰ μ' ἀκούσετε μέχρι τέλους. Μάλιστα, κύριε Μπερέν, ἄλλες, λιγώτερο εἰλικρινεῖς ἀπὸ μένα, θάπαιζαν μαζί σας τὴν κωμωδία τῆς δειλίας.. Ἐγὼ θὰ φανῶ πιὸ τολμηρή. Μάθετε ὅμως καλὰ ὅτι ἡ τόλμη δὲν μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα! Στὴ θέλησί μου, μιὰ καὶ τὴν ἐξέφρασα τόσο κατηγορηματικά, χρειάζεται ἀπάντησις καθαρῶς καταφατική. Μὲ μιὰ λέξι, ὅταν ἀγαπῶ... θέλω νὰ μὲ ἀγαπήσουν!

Καὶ πρὶν ὁ Μαρσιὰλ προλάβῃ νὰ καλοκαταλάβῃ, ἡ τολμηρὴ ἁμαζὼν τοῦ ψιθύρισε μὲ ἁπαλὴ γλυκειὰ τώρα φωνή:

—Σᾶς ἀγαπῶ, κύριε Μαρσιὰλ Μπερέν, καὶ θέλω νὰ μὲ πληρώσετε μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

Ἔπειτα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ φανῇ κι' ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις, ἡ Λευκὴ Ντ' Ὠμὸν πρόσθεσε μὲ θεατρικὸ ὕφος:

—Βλέπετε, λοιπόν, πολὺ καλά, ὅτι εἶχα δίκαιο ποὺ σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι εἴσθε ὀφειλέτης μου!

★

Ὁ κεραυνὸς ἄν ἔπεφτε στὰ πόδια του δὲν θὰ ἐπέφερε πάνω στὸ Μαρσιὰλ τὴν ταραχὴ ποὺ δοκίμασε ἀκούοντας τὴν παράξενη αὐτὴ ἐκμυστήρευσι.

Φυσικά, πολλὲς φορὲς εἶχε προσέξει ὅτι ἡ κόρη τοῦ προστάτου του, ἔτρεφε γι' αὐτὸν ἕνα παράδοξο αἴσθημα γιὰ τὴν ἡλικία της, ἀλλ' ἀκριβῶς γιατὶ ἡ Λευκὴ ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμα ὁ Μαρσιὰλ ἀπέδιδε τὸ αἴσθημά της σὲ μιὰ φαντασιοπληξία χαϊδεμένου παιδιοῦ.

Δὲν εἶχε, λοιπόν, ἀνησυχήσει, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γιὰ ὅσα σκεπτόταν γι' αὐτὸν τὸ παράξενο ἐκεῖνο κορίτσι. Κι' ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄλλους οἰκείους τοῦ μεγάρου Ντ' Ὠμόν, ποὺ ἐπευφημοῦσαν πρόθυμοι ὅλες τὶς ἐκκεντρικότητες τῆς Λευκῆς αὐτὸς γενόταν σκεπτικὸς καὶ ἀνησυχοῦσε μάλιστα κάθε φορὰ ποὺ μάθαινε μιὰ νέα φαντασιοπληξία, πάντοτε πιὸ πρωτότυπη ἀπὸ κάθε προηγούμενη, τῆς κόρης τοῦ προστάτου του.

Ἦταν τάχα προαίσθημα;

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου, ὁ Μαρσιὰλ φαινόταν πάντοτε ἐπιφυλακτικός, σὰν νὰ φοβῶταν πὼς γρήγορα θάρχόταν ἡ στιγμὴ, ποὺ θάπρεπε ν' ἀσχοληθοῦν σοβαρῶς γι' αὐτόν, στὴν οἰκογένεια Ντ' Ὠμόν,

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΝΑΥΑΓΩΝ:
Ἐκείνος:—Εἴμαστε 5 μῆνες ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ξερονήσι καὶ ἡ Μαρία μᾶς ὑπηρετεῖ θαυμάσια.
Ἐκείνη:—Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κρατάω τόσον καιρὸ ὑπηρέτρια!

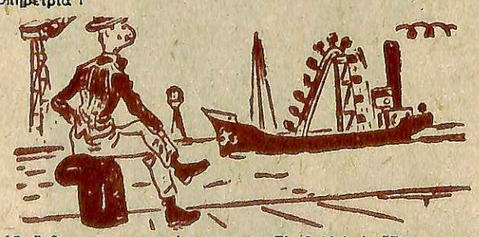

Ὀξυπνος κύριος:—Τί διάβολο! Ἔχω μετρήσει ὡς 2.000 κουβάδες καὶ ποὺ νὰ τελειώσουν! Πῶς τοὺς χωράει ἕνα τόσο μικρὸ βαπορακι...

-Στὴ θάλασσα!...

Ἕνα ἀριστουργηματάκι τῆς συγγραφέως ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

«Ἀγαπημένη μου μικρούλα,

»Εἶνε τὸ τελευταῖο μου γράμμα ποὺ σοῦ γράφω, πρὶν πέσω στὴν ἀγκαλιά σου. Ἐπὶ τέλους, ὅλα, ὅλα πραγματοποιοῦνται!... ἀκόμα καὶ ἡ ἀναχώρησίς μου κι' αὐτὴ ἡ εὐτυχία μας ἀκόμα!

»Χθὲς, στὸ συμβούλιο ποὺ ἔκαμαν οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἰατροὶ, ἀπεφάνθησαν ὅτι μπορῶ πιὰ νὰ ταξιδέψω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα μὲ τὸ «Ἄννὰμ».

»Σήμερα διάλεξα καὶ τὴν καμπίνα μου, ἀριθμὸς 52, στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ βαποριοῦ, ποὺ μοῦ φάνηκε πὼς θᾶνε πολὺ δροσερή. Ἔπειτα, αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς, θαρρῶ πὼς θὰ μοῦ φέρῃ τύχη. Θυμᾶσαι τὴν ὁδὸ Πασχαλιῶν ἀριθμ. 52; Εἴμασταν τόσο εὐτυχισμένοι τότε στὸ μικρὸ σπιτάκι τῆς ἀγάπης μας!

»Τώρα εἶμαι πιὸ ἥσυχος. Ἄρχισα πιὰ νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ξαναδῶ τὴ Γαλλία καὶ ὅτι θὰ ξαναδῶ κι' ἐσένα, μικρή μου ἀγαπημένη. Ὡς τώρα δὲν εἶχα καμμιὰν τέτοια ἐλπίδα. Ἀ! τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες, τί ταραχὲς, τί ἄσχημα ὄνειρα! Ἐκείνη ἡ ματαιοπονία γιὰ τὸ ἀπόρθητο Ντὲ Θὰμ, οἱ πληγές μου, ὁ πυρετὸς καὶ τώρα, ὡς ἀμοιβὴ γιὰ τὰ τέσσερά μου χρόνια ἐκστρατείας καὶ μαχῶν, ἡ ἄθλια καὶ ὕπουλη αὐτὴ δυσεντερία.

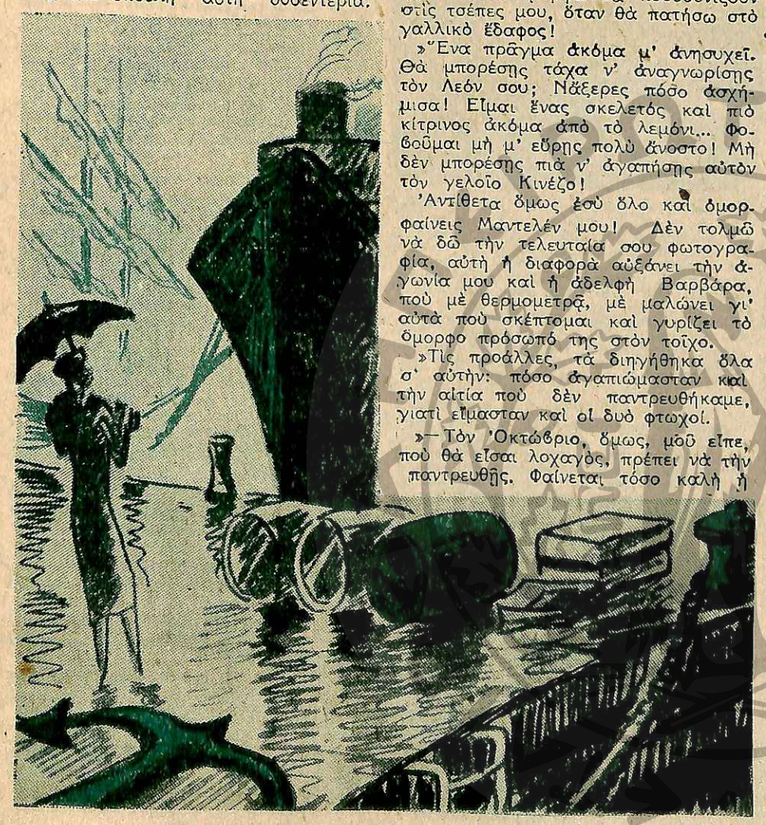

ποὺ μὲ κρατᾷ κρεβατωμένο τόσον καιρό!

»Κι' ὅλο ζοῦσα μὲ τὴν ἀγωνία, πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φύγω ἢ κι' ἂν θάφευγα, πὼς θᾶταν πολὺ ἀργά! Ἔβλεπα τὸ βαπόρι νὰ πλησιάζῃ, νὰ πλησιάζῃ. Ἁπλωνα τὰ χέρια μου νὰ τὸ πιάσω, ν' ἀνεβῶ, μὰ δὲν μποροῦσα γιατὶ τὰ γόνατά μου λύγιζαν ἀπ' τὴν ἀδυναμία καὶ τὸ βαπόρι ἔφευγε, ἀφήνοντάς με ἀπηλπισμένο ἐπάνω στὴν προκυμαία! Ἡ ὀνειρευόμουνα ἀκόμη πὼς τὸ βαπόρι μ' ἔπαιρνε μαζί του, στ' ἀλήθεια. Τὸ πέλαγος δυνάμωνε τὰ πνεμόνια μου κι' ἄνοιγε τὴν καρδιά μου. Πετοῦσα σὲ σένα, μικρή μου! Μετὰ, ξαφνικὰ, στὴ θέα τῆς Μασσαλίας, πιανόταν ἡ ἀναπνοή μου, πέθαινα, καὶ, ραμμένος μέσα σ' ἕνα σακκὶ, ριχνόμουνα στὴ θάλασσα! Τί ἐφιαλτικὲς στενοχώριες!

»Μὰ ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτὲς τὶς σκληρὲς δοκιμασίες μου. Τριάντα τρεῖς μέρες ἀκόμα μὲ χωρίζουν ἀπὸ σένα. Νὰ θυμᾶσαι καλὰ τὴν καμπίνα μου: ἀριθμ. 52, στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ βαποριοῦ. Θέλω νἄρθῃς νὰ μὲ προϋπαντήσῃς. Ξέρω πὼς τὸ ταξίδι ἀπὸ τὸ Λοριὰν στὴ Μασσαλία στοιχίζει πολύ, σκέψου ὅμως ὅτι τέσσερες μῆνες τώρα δὲν ἄγγιξα τοὺς μισθούς μου. Ἀ! τὰ κοχιγκινέζικα γρόσια, τί ὄμορφα θὰ κουδουνίζουν στὶς τσέπες μου, ὅταν θὰ πατήσω στὸ γαλλικὸ ἔδαφος!

»Ἕνα πρᾶγμα ἀκόμα μ' ἀνησυχεῖ. Θὰ μπορέσῃς τάχα ν' ἀναγνωρίσῃς τὸν Λεόν σου; Νἄξερες πόσο ἀσχήμισα! Εἶμαι ἕνας σκελετὸς καὶ πιὸ κίτρινος ἀκόμα ἀπὸ τὸ λεμόνι... Φοβοῦμαι μὴ μ' εὕρῃς πολὺ ἄνοστο! Μὴ δὲν μπορέσῃς πιὰ ν' ἀγαπήσῃς αὐτὸν τὸν γελοῖο Κινέζο!

Ἀντίθετα ὅμως ἐσὺ ὅλο καὶ ὀμορφαίνεις Μαντελέν μου! Δὲν τολμῶ νὰ δῶ τὴν τελευταία σου φωτογραφία, αὐτὴ ἡ διαφορὰ αὐξάνει τὴν ἀγωνία μου καὶ ἡ ἀδελφὴ Βαρβάρα, ποὺ μὲ θερμομετρᾷ, μὲ μαλώνει γι' αὐτὰ ποὺ σκέπτομαι καὶ γυρίζει τὸ ὄμορφο πρόσωπό της στὸν τοῖχο.

»Τὶς προάλλες, τὰ διηγήθηκα ὅλα σ' αὐτὴν: πόσο ἀγαπιώμασταν καὶ τὴν αἰτία ποὺ δὲν παντρευθήκαμε, γιατὶ εἴμασταν καὶ οἱ δυὸ φτωχοί.

»—Τὸν Ὀκτώβριο, ὅμως, μοῦ εἶπε, ποὺ θὰ εἶσαι λοχαγὸς, πρέπει νὰ τὴν παντρευθῇς. Φαίνεται τόσο καλὴ ἡ μικρή σου!

»—Ναί, τὸν Ὀκτώβριο θὰ παντρευτοῦμε, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, ἀδελφή μου, τῆς εἶπα. Εἶναι πολὺ καλὴ ἡ μικρούλα μου.

»Ὠρεβούαρ, ἀγαπημένη μου Μαντελέν, ὠρεβούαρ, χρυσῆ μου γυναικούλα.

»Ὁ Λεόν σου»

Μολονότι ἦταν ἀκόμη πολὺ νωρίς, ἡ Μαντελὲν ἔτρεχε πρὸς τὸ λιμάνι. Ἔρριχνε μιὰ πολὺ ψιλὴ βροχή, ποὺ σὰν ἄχνη ἐσκέπαζε τὴν πόλι καὶ τὴ θάλασσα. Ἡ νέα ἔτρεχε, ἀλλὰ δὲν κρύωνε. Τί τὴν ἔμελλε αὐτὴν γιὰ τὴν κακοκαιρία. Τὸν ἥλιο της καὶ τὸν οὐρανό της, τὰ εἶχε μέσα της. Σκεπτόταν μονάχα τὸν Λεόν της, ποὺ ἐξαναγύριζε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ ποὺ ἴσως νὰ μὴν εἶχε καὶ ροῦχα τῆς ζεστασιᾶς. Ἂν συναχωνόταν;

Μὲ τὸ φουστάνι μαζεμένο κάτω ἀπ' τὸ παλτό της, περιφερόταν στὴν προκυμαία, χαζεύοντας μηχανικά, τὰ δεμένα παληοκάραβα ποὺ τάτρωγε ἡ σκουριὰ καὶ τ' ἁλάτι.

—Μικρούλη μου Λεόν!, μουρμούριζε ἡ Μαντελέν. Θὰ σὲ ξεκουράσω μὲ τὰ χάδια μου! Θὰ σὲ θεραπεύσω.

Σὲ λίγον καιρὸ ἄλλωστε θὰ ἦταν γυναῖκα του. Γυναῖκα τοῦ λοχαγοῦ Τερρίν! Μιὰ γλυκειὰ ζάλη τὴν ἐτάραξε στὴ σκέψι αὐτή. Δὲν θὰ ὑπέφερε πιὰ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸ τῆς «ἐλεύθερης ἀγάπης», ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἄπειρες θυσίες ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Κι' ἔπειτα, παντρεμένη, κι' ἂν ἔλειπε ἀκόμα κάποτε ὁ Λεόν, ἢν τραυματιζόταν ἢ ἀρρώσταινε, αὐτὴ θᾶταν ἡ πρώτη ποὺ θὰ τὸ μάθαινε καὶ δὲ θᾶχε αὐτὸ τὸ μαρτύριο τῆς ἀβεβαιότητος καὶ νὰ περιμένῃ νὰ πληροφορηθῇ, ἀπ' τὶς ἀόριστες

εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων ἢ ν' ἀναγκάζεται νὰ περιτριγυρίζῃ, σὰν καμμιὰ ἔνοχη, γύρω ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ γραφεῖα καὶ νὰ κοκκινίζῃ, ὅταν τὴν κύτταζαν καὶ νὰ λιποψυχῇ ὅταν ἄκουγε νὰ προφέρουν τ' ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της.

— Ὦ! Λεόν! Λεόν! Πόσο θάμαι εὐτυχισμένη καὶ ὑπερήφανη!, ἐπανελάμβανε καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα της.

— Σὲ μισὴ ὥρα, θὰ πλευρίσῃ τὸ «Ἀννάμ»!... Κυττᾶξτε, νά το, εἶπε κάποιος, ὅταν αὐτὴ ἔφθασε στὴν ἀποβάθρα.

Καὶ ἡ Μαντελὲν ἔβλεπε πράγματι ἐκεῖ κάτω στὴ θολωμένη θάλασσα, ἕνα μαῦρο σημαδάκι ποὺ μεγάλωνε καὶ πλησίαζε... Ἤθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ τραγουδήσῃ καὶ ἡ καρδιά της γοργοχτυποῦσε.

Ἔκλεισε βιαστικὰ τὴν ὀμπρέλλα της, ἔβγαλε τὸ παλτό της καὶ τὸ καλλίγραμμο κορμί της φάνηκε σὰν ἀνοιξιάτικο, ὁλοζώντανο μπουκέτο, ἕτοιμο νὰ προσφερθῇ στὸν φτωχὸ ἐκπατρισμένο.

Ὡστόσο, ἀνάμεσα στοὺς γειρμένους ἐπάνω στὴν κουπαστὴ τοῦ βαποριοῦ ταξιδιῶτες, δὲν διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἦταν ἄλλωστε τόσο ταραγμένη ποὺ ὅλα συγχέονταν ἐμπρὸς στὰ μάτια της. Εὐτυχῶς ποὺ ἤξερε τὸν ἀριθμὸ τῆς καμπίνας: «52, στὴν ἀριστερὴ πλευρά».

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες, ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσ' τὰ σαλόνια, νὰ χάνεται στοὺς διαδρόμους, ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ τὶς σκάλες ἐπαναλαμβάνοντας μέσα της σὰν μαγικὸ τύπο «52, ἀριστερὴ πλευρά».

Καὶ νά, πού, ξαφνικά, βλέπει μπροστά της, μαῦρον ἐπάνω σὲ ἄσπρο σμάλτο, τὸν ἀριθμὸ ποὺ ζητοῦσε. Ἐνῷ ὅμως ὅλες οἱ ἄλλες καμπίνες εἶχαν πόρτες μισάνοιχτες αὐτὴ ἦταν κατάκλειστη.

Ἡ Μαντελὲν ἄρχισε νὰ χτυπᾶ νευρικά.

— Λεόν! Λεόν! Ἐγὼ εἶμαι!

Καμμιὰ ἀπάντησις. Θεέ μου τί τυραννία! Ἔσπρωξε μὲ τὰ γόνατά της, γύρισε τὸ πόμολο... καὶ ξαφνικὰ εἶδε κάτι κόκκινες σφραγῖδες.

Σφραγῖδες! Ἔβαλαν σφραγῖδες ἐπάνω στὴν καμπίνα τοῦ Λεόν!.. Ἕνας κρύος ἱδρὼς τὴν περιέλουσε. Ὅλα στριφογύριζαν μπροστά της. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε. Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Σφραγῖδες ἐπάνω στὴν πόρτα τοῦ Λεόν! Αὐτὸ ἦταν τρέλλα μὰ τὴν ἀλήθεια. Θὰ γελάσθηκε ἀσφαλῶς στὶς θέσεις. Τί κουταμάρα νὰ μὴ ζητήσῃ πληροφορίες!

Κι' ὁ Λεὸν θὰ τὴν ἐγύρευε τώρα, βέβαια, μὲ τὴ σειρά του καὶ θ' ἀνησυχοῦσε κι' αὐτός.

Ἐπὶ τέλους, νὰ ἕνας καμαρῶτος!

— Ὁ ὑπολοχαγὸς Τιερρίν, τοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ; ρώτησε τρέμοντας.

— Ὁ ὑπολοχαγὸς Τιερρὶν ποὺ ἐπιβιβάστηκε στὴ Σαϊγκόν;

— Μάλιστα, εἶμαι.., εἶμαι...

Ἤθελε νὰ πῇ «ἡ γυναῖκα του», βλέποντας ὅμως τὴν ξαφνικὴ σοβαρότητα καὶ τὸ κατσούφιασμα τοῦ καμαρώτου. Ἐπανέλαβε ταπεινά, ἱκετευτικά:

— Εἶμαι ἡ φίλη του, κύριε!

Ὁ καμαρῶτος, ἀφοῦ ξεροκατάπιε καὶ δάγκωσε τὸ μουστάκι του, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξέρει νὰ βρίσκῃ λεπτὲς φράσεις, δείχνοντας τὴ σφραγισμένη πόρτα τῆς καμπίνας, ἐξήγησε:

— Ὁ καῦμένος. Κάνει παρέα μὲ τὰ ψάρια! Εἶναι στὴ θάλασσα! Δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸν βαστάξωμε περισσότερο! Ἡ οἰκογένειά του εἰδοποιήθηκε...

ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΙ ...ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

Στὴ χώρα μὲ τὶς στιγματισμένες γυναῖκες

Στὶς Νότιες Θάλασσες, 750 μίλια βορειοανατολικὰ ἀπὸ τὴν Ταΐτὴ εἶναι σπαρμένα σὰν ἕνα ἁπλωμένο κομπολόϊ τὰ νησιὰ Μαρκίζες.

Ἀνεκαλύφθησαν τυχαίως τὸ 1595 ἀπὸ ἕναν Ἰσπανὸ Ἀλβάρο Μεντάνα, ὁ ὁποῖος ταξίδευε γιὰ νὰ ψαρέψῃ σολομούς, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζονται καὶ νῆσοι Μεντάνα.

Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι τὰ νησιὰ αὐτὰ ἀποτελοῦσαν κάποτε ἕνα καὶ μόνον, ποὺ χρησίμευε γιὰ κατοικία τοῦ Μεγάλου Θεοῦ Ἀτανοῦα.

Μιὰ μέρα, ἕνα ἐχθρικὸ χέρι ἔβαλε φωτιὰ στὴ θεϊκὴ κατοικία καὶ τὰ νησιὰ βρέθηκαν χωρισμένα.

Ὀνομάστηκαν: Χίχα — Οὔα Ταουάτα, Φατοῦ—Ἥβα

Οὔα—οὔκα, Οὔα—ποῦ καὶ Νούκου—Χίβα.

Σιγά-σιγά, τὰ περίεργα αὐτὰ νησιὰ μὲ τὶς ἀπόκρημνες βραχώδεις ἀκτές, ἐρημώθηκαν καὶ ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ζοῦσε, μιὰ γενναία καὶ πλούσια φυλή, δὲν συναντᾶ κανεὶς σήμερα, παρὰ μερικὰ ἀνθρώπινα ράκη λίγους ἐκφυλισμένους ἰθαγενεῖς, ποὺ δεκατίζει ἡ λέπρα.

Τὰ ἠφαιστειογενῆ, ἀλλὰ καὶ κατάφυτα ἀπὸ ὀπωροφόρα καὶ ἄνθη, αὐτὰ νησιὰ, ἦσαν κυρίως τὸ καταφύγιο τῶν Ψαράβων τῆς θάλασσας, ποὺ βρίσκανε ἐκεῖ νὰ κάνουν προμήθειες ἀπὸ γλυκὸ νερὸ καὶ ξύλα.

✶

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, ἡ φωνὴ τῶν Μαρκεζάνων, ἀπηυτίζετο ἀπὸ πελώριους ἄνδρες, μὲ ξέχαιρετικὴ δύναμι ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μεταφέρουν βράχους ὁλόκληρους ἀπὸ γρανίτη, γιὰ νὰ χτίζουν τὰ Τ ο ὁ υ α, ἕνα εἶδος βωμῶν ὅπου ἐγίνονταν οἱ ἑορτὲς καὶ οἱ θυσίες τους

Γιὰ νὰ σκαλίσουν μέσα σὲ φυσικὲς πέτρινες σπηλιὲς τοὺς τάφους των, σκαρφάλωναν ἐπάνω στοὺς πιὸ ἀπόκρημνους καὶ ψηλοὺς βράχους. Αὐτὸ ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ τέχνη, ποὺ διεβίβαζαν ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Τὰ Τόουα, ἐφυλάσσοντο ἀπὸ κάτι τερατώδη πελώρια εἴδωλα, χτισμένα μὲ κοκκινόχωμα καὶ ποὺ στέκνωναν στὸν ἥλιο.

Ζοῦσαν στὶς πιὸ ἀπόκοπημνες κορυφὲς τῶν βράχων καὶ οἱ κατοικίες τους ἔμοιαζαν σὰν φωλὲς ἀετῶν.

Τὸ μοναδικό τους... ἔνδυμα ἦταν τὸ τατουάζ, τὸ ζωγράφισμα δηλαδή, ἐπάνω στὸ δέρμα τους, ἱερογλυφικῶν καὶ σχεδίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν σκεπασμένο ὅλο τους σχεδὸν τὸ σῶμα

Τὰ ὀτολίδια ποὺ φοροῦσαν στὶς γιορτές, ἦσαν γιρλάντες ἀπὸ γυναικεῖα μαλλιὰ καὶ περιδέραια ἀπὸ κόκκαλα ἀνθρώπων ζωγραφισμένα...

Μὴν σᾶς φαίνεται παράξενο: ἡ ἀνθρωποφαγία ἦταν στὴν ἡμερησία διάταξι καὶ τὸ ἀνθρώπινο κρέας, ἀποτελοῦσε γι' αὐτοὺς τὴ μονέδα τῆς συναλλαγῆς καὶ τά.... ἄγραντα μυστήρια.

Μ' αὐτὸ ἐπλήρωναν τὸν στιγματιστή, τὸν σκαλιστὴ τους, κυρίως ὅμως χρησίμευε ὡς ἀφορμὴ τῶν διαφόρων τελετῶν τους: στὸν πόλεμο, ὅπως καὶ στὴν εἰρήνη, στὴ λύπη καὶ στὴ χαρά, στὴν εὐφορία τῆς γῆς ὅπως καὶ στὴν πεῖνα

Ἔβλιναν, κάθε τόσο, γιορτές, ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες καὶ φανταστικές, τῆς εἰδωλολατρείας.

Ὅταν εἶχαν καννιβαλικὲς ἑορτές, μὲ ἀνθρωποθυσίες, μόνον οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ πολεμιστὲς, ἐλάμβαναν μέρος. Ἄλλοτε προσφέρετο, ὡς θυσία, μόνον τὸ κεφάλι. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς, περνοῦσε ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὸ στόμα, ἕως κάτω ἀπὸ τὰ σαγόνι, τοῦ θύματος καὶ τὸ κρεμοῦσε ἔπειτα, σὰν τρόπαιο, στὴν ἄκρη τῆς λόγχης του.

Ὅταν ἔφθανε ἡ ὥρα τῆς θυσίας, κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἀναμμένη φωτιὰ, ποὺθενὰ μέσα στὴ φυλή, καὶ οἱ γυναῖκες, ἔπρεπε νὰ εἶνε κρυμμένες μέσα στὶς καλύβες. Τὸ κεφάλι μετιφέρετο τότε στὸ Τόουα καὶ ἐτοποθετεῖτο ἐπάνω σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἱερὲς πέτρες, ἐνῷ οἱ πολεμισταὶ ἄρχιζαν ἕναν διαβολικὸ χορό.

Ὁ ἱερεὺς ἀνελάμβανε τότε τὸν διαμελισμό. Ξερρίζωνε πρῶτα τὰ μαλλιά, ἔπειτα τραβοῦσε κάθετα τὸ δέρμα, ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἕως τὴ μύτη καὶ τὰ πετοῦσε μέσα στό... ἱερὸν πῦρ! Ταυτοχρόνως, ἕνα μαῦρο γουρουῦνι, προσφέρετο θυσία στοὺς Θεούς.

Τὰ τελευταῖα καννιβαλικὰ συμπόσια χρονολογοῦνται ἀπὸ πεντηκονταετίας, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα ἐσημειώθησαν ἀρκετὲς ψωστηριώδεις... ἐξαφανίσεις!

Ὁ σημερινὸς ἐξημερωμένος καννίβαλος τρώει κονσέρβες καὶ μεθᾶ, μὲ χυμὸ Ναμού, τὸν χυμὸ τῆς ἰνδικῆς καρύδας. Ὁ Μαρκεζάνος τοῦ 1939, ὅταν ξεκινᾷ γιὰ τὶς μακρυνὲς καρυδοφυτείες του, φορεῖ ἀδιάβροχο καὶ χρησιμοποιεῖ.. ὀμπρέλλα.

Σὲ μερικὰ χωριά, ὑπάρχουν ἀκόμα μερικὲς γρηές, μὲ σώματα κατάστικτα ἀπὸ τατουάζ. Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια τους, εἶνε σκεπασμένα, μὲ πυκνὰ ἀνεξάλειπτα σημάδια, ὅμοια μὲ δαντέλλες. Μερικὲς ἔχουν στὸ μπράτσο τους, τὸ ὄνομά τους. Οἱ γραμμὲς τοῦ τατουάζ, ἀκολουθοῦν περίεργα σχέδια, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε ἔγχρωμα.

Τὸ τατουὰζ εἶναι ὀδυνηρότατο καὶ ἡ ἐφαρμογή του ἐπιτυγχάνεται μὲ ἕνα εἰδικὸ σφυράκι καὶ ἕνα χτένι κοκκάλινο, τοῦ ὁποίου τὰ δόντια βουτιοῦνται μέσα, σὲ μελάνι ἀπὸ στάχτη καρύδας.

Γιὰ νὰ στιγματισθῇ ὁλόκληρο τὸ σῶμα χρειάζεται πολὺς καιρός. Συχνὰ ἀπαιτεῖται μιὰ εἰκοσαετία γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς, σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα, τὰ σχέδια μὲ τοὺς παράξενους μαιάνδρους καὶ τὰ ἀραβουργήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπερηφανεύονται τόσο οἱ Μαρκεζάνοι Ἄλλωστε ὅσο περισσότερο στιγματισμένοι εἶνε, τόσο πιὸ πολύ... σεξάπηλ ἔχουν!

Οἱ γυναῖκες κάνουν μικρὲς κάθετες ραβδώσεις στὰ χείλη καὶ τὰ αὐτιά τους. Αὐτὸ τὸ παράξενο μακιγιὰζ τὶς κάνει νὰ κοσμαρώνουν.

Τὴν ὥρα ποὺ στιγματίζεται κάποιος, οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὸν πόνο του, τραγουδοῦν, γύρω του, εἴθυμα τραγούδια τῆς φυλῆς των.

Σήμερα οἱ καννίβαλοι ἔχουν ἐκχριστιανισθῆ καὶ τὶς Κυριακὲς μεταλαμβάνουν. Στὸ στῆθος φοροῦν σταυροὺς καὶ φυλαχτά Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ ὅταν διεμέλιζαν ἕναν λευκόν, γιὰ νὰ τὸν μοιρασθοῦν, ἔκαναν πόλεμο ποιὸς νὰ πρωτοαρπάξῃ τὴν καρδιὰ ἢ κανένα ἄλλο τρυφερὸ ἐντόσθιο ποὺ ἀποτελοῦσε τὸν πιὸ ὀρεκτικὸ μεζέ, γιὰ τὸν ἀνθρωποφάγο Μαρκεζάνο!

Σ. ΛΗΜΝΙΟΣ

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Τί εἶναι τ' ὄνειρο; Πρέπει ἄρα γε νὰ δοῦμε σ' αὐτὸ τὴν ἐκδήλωσι μιᾶς δυνάμεως ὑπερφυσικῆς καὶ ὑπερανθρώπινῆς ἢ πρέπει νὰ ζητήσωμε τὴν ἐξήγησί του μέσα στὸ ἴδιο μας τὸ ἐγώ, μέσα στὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτό;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπησχόλησε ἀνέκαθεν τὸν ἄνθρωπο. Στὴν ἀρχαιότητα ἐπίστευαν ὅτι τὸ ὄνειρο εἶναι τὸ μέσον ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Θεοὶ γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν τὸ μέλλον στοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς θέσουν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς νεκρούς.

Γι' αὐτὸ καὶ διεφύλαξαν μὲ προσοχὴ καὶ κατέγραψαν διάφορα ὄνειρα. Ἔτσι ὁ Πλούταρχος διηγεῖται:

«Ὁ Σιμωνίδης εἶχε εὕρει στὸ δρόμο του τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἐγνώριζε καὶ τὸ ἔθαψε ἀμέσως. Ἀργότερα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθῇ σ' ἕνα πλοῖο καὶ νὰ ταξιδέψῃ, εἶδε στὸ ὄνειρό του τὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖον εἶχε εὐσπλαχνικὰ προσφέρει ἕνα μνῆμα καὶ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν ἀνέβῃ στὸ πλοῖο, διότι κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ.

»Ἡ προειδοποίησις αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ ἀλλάξῃ ἀπόφασι καὶ ἀργότερα ἔμαθε ὅτι τὸ σκάφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβασθῇ, εἶχε ναυαγήσει καὶ εἶχαν καταποντισθῆ πλήρωμα καὶ φορτίο.»

Ὁ Κικέρων πάλι διηγεῖται:

«Δυὸ φίλοι ἔθασαν, κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ, στὰ Μέγαρα καὶ κατοίκησαν καθένας ξεχωριστά, σὲ διαφορετικὸ σπίτι. Τρεῖς φορές, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶδε στ' ὄνειρό του τὸ φίλο του, ποὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους. Δυὸ φορὲς ξανακοιμήθηκε. Τὴν τρίτη φορὰ ξύπνησε τελείως καὶ ἔσπευσε στὸ διαμέρισμα ὅπου διέμενε ὁ ἄτυχος φίλος του. Τὸν βρῆκε θανάσιμα χτυπημένον.»

Ἀναφέρομε ἀκόμη ὅτι ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ τὴν παραμονὴ τῆς δολοφονίας του, ὠνειρεύθηκε ὅτι εἶχε πάει στὸν Ὄλυμπο, προσκαλούμενος αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν Δία...

Καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀνέκδοτα αὐτὰ μᾶς τὰ ἀφηγήθησαν σπουδαῖοι συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος, ἀποδεικνύει πόσο μεγάλην ἐντύπωσι εἶχαν προξενήσει στὴν φαντασία τους καὶ πόσο ἀπησχόλησαν τοὺς ἀρχαίους τὰ ὄνειρα καὶ ἡ ἑρμηνεία τους.

Ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ συγγραφεῖς νεώτεροι ἐσημείωσαν ἐπίσης ὄνειρα ποὺ προανήγγειλαν σ' ἐκείνους ποὺ τὰ εἶχαν ἰδῆ ἕνα γεγονὸς ποὺ συνέβαινε μακρυὰ ἀπ' αὐτοὺς καὶ μάλιστα τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ εἰκόνα του παρουσιαζόταν στὸ πνεῦμα τους. Ὁ περίφημος Σκῶτος ἰατρὸς Ἀμπερκρομβὶ ἀναφέρει τὴν ἱστορία ἑνὸς διαμαρτυρομένου πάστορος, πού, πηγαίνοντας στὸ Ἐδιμβοῦργο, κατέλυσε σ' ἕνα πανδοχεῖο.

Μόλις ἀποκοιμήθηκε, εἶδε στ' ὄνειρό του τὸ σπίτι του, χτισμένο σὲ μεριμὲς λεῦγες ἀπόστασι, νὰ καίεται καὶ ἄκουσε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του ποὺ φώναζε μέσα στὶς φλόγες.

Ἀνεπήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι του, καὶ ἔτρεξε ἐσπευσμένως στὸ σπίτι του. Σὰν ἔφθασε ἐκεῖ, τὸ εἶδε πραγματικὰ νὰ καίεται. Παρὰ τὶς συστάσεις τῶν φίλων του, ὥρμησε μέσα στὶς στὶς φλόγες καὶ βρῆκε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά του ποὺ εἶχε λησμονηθῆ μέσα στὴ γενικὴ σύγχυσι.

Ἕνα ἀνάλογο γεγονὸς ἐσημείωσεν ὁ δόκτωρ Μὰξ Σιμόν.

Μιὰ νύχτα, ἡ πριγκήπισσα τοῦ Κοντὲ εἶδε στὸ ὄνειρό της νὰ καταρρέῃ ἕνα διαμέρισμα τοῦ ἰδιαιτέρου της μεγάρου, παρασῦραν ὅλα της τὰ παιδιὰ ποὺ ἐπλάγιαζαν ἐκεῖ. Ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴ σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς θα-

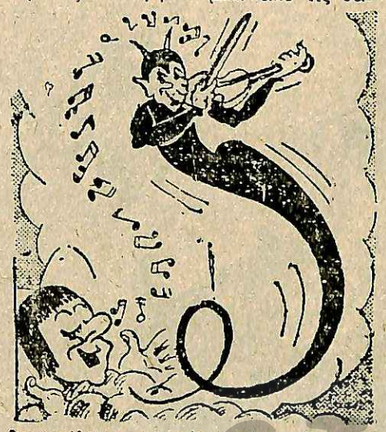

λαμηπόλους της νὰ σπεύσῃ ἀμέσως ἐκεῖ καὶ νὰ πάρῃ τὰ παιδιά της.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔφυγε τρέχοντας καὶ βρῆκε τὶς μικρὲς πριγκήπισσες ξύπνιες καὶ ντυμένες. Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἄκουσαν ἕναν τρομερὸ πάταγο... Ὅλο τὸ διαμέρισμα δὲν ἦταν πλέον παρὰ ἐρείπια!

Στὶς «Στρατιωτικὲς Ἀναμνήσεις» του, ὁ Γάλλος στρατηγὸς ὑποκόμης Ντὲ Πελλεπὸρτ διηγεῖται ἕνα ὄνειρο ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει σπουδαίαν ἐντύπωσι.

«Μπορεῖ νὰ γελάσετε μαζί μου... διηγεῖται, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Τὴν προτεραία τῆς μάχης τοῦ Ἐὐλώ, ἐκοιμώμουν βαθειά, ὅταν ἐξύπνησα ἀπὸ ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο. Μιὰ γυναῖκα πολὺ ὡραία καὶ πλούσια ντυμένη ἤτανε κοντά μου.

»— Θὰ τραυματισθῆς, μοῦ εἶπε, καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνα. Ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτε, θὰ ἀνθέξῃς ἀκόμα.

»Συγκινημένος βαθειὰ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι αὐτή, τὴν τόσο παράξενη, ἐπῆγα νὰ ἐρωτήσω, ὅταν εἶδα ὅτι αὐτὴ ἡ νεράϊδα χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου.

»Τὴν ἑπομένη, δὲν δέχτηκα λιγώτερες ἀπὸ.. τριάντα σπαθιὲς καὶ σώθηκα ὡς ἐκ θαύματος. Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι παράξενη, ἀλλὰ ὁρκίζομαι ὅτι εἶναι ἀληθινή.»

Εὐτυχῶς δὲν εἶνε ὅλα τὰ ὄνειρα ὀλέθρια. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ἀκόμα πιὸ ἰδιόρρυθμα, τὰ ὀνομαζόμενα καλλιτεχνικὰ ὄνειρα.

Συμβαίνει συχνὰ σὲ σοφούς, σὲ συγγραφεῖς, σὲ συνθέτας κ.λ.π. νὰ βρίσκουν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕπνου τους τὴ λύσι προβλημάτων ποὺ ματαίως εἶχαν προσπαθήσει νὰ ἀνακαλύψουν.

Ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα γεγονότα αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ ὀφείλομε στὴν περίφημη σονάτα ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς «Σονάτα τοῦ Διαβόλου», τοῦ Ταντίνι.

Ὁ συνθέτης εἶχεν ἀποκοιμηθῆ κατάκοπος, γιατὶ μάταια εἶχε προσπαθήσει νὰ βρῆ τὴν «τελικὴ παράγραφο» αὐτοῦ τοῦ κομματιοῦ. Αὐτὸ τὸν ἀπησχόλησε, φυσικά, καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ξαφνικὰ νόμισε πὼς εἶδε νὰ παρουσιάζεται ὁ διάβολος. Τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ τελειώσῃ αὐτὸς τὴ σονάτα καὶ εἰς ἀντάλλαγμα νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ψυχή του.

Κυριευμένος ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν παραίσθησι αὐτή, ὁ Ταντίνι ἐδέχθηκε τὴν πρότασι. Καὶ τότε, ἄκουσε πολὺ καθαρὰ τὸ διάβολο νὰ ἐκτελῇ ἐπάνω στὸ βιολί του ὁλόκληρη τὴ σονάτα του, μὲ μιὰν ἀνέκφραστη γοητεία.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ἐξύπνησε, ἔπρεξε στὸ γραφεῖο του, καὶ ἔγραψε ἀπὸ μνήμης τὸ κομμάτι ποὺ εἶχε ἀκούσει ἢ ποὺ ἐπίστευε μᾶλλον ὅτι εἶχε ἀκούσει. Καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὠνόμασε τὴν σονάτα του «Σονάτα τοῦ Διαβόλου».

Ὁ μεγάλος μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος Κοντορσὲ ἀπεκάλυψε ὅτι τοῦ συνέβαινε συχνά, ὕστερα ἀπὸ πολύωρους δύσκολους μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς, νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν ἐργασία του ἀτελείωτη καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ ἀναπαυθῆ μέσα σ' ἕναν προπαρασκευαστικὸ ὕπνο.

Ἔτσι πολλὲς φορὲς ἡ ἐργασία συνεπληροῦτο ἀφ' ἑαυτῆς κατὰ τὸν ὕπνο καὶ ὁ σοφὸς μαθηματικὸς ὅταν ξυπνοῦσε, ἐσημείωνε μόνον στὸ χαρτὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν θαυμαστῶν του ὀνείρων.

Ἂς σημειώσωμε ὅτι μ' αὐτὴ τὴν τελευταία παρατήρησι τοῦ Κοντορσέ, συμφωνοῦν καὶ οἱ τελευταῖες θεωρίες γιὰ τὰ ὄνειρα, ὅπως τοῦ Ἄντλερ, τοῦ μαθητοῦ τοῦ Φροῦδ, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος στὸν ὕπνο του καὶ μὲ τὰ ὄνειρά του προετοιμάζεται γι' αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κάμῃ ὅταν ξυπνήσῃ.

ΑΝΡΥ ΜΠΥΣΙΕΡ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Ἕνας ἀθάνατος δραματικὸς γερμανικὸς θρῦλος ὑπὸ Α. ΣΤΗΚΕΡ

Πρὶν ἀκόμα γεννηθῇ ὁ Χριστός, στὴ Γερμανία ζοῦσε μιὰ κοπέλλα πολὺ σκληρὴ — ὅπως θὰ μᾶς δείξῃ ὁ θρῦλος αὐτός. Ἔμενε τακτικὰ γυρμένη στὸ περβάζι ἑνὸς παραθύρου, στὸ πανύψηλο κάστρο τοῦ πατέρα της καὶ κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον ἔξω. Τὸ ἴδιο γινόταν κι' αὐτὴ τὴ μέρα. Ἦταν πολὺ ὡραία, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μαλλιὰ ὁλόχρυσα καὶ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, ποὺ φλογίζονταν ὅμως ἀπὸ τὸ μῖσος, ἐνῷ τὰ χείλη της σχημάτιζαν μιὰ πτυχὴ στὶς ἄκρες. Γιατί; Γιατὶ παρατηροῦσε μιὰ σιλουέττα καβάλλα σ' ἕνα ἄλογο νὰ πλησιάζῃ... προχωρῶντας μὲ τόλμη ἐπάνω στὸ στενὸ τεῖχος, ποὺ περιέβαλλε τὸ κάστρο. Ὅταν τὸ ἄλογο πλησίασε, διέκρινε τὴν ταυτότητα τοῦ γενναίου καβαλλάρη.

Ὁ Γκράφ Φρειδερῖκος, μὲ ἐπισημότητα χαιρέτησε πρὸς τὸ παράθυρο, ὅπου φαινόταν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Χίμμελ! Ἦταν ὁ Χίμμελ ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ διατρέξῃ ὅλο τὸ τεῖχος μὲ τὸ ἄλογό του. Τὸ πάχος τοῦ τείχους ἦταν μόλις ἐξῆντα πόντων καὶ ὅμως τὸ ἄλογο προχωροῦσε ἐπάνω σ' αὐτὸ μὲ σταθερότητα. Τὸ μοιραῖο ὡστόσο δὲν ἄργησε. Ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ κραυγή, καὶ τὸ ἄλογο ἐξαφανίστηκε μαζὶ μὲ τὸν ὑπερήφανο καὶ γενναῖο ἀναβάτη του.

Ἔπεσαν στὴν ἄβυσσο ποὺ ἔχασκε σ' ἕνα βάθος 150 μέτρων, καὶ τὰ κορμιά τους κομματιάστηκαν ἐπάνω στοὺς βράχους.

Ἡ κοπέλλα τότε, ποὺ παρέστη μάρτυς στὸ τραγικὸ αὐτὸ θέαμα, ἐγέλασε χαιρέκακα.

—Καλὸς καὶ ἀγαπητὸς φίλος ὁ Χίμμελ, ψιθύρισε, ἀλλὰ τιποτένιος καβαλλάρης.

Καὶ μὲ περιφρόνησι, ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα. Κατόπιν, μ' ἕνα χρυσὸ ἐγχειρίδιο, ποῦχε τὸ σχῆμα μολυβιοῦ, ἐχάραξε ἐπάνω σ' ἕνα ξύλο, ποὺ ἐβρισκόταν πλάϊ στὸ προσκέφαλό της, τὸν ἀριθμὸ 401.

Τόσα ἦσαν τὰ τραγικὰ θύματα τῆς σκληρῆς ψυχῆς της — οἱ ὑποψήφιοι μνηστῆρες της, τῶν ὁποίων τὰ κόκκαλα ἐκοίτονταν κάτω μέσα στοὺς βαράχους τῆς ἀβύσσου. Κανεὶς δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του γιὰ τὸ λόγο ὅτι εἶχε ὑποσχεθῆ τὸ χέρι της σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ διάβαινε ἕνα-γύρω μὲ τὸ ἄλογό του τὸ στενὸ τεῖχος ποὺ περιέβαλλε τὸν αἱματοβαμμένο πύργο της.

*

Ἔτσι εἶχαν βρῆ τὸν θάνατο 499 γενναῖοι ἱππότες, ὥσπου ἕνας εὐπατρίδης ἐπλησίασε μὲ τὸ ἄλογό του τὴν μεγάλη πύλη τοῦ πύργου. Εὐθὺς ἀμέσως ἔδωσε τ' ὄνομά του: Γκράφ Φρειδερῖκος φὸν Κουρτς!

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ὁ ὡραῖος αὐτὸς ἄνδρας ἐπροκάλεσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Μαργαρίτας, καὶ παρὰ τὴν θέλησί της εἶχε τὴν προαίσθησι ὅτι θὰ τὸν κρατοῦσε κοντά της γιὰ πάντα. Οἱ κινήσεις του καὶ ἡ ὅλη συμπεριφορά του ἔδειχναν ἕναν ἄνθρωπον μὲ αὐτοπεποίθησι καὶ ἄφοβο.

Ἐμίλησαν λίγο μὲ ἀμοιβαία σοβαρότητα καὶ σεβασμό.

—Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ἀκόμα νὰ κάμῃ τὴν ἐπικίνδυνη διαδρομὴ μὲ τ' ἄλογο ἐπάνω στὸ τεῖχος, εἶπε ἀπὸ μέσα της ἡ Μαργαρίτα.

Κι' ὅσο οἱ ὧρες περνοῦσαν μὲ τὴ συντροφιά του, ἡ σκληρὴ κοπέλλα ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴν ἐρχόταν ποτὲ ἡ μοιραία αὐτὴ στιγμή. Αὐτὴ, ποὺ εἶχε θανατώσει τόσους ἄνδρες, ἡ ἀσυγκίνητη καὶ σκληρὴ, ἦταν τώρα τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ξένο της.

Τὸν ἐφιλοξένησε στὸν πύργο ἐπτὰ μερόνυχτα βρίσκοντας διάφορες προφάσεις γιὰ νὰ παρατείνῃ τὴ διαμονή του, καὶ ἀνοίγοντας τὴν καρδιά της... Τοῦ μίλησε γιὰ τὰ παιδικά της χρόνια... Τοῦ περιέγραψε τὸν φιλόδοξο πατέρα της καὶ τὴν ἄκαρδη μητέρα της. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸν σκληρὸ χαρακτῆρα της, ποῦχε δημιουργηθῆ ἀπὸ τὸ φρικτὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖον εἶχε ζήσει ὅλα της τὰ χρόνια. Χωρισμένη ἀνοικτείρμονα ἀπὸ κάθε ἄλλη καρδιά, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τριγυρνᾷ ὅλο τὸν καιρὸ μέσα στὸ ἄγριο δάσος καὶ νὰ μιλᾷ μὲ τὰ δέντρα... Ὅταν ἤρθε ἡ κρίσιμη μέρα, ὁ πατέρας της ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρέψῃ, δίνοντάς της ἕναν ἠλικιωμένο καὶ ἄσχημο εὐπατρίδη, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὰ φιλόδοξα σχέδιά του. Ἐκείνη ἀρνήθηκε. Προτίμησε νὰ κλεισθῆ μέσα στὸ κάστρο γιὰ πάντα, διαφυλάσσοντας μέσα στὴν τρικυμισμένη της ψυχὴ τὸ ἄσπονδον μῖσος ἐναντίον ὅλων τῶν ἀνδρῶν. Οὔτε λέξι ὅμως δὲν τοῦ εἶπε γιὰ τὸ ἀδυσώπητο δράμα τῆς καρδιας της ποὺ ἀπὸ μιὰ καταστροφικὴ διάθεσι γιὰ κάθε εὐτυχία, εἶχε προκαλέσει τὸν τραγικὸ θάνατο τόσων νθρώπων καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς αὐτοφυλακίσεώς της μέσα στὸν πύργο. Ἡ ἐκδικητικὴ αὐτὴ μονομανία της ἦταν ἀπόλυτο μυστικό της.

Μὲ τὴ σειρά του, τῆς περιέγραψε κι' ἐκεῖνος τὶς νίκες του, τὶς ἐλπίδες του, τὶς ἀπογοητεύσεις του.. Μίλησαν καὶ γέλασαν ἐγκάρδια σὰν μικρὰ παιδιά. Καὶ ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ τὰ φλογερὰ μάτια τῆς κοπέλλας ἀποκτοῦσαν μιὰν ἄγνωρη τρυφερότητα ποὺ τὴν ἐξέπληττε καὶ τὴν ἴδια. Ὁ ἔρωτας τὴν εἶχε ἐξαγνίσει.

Ὅταν, τὸ τελευταῖο βράδυ, τὸ χέρι της ἄγγιξε τυχαίως τὸ δικό του χέρι, ἀμέσως ὁ Φρειδερῖκος τραβήχτηκε ἄθελα. Τὴν ἀπέκρουσε! Ἡ Μαργαρίτα ἔνοιωσε τότε νὰ ξυπνοῦν μέσα της ὅλα τὰ κακὰ ἔνστικτα καὶ νὰ τὴν πλημμυρίζουν. Τὰ ἔνστικτα αὐτά, ποὺ τῆς εἶχαν χαράξει τὸν ἐγκληματικὸ δρόμο τῆς ζωῆς της!

Τὸ πρόσωπό της ἀπέκτησε τὴν μάσκα τοῦ μίσους. Σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὸ κάθισμά της.

—Αὔριο, ἱππότα, θὰ διατρέξετε τὸ τεῖχος μὲ τὸ ἄλογό σας— ἂν τολμᾶτε, τοῦπε μ' ἕνα προστακτικὸ καὶ ὑπερήφανο ὕφος.

Δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ συγκίνησις στὸν τόνο τῆς φωνῆς της.

Τὰ μάτια του συνάντησαν τὰ δικά της.

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν περίμενα πάντα μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, ὡραία μου δέσποινα, τῆς ἀπήντησε.

*

Τὸ ἄλλο πρωΐ, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου, ὁ Γκράφ Φρειδερῖκος ἐφόρεσε τὴν πανοπλία του κι' ἀνέβηκε στὸ ἄσπρο ἄτι του. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔξυπνο καὶ τολμηρὸ ζῶο ἐτοποθετοῦσε τὸ ἕνα πόδι του ἐπάνω στὸ πλάτωμα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ τεῖχος, τράβηξε τὸ ξίφος του καὶ μὲ ἐπισημότητα χαιρέτησε πρὸς τὸ παράθυρο ὅπου φαινόταν ἡ Μαργαρίτα. Τὰ τρεμάμενα χέρια της ἐσφίγγονταν ἐπάνω στὸ περβάζι καὶ μαρτυροῦσαν τὴν ἀγωνία της. Τὸν κύτταζε, γοητευμένη, ὅπως προχωροῦσε στὴ γέφυρα αὐτὴ τοῦ βεβαίου θανά του, καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν σχηματίζοντας ἄναρθρες παρακλητικὲς λέξεις. Τὸ ἄλογο σὰν νὰ ἐκτελοῦσε στρατιωτικὰ γυμνάσια, σήκωνε ἐπιβλητικὰ καὶ σταθερὰ τὸ ἕνα πόδι του καὶ κατόπιν τὸ ἄλλο καὶ προχωροῦσε μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια καὶ ψυχραιμία ἐπάνω στὸ στενὸ διάζωμα τοῦ τείχους. Ἡ Μαργαρίτα δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ θέαμα. Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἐβούλωσε τ' αὐτιά της γιὰ νὰ μὴν δῇ, νὰ μὴν ἀκούσῃ, ὅ,τι ἔβλεπε καὶ ἄκουγε ἑκατοντάδες φορές. Τὸ γκρέμισμα τοῦ θανάτου!

Ἔπειτα ἀπὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ τῆς φάνηκε αἰώνας, ἄνοιξε τὰ μάτια. Τινάχθηκε κατάπληκτη. Ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, προχωροῦσε πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ τείχους! Νὰ ἦταν κανένα φάντασμα; Ὄχι! Ἦταν ὁ ἴδιος, ὁλοζώντανος. Ἡ πανοπλία καὶ τὸ ξίφος λαμποκοποῦσαν στὸν ἥλιο. Εἶχε διατρέξει ἕνα-γύρω ἀπὸ τὸν πύργο ὅλο τὸ τεῖχος, καὶ τώρα ἔκανε τὸν δεύτερο γῦρο!

Δὲν ἐτόλμησε νὰ φωνάξῃ, ἀπὸ φόβο μήπως τρομάξῃ τὸ ἄλογο καὶ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του. Τὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά της. Πιάστηκε ἀπὸ τὰ παραπετάσματα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κάτω. Ἦταν σὰν αὐτὲς τὶς τρομερὲς στιγμὲς ποὺ δοκίμαζε τὴν ἀγωνία ὅλων τῶν ψυχῶν ποὺ εἶχε στείλει στὸν θάνατο.

Ὁ Φρειδερῖκος, ἀγέρωχος ἐπάνω στὸ ἄλογό του, πέρασε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό της δυὸ καὶ τρεῖς φορές. Τὴν τρίτη φορὰ ἡ ὑπερηφάνειά της ἐλύγισε. Ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάξῃ, νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ κατέβῃ, λέγοντάς του ὅτι τὸν ἀγαπᾷ, ὅτι τὸν ζητᾷ κοντά της γιὰ πάντα. Ἐκεῖνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του, ἀτάραχα καὶ ἄσπλαχνα.

Ἑπτὰ φορὲς ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ τείχους. Κατόπιν ὡδήγησε τὸ ἄλογό του στὸ πλάτωμα καὶ κατέβηκε.

Σὲ λίγο βρέθηκε ἀντίκρυ της.

—Εἶμαι δική σου, Φρειδερῖκε, εἶπε ἡ κοπέλλα μὲ ἀφάνταστη ταπείνωσι.

Δὲν μποροῦσε νὰ δῇ τὸ πρόσωπό του, γιατὶ ἐκεῖνος τὸ εἶχε κρύψει μὲ τὰ χέρια του.

—Μαργαρίτα, τῆς ἀπήντησε ἁπλᾶ. Ἀνήκεις σ' ἐκείνους τοὺς ἄλλους— στοὺς γενναίους ἐκείνους ἄνδρες, τῶν ὁποίων τὰ κόκκαλα κοίτονται κάτω στοὺς βράχους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ μονάκριβος ἀδελφός μου. Ἦταν πολὺ ὡραῖος νέος... Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν θυμηθῆς μέσα στὰ τόσα ἄλλα θύματά σου...

Κατόπιν ἐπρόσθεσε πικρά:

—Ὅταν τὸν ἐσκότωσες, ὡρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ. Στὸ παιδί μου καὶ στὸ αἷμα μου ὡρκίστηκα νὰ τὸν ἐκδικήσω καὶ ὅτι θὰ προτιμοῦσα τὸν θάνατό ἀπὸ τὴν ἐπιορκία. Ὅ,τι ἐπιθυμοῦσα καὶ ἤθελα, ἔγινε.

Τὰ δάκρυα στέρεψαν στὰ μάτια της καὶ σὰν χαμένη τὸν ἐκύτταζε ποὺ περνοῦσε τὴν μεγάλη πύλη τοῦ κάστρου. «Γιατὶ τάχα εἶχε σκεπασμένα τὰ μάτια του ὅλη τὴν ὥρα ποὺ μοῦ ἔλεγε τὰ πικρὰ αὐτὰ λόγια;» ἀναρωτιώταν ἡ Μαργαρίτα. «Μήπως, παρ' ὅλα αὐτά, μὲ ἀγαποῦσε; Ὄχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς περνᾷ τέτοια σκέψις ἀπὸ τὸ μυαλό. Δὲν θὰ ξαναγύριζε πιὰ πίσω!

Τὸν ἐκύτταζε ἐκστατικὴ, ὥσπου χάθηκε στὸν ὁρίζοντα. Πάει... Δὲν θὰ γύριζε ποτέ!

Τότε, διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν τὸ ἄλογό της. Καὶ ἀποφασισμένη νὰ ὑποστῇ τὴν μοῖρα τῶν θυμάτων της, ὡδήγησε τὸ ἄλογο στὸ τεῖχος. Ὅταν ἔπεσε, δὲν ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα της ἡ παραμικρὴ κραυγή.

★

Κανεὶς δὲν ἔμαθε τὸ μυστικὸ του Γκράφ Φρειδερίκου, ὁ ὁποῖος, ὅταν πληροφορήθηκε τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς Μαργαρίτας, ἐμοίρασε τὴν χρηματικὴ περιουσία του καὶ τὰ κτήματά του στοὺς φτωχούς. Ὁ γενναῖος πολεμιστὴς καὶ μεγάλος εὐγενὴς ἀποσύρθηκε σ' ἕνα μοναστῆρι.

Δὲν ἔζησε πολὺν καιρό, καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἦρθαν εἰς φῶς δυὸ παράξενα καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα: Σ' ἕνα μεγάλο κτῆμα του, βρῆκαν ἕναν χαμηλὸ τοῖχο, πάχους ἐξῆντα πόνων. Ἡ περιφέρεια καὶ οἱ πέτρες μὲ τὶς ὁποῖες ἦταν κατασκευασμένος αὐτὸς ὁ τοῖχος ἦταν ἴδιες μὲ τὶς πέτρες καὶ τὴν περιφέρεια τοῦ τείχους ποὺ περιέβαλλε τὸν πύργο.

Ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο ὑπῆρχαν πολλὰ ἴχνη ἀπὸ πέταλα ἀλόγων. Χωρὶς ἀμφιβολία, σ' αὐτὸν τὸν χαμηλὸ τοῖχο, ἐγύμναζε τὸ ἄλογό του κάθε μέρα, ὥστε τὸ κάθε βῆμα του νὰ ἔχῃ σταθερότητα.

Ἐπίσης στὸ μικρὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου του ὅπου ἐκκλησιαζόταν ὁ Γκράφ Φρειδερῖκος βρῆκαν γραμμένη μὲ αἷμα τὴν ἐπιγραφή:

«Προτιμότερος ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν ἐπιορκία. Ἰδοὺ ὁ ὅρκος μου».

Καὶ ἀπὸ κάτω, μὲ νωπὰ γράμματα, ποὺ εἶχαν προφανῶς γραφῆ ἔπειτα ἀπὸ ἕναν χρόνο, ἦταν γραμμένη ἡ φράσις:

«Μικρέ μου ἀδελφέ. Σ' ἐξεδίκησα μὲ τὴν καρδιὰ τῆς μόνης γυναίκας ποὺ ἀγάπησα στὸν κόσμο...».

Α. ΣΤΗΚΕΡ

"Ενα ἀριστούργημα περιπετειῶν, ἡρωϊσμῶν καὶ ἔρωτος

Η Εὐνουμένη τοῦ Μαχτί

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. Ὁ Νότης καὶ ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔχουν θθάσει σὲ σοβαρὸ σημεῖο λογομαχίας. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μνηστῆς τοῦ Αἰγυπτίου, τοῦ ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῆς Ἐλέγκως, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀσεβεῖ ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ μὲ τὸν ἔρωτά του στὴ Φατμᾶ. Καὶ ἐκδικούμενος τὴν οἰκογενειακὴ του τιμή, σέρνει τὸ γιαταγάνι του καὶ ὁρμᾶ ἐναντίον τοῦ συναδέλφου του.

—Θέλεις νὰ σοῦ ξερριζώσω τὴν καρδιὰ μὲ τὰ χέρια; Φυλάξου, Ἀβδὲλ Κερίμ!)

ΟΥ

Ὁ Νότης ὡστόσο τινάχτηκε πάλι ὀρθὸς καὶ ἀπέκρουσε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου ποὺ ἦταν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Καὶ ἐπανέλαβε τὸ παιγνίδι, πιὸ γρήγορα τώρα.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔκανε νὰ προφυλαχτῆ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Τὸ σπαθὶ τοῦ Νότη τὸν πλήγωσε ἐλαφρὰ στὸ ἀριστερὸ χέρι ποὺ αἱμάτωσε.

—"Εχομε μιά! ἔκανε ὁ Νότης. Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ ἐραστὴς τῆς Φατμᾶς θὰ βρίσκεται μὲ κομμένα χέρια. Πρόσεχε, ἀγαπητέ μου, γιατὶ ξαναρχίζω.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ δὲν ἔδειξε οὔτε ἀνησυχία οὔτε πόνο ἀπὸ τὴν πληγή του. Ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ ἐπιτίθεται πιὸ γρήγορα, στενοχωρῶντας τόσο πολὺ τὸν ἀντίπαλον, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα ὀπίσω.

Τρεῖς φορὲς ὁ Νότης ἐδοκίμασε νὰ χαμηλώσῃ γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ κόλπο του, ἀλλὰ ὁ Αἰγύπτιος ἤτανε πάντα ἕτοιμος στὴν ἀντεπίθεσι. Στὴν τετάρτη προσπάθεια ἐπληγώθη στὸ πρόσωπο.

—"Ωστε ἔτσι λοιπόν, αἴ; ἐφώναξε ὁ Νότης σκουπίζοντας τὸ αἷμα μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι. Στάσου καὶ θὰ ἰδῆς, κανάγια!

"Εκαμε ἕνα μεγάλο πήδημα κι' ἐπροσπάθησε νὰ χωθῆ ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Ἀβδὲλ Κερὶμ ποὺ τὸν ἀπέκρουσε καὶ τοῦ ἐπετέθη ἀμέσως. "Ετσι ἀναγκάστηκε πάλι νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πρὸς τὸ τέλμα.

—Πίσω! Πίσω! τοῦ φώναξε ὁ Αἰγύπτιος ποὺ εἶχε ἀνάψει. Πέσε στὸ ἕλος!

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Νότης ἦταν στὴν ὄχθη τοῦ ἕλους. Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ὁρμήσῃ ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ Αἰγυπτίου ἢ νὰ πέσῃ μέσα στὸ νερό.

—Παραδώσου! τοῦ φώναξε ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Νότη ἐπῆρε μιὰν ἄγριαν ἔκφρασι καὶ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ἐχάθηκε ἀπ' τὰ χείλη του. Μὲ μιὰν ἀπελπισμένη κίνησι ἔκανε ν' ἀφοπλίσῃ τὸν ἀντίπαλον, ποὺ τοῦ ἀπάντησε ὅμως μὲ μιὰ νέα σπαθιὰ στὸ χέρι.

Δὲν μποροῦσε πιὰ τίποτε νὰ κάνῃ. Τὸ χέρι του ἦταν κουρασμένο, δὲν μποροῦσε νὰ διευθύνῃ τὸ σπαθί του ὅπως ἤθελε αὐτός, κι' αἰσθανόνταν μάλιστα πὼς θὰ τοῦ ξέφευγε ἀπ' τὰ χέρια. Κι' ἔβγαλε ἕνα μουγκρητό.

—Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τρυπήσω τὴν καρδιά;

"Εκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ δεξιά, καὶ ἄλλο ἀριστερὰ ἀλλὰ πάντα εὕρισκε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου μπροστὰ στὸ στῆθος. "Εκανε ἕνα τελευταῖο βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ σηκώθηκαν τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του ὅταν κατάλαβε πὼς βρίσκεται στὸ χείλος τοῦ ἕλους.

"Ενα κόκκινο σύννεφο ἐπέρασε μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἐκατάλαβε πὼς εἶνε χαμένος, ἀλλὰ δὲν παραδόθηκε.

Κατώρθωσε νὰ κρατηθῆ πέντε λεπτὰ ἀκόμη. Μετὰ ἄφησε μιὰ τρομερὴ κραυγή, ἔφερε τὰ χέρια στὸ στῆθος, καὶ ἄφησε τὸ σπαθί του νὰ πέσῃ. Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς.

"Εκανε ἕνα γιγαντιαῖο πήδημα κ' ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ πελώρια φύλλα τοῦ λωτοῦ ποὺ ἔπλεαν ἀπάνω στὸ νερό. Τὸν εἶδαν νὰ σπαρταράῃ λίγο καὶ μετὰ τὸν ἔχασαν.

Ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ ἔσκυψε στὴν ὄχθη, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο βαθύ, τὰ δέντρα ἔρριχναν τέτοια σκιὰ ἀπάνω στὸ νερό, ποὺ δὲν μπόρεσε τίποτε νὰ ἰδῆ. Ὁ Χασὰν τὸν ἐπλησίασε ἀμέσως.

—Φαίνεται καθόλου; τὸν ἐρώτησε.

—"Οχι, ἀπήντησε ὑπόκωφα ὁ Αἰγύπτιος.

—Τὸν ἐσκότωσες;

—Δὲν ξέρω. Νομίζω πὼς τὸ σπαθί μου ἐσκόνταψε σὲ κάποιο πλευρό.

—Ὁ διάβολος θὰ τὸν ἔχει παραλάβει τώρα.

—Σῶπα Χασάν, εἶπε ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ συγκινημένος. "Εχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔκανα μιὰ δολοφονία.

—Δὲν βαρυέσαι! "Ενας ἀντίπαλος λιγώτερο.

—"Ηταν ὅμως ἀδελφὸς τῆς Ἐλέγκως.

—Τί σ' ἐνδιαφέρει ἀφοῦ ἔχεις διακόψει κάθε σχέσι μαζί της; Τώρα εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάνῃς δική σου τὴν Φατμὰ χωρὶς νὰ τὴν διεκδικῆ ὁ Νότης καὶ νὰ ἐπικαλῆται τὴν ἀγάπη σου γιὰ τὴν ἀδελφή του. "Ασε λοιπὸν τοὺς νεκροὺς καὶ κύτταξε τοὺς ζωντανούς.

—Πρέπει νὰ ψάξωμε μέσα στὸ νερό, Χασάν. "Ισως δὲν τὸν ἐσκότωσα... ἴσως νὰ ζῆ ἀκόμη.

—"Αν δὲν σκοτώθηκε ἀμέσως, ἀσφαλῶς θὰ εἶνε τώρα πνιγμένος. "Αστον ἐκεῖ καὶ ἄς πάμε στὴν κατασκήνωσι ὅπου θὰ σὲ περιμένῃ ἡ Φατμὰ μὲ τόσην ἀνυπομονησία. Ὁ Ἀλλὰχ θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν νεκρόν.

Ὁ Αἰγύπτιος ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι, ἀλλὰ δὲν κινήθηκε. Ἐδοκίμασε νὰ κατέβῃ στὸ ἕλος, ἀλλὰ τὸ νερὸ φαινόταν ἀρκετὰ βαθὺ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο καὶ μὲ τὸ σκοτάδι δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῆ ποῦ ἔβαζε τὰ πόδια του. "Ετσι ἐκατάλαβε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ φαρέψῃ τὸ σῶμα τοῦ Νότη, καθὼς ἦταν χωνένο στοὺς λωτοὺς καὶ τὰ καλάμια.

—Στὸ κάτω-κάτω αὐτὸς τὸ θέλησε, ἐμουρμούρισε στενάζοντας. Τὴν καϋμένη τὴν Ἐλέγκω! Τί θὰ εἰπῆ ὅταν μάθῃ ὅτι ὁ ἀδελφός της σκοτώθηκε καὶ μάλιστα ἀπὸ μένα; Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι τύψεις!

—Καὶ ἡ Φατμά ; Τὴν ξέχασες κι' ὅλα;

—"Εχεις δίκηο, Χασάν. Ὠρκίστηκα νὰ προσφέρω τὴ ζωή μου στὴν Φατμά! Πᾶμε Χασάν. Αὐτὸ τὸ δάσος μὲ τρομάζει.

Ὁ Τοῦρκος ἐπῆρε τὴν καραμπίνα του, ἔπιασε τὸν φίλον του ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ἀπομακρύνθηκαν μαζί, μὲ κουρασμένα βήματα.

Εἴχανε μόλις ἐξαφανισθῆ πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα, καὶ τὰ φύλλα τοῦ λωτοῦ παραμέρισαν σ' ἕνα σημεῖο, ἀθόρυβα κι' ἐπρόβαλε ἀπ' ἐκεῖ τὸ πρόσωπο τοῦ Νότη.

Τὰ μάτια του, ποὺ πετοῦσαν φωτιές, καρφώθηκαν στὸ μέρος ὅπου λίγο πρὶν βρισκόταν ὁ τρομερὸς ἀντίζηλος. "Επειτα, βγάζοντας, ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ τὴν ἀπειλητικὴ γροθιά του, εἶπε:

—Μὲ νομίζεις λοιπὸν νεκρόν, αἴ; Νομίζεις πὼς εἶνε τόσο εὔκολο νὰ σκοτώσῃς ἕναν ρωμηὸν σὰν κι' ἐμένα, ποὺ ὡρκίστηκα νὰ σὲ συντρίψω καὶ νὰ κατακτήσω μετὰ τὴν καρδιὰ τῆς Φατμᾶς.

»Τώρα θὰ μετανοιώσῃς ποὺ δὲν μ' ἐσκότωσες στ' ἀλήθεια! Θὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπ' ἐδῶ, θὰ γίνω γρήγορα καλά, καὶ τότε ἀλλοίμονό σου! "Εχω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν Ἐλέγκω καὶ νὰ ξεπλύνω τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ ἔκαμες μπροστὰ στὴν ἀλμέα γιὰ νὰ τὴν κάμω κατόπιν δική μου. Θὰ σὲ πληγώσω στὴν καρδιά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ γιατρευτῆς ποτέ σου!...»

Ἐτέντωσε τὸ αὐτί του: δὲν ἀκουγόταν παρὰ τὸ οὔρλιασμα τῶν θηρίων ποὺ ἐγύριζαν τὴ νύχτα γιὰ νὰ βροῦν κανένα ψοφίμι, καὶ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ποὺ ἐτίναζε τοὺς ψηλότερους κλώνους τῶν δέντρων. Καὶ αὐτὸς ἐχαμογέλασε παράξενα.

Ἐπαραμέρισε τὰ φύλλα τοῦ λωτου ποὺ τὸν τριγύριζαν κι' ἐπροχώρησε μὲ προσοχὴ πρὸς τὴν ὄχθη, ἀποφεύγοντας τὰ σημεῖα ὅπου τὸ νερὸ ἦταν πολὺ βαθύ. "Επειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ εἶχε ἀνεβῆ στὴν ὄχθη.

Ἀλλὰ αἰσθάνθηκε ἀμέσως δριμύτατον πόνον στὸ πλευρὸ κι' ἐσταμάτησε. "Εσχισε τὸ χιτώνιο κι' ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὴν πληγὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ.

Τὸ σπαθὶ εἶχε τρυπήσει τὴ σάρκα κάτω ἀπὸ τὸ πέμπτο πλευρό, ἀφοῦ ἐσκόνταψε στὸ τέταρτο, τοῦ ἔσχισε τὰ κρέατα, ἀλλὰ δὲν τοῦ πείραξε κανένα ἐσωτερικὸ ὄργανο. Ἀμέσως ἐκατάλαβε πὼς ἡ πληγὴ δὲν ἦταν καθόλου σοβαρὴ καὶ ἀναστέναξε.

—Ἐνόμιζα πὼς μ' εἶχε πληγώσει πιὸ βαρειά, ἐμουρμούρισε. Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μένα καὶ τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴ ἡ μονομαχία, Ἀβδὲλ Κερὶμ! Καὶ τώρα, θὰ εἶμαι πεθαμένος γιὰ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐλέγκω καὶ τὸν πιστόν μου Τακίρ. Μὰ ποῦ στὸ διάβολο ἔχει κρυφτῆ ὁ ἀράπης; Δὲν πιστεύω ν' ἀπομακρύνθηκε πολύ.

"Εφερε τὸ χέρι στὸ στόμα κι' ἐμιμήθηκε τὸ οὔρλιασμα τοῦ τσακαλιοῦ γιὰ τρεῖς φορές. "Υστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀκούστηκε ἡ ἴδις φωνὴ ἀπὸ μακρυά.

—Ὠραῖα, ὁ ἀράπης εἶν' ἐδῶ! ἔκανε ὁ Νότης προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ. "Ας περιμένωμε.

Κάτι θάμνοι κουνήθηκαν καὶ παρουσιάστηκε ἡ ἀθλητικὴ μορφὴ τοῦ Τακὶρ, ποὺ ἔτρεξε ἀμέσως στὸν Νότη μὲ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

—"Αχ, κύριέ μου, ἐνόμιζα ὅτι σκοτώθηκες! ἐφώναξε. Πῶς σ' ἄφησε νὰ ζήσῃς ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ;

—Μ' ἄφησε νὰ ζήσω! ἐφώναξεν ἔξω φρενῶν ὁ Νότης. Μὴ τὸν φαντάζεσαι καὶ τόσο μεγαλόψυχον, ὥστε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ζήσω. Γιὰ ἰδὲς τί μοῦκανε.

"Ανοιξε τὸ πουκάμισό του καὶ τοῦ δειξε τὴν πληγὴ ἀπ' ὅπου ἔτρεχε ποτάμι τὸ αἷμα.

—Εἶσαι βαρειὰ τραυματισμένος;

—"Οχι, εὐτυχῶς. Εἶνε ὅμως ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ μοῦ θυμίζῃ πάντα τὸν προδότη Ἀβδὲλ Κερίμ.

—Μὰ πῶς τὴν γλύτωσες λοιπόν;

—"Επεσα στὸ νερὸ κι' ἔκανα τὸν σκοτωμένον.

—"Ωστε αὐτοὶ πιστεύουν...

—Πῶς βρίσκομαι στὴν κόλασι!... Τόσο τὸ καλύτερο, λοιπόν. "Ετσι θὰ μπορέσω νὰ ἐκδικηθῶ ὅπως θέλω.

—Ἐλπίζεις λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσῃς;

—"Οχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμω δική μου τὴν Φατμά! εἶπε μὲ κάποια θηριωδία ὁ "Ελληνας. Τώρα ποὺ μὲ μισεῖ νοιώθω ὅτι τὴν ἀγαπάω πιὸ πολὺ καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν. Καταλαβαίνεις Τακίρ;

—Καταλαβαίνω πολὺ καλά, κύριέ μου, ἀπήντησε ὁ ἀράπης. Καὶ θὰ σὲ βοηθήσω γιὰ νὰ...

—Σῶπα, Τακίρ. Σήκωσέ με σιγὰ-σιγὰ καὶ πᾶμε...

—Ποῦ; Στὸ στρατόπεδο μήπως;

—Οἱ νεκροὶ δὲν ἐπιστρέφουν πειὰ στοὺς ζωντανούς. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ξαναφανῶ στὴν κατασκήνωσι. Δὲν ξέρεις κανένα ἔρημο μέρος γιὰ νὰ πᾶμε;

—Στοὺς λόφους ποὺ βρίσκονται πάνω ἀπ' τὸ Χασανιέ, θυμοῦμαι πὼς εἶδα μιὰ μεγάλη σπηλιά. Ἐκεῖ θὰ μείνουμε περίφημα, ἀφοῦ θὰ εἴμαστε καὶ κοντὰ στὸ στρατόπεδο.

—Πᾶμε λοιπόν, Τακίρ, καὶ μετὰ θὰ σκεφτοῦμε τὴν ἐκδίκησι. Προσπάθησε νὰ μὲ σηκώσῃς, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. "Εχασα πολὺ αἷμα.

Ὁ ἀράπης τὸν ἐσήκωσε στὸν ὦμο καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν νὰ κρατοῦσε κανένα μικρὸ παιδάκι. Ἐπέρασε σὲ ὅλο τὸ δάσος σὰν ζαρκάδι κι' ἐβγῆκε στὴν πεδιάδα χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθόλου.

"Εξαφνα ὅμως ὁ Νότης τοῦ γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια, μὲ μιὰ τρομερὴ βλαστήμια.

Ὁ ἀράπης εἶδε δύο ἀνθρώπους ποὺ ἀνέβαιναν τοὺς ἀμμολόφους, σὲ ἀπόστασι τετρακοσίων βημάτων περίπου. Καὶ ἀμέσως τοὺς ἀνεγνώρισε.

—Αὐτὸς μὲ τὸ ἄσπρο καφτάνι εἶνε ὁ Χασάν, εἶπε. Ὁ ἄλλος μὲ τὸ φέσι εἶνε ὁ Ἀβδὲλ Κερίμ. Τοὺς γνωρίζω καὶ τοὺς δύο.

—Ναὶ εἶνε οἱ δυὸ καταραμένοι. Καὶ πάνε στὴν κατασκήνωσι, ὅπου τοὺς περιμένει ἡ Φατμά.

—Σὲ βεβαιῶ, κύριέ μου, ὅτι θάρθῆ μιὰ μέρα ποὺ ἡ ἀλμέα θὰ περιμένῃ ἐσένα.

—Τὸ ξέρω. Καὶ θὰ μὲ περιμένῃ γονατιστή. "Αν μποροῦσες τοὐλάχιστον νὰ σκοτώσῃς ἕναν ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὴν καραμπίνα!

—Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο, κύριέ μου. Τὸ δεξί μου χέρι εἶνε πληγωμένο καὶ τρέμει καὶ τὸ σκοτάδι εἶνε τόσο βαθύ, ὥστε θὰ εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ βρῶ τὸν στόχο.

—Βάδιζε, λοιπόν, ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα. Πρέπει νὰ πᾶς στὴν κατασκήνωσι νὰ μοῦ φέρῃς τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ βρῆς στὴ σκηνή μου. Μπορεῖ νὰ μοῦ χρειαστοῦν, γιατὶ μὲ λεφτὰ συνεννοεῖται κανεὶς μὲ τοὺς ἀράπηδες.

Ὁ ἀράπης ἔφυγε τρέχοντας, προσπαθῶντας νὰ βρίσκεται πάντα κάτω ἀπὸ τοὺς ἀμμολόφους γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦν οἱ ἄλλοι δύο.

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἔφθασε στὶς πρῶτες καλύβες τοῦ Χασανιέ, ὅπου εἶχαν ἀνάψει μεγάλες φωτιὲς γιὰ νὰ ζεσταθοῦν μερικὲς διμοιρίες βασιβουζούκων καὶ μαύρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ἐστάθηκε λίγο νὰ ξεκουραστῆ καὶ μετὰ ἐπροχώρησε πάλι, προσέχοντας πάντα νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανέναν. "Επειτα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ μὲ κόπο ὡς ἕναν λόφο κι' ἔφθασε σχεδὸν στὴν κορυφή του, στὰ ματῶντας μπροστὰ σὲ μιὰ σπηλιά.

—Ἐφθάσαμε, εἶπε, ἀφήνοντας κάτω τὸ ἀνθρώπινο φορτίο του.

—Ἐδῶ, λοιπόν, θὰ λημεριάσωμε;

—Ναί. Ἀπ' ἐδῶ φαίνεται τὸ Χασανιὲ καὶ ὅλο τὸ στρατόπεδο. Εἶνε εὔκολο νὰ βλέπουμε αὐτοὺς ποὺ μπαίνουν καὶ βγαίνουν.

—Καλά. "Αναψε κανένα ξύλο γιὰ νὰ βλέπουμε ποῦ πᾶμε. Φοβᾶμαι πὼς θὰ βροῦμε πολλὰ φείδια ἐδῶ πέρα.

Ὁ ἀράπης ἄναψε ἕνα κομμάτι δαδὶ καὶ στὸ φῶς τοῦ προχείρου ἐκεί-

Ὁ Νότης παραμέρισε τὰ φύλλα μὲ προσοχὴ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ὄχθη.

νου πυρσοῦ ἐμπῆκαν μαζὶ στὴ σπηλιά.

Ἐκεῖ βρῆκαν ἕνα εἶδος μεγάλου δωματίου, ἡ ὀροφὴ τοῦ ὁποίου ἦταν στηριγμένη σὲ διαφανεῖς κολῶνες ἀπὸ σταλακτῖτες. Οἱ τοῖχοι ἦταν κάπως ὑγροί, ἀλλὰ τὸ δάπεδο στεγνό, στρωμένο μὲ ψιλὴ ἄμμο.

Ἀφοῦ ἐσκότωσε ὅλους τοὺς σκορπιοὺς ποὺ ἦταν ἐκεῖ μέσα, ὁ ἀράπης ἑτοιμάστηκε νὰ τρέξῃ στὴν κατασκήνωσι προτοῦ μαθευτῇ ὁ θάνατος τοῦ Νότη. Γιατὶ τότε ὁ πασᾶς θὰ ἔπαιρνε ὅ,τι θὰ εὕρισκε μέσα στὴ σκηνή του.

—Στάσου! τοῦ εἶπε ὁ Νότης καθὼς ἔδενε τὴν πληγή του καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Μὴν ξεχάσῃς νὰ πληροφορηθῇς ποῦ βρίσκεται ἡ Φατμὰ καὶ πῶς πᾶνε τὰ πράγματα.

Ὁ ἀράπης ἐχαμογέλασε, δείχνοντας τὰ κάτασπρα δόντια του, καὶ κατέβηκε τρέχοντας πρὸς τὴν κατασκήνωσι. Ὁ Νότης ἔδεσε ἐν τῷ μεταξὺ τὴν πληγή, ἔβγῆκε ἀπ' τὴ σπηλιά, κι' ἐκάθησε ἀπ' ἔξω κυττῶντας μὲ προσοχὴ τὸ χωριὸ καὶ τὶς σκηνὲς τοῦ στρατοῦ.

—Βρίσκονται τώρα ἐκεῖ πέρα, εἶπε μὲ ἄγρια χαρά. Εἶνε ἐδῶ κοντά μου, κοντὰ στὴν ἐκδίκησί μου. Μπορεῖτε νὰ μιλᾶτε γιὰ εὐτυχία, γιὰ ἀγάπη, γιὰ ἀνέκφραστες χαρές! Ἐγὼ θὰ σας συντρίψω καὶ τοὺς δυὸ καὶ κατὰ τρόπον ποὺ νὰ μὴν μπορῆτε πειὰ νὰ γιατρευτῆτε. Δὲν ξέρετε πῶς μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ μισήσῃ ἕνας Ἕλληνας!...

»Τώρα δὲν ἔχω δυνάμεις, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀντιμετωπίσω, ἀφοῦ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο εἶμαι νεκρός. Ἀλλὰ θὰ βρῶ τὰ μέσα γιὰ νὰ σᾶς χτυπήσω νὰ σας κάνω νὰ πέσετε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐλέγκως καὶ ἡ ἄλλη στὴ δική μου. Ἐγὼ θὰ γίνω λιοντάρι καὶ ἡ ἀδελφή μου τίγρις. Καὶ τότε!...»

Διέκοψε ἀπότομα τὸν μονόλογον καὶ πετάχτηκε ὀρθός. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἐπρόβαλεν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα, διέκρινε μιὰ καμήλα νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ Ἀβδὲλ Κερὶμ καὶ νὰ προχωρῇ γρήγορα κατὰ τὶς προφυλακές.

Παρατηρῶντας προσεκτικώτερα εἶδε στὴ ράχη τοῦ ζώου ἕναν ἄνθρωπο τυλιγμένον σ' ἕναν ἄσπρο μανδύα. Τότε ἔγινε κατάχλωμος καὶ τὰ χέρια του ἀναζήτησαν ἕνα ὅπλο.

—Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Ἄμρ, ὁ σκλάβος τοῦ Χασάν. Ποῦ νὰ πηγαίνῃ τέτοιαν ὥρα;

Ὁ Νότης ἔμεινε λιγάκι ἀναποφάσιστος. Μετὰ σηκώθηκε, ἔτρεξε μέσα στὴ σπηλιὰ κι' ἔβγῆκε κρατῶντας τὴν καραμπίνα τοῦ Τακίρ. Στὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ παράξενη φλόγα ποὺ μαρτυροῦσε τὶς ἄγριες διαθέσεις του.

Ἂν καὶ τὸ τραῦμα τὸν πονοῦσε φοβερά, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες καὶ τόσ βογγητὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸν λόφο, ἐσύρθηκε μέσα σὲ κάτι θάμνους κι' ἔφθασε σὲ μιὰ μισογκρεμισμένη καλύβα.

Ἐκεῖ ἐκρύφτηκε, μὲ τὴν καραμπίνα γεμάτην, καὶ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν σκλάβο τοῦ Χασάν, ποὺ ἐπλησίαζε ὁλοταχῶς, σφυρίζοντας στὴν καμήλα γιὰ νὰ τρέχῃ

—Πρέπει νὰ μάθω ποῦ πάει ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Ἀσφαλῶς κάποιαν εἴδησι θὰ φέρνῃ. Ἀλλὰ ποῦ; σὲ ποιόν; Μὲ μιὰ σφαῖρα θὰ τοῦ τρυπήσω τὸ κρανίο σὰν κολοκύθι καὶ θὰ μάθω!

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ καμήλα ἔφθασε σὲ ἀπόστασι ἑκατὸν πενήντα βημάτων ἀπὸ τὴν μισογκρεμισμένη καλύβα. Ὁ Ἄμρ ἐξακολουθοῦσε νὰ σφυρίζῃ ἀνύποπτος, χωρὶς νὰ κυττάῃ γύρω του, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι βρίσκεται σ' ἕνα μέρος ἀπολύτως ἐρημικό.

Ὁ Νότης ἑνόμισε κατάλληλη τὴν στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν στείλῃ στὸν παράδεισο τοῦ Μωάμεθ. Ἐσήκωσε τὴν καραμπίνα, ἐσκόπευσε λίγες στιγμὲς μὲ χέρι σταθερὸ καὶ μετὰ ἐπίεσε τὴν σκανδάλη.

Ὁ κρότος τῆς ντουφεκιᾶς δὲν εἶχε ἀκόμη σβύσει, καὶ ὁ Ἄμρ γκρεμίστηκε ἀπ' τὴ σέλλα καὶ σωριάστηκε στὸ χῶμα σφαδάζοντας.

—Στὰ ὅπλα! ἄρχισαν νὰ φωνάζουν οἱ φρουροὶ τῆς κατασκηνώσεως.

Ὁ Νότης δὲν ἀνησύχησε καθόλου. Ἐπλησίασε τὸν ἀράπη ποὺ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ ξεψυχήσει καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ψάχνῃ καλά. Τέλος τοῦ βρῆκε ἕνα γράμμα σφραγισμένο, ποὺ ἔσπευσε νὰ τὸ διαβάσῃ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Καὶ νὰ τί ἔγραφε:

«Ἐλέγκω,

»Μὴ μὲ σκέφτεσαι πειά. Ὁ δεσμὸς ποὺ ἕνωνε τὶς καρδιές μας ἔσπασε γιὰ πάντα γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησε ἡ τύχη καὶ ὁ Προφήτης. Μὴ προσπαθήσῃς νὰ μάθῃς τὴν αἰτία ποὺ μὲ ἀναγκάζει νὰ σ' ἀφήσω, οὔτε νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ ἰδῇς, γιατὶ τώρα πειὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξαναμιξεύομε. Ὁ Ἀλλὰχ νὰ σ' ἔχῃ καλὰ καὶ ὁ Προφήτης νὰ σὲ προστατεύῃ.

Ἀβδὲλ Κερίμ».

Καθὼς τὸ διάβαζε ὁ Νότης κλονίστηκε, σὰν νὰ τὸν ἐχτύπησε κανείς. Μιὰ τρομερὴ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ σφιγμένα του χείλη.

—Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ καὶ νὰ μὲ σηκώσῃ! ἐφώναξε ἀπλώνοντας τὴ γροθιά του πρὸς τὸ στρατόπεδο τοῦ Χασανιέ, ἂν δὲν ἐκδικηθῶ τὴν ἀδελφή μου καὶ τὸν ἑαυτόν μου. Οἱ δυὸ μας τώρα, Ἀβδὲλ Κερίμ!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Ο ΦΙΤ ΝΤΕΜΠΕΟΥΝΤ

Ἐξημέρωνε ὅταν ὁ Νότης, ἀφοῦ ἔκρυψε μέσα στὰ ψηλὰ χορτάρια καὶ τοὺς θάμνους τὸ πτῶμα τοῦ Ἄμρ, καὶ ἀφοῦ ἄφησε τὴν καμήλα νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο της, ξαναγύρισε στὴ σπηλιά.

Ἕνας ἀπέραντος θυμὸς ἐζάρωνε τὸ πρόσωπό του καὶ ἀπερίγραπτη δίψα ἐκδικήσεως τοῦ φούσκωνε τὸ στῆθος. Ἐκατάλαβε πειὰ πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει καὶ πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ στὴν Ἐλέγκω. Ἐπίσης ἐκατάλαβε ὅτι γι' αὐτὸν ἡ Φατμὰ ἦταν τελειωτικὰ χαμένη, ἐκτὸς ἂν γινόταν κανένα θαῦμα.

—Ἄχ! ἐφώναξε μὲ σφιγμένα δόντια, ἐνῷ καθόταν σὲ μιὰ πέτρα κι' ἔπαιρνε τὸ κεφάλι στὰ χέρια του. Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ὁ προδότης αὐτὸς δὲν θέλει πειὰ νὰ ξέρῃ γιὰ τὴν ἀδελφή μου; Καὶ ὅμως φαινόταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, καὶ ὠρκίστηκε στὸν Ἀλλὰχ καὶ στὸ Κοράνι νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του! Κα ταραμένη Φατμά, ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία ὅλης μου τῆς δυστυχίας!..

»Ἀλλὰ ὁ Νότης εἶνε τρομερὸς στὴν ἐκδίκησί του! Ὅσο καὶ ἂν ἀγαπῶ τὴν ἀλμέα ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶνε πρωτάκουστη. Πήγαινε Φατμά, πέσε στὴν ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τοῦ ἐπίορκου ποὺ ἐγέλασε τὴν ἀδελφή μου, περιφρόνησέ με ὅσο θέλεις, ἀλλὰ θὰ σοῦ συντρίψω τὴν καρδιά.

»Καὶ ἂν δὲν εἶχα μιὰ παραμικρὴ ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἀβδὲλ Κερὶμ θὰ πάῃ νὰ πέσῃ στὰ πόδια τῆς Ἐλέγκως, θὰ τὸν ἐσκότωνα αὐτὸν τὸν ἀντίζηλον!»

Καθόταν στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, παρατηρῶντας μὲ προσοχὴ ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοπέδου, προσπαθῶντας νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ τὸ παραμικρό.

Μερικοὶ ἐπήγαιναν στὰ πηγάδια νὰ φέρουν νερὸ μὲ ἀσκιά, ἄλλοι ὠδηγοῦσαν διάφορα ζῶα, φορτωμένα καὶ μή, ἄλλοι ἐκαθάριζαν τὰ ὅπλα τους ἢ ἔκαναν παντὸς εἴδους ἀγγαρεῖες.

Χίλιοι θόρυβοι ἀνέβαιναν ἀπ' τὸ στρατόπεδο, καὶ ἀπ' ὅλες πιὸ πολὺ ἀκούόταν ἡ φωνὴ τῶν νερουλάδων ποὺ ἐφώναζαν ἀκατάπαυτα «μόγια! μόγια!» (νερὸ, νερό!), καθὼς καὶ ἡ ἤρρινη φωνὴ τοῦ μουεζίνη.

Ἔξαφνα ὁ Νότης ἐπήδησε ὀρθός, μὲ μιὰ βλαστήμια.

Εἶχε ἰδῇ ἕναν ἀξιωματικὸν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ Χασανιέ, ἀκριβῶς δὲ πρὸς τὴν καλύβα τῆς Φατμᾶς.

—Ἐσὺ εἶσαι Ἀβδὲλ Κερίμ! ἐφώναξε μὲ ἀπερίγραπτο μῖσος. Πᾶς νὰ βρῇς τὴν περήφανη ἀλμέα, ἀλλὰ σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τὴν ἰδῇς γιὰ τελευταία φορά. Θὰ πέσῃς πολὺ γρήγορα στὰ χέρια μου, καὶ ὅταν σοῦ ματώσω τὴν καρδιὰ θὰ σὲ ρίξω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἐλέγκως, τῆς πρώτης ἀροαβωνιαστικιᾶς σου! Καὶ θὰ σοῦ πιῇ τὸ αἷμα σταγόνα - σταγόνα ἂν δὲν γονατίσῃς μπροστά της γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμην. Ξέρω πόσο εἶνε ἐκδικητικὴ ἡ ἀδελφή μου. Ἀρκεῖ ὅτι στὶς φλέβες της ρέει αἷμα ἑλληνικό.

Ἐσώπασε, βλέποντας τὸν ἀράπη ὑπηρέτην του νἄρχεται μὲ μιὰ καμήλα φορτωμένη διάφορα πράγματα. Ἐχαμογέλασε χαρούμενος κι' ἔτριψε τὰ χέρια του, μουρμουρίζοντας πολλὲς φορές:

—Τώρα θὰ ἐκδικηθῶ!

Σὲ λιγάκι ὁ Τακὶρ ἔφθασε στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου καὶ ἀνέβηκε στὴ σπηλιὰ φορτωμένος τρόφιμα, κουβέρτες καὶ λεφτά.

—Ἄκουσες μιὰ ντουφεκιά, ἀφέντη, ποὺ ἔπεσε ἐδῶ σιμά; ἐρώτησε ὁ ἀράπης βάζοντας κάτω τὸ φορτίο του.

—Μὴν ἀνησυχῆς Τακὶρ, ἀπάντησε ὁ Νότης. Ἐγὼ ἐπυροβόλησα κατὰ τοῦ σκλάβου τοῦ Χασάν.

—Ἐσκότωσες τὸν Ἄμρ; Τὸν εἶδα ἐδῶ καὶ μιὰν ὥρα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν σκηνὴ τοῦ Αἰγυπτίου.

—Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶνε θαμμένος. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τοὺς πεθαμένους κι' ἂς πιάσουμε τοὺς ζωντανούς. Τί νέα φέρνεις ἀπὸ κάτω;

Ποιὸς μποροῦσε νὰ προβλέψῃ...

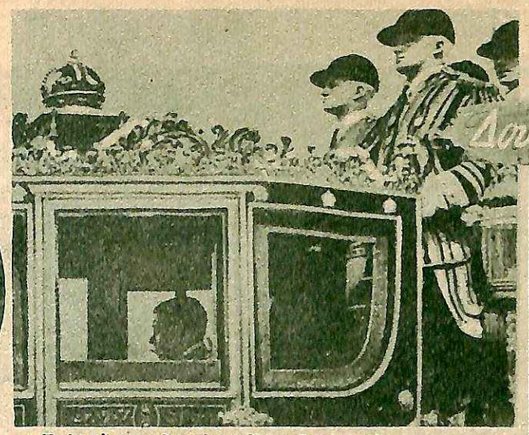

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψῃ ὅτι ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Γεωργίου τοῦ 5ου, μεγαλωμένος γιὰ νὰ γίνῃ βασιλεύς, ὅπως καὶ ἔγινε γιὰ λίγους μῆνες, θὰ ἀπετίνασσε τὸ βαρύ του στέμμα, γιὰ νὰ ζήσῃ... ἀστικώτατα ἕναν μεγάλο ἔρωτα;

Δούκας τοῦ Οὐίνδσορ

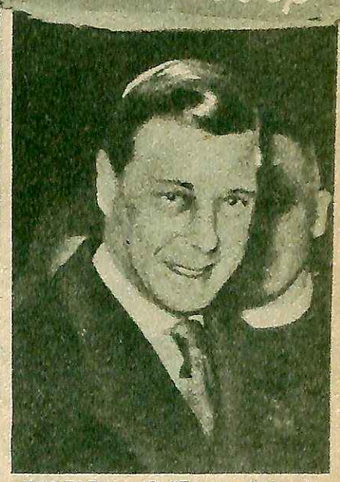

ΚΑΝΕΙΣ!... Ὁ Ἔρως καὶ βουνὰ μετακινεῖ. Τὰ σχέδιά του εἶνε ἀπολύτως ἀπρόοπτα. Ἀρκεῖ νὰ βάλῃ τὴν οὐρίτσα του γιὰ νὰ κάμῃ κι' ἕναν βασιλέα ἀκόμη νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἰσχυρότερο θρόνο τοῦ κόσμου.

Γκρέτα Γκάρμπο

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψῃ ὅτι ἡ μικρούλα Γρέτα Γκούστα-φσον, πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα μὲ μόδας ἀπὸ ἠλικίας 14 χρόνων, θὰ γινόταν μιὰ μέρα τὸ εἴδωλο ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου;

ΚΑΝΕΙΣ!... Ἡ τύχη κάνει πολλά. Μιὰ διαφημιστικὴ ταινία ποὺ γυρίστηκε μέσα στὸ κατάστημα ποὺ ὑπηρετοῦσε, τῆς ἐπέτρεψε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ταλέντο της. Ἕνας σκηνοθέτης τὴν ἐπρόσεξε... καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐγεννήθη. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε... τὸ δὲ Χόλλυγουντ εἶπε τὴν τελευταία λέξι.

Μουσσολίνι

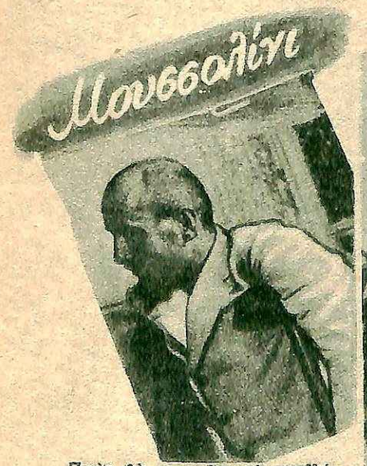

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψῃ ὅτι ὁ νεαρὸς αὐτὸς σοσιαλιστὴς δημοδιδάσκαλος, ὁ ἐξόριστος ἀπ' τὴν Πατρίδα του γιὰ τὰ πολιτικά του φρονήματα καὶ καταφυγὼν στὴν Ἐλβετία, ὅπου ἐξηγόρασε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κτίστη, θὰ γινόταν ἀπὸ τὸ 1922 ὁ παντοδύναμος ἀρχηγὸς τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας;

ΚΑΝΕΙΣ!... Μόνο ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἄλλοτε τοπικοῦ τραυματίου τοῦ Μεγάλου Πολέμου, καθὼς καὶ ἡ καταπλήξης δραστηριότης του μπόρεσαν νὰ τὸν κάμουν νὰ κατανικήσῃ τὰ διάφορα κόμματα καὶ νὰ καταστῇ ὁ Νιοῦτσε τῆς Χώρας του.

Χίτλερ

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ προβλέψῃ ὅτι ὁ ἐλαιοχρωματιστὴς, ποὺ ὑπηρέτησε στὸν Εὐρωπαϊκὸ Πόλεμο ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης, θὰ γινόταν μιὰ μέρα ὁ παντοδύναμος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡγέτης 80 ἑκατομμυρίων ὑπηκόων του:

ΚΑΝΕΙΣ!... Μόνο μιὰ ἰσχυρὰ θέλησις καὶ μιὰ πίστις ἀκλόνητη πρὸς ἕνα ὑψηλὸ ἰδανικὸ ἐπέτυχαν νὰ ἀνεβάσουν ψηλότερα κι' ἀπὸ τὸν θρόνο τοῦ Κάϊζερ τὸν ἄνθρωπο τοῦ λαοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΘΝΙΚΟ ΚΙΠΩΤΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

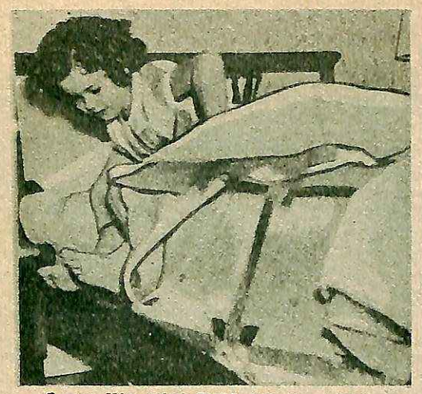

7 π.μ. Χόπ, χόπ! Πηδᾶ ἀπ' τὸ κρεββατάκι της γεμάτη δροσιὰ καὶ δρεῖ γιὰ δουλειά.

7.5' π.μ. Μιὰ βιαστικὴ πρωϊνὴ τουαλέττα: νίψιμο τῶν δοντιῶν, χτένισμα καὶ ντύσιμο.

8.15' π.μ. —Σωφφέρ, στὸ στούντιο, ὅπως πάντα! Ἀλλά, γιὰ τὸ Θεό, προσοχή!

Τὸ 24ωρον τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ

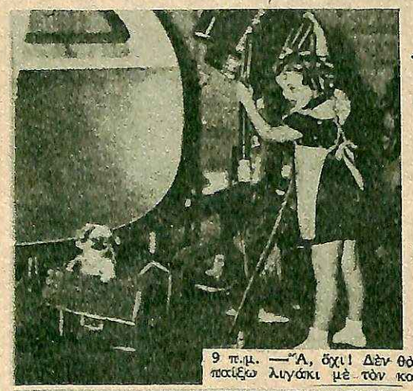

9 π.μ. —Ἄ, ὄχι! Δὲν θὰ «γυρίσω» ἂν δὲν παίξω λιγάκι μὲ τὸν καλό μου Ροῦντι...

12.30' μ.μ. Στὸπ ἡ δουλειά, γιὰ ἕνα μικρὸ κολατσό: γαλατάκι καὶ κανένα γλυκό.

1.30' μ.μ. Καὶ τώρα λίγη ἐλευθερία. Ἀπὸ τὰ σπόρ προτιμᾶ τὸ τόξο...

...καὶ τὸ κρίκετ, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι.

3 μ.μ. Τελειώνουν τὰ γέλια κι' οἱ χαρές. Πρέπει νὰ «μάθῃ» κι' ἕνα σωρὸ πράγματα.

7 μ.μ. Ὅταν φτάνῃ ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου καταλαβαίνει πάντα κανεὶς ὅτι ἐβράδυασε.

7.30' μ.μ. Μετὰ τὸ δεῖπνο, λίγη ἀνάγνωσις εἶνε ἀπαραίτητη. Καὶ βέβαιος Ἱστορία.

8 μ.μ. Ἡ τυπικὴ «Καλὴνύχτα» στὸν ἀγαπημένο της Ροῦντι κι' ἀμέσως ἔπειτα ὕπνος.

Αὐτοτελὴς αἰσθηματικὴ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Μὴν ἀγαπᾶς!

Κάποια μέρα στ' ἀνοιχτά...

Ἡ ΜΟΥΝ ἕνα παιδὶ πολὺ ζωηρό, ἄτακτο καὶ πάντοτε ἕτοιμο νὰ σκαρώσω διάφορες φάρσες καὶ ἀστεῖα. Ὅταν τὰ ἄλλα χαμίνια τῆς ἡλικίας μου, ἔθιγαν τὸν ἐγωϊσμό μου καὶ μὲ χτυποῦσαν στὸ φιλότιμο, ἤμουν ἱκανὸς νὰ κάνω θαύματα. Μιὰ μέρα ποὺ ἡ θάλασσα στὸ μικρὸ λιμάνι ὅπου ἔμενα μὲ τὸν πατέρα μου, ἦταν φουρτουνιασμένη, ἔπεσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ δείξω τὴν κολυμβητική μου ἱκανότητα, μ' ὅλο ποὺ τὰ κύματα σκέπαζαν τὸ κεφάλι μου καὶ κόντευαν νὰ μὲ πνίξουν. Μὲ μεγάλο κόπο κατώρθωσαν νὰ μὲ σώσουν οἱ ψαράδες τοῦ τόπου. Ἀλλὰ ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ ἦταν ἀληθινὴ εὐτυχία γιὰ μένα. Λάτρευα τὴν θάλασσα, λάτρευα κάθε τι ποὺ εἶχε σχέσι μαζί της. Ὁ ἁλμυρὸς μπάτης μὲ μεθοῦσε, τὰ ζαφειρένια πλάτη της μὲ μαγνήτιζαν καὶ ἡ ψαράδικη ζωή, ἡ ζωὴ ποὺ θὰ ἔκανα σὲ λίγα χρόνια, μὲ γοήτευε.

Γιὰ νὰ δώσῃ κάποια κατεύθυνσι σ' αὐτὴ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν λατρεία μου, ὁ πατέρας μου, ὅταν ἔγινα 14 ἐτῶν μοῦ χάρισε τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου ἕνα δῶρο ποὺ ἔκαμε αἴσθησι σ' ὅλη τὴν ἀκτή. Μοῦ χάρισε ἕνα μικρὸ πλοῖο. Ἕνα γιώτ, μικρὸ βέβαια, ἀλλὰ τέλειο κατὰ τ' ἄλλα, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦσες ν' ἀναπτύξῃς ταχύτητα στ' ἀνοικτά. Τὸ ἔμαθαν ὅλα τὰ γειτονικὰ χωριὰ καὶ σχολίαζαν μᾶλλον μὲ δυσμένεια τὸ γεγονός.

—Ὁ μπάρμπα Γκαρνὲκ θέλει νὰ κάνῃ τὸ παιδί του «κύριο». Τοῦ χάρισε ἕνα δῶρο ποὺ κοστίζει χιλιάδες. Τώρα εἶνε ποὺ θὰ πάρουν ἀέρα τὰ μυαλὰ τοῦ Ζὰν Λουΐ. Θὰ γίνῃ πάλι κανένα δυστύχημα...

Ὅπως ἦταν φυσικό, αὐτὸ τὸ γιὼτ ἔγινε ἡ μανία μου. Ἀλλὰ φιλοτιμήθηκα νὰ δείξω στοὺς συμπατριῶτες μου πὼς ἤμουν ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ μοῦ ἔδειξε ὁ πατέρας μου. Ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὶς φάρσες μου ρίχτηκα μὲ τὰ μοῦτρα στὴν δουλειὰ καὶ μοίραζα τὸν καιρό μου ἀνάμεσα στὸ ψάρεμα καὶ στὸ σπόρ. Τὸ «Βέλος», ὅπως ὠνόμασα τὸ γιώτ μου, ἔκανε θαύματα.

Ἀλλὰ κάποιο πρωϊνὸ τοῦ Νοεμβρίου, ὅταν ἤμουν πιὰ 16 ἐτῶν, περίμενα ἄδικα τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ πατέρα μου ἀπὸ τὸ ψάρεμα. Καὶ ὅταν ἔπαψε ἡ καταιγίδα ποὺ οὔρλιαζε καὶ ἡ θά

Ὑπὸ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

λασσα ἡσύχασε, βρῆκαν οἱ σύντροφοί του τὰ συντρίμια τῆς βάρκας του σὲ μιὰ μακρυνὴ ἀκτή. Οἱ ναυτικοὶ εἶνε συνηθισμένοι νὰ ἔχουν γιὰ τάφο μιὰ σμαραγδένια ὑγρὴ ἀγκαλιὰ κι' ἀντὶ γιὰ λουλούδια νὰ ραίνουν τὸ δόλιο ἀνθρώπινο ναυάγιό τους οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων καὶ τὰ φύκια.

★

Ὁ συνέταιρος τοῦ πατέρα μου—εἶχαν οἱ δύό τους ἓξ μεγάλες ψαρόβαρκες—μὲ πῆρε στὸ σπίτι του. Καθόταν στὸ μεγαλύτερο σπίτι τοῦ χωριοῦ καὶ στὸ πιὸ εὔθυμο, γιατὶ κάθε βράδυ μαζεύονταν ὅλοι οἱ ψαράδες γύρω ἀπὸ τὴν κακαβιὰ ποὺ ἄχνιζε καὶ ὅλη ἡ γειτονιὰ ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ γέλια, τὰ τραγούδια καὶ τ' ἀστεῖα τους... Μὲ θεωροῦσαν λίγο σὰν ἀφεντικό τους καὶ μοῦ ἔδειχναν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀγαθοὶ ἡλιοψημένοι ἄνθρωποι ἕνα σεβασμὸ δυσανάλογο μὲ τὴν ἡλικία μου.

—Εἶσαι τυχερός! μοῦ ἔλεγε ὁ μπάρμπα Βωντιέ. Ὅταν ἤμουν ἐγὼ σὰν ἐσένα, δὲν εἶχα δικό μου πλοῖο...

Μ' ὅλο ποὺ μ' ἀγαποῦσε πολύ, δὲν ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχα στὸ μικρό μου γιώτ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ κάνω κάθε Κυριακὴ μὲ τὸ «Βέλος» ἀλησμόνητες ἐκδρομές. Μόνο ἡ Ἄννα Βωντιέ, ἡ κόρη τοῦ θετοῦ πατέρα μου, καταλάβαινε καὶ συγχωροῦσε αὐτὴ τὴν μανία μου. Ἤταν δυὸ χρόνια μικρότερή μου, ἀλλὰ ἤξερε πολὺ περισσότερα πράγματα γιατὶ διάβαζε πλῆθος βιβλία...

—Αὐτοὶ οἱ δυὸ παραβγαίνουν στὴν πόζα, μουρμούριζε ὁ μπάρμπα Βωντιέ. Αὐτὴ κάνει τὴν μεγάλη δεσποινίδα, κι' αὐτὸς τὸν κύριο. Θὰ τοὺς τάλλαζα ἐγὼ τὰ μυαλά, ἂν δὲν δούλευαν τόσο εὐσυνείδητα καὶ οἱ δυό.

Πραγματικῶς ἤμουν ὁ πιὸ ἐπιδέξιος ψαρᾶς μέσα στὴν «Ὡραία Ἀννέτα», τὸ πλοῖο μας καὶ ἡ Ἄννα ξεπερνοῦσε τὴν μητέρα της στὴν μαγειρική.

Ἀποφασίσαμε νὰ μοιράσωμε τὶς κυριακάτικες διασκεδάσεις μας κι' ἔτσι ἐκείνη μοῦ ἔδινε τὰ βιβλία της, ἐνῷ ἐγὼ τὴν ἔπαιρνα μαζί μου στὸ « Βέλος» σὲ μακρυνὲς ἐκδρομές. Μὲ λίγα λόγια συνεννοούμαστε τόσο καλά, ὥστε κανεὶς δὲν ἐξεπλάγη ὅταν ἔμαθε τοὺς ἀραβῶνες μας, τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησα τὰ εἴκοσι χρόνια μου. Συμφωνήσαμε νὰ κάνωμε τοὺς γάμους μας ὅταν θὰ εἶχα κάνει τὸ στρατιωτικό μου, δηλαδὴ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ἕνα χρόνο γεμᾶτο εὐτυχία, γεμᾶτο φῶς. Βρισκόμουν στὰ σύννεφα. Μὲ τὴν Ἄννα κάναμε τὰ πιὸ τρελλὰ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Εἴχαμε χτίσει κιόλας μὲ τὴ φαντασία μας τὸ σπίτι μας, τὸν κῆπο μας, τὶς βεράντες μας. Ἀλλὰ τὸ πιὸ τολμηρό μας ὄνειρο ἦταν νὰ ἐγκαταστήσωμε μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη στὸ χωριὸ καὶ νὰ ὡθήσωμε τὴν νεολαία στὸ σπὸρ καὶ στὸ διάβασμα... Κι' ἔτσι ὁ καιρὸς περνοῦσε ἥσυχα, γλυκά, σὰν σὲ ὄνειρο.

Κάποια Κυριακὴ τοῦ Αὐγούστου βρισκόμαστε ὅπως πάντοτε μὲ τὸ «Βέλος» στ' ἀνοιχτά. Ἡ θάλασσα, ἀρτίδωτη, ἀπλωνόταν ἕως πέρα σὰν πελώριο ἐσημένιο πέπλο. Ἡ Ἄννα κι' ἐγὼ φορούσαμε τὰ μαγιὸ τοῦ μπάνιου καὶ ἤμαστε ἕτοιμοι νὰ βουτήσωμε. Στεκόμαστε στὴν πλώρη τοῦ μικροῦ μου γιώτ. Ἐγὼ καμάρωνα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου ποὺ ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ὑγείας μὲ τὸ καλοδεμένο κορμί της, τὶς μαῦρες μποῦκλες ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὴν κόκκινη σκούφια της, τὰ γλυκὰ μάτια της. Ἀνέπνεε μ' ἡδονὴ τὸ ἄρωμα τῆς θάλασσας καθὼς κύτταζε τὸ διάφανο νερό, ἕτοιμη νὰ πηδήσῃ μέσα. Ξαφνικὰ γύρισε σὲ μένα ἀνήσυχη.

—Κύτταξε!

Γύρισα καὶ κύτταξα πρὸς τὴν διεύθυνσι ἑνὸς μικροῦ νησιοῦ ποὺ μοῦ ἔδειχνε. Ἀνάμεσα στὴν στεριὰ καὶ σὲ μᾶς φαινόταν ἕνα γαλάζιο σημεῖο.

—Τί εἶνε, Ἄννα; Κάποιος κολυμβητής! Πολλοὶ πηγαίνουν ἕως ἐκεῖ.

—Μὰ πρέπει νὰ εἶνε σαμπιὸν γιὰ νὰ φτάσῃ ἐδῶ.

—Μπορεῖ νὰ πήδησε ἀπὸ καμμιὰ βάρκα. Ἴσως ἀπ' ἐκεῖνο τὸ γιὼτ ἐκεῖ πέρα.

Ἔξαφνα ἡ γαλάζια κηλίδα ἐξαφανίστηκε. Ἕνα χέρι ὑψώθηκε στὸν ἀέρα καὶ μιὰ ἀδύνατη φωνὴ ἔφτασε στ' αὐτιά μας. Ἀμέσως διηύθυνα τὸ τιμόνι πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ Ἄννα, κατάχλωμη, μ' ὡδηγοῦσε.

—Ἴσα! Τώρα ἀριστερά! Πρόσεξε! Μὴ πλησιάζῃς πολύ!

Πρὶν προφτάσω νὰ τὴν ἐμποδίσω, μόλις πλησιάσαμε, βούτηξε μέσα στὴ θάλασσα καὶ μὲ μερικὲς ἁπλωτὲς ἔφτασε στὴν γαλάζια κηλίδα. Ἦταν μιὰ γυναῖκα μὲ μπλὲ μαγιό. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο της γιατὶ πιάστηκε σπασμωδικὰ ἀπὸ τὴν Ἄννα καὶ τὸ γόνατό της χύτησε τὸ σαγόνι τῆς μνηστῆς μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐξαφανίστηκαν καὶ οἱ δυό. Παράτησα ἀμέσως τὸ τιμόνι καὶ ἔπεσα στὸ νερό. Ἄρπαξα πρῶτα τὴν ἄγνωστη γυναῖκα γιὰ νὰ ἀπαλλάξω τὴν Ἄννα. Ὁ

—Ζὰν Λουί!

Ἡ φωνὴ τῆς μνηστῆς μου ἀκούστηκε δίπλα μου. Ἔβγαλα ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Εἶχε συνέλθει καὶ κολυμποῦσε σιγὰ σιγά. Ἡ ἄλλη κρεμώταν σὰν πακέτο στὸ μπράτσο μου.

—Ζὰν Λουί, μιὰ βάρκα.

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούστηκαν φωνὲς ἀνδρικὲς καὶ σὲ λίγο πλησίασε μιὰ βάρκα ποὺ μᾶς περιμάζεψε ὅλους. Ἦταν ἀπὸ τὸ μεγάλο γιὼτ ποὺ βλέπαμε πιὸ μακρυά. Μαντεύοντας τὴν ἔγνοια μου οἱ ἄγνωστοι μᾶς πῆγαν στὸ μικρό μου γιὼτ ποὺ λικνιζόταν ἔρημο ἀπὸ τὰ κύματα. Ἀνεβάσαμε ἀπάνω τὶς δυὸ κολυμβήτριες καὶ ἐνῷ οἱ δύο νέοι ποὺ ἦταν στὴν βάρκα ἔδεναν τὸ κανό τους, γονάτισα μπροστὰ στὴν Ἄννα.

—Ἄννα, μίλησέ μου! Εἶσαι καλύτερα τώρα;

—Ναί εὐχαριστῶ, συνῆλθα.

Ἀλλὰ ἦταν πολὺ χλωμὴ καὶ μιλοῦσε μὲ κόπο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους μᾶς πλησίασε καὶ ἔτεινε ἕνα μικρὸ μπουκάλι μὲ κονιάκ.

—Θὰ ἰδῆτε! Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ συνέλθῃ ἐντελῶς, εἶπε. Τὸ ἄλλο θῦμα εἶνε μιὰ χαρά.

Πραγματικῶς, ἡ τολμηρὴ κολυμβήτρια μὲ τὸ μπλὲ μαγιό, εἶχε συνέλθει ἐντελῶς καὶ τοὺς κύτταζε χαμογελῶντας.

—Γελᾶτε; φώναξα θυμωμένος, γιατὶ τὴν γλυτώσατε φθηνά. Ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ πνίξετε αὐτὴν ποὺ σᾶς ἔσωσε.

Κοκκίνισε ζωηρά, ἐνῷ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους μοῦ ἔλεγε:

—Ἔχετε δίκηο νὰ τῆς τὰ ψάλλετε. Φαντασθῆτε πὼς εἶχε στοιχηματίσει νὰ πάῃ ἕως τὸ νησὶ κολυμπῶντας. Εὐτυχῶς ποὺ βρεθήκατε σεῖς... Ἀλλοιῶς... Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι. Λέγομαι Πὶλ Μπὺρ καὶ αὐτὴ ποὺ σώσατε εἶναι ἡ ἀδελφή μου Ὑβέτ.

Ἔδειχνε τὴν λεπτή, ξανθιὰ νέα ποὺ ἔλεγε γελῶντας στὴν Ἄννα:

—Μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτὸ τὸ χτύπημα στὸ σαγόνι. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα ν' ἀφήσω νὰ μὲ σώσῃ μιὰ γυναῖκα τὴν στιγμὴ ποὺ ὑπῆρχε στὸν κίνδυνο νὰ χαθῆ ἕνας τόσο ὡραῖος καβαλλιέρος. Πάντως εἶσθε μιὰ ἡρωΐς.

Ὁ ἄλλος νέος γύρισε στὴν Ἄννα καὶ εἶπε γελῶντας κι' αὐτός:

—Ὄχι μόνον ἡρωΐς, ἀλλὰ καὶ ὄμορφη. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν σᾶς στραπατσάρησε πολὺ ἡ Ὑβέτ, γιατὶ θὰ ἦταν ἁμαρτία.

Ἄρχισε νὰ κάνῃ ἕνα μασσὰζ ἐλαφρὸ στὸ σαγόνι τῆς μνηστῆς μου, ἀλλὰ ἡ Ἄννα σηκώθηκε καὶ σταμάτησε τὰ δάχτυλα τοῦ ἀγνώστου.

Ὁ νέος δὲν τάχασε:

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συστηθῶ. Ρομπὲρ Γκορέλ. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν δεχθῆτε νὰ σᾶς πάω μὲ τὸ κανὸ στὸ γιὼτ ποὺ βλέπετε.

—Ὁ πατέρας μου θὰ εἶνε εὐτυχὴς νὰ σᾶς σφίξῃ τὸ χέρι, πρόσθεσε ὁ ἄλλος νέος.

Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγω αὐτὴ τὴν ἐνοχλητικὴ ἐπίσκεψι, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον, μπροστὰ στὴν εὐγενικὴ ἐπιμονὴ τῶν τριῶν νέων.

Πλησιάσαμε τὸ ὄμορφο πλοῖο. Αὐτὸ ἦταν γιὼτ ἀληθινὸ μεγάλο, μὲ πολὺ λοῦσο, καὶ ἄνεσι. Στὴν πλώρη ἦταν γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα τόνομά του: «Δελφίνι». Στὸ κατάστρωμα ἀπάνω πηγαινοερχόταν τὸ πλήρωμα καὶ κάπου κάπου φαινόταν κανένα ἀνοιχτόχρωμο γυναικεῖο φουστάνι. Ἔνοιωσα ξαφνικὰ κάποιο δισταγμὸ ν' ἀνεβῶ σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο καὶ γύρισα στὴν Ἄννα, ἀλλὰ ὁ Ρομπὲρ Γκορὲλ τῆς ἔδινε ἤδη τὸ μπράτσο του γιὰ ν' ἀνεβῇ τὴν ἀνεμόσκαλα.

Ἀνεβήκαμε στὸ κατάστρωμα. Ἡ Ἄννα κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ὁ Πὶλ Μπὺρ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὸ περιστατικό, μέσα σὲ ἀναφωνήσεις καὶ διάφορα σχόλια. Τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε, ἡ Ὑβὲτ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὸ εἰρωνικό της χαμόγελο ποὺ μοῦ ἔδινε στὰ νεῦρα, ὅπως κάθε τι ἐκεῖ μέσα.

—Δὲν θὰ μάθω λοιπὸν τὸ ὄνομα τοῦ σωτῆρος μου; Εἶσθε ὁ πιὸ μυστηριώδης γιώτμαν ποὺ ἔχω ἰδῆ.

—Δὲν εἶμαι γιώτμαν, ἀλλὰ ψαρᾶς καὶ λέγομαι Ζὰν Λουὶ Γκαρνέκ, ἀπήντησα ἀπότομα. Ἡ Ἄννα Βωντιὲ εἶνε ἐπίσης κόρη ψαρᾶ.

Ἄνοιξε τὰ μάτια της κατάπληκτη.

Κατάλαβα τὴ σκέψι της καὶ συνέχισα θυμωμένος καὶ κατακόκκινος:

—Σᾶς ἐκπλήττει τὸ μαγιὸ ποὺ φορῶ; Βαδίζομε σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχή μας, δεσποινίς. Γιατὶ νὰ μὴ κάμωμε μπάνιο καὶ μεῖς οἱ ψαράδες ὅταν εἰμαστε ἐλεύθεροι;

—Ἔχετε δίκηο, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἕνας κύριος μὲ γκρίζα μαλλιά...

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε γεμᾶτο τρυφερότητα πάνω στὴν ξανθὴ νέα καὶ πρόσθεσε, ἀνατριχιάζοντας μὲ τὴν ἰδέα τοῦ κινδύνου ποὺ εἶχε διατρέξει:

—Ἡ κόρη μου χρωστάει τὴν ζωή της σὲ σᾶς. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ, κύριε Γκαρνέκ.

Μοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πλούσιοι ἐπιβάτες τοῦ γιὼτ χειροκροτοῦσαν. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω καὶ στράφηκα πρὸς τὴν Ἄννα ποὺ δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν πολυθρόνα της. Ἀλλὰ ἡ Ὑβὲτ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο φιλικώτατα σὰν νὰ μὲ γνώριζε χρόνια καὶ μοῦ εἶπε:

—Κύριε Γκαρνέκ! Δὲν σᾶς εἶπα ἀκόμη οὔτε εὐχαριστῶ. Πέστε μου, θὰ ἔρθετε νὰ μᾶς ξαναΐδῆτε; Θὰ μείνωμε ἐδῶ ἕως τοὺς προσεχεῖς ἀγῶνες.

—Λυποῦμαι πολύ, δεσποινίς, ἀλλὰ ἔχω πολλὴ δουλειά.

—Ὤ! Δὲν θέλετε νὰ ἔρθετε! Ξέρετε, διασκεδάζομε ὄμορφα ἐδῶ.

Ὁ τόνος της καὶ ἡ ἔκφρασίς της ἦταν προκλητικά. Θὰ ἦταν συνηθισμένη, φαίνεται, νὰ βλέπῃ ὅλους τοὺς ἄνδρες στὰ πόδια της.

—Καὶ μεῖς διασκεδάζομε ὡραῖα, εἶπα ξερὰ γιὰ νὰ διακόψω αὐτὴ τὴν συνομιλία.

Οἱ Μπὺρ δὲν θέλησαν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ γυρίσωμε μὲ τὸ μικρό μου γιώτ. Μᾶς ἔστειλαν στὴν στεριὰ μ' ἕνα μικρὸ κανὸ καὶ ἀπὸ κεῖ μᾶς παρέλαβε μιὰ ἀτραφτερὴ λιμουζίνα καὶ μᾶς πῆγε στὸ χωριό, πρὸς μεγάλη ἐκπληξι τῶν ψαράδων ποὺ μᾶς εἶδαν.

Ἡ Ἄννα ἦταν ἀκόμα λίγο ζαλισμένη. Ὅταν ἔπεσε, πῆγα νὰ τῆς πῶ καλὴ νύχτα στὸ δωμάτιό της. Ἦταν πολὺ χλωμὴ καὶ καθὼς τὴν εἶδα, σφίχτηκε ξαφνικὰ ἡ καρδιά μου.

—Ἀγάπη μου! μουρμούρισα. Αὐτὴ ἡ τρελλὴ λίγο ἔλειψε νὰ σὲ πνίξῃ...

Ἡ Ἄννα μὲ κύτταξε ἐπίμονα καὶ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Εἶνε πολὺ ὄμορφη, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ποιά;

—Αὐτὴ ἡ δεσποινίς.

—Εἶνε τρελλὴ γιὰ δέσιμο, εἶπα μὲ ζωηρότητα. Νά, τὶ λέω ἐγὼ ὁμορφιά, πρόσθεσα παίρνοντας ἕνα μικρὸ καθρεφτάκι καὶ βάζοντάς το μπροστὰ στὸ πρόσωπο τῆς Ἄννας.

Χαμογέλασε λυπημένα καὶ μοῦ ἀπήντησε:

—Τὸ λὲς αὐτό, ἀλλὰ τὴν κύτταζες ὡστόσο πάρα πολύ...

—Μὰ ἀγάπη μου, φώναξα, πῶς μπορεῖς νὰ λὲς τέτοιο πρᾶγμα; Δὲν εἶδες πὼς ἦταν ἕνα ἐπιπόλαιο καὶ ματαιόδοξο κοριτσάκι; Ἴσα ἴσα θέλησα νὰ τῆς δώσω ἕνα καλὸ μάθημα καὶ νὰ τῆς δείξω πὼς δὲν τῆς συγχωροῦσα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ πνίξῃ τὴν ἀγαπημένη μου ἀραβωνιαστικιά.

Τὴν φίλησα θερμὰ καὶ τέλος ἔκλεισε τὰ μάτια της μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο στὰ χείλη...

Μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψις

ΤΗΝ ἄλλη μέρα ἐπρόκειτο νὰ φύγω μὲ τὴν «Ὡραία Ἀννέτα» γιὰ ψάρεμα μαζὶ μὲ δυὸ συντρόφους. Εἴχαμε τελειώσει τὶς ἑτοιμασίες καὶ ἀρχίσαμε νὰ λύνωμε τὰ παλαμάρια ὅταν ἔξαφνα βλέπω νὰ καταφθάνῃ ἕνα περίφημο αὐτοκίνητο. Τὸ γνώρισα ἀμέσως. Ἦταν αὐτὸ ποὺ μᾶς εἶχε φέρει τὴν προηγουμένη ἡμέρα. Ἀπὸ μέσα κατέβηκε ἡ Ὑβὲτ Μπὺρ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν παραλία.

—Καλὴ μέρα καπετάνιο, μοῦ εἶπε συνοδεύοντας τὴν χειραψία της μ' ἕνα χαμόγελο. Ὥστε αὐτὸ εἶνε τὸ καράβι σας; «Ὡραία Ἀννέττα», χαριτωμένο ὄνομα! Ἀφοῦ δὲν θέλετε σεῖς νὰ ἔρθετε στὸ «Δελφίνι», ἔρχομαι ἐγὼ στὴν «Ἀννέττα» σας...

Ὁ τρόπος ποὺ μιλοῦσε, μὲ στενοχωροῦσε φοβερά. Ἐκείνη ὅμως κύτταζε μὲ περιέργεια γύρω της.

—Θὰ μοῦ δείξετε τὸ καράβι σας; ρώτησε. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ἰδῶ.

Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀνεβάσω ἀπάνω καὶ νὰ τῆς δείξω τὸ μικρό μας πλοῖο. Σκαρφάλωσε παντοῦ, χώθηκε παντοῦ καὶ τὸ ἄσπρο της κοστούμι εἶχε γίνει κατάμαυρο. Στὸ τέλος μοῦ εἶπε:

—Θὰ μὲ πάρετε καμμιὰ μέρα μαζί σας στὸ ψάρεμα;

Ἔβαλα τὰ γέλια.

—Λυποῦμαι πολύ, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν. Δὲν ἔχομε καλὰ—καλὰ χῶρο οὔτε γιὰ μᾶς τοὺς τρεῖς.

—Τοὐλάχιστον ὑποσχεθῆτε μου πὼς θὰ ἔρθετε νὰ μᾶς κάμετε ἐπίσκεψι, εἶπε.

Κούνησα τὸ κεφάλι ἀρνητικά. Κατάλαβε πὼς ἦταν ἀνώφελο νὰ ἐπιμείνῃ καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ καράβι.

—Ἀντίο, καπετάνιε! Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, φώναξε ἀπὸ μακρυὰ χαμογελῶντας...

Δὲν ἔδωσα καμμιὰ προσοχὴ στὸν ἀποχαιρετισμό της. Στὸ κάτω κάτω στὴν Ἄννα χρωστοῦσε τὴ σωτηρία της. Ἂν ἤθελε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, μποροῦσε νὰ τῆς στείλῃ ἕνα δῶρο ὁποιοδήποτε καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ τελείωναν. Καὶ ἔλεγα μέσα μου πὼς αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ μοῦ ἔδειχνε δὲν ἦταν παρὰ ἕνα καπρίτσιο...

★

Πέρασαν πολλὲς ἡμέρες. Εἶχε ἔρθει ἡ ἐποχὴ τῶν δυτικῶν ἀνέμων καὶ ἀναγκαζόμαστε νὰ πηγαίνωμε γιὰ ψάρεμα τὴν νύχτα. Φεύγαμε γιὰ δυὸ τρεῖς μέρες, γιὰ νὰ μὴ χάνωμε τὸν καιρὸ στὶς μεταφορές. Φεύγαμε πάντοτε τὸν καιρὸ ποὺ δὲν εἶχε φεγγάρι καὶ τὸ μυστήριο τοῦ σκοταδιοῦ, τὸ μυστήριο τῆς θάλασσας ποὺ ἀνάσαινε δίπλα μας καὶ πάφλαζε γύρω ἀπὸ τὸ καράβι, γινόταν ἀκόμα πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ γοητευτικό.

Ἕνα βράδυ, σηκώθηκα ὅπως πάντα, νὰ ἑτοιμαστῶ. Θὰ φεύγαμε γιὰ δυὸ ἡμέρες. Ἑτοιμαζόμουν νὰ φύγω ὅταν εἶδα τὴν πόρτα τῆς κουζίνας ν' ἀνοίγῃ. Ἡ Ἄννα παρουσιάστηκε ντυμένη μὲ μιὰ μεγάλη ποδιά.

—Δὲν ἤθελα νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, Ζὰν Λουί, μοῦ εἶπε. Περίμενε ἀκόμη πέντε λεπτά, σοῦ ἑτοιμάζω ἕνα καφέ.

Τὴν γλυκειά, τὴν τρυφερή μου Ἄννα. Τὴν ἔσφιξα θερμὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἀφοῦ ἤπια τὸν καφέ, βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Οἱ σύντροφοί μου μὲ περίμεναν. Τὶς ἤξερα καλὰ αὐτὲς τὶς νυχτερινὲς ἀναχωρήσεις καὶ τὶς ἀγαποῦσα. Σιωπηλά, σὰν φαντάσματα μέσα στὴν νύχτα, μαζεύονταν οἱ ψαράδες στὴν παραλία καὶ λίγοι λίγοι τραβοῦσαν στὰ καΐκια τους. Μιὰ μυρωδιὰ ἁλμύρας δροσερή, καθαρὴ ἦταν ἁπλωμένη γύρω. Τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι μύριζε θάλασσα, ψάρια, μύριζε τὴν σκληρὴ κι' ὄμορφη ζωὴ τοῦ ψαρᾶ...

Πῆρα στὰ χέρια μου τὸ τιμόνι τῆς «Ὡραίας Ἀννέττας» καὶ ἀπομακρυνθήκαμε. Στὸ μυαλό μου εἶχα τὴν εἰκόνα τῆς ἀραβωνιαστικιᾶς μου ποὺ μ' ἀγαποῦσε τόσο τρυφερά. Ἀσυναίσθητα συλλογίσθηκα πὼς ἡ ὄμορφη ξανθὴ κοκέττα θὰ χόρευε ἐκείνη τὴν στιγμὴ μὲ κανένα ἐπιπόλαιο καβαλλιέρο σὰν κι' αὐτὴ καὶ ἔνοιωθα μιὰν ἀνακούφισι μὲ τὴν σκέψι πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα.

Ξαφνικά, ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου σέρνοντας μιὰ μικρὴ σιλουέττα, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα ἀδιάβροχο. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ὁ σύντροφός μου πέταξε πίσω τὴν κουκούλα καὶ ξεπετάχτηκαν ἀπὸ μέσα ἕνας σωρὸς ξανθὲς μποῦκλες. Κατάπληκτος ἀνεγνώρισα τὴν Ὑβὲτ Μπύρ. Ἡ νεαρὴ ἐκατομμυριοῦχος πάνω στὴν «Ὡραία Ἀννέττα»! Δὲν πίστευα στὰ μάτια μου!

—Πῶς διάβολο χώθηκε ἐδῶ μέσα; ρώτησα τὸν σύντροφό μου.

—Θὰ μπῆκε φαίνεται πρὶν φύγωμε καὶ ἔμεινε ὡς τώρα στὸ ἀμπάρι.

—Θὰ τὴν πᾶμε πίσω στὴν στεριά. Καὶ ἔως ποὺ νὰ φτάσωμε, βάλε την στὴν καμπίνα.

Κάναμε στροφὴ καὶ βάλαμε πλώρη γιὰ τὴν ξηρά. Τώρα εἴχαμε ἀντίθετο τὸν ἄνεμο καὶ ἔως ὅτου νὰ φτάσωμε, χρειαστήκαμε τριπλάσιο καιρὸ ἀπ' ὅ,τι κάναμε γιὰ νὰ φύγωμε. Ἤμουν πτιγμένος ἀπὸ τὸν θυμό. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς τρελλῆς εἴχαμε χάσει ἕνα ψάρεμα ποὺ προμηνύονταν ἐξαιρετικό.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ. Παρεχώρησα τὴ θέσι μου στὸ τιμόνι στὸν Πιέρ, τὸν σύντροφό μου, καὶ κατέβηκα ν' ἀναπαυθῶ λίγο. Ἡ Ὑβὲτ ἦταν ἐπαπλωμένη στὸ κρεββάτι μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὰ μαξηλάρια. Σήκωσε τὸ κεφάλι της ὅταν μὲ εἶδε. Τὰ μά-

Ὁ πατέρας τῆς Ὑβὲτ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι θερμὰ

γουλά της ἦταν βρῶμικα, γεμάτα ἀπὸ δάκρυα καὶ ἀπὸ τὴν λίγδα, καὶ τὴν σκόνη τοῦ πλοίου.

—Γιατί μὲ φέρνετε πίσω σὰν πακέτο; εἶπε ἀγανακτισμένη. Θὰ ἤθελα τόσο νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ταξίδι μαζί σας.

—Ἂν σᾶς ἄφηνα στὴ γέφυρα θὰ χτυπούσατε πάνω σὲ κανένα κατάρτι. Ἀλλὰ βέβαια σᾶς εἶνε ἀδιάφορο τὸ τί κακὸ μπορεῖτε νὰ κάνετε στοὺς ἄλλους μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά σας. Δὲν σᾶς ἀντιστάθηκε ποτὲ κανείς, γιατὶ εἴχατε πολλὰ λεφτὰ καὶ καθόλου μυαλό.

Ξέσπασε σὲ λυγμούς:

—Ὠ! Τὶ κακὸς ποὺ εἴσαστε! Δὲν μὲ χωνεύετε, τὸ βλέπω. Δὲν μοῦ εἴπατε ποτὲ ἕνα καλὸ λόγο. Καὶ τὸ μόνο ποὺ σᾶς ζητῶ εἶναι νὰ εἴμαστε φίλοι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ συλλογίστηκα μήπως ἦταν εἰλικρινής. Ὁ θυμός μου ἔπεσε. Τὴν χτύπησα ἀδέξια στὸν ὦμο καὶ τῆς εἶπα:

—Ἐλᾶτε, μὴ κάνετε ἔτσι. Σὲ λίγο θὰ εἴσθε πάνω στὸ «Δελφίνι» καὶ ἕνα καλὸ πρόγευμα θὰ σᾶς συνεφέρῃ.

Τῆς γύρισα τὴν πλάτη καὶ ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα. Οὔφ! Ἔσκασα σ' ἐκείνη τὴν μισοσκότεινη καμπίνα μὲ τὴν ξανθιὰ ἐκείνη ὁμορφιά.

★

Ὅταν φθάσαμε στὴν παραλία, ρώτησα τὴν Ὑβὲτ ποῦ εἶχε βάλει τὸ ἀμάξι της, γιατὶ εἶχα σκοπὸ νὰ τὴν συνοδεύσω ἕως τὸ γιὼτ τοῦ πατέρα της. Ἡ ἔκφρασίς μου ἦταν τόσο σκοτεινή, ὥστε δὲν τόλμησε νὰ μοῦ μιλήσῃ σ' ὅλη τὴν διαδρομή. Τέλος φθάσαμε στὸ λιμάνι ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένα ὅλα τὰ γιώτ. Ἦταν μιὰ κοσμικὴ πλαζ ποὺ συγκέντρωνε πολὺν κόσμο τὸ καλοκαῖρι.

Πάνω στὸ «Δελφίνι» μᾶς ὑποδέχθηκε ὁ κ. Μπὺρ ποὺ βρισκόταν στὸ κατάστρωμα. Μόλις εἶδε τὴν κόρη του, σταμάτησε κατάπληκτος, ἀλλὰ ἡ Ὑβὲ ἔτρεξε γρήγορα καὶ ἐξαφανίστηκε μέσα στὴν καμπίνα της. Μὲ λίγα λόγια ἐξήγησα τί εἶχε συμβῇ.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε Γκαρνέκ, εἶπε στὸ τέλος. Τί ἀτίθασσο παιδί! Μὴ τὴν παρεξηγεῖτε, σᾶς παρακαλῶ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ μαμά της τὴν παραχαΐψα. Σᾶς βεβαιῶ πὼς ντρέπομαι γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐνόχλησι ποὺ σᾶς ἔδωσε.

Ἔβλεπα καλὰ πὼς ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἦταν ἕτοιμος νὰ μοῦ προσφέρῃ μιὰ γενναία ἀνταμοιβή, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε νὰ μιλήσῃ.

—Δὲν εἶσθε συνηθισμένος ψαρᾶς, μοῦ εἶπε μόνο.

—Ὠ! Εἶμαι ἕνας πραγματικὸς ψαρᾶς. Μόνον ἴσως κάπως λιγώτερο ἀκαλλιέργητος.

Ὁ κ. Μπὺρ μὲ κύτταξε σκεπτικός. Ἡ ἔκφρασίς του εἶχε κάτι τὸ παράξενο. Μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ πάρετε τὸ πρόγευμα μαζί μας, κύριε Γκαρνέκ; Δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε ἔτσι ὕστερα ἀπ' ὅλο τὸν δρόμο ποὺ κάνατε.

Ἦταν δύσκολο ν' ἀρνηθῆ κανείς. Κάθηκα λιγάκι στενοχωρημένος μαζί του στὴν λευκὴ ἀνθισμένη τραπεζαρία καὶ τίμησα μὲ τὸ παραπάνω τὸ πλούσιο πρόγευμα ποὺ μᾶς σερβίρισαν. Ὁ κ. Μπὺρ μὲ κύτταζε χαμογελῶντας.

—Λάβατε ποτέ σας μέρος σὲ ἀγῶνες ἱστιοπλοΐας; μὲ ρώτησε.

—Ναί... δηλαδὴ νὰ σᾶς πῶ... Πολλὲς φορὲς μετρήθηκα μὲ ἄλλα γιὼτ ἔτσι, γιὰ διασκέδασι καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν μὲ πέρασαν πολὺ συχνά, μ' ὅλο ποὺ τὸ «Βέλος» ἦταν πάντοτε μικρότερο.

—Ἤμουν βέβαιος, μουρμούρισε ὁ ἀμφιτρύων.

Καὶ ξαφνικὰ, σκύβοντας σὲ μένα, μοῦ εἶπε ἀποφασιστικά:

—Ἀκοῦστε, κ. Γκαρνέκ, μοῦ ἀρέσετε. Ἔχω μιὰ πρότασι νὰ σᾶς κάνω. Σὲ ἕνα μῆνα θὰ γίνουν οἱ μεγάλες ἱστιοδρομίες. Ἀπὸ τὸ Γιώτιγκ Κλὰμπ θὰ λάβωμε μέρος δύο, ὁ νεαρὸς Γκορὲλ κι' ἐγώ. Ἐκεῖνος διευθύνει μόνος του τὸν «Δανδῆ» του, ἀλλὰ ἐγὼ ἐμπιστεύθηκα τὸ «Στὰρ» τρία χρόνια τώρα σ' ἕναν εἰδικό, ἀλλὰ μὲ πέρασε καὶ τὶς τρεῖς φορές. Ἐν τούτοις τὸ «Στὰρ» εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα γιὼτ τῆς Γαλλίας. Δυστυχῶς διευθυνόταν ἄσχημα.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Μάντευα αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ μοῦ προτείνῃ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς εἴσθε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ χρειάζεται, κ. Γκαρνέκ, συνέχισε. Θέλετε νὰ διευθύνετε τὸ ἱστιοφόρο μου; Θὰ σᾶς δώσω δέκα χιλιάδες φράγκα ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ θ' ἀναγκασθῆτε ν' ἀφήσετε καὶ δέκα πέντε χιλιάδες ἀκόμα, ἂν κερδίσετε. Τί λέτε;

25.000 φράγκα! Τί ὄνειρο; Νὰ πιλοτάρω ἕνα πραγματικὸ γιὼτ σὲ πραγματικοὺς ἀγῶνες, νὰ νικήσω αὐτὸ τὸ νεαρὸ κύριο Γκορέλ!

—Σκέφθηκα κιόλας, κύριε. Δέχομαι μ' ἐνθουσιασμό. Θὰ προσπαθήσω νὰ κερδίσω.

—Ἔχω πεποίθησι σὲ σᾶς, νέε μου!

Μοῦ ἔσφιξε βερμὰ τὸ χέρι. Κολακευμένος χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ρώτησα ἀνυπόμονα:

—Ποῦ εἶνε τὸ «Στάρ»; Μπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ;

Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον μου ὁ κ. Μπὺρ μὲ συνώδευσε στὸ Γιώτιγκ Κλὰμπ.

Μόλις εἶδα τὸ «Στάρ», τὸ ἀγάπησα ἀμέσως. Ἦταν λεπτὸ καὶ κομψὸ σὰν πουλί. Ἀ! Τί θὰ ἔδινα γιὰ νὰ τὸ διευθύνω!

Θέλησα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι, ἀλλὰ ὁ κ. Μπὺρ δὲν μὲ ἄφησε. Ἤθελε νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ «Δελφίνι» γιὰ νὰ ὑπογράψωμε τὸ συμφωνητικό. Ἐγὼ εἶχα βέβαια δώσει τὸν λόγο μου καὶ θὰ τὸν κρατοῦσα, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἡσύχασε, παρὰ ἀφοῦ ὑπογράψαμε τὸ χαρτί.

Καθὼς βγαίναμε ἀπὸ τὴν καμπίνα, συναντήσαμε στὴ γέφυρα καὶ ἄλλους ἐπιβάτες ποὺ εἶχαν ξυπνήσει. Ἡ Ὑβέτ, ντυμένη μὲ μιὰ κόκκινη μπλούζα καὶ μιὰ ἄσπρη φούστα, φρεσκοχτενισμένη καὶ βαμμένη, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸ βρώμικο κοριτσάκι ποὺ ἔκλαιγε στὸ κάῃκι μου. Ἔτρεξε νὰ μὲ συναντήσῃ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Πὼλ καὶ τὸν Ρομπὲρ Γκορέλ.

—Νὰ ὁ ἄκαρδος ποὺ μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ πλοῖο του ἀπόψε.

—Θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ σὲ δείρῃ, εἶπε ὁ πατέρας της προσπαθῶντας νὰ φανῆ αὐστηρός.

—Ὠ! μπαμπά! Παίρνεις τὸ μέρος τοῦ τυράννου;

—Παίρνω τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ διευθύνῃ στὸ ἑξῆς τὸ «Στάρ».

Διάφορες ἀναφωνήσεις ἀντήχησαν. Τὸ νέο διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλο τὸ πλοῖο. Τί; θὰ λάβετε μέρος στοὺς ἀγῶνες; Μὰ εἶνε θαυμάσιο! Ὑπέροχο! Μιὰ νεαρὴ κυρία φώναξε:

—Στοιχηματίζω πέντε χιλιάδες φράγκα πὼς θὰ κερδίσῃ.

Κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες δέχτηκε τὸ στοίχημα καὶ ἀμέσως ὅλοι ἄρχισαν νὰ συζητοῦν καὶ νὰ βάζουν στοιχήματα.

—Ὅλες οἱ γυναῖκες στοιχηματίζουν γιὰ σᾶς, μουρμούρισε εἰρωνικὰ ἡ Ὑβέτ. Συμμερίζονται τὰ γοῦστα μου!

Αἰσθανόμουν μιὰ εὐχάριστη ζάλη, ἕνα συναίσθημα ἱκανοποιήσεως ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ. Οἱ καμαρῶτοι ἔβγαζαν δίσκους μὲ ποτά. Ὁ Ρομὲρ Γκορὲλ μὲ πλησίασε καὶ μοῦ ψιθύρισε:

—Δὲν σᾶς συγχαίρω, Γκαρνέκ. Ξέρετε πὼς νίκησα τὸ «Στὰρ» τρεῖς χρονιὲς συνέχεια;

—Μὰ εἶνε ἐπειδὴ ἔλειπε ἕνας πραγματικὸς ναυτικὸς γιὰ νὰ τὸ διευθύνῃ, ἀπάντησα.

Ὅλοι γέλασαν καὶ ἡ Ὑβὲτ χειροκρότησε...

—Εἶνε ἀλήθεια! Ἐγὼ ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι στὸν Ζὰν Λουΐ Γκαρνέκ!

Τὸ μυαλό μου γύριζεῦταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ «Δελφίνι». Ὅλες αὐτὲς οἱ ὡραῖες γυναῖκες, οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι, εἶχαν τόση πεποίθησι στὶς ἱκανότητές μου ὥστε ρισκινδύνευαν τὰ χρήματά τους.

Ἡ γνώμη τοῦ μπάρμπα Βωντιὲ

ΗΤΑΝ πιὰ ἀργὰ ὅταν γύρισα στὸ σπίτι. Ἤμουν τόσο ἀποροφημένος ἀπὸ τὴν σκέψι τῆς νέας μου καταστάσεως, ὥστε δὲν πῆγα νὰ φιλήσω τὴν Ἄννα πρὶν ἀρχίσω τὴν ἀφήγησί μου. Ἀλλὰ σὲ λίγο κατάλαβα πὼς τὸ νέο μου δὲν ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ποὺ περίμενα.

—Λοιπόν, θὰ πάψῃς τὸ ψάρεμα; ρώτησε ὁ μπάρμπα Βωντιέ.

—Ὠ! Θὰ εἶνε μόνον γιὰ ἕνα μῆνα. Θὰ πληρώσω μόνος μου τὸν ἀντικαταστάτη μου. Γιὰ σκεφθῆτε! 10.000 φράγκα καὶ ἴσως καὶ 25.000!

—Καὶ γιατί ὅλα αὐτά; εἶπε ὁ γέρος κουνώντας τὸ κεφάλι του. Μήπως γιὰ καμμιὰ δουλειὰ τίμια; Γιὰ νὰ κάνῃς τὸν ὑπηρέτη σ' αὐτὸν τὸν Μπύρ, σὰν τζόκεῦ, ἢ σὰν σοφέρ.

—Νόμιζα πὼς θὰ εἴσαστε εὐχαριστημένοι! ἔκαμα μὲ θυμὸ ποὺ μόλις συγκρατοῦσα. Θὰ κερδίσω τόσα λεπτά, θὰ μπορέσω νὰ κάμω ὅπως πρέπει τὸν γάμο μου. Μὲ τὸ ψάρεμα θὰ ἤθελα χρόνια ὁλόκληρα γιὰ νὰ κερδίσω αὐτὸ τὸ ποσόν.

—Ἀκριβῶς! Τὰ λεπτὰ ποὺ κερδίζει κανεὶς τόσο εὔκολα, τὰ ξοδεύει ἀκόμη εὐκολώτερα.

Ἂν δὲν ἦταν ὁ μπάρμπα Βωντιὲ θὰ εἶχα τσακωθῆ ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Ζήτησα ἐνθάρρυνσι ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου ποὺ στριφογύριζε στὰ δάχτυλά της μιὰ ἄκρη ἀπὸ τὴν ποδιά της.

—Ἄννα, ἐξήγησε στὸν πατέρα σου γιατί τὸ κάνω, ἐσὺ ποὺ ἀγαπᾶς τὴν ἱστιοπλοΐα ὅσο κι' ἐγώ.

Ἀργά, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια, μοῦ ἀπήντησε:

—Τὸ γιώτ, ὅπως τὸ χρησιμοποιοῦμε ἐμεῖς, γιὰ διασκέδασι, εἶνε ἀσφαλὲς ὅμορφο πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἱστιοπλοΐα, ὅπως κάνουν αὐτοί, γιὰ νὰ κερδίσουν λεπτὰ καὶ νὰ πάρουν ἕνα βραβεῖο, εἶνε τελείως διαφορετικό.

Καὶ ἡ Ἄννα ἦταν ἐναντίον μου. Ὡστόσο ὅμως δὲν εἶχα πεισθῆ. Ἡ κομψὴ σιλουέττα τοῦ «Στὰρ» γύριζε διαρκῶς στὸ μυαλό μου καὶ ἔπειτα εἶχα δώσει τὸ λόγο μου στὸν ἑκατομμυριοῦχο.

Ὁ γέρο ψαρᾶς βγῆκε ἔξω μαζὶ μὲ τοὺς δύο νεαροὺς συντρόφους του. Ἔμειναν μέσα στὸ δωμάτιο ἡ Ἄννα καὶ ἡ μητέρα της.

—Θὰ ἀλλάξῃ γνώμη, ὅταν κερδίσω, εἶπα. Αὐτὸς πρῶτος θὰ χαρῆ.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μοῦ ἀπήντησε. Ἡ Ἄννα ἦταν πολὺ χλωμὴ καὶ τὰ δάκρυα ἦταν ἕτοιμα νὰ κυλήσουν στὰ μάγουλά της. Αἰσθανόμουν τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς ἐξηγήσω, νὰ τὴν παρηγορήσω, ἀλλὰ μιὰ ἀνόητη ὑπερηφάνεια μὲ κράτησε.

—Ἀντίο, Ἄννα, εἶπα ἀδιάφορα. Πρέπει νὰ φύγω.

—Μά... μόλις γύρισες...

—Ὑποσχέθηκα στὸν κ. Μπὺρ νὰ ξαναπάω.

—Φάε τούλάχιστον κάτι.

Μοῦ ἔστρωσε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καί, ἐνῶ μὲ σερβίριζε, τὰ χέρια της ἔτρεμαν. Πάλι θέλησα νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ βάλω τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, ἀλλὰ δὲν μ' ἄφηνε ὁ ἐγωϊσμός μου.

—Θὰ ἔρθῃς τὸ βράδυ γιὰ νὰ φᾶμε;

—Θὰ προσπαθήσω, τῆς εἶπα ἀόριστα.

Ἀκούμπησα τὰ χέρια μου στὸ μέτωπό της μαλακὰ καὶ ἔφυγα. Δὲν τολμοῦσα νὰ τὴν κυττάξω στὰ μάτια, γιατὶ διάβαζα καθαρὰ τὸ παράπονό της καὶ μέσα μου ἀνεγνώριζα πὼς εἶχε δίκηο. Εἶχα δώσει τὸν λόγο μου πολὺ ἐπιπόλαια. Ἡ συνείδησίς μου μὲ βασάνισε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

★

Ἀλλὰ ὅταν βρέθηκα πάνω στὸ «Στὰρ» τὰ ξέχασα ὅλα. Πῶς μποροῦσα ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ν' ἀρνηθῶ τὴν πρόσκλησι ποὺ μοῦ ἔκαμε ὁ κ. Μπὺρ γιὰ τὸ γεῦμα; Εἶχα εὐτυχῶς τὴν πρόνοια νὰ πάρω μαζί μου μιὰ καλὴ φορεσιὰ ροῦχα, τὴν ὁποία φόρεσα. Ἤμουν ὁ μόνος ποὺ ἤμουν ντυμένος κάπως ἐπίσημα. Οἱ ἄλλοι φοροῦσαν πυτζάμες καὶ κοστούμια τῆς πλάζ. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Πὼλ Μπὺρ ἔβαλε τὸ γραμμόφωνο καὶ πῆρε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιβάτιδες νὰ χορέψουν.

—Δὲν μὲ καλεῖτε γιὰ χορό; μὲ ρώτησε ἡ Ὑβὲτ ποὺ καθόταν δίπλα μου. Λένε πὼς οἱ ναυτικοὶ χορεύουν ὡραῖα.

Πραγματικῶς εἶχα χορέψει πολλὲς φορὲς μὲ τὴν Ἄννα στὸν χορὸ τοῦχωριοῦ Ἦταν βέβαια καὶ ἡ Ἄννα τόσο ὄμορφη καὶ χόρευε ἐξ ἴσου καὶ μὲ τὴν Ὑβέτ. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ξανθὸς διάβολος εἶχε κάτι διαφορετικό. Ἦταν τὸ ἄρωμα ποὺ μὲ μεθοῦσε, ἦταν τ' ἄπειρα στολίδια μὲ τὰ ὁποῖα ἔκανε πιὸ ἔντονη τὴν ὁμορφιά της; Ἢ αὐτὸς ὁ τρόπος ποὺ εἶχε νὰ σφίγγεται κοντά μου;

Κάθε φορὰ ποὺ τὰ μαλλιά της ἄγγιζαν τὸ μάγουλό μου, ἀνατρίχιαζα. Ἤμουν πολὺ θυμωμένος μαζί της; Θὰ ἤθελα νὰ τὴν δείρω, θὰ ἤθελα νὰ τελειώσῃ τὸ κομμάτι, ἢ νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ; Κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα τί ἤθελα.

—Ζὰν Λουΐ, μουρμούρισε ἡ Ὑβὲτ μὲ μάτια μισόκλειστα καὶ τὸ κεφάλι ριγμένο πίσω. Ζὰν Λουΐ, δὲν σᾶς εὐχαρίστησα ἀκόμα... Εἶμαι μιὰ ἀχάριστη, μιὰ τρελλή, τὸ ξέρω... Ἀλλά... σᾶς φοβᾶμαι...

Φοβῶταν ἐμένα! Αὐτὸ πιὰ ἦταν πολὺ ἀπρόοπτο! Τὸ γραμμόφωνο τελείωσε καὶ παράτησα τὴν ντάμα μου τόσο ἀπότομα ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ.

—Παρντόν, εἶπα. Βλέπετε, δὲν ξέρω νὰ χορέψω. Δὲν ἔχω ἐγὼ λεπτοὺς τρόπους ποὺ ἔχουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι.

—Μὰ γι' αὐτὸ μοῦ ἀρέσετε!

—Καλὴ νύχτα σας, δεσποινίς!

Καὶ χωρὶς νὰ τῆς σφίξω τὸ χέρι, μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἔπρεπε νὰ σηκωθῶ πρωῒ τὴν ἄλλη ἡμέρα γιὰ νὰ κάμω τὴν τακτική μου προπόνησι στὸ «Στὰρ» τὴν ἄφησα κι' ἔφυγα.

Ὅταν πέρασα ἀπὸ τὴν κουζίνα γιὰ νὰ πάω στὸ δωμάτιό μου καὶ τὴν βρῆκα ἄδεια, ἀπογοητεύθηκα. Θὰ ἤθελα νὰ βρῶ ἐκεῖ τὴν Ἄννα, ν' ἀντλήσω δύναμι καὶ θάρρος ἀπὸ τὸ χαμόγελό της, νὰ ἀσφαλιστῶ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ μὲ παραμόνευε. Ἀλλὰ ἦταν ὑπερήφανη καὶ δὲν ξεχνοῦσε τὴν στάσι μου τὸ μεσημέρι.

Ὅταν σηκώθηκα τὸ πρωῒ δὲν εἶχε ἀκόμα ξυπνήσει. Ἄφησα ἕνα σημείωμα λέγοντας πὼς δὲν θὰ ἐρχόμουν καθόλου στὸ σπίτι ὅλη τὴν ἡμέρα. Δέκα χιλιάδες φράγκα δὲν ἔβγαιναν μὲ τὴν ἀδράνεια!

—Θὰ κερδίσωμε στοὺς ἀγῶνες! ἐπανελάμβανε διαρκῶς ὁ κ. Μπὺρ τρίβοντας τὰ χέρια του. Θὰ κερδίσωμε!

Ὁ Ρομὲρ Γκορὲλ ἐπροπονεῖτο κι' αὐτὸς ἐντατικά. Ἦταν βέβαια ἕνας καλὸς σπόρτσμαν, ἀλλὰ δὲν εἶχα τίποτα νὰ φοβηθῶ.

Τὸ βράδυ ρώτησε τὴν Ὑβέτ:

—Ἀπόψε ἔχει χορὸ στὸ Γιώτιγκ Κλάμπ. Θὰ ἔρθετε;

—Ἴσως, ἔκανε ἀόριστα. Δὲν ξέρω ἀκόμα, δὲν μπορῶ νὰ ὑποσχεθῶ τίποτα.

Ὁ νέος δάγκωσε τὰ χείλη του. Τὸν λυπήθηκα καὶ ἤμουν φοβερὰ στενοχωρημένος, καὶ βρέθηκα σὲ μεγαλύτερη ἀμηχανία ἀκόμη, ὅταν ἡ Ὑβὲτ ποὺ δὲν μὲ ἄφηνε καθόλου, μοῦ ψιθύρισε:

—Ἀφῆστε τους νὰ πᾶνε ὅλοι στὸ χορὸ καὶ ἂς μείνωμε ἐμεῖς ἐδῶ. Εἶνε τόσο ὄμορφο τὸ φεγγάρι.

Εἶχα ἀποχαιρετήσει κιόλας τὸν κ. Μπὺρ καὶ σκεπτόμουν νὰ γυρίσω ἀμέσως. Ἐπρόκειτο νὰ συνοδεύσω τὴν Ὑβὲτ στὸ Γιώτιγκ Κλὰμπ καὶ ἤλπιζα πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὴν ξεφορτωνόμουν. Ἀλλὰ ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ πιάστηκε ἀπὸ τὸ μπράτσο μου παρακαλῶντας.

—Μείνετε μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα, Ζὰν Λουΐ!

Τὸ ἄρωμά της μὲ τύλιγε ὁλόκληρο καὶ μὲ μεθοῦσε ὅπως τὴν προηγουμένη ἡμέρα, ὅταν χορεύαμε. Ἤθελα ν' ἀρνηθῶ, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα μου δὲν ὑπήκουε πιά, στὴ θέλησί μου. Τελείως ἄβουλος, ἄφησα νὰ μὲ παρασύρῃ. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ βρεθήκαμε μακρυὰ ἀπ' ὅλους, σὲ μιὰ μικρὴ πλάζ.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ οἰκογενειακή μας πλάζ, ἐδῶ κάνουμε μπάνιο, μοῦ εἶπε. Στὴν καμπίνα ὑπάρχουν μαγιό. Θὰ ὑπάρχῃ μάλιστα σω, ἀλλὰ μιὰ ἀνόητη ὑπερηφάνεια μὲ κράτησε.

Εἴμασταν μόνοι οἱ δυό μας μέσα στὴ σιωπὴ καὶ μιὰ πρωτόγνωρη συγκίνησις μὲ πλημμύριζε.

καὶ γιὰ σᾶς, γιατὶ ἔχετε τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀδερφοῦ μου. Τί λέτε, κάνουμε ἕνα μπάνιο μὲ τὸ φεγγάρι;

—Τί τρελλὴ ἰδέα!

—Ὅπως ὅλες οἱ ἰδέες μου. Εἴσθε τόσο φρόνιμος ἐσεῖς... —Δεσποινίς, πρέπει νὰ προπονηθῶ μὲ τὸ γιώτ σας αὔριο καὶ θέλω νὰ κερδίσω.

—Σκέπτεσθε τὸ γιὼτ περισσότερο ἀπὸ μένα!

Τὰ δάκρυα ἔλαμψαν στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν της. Ἤμουν πολὺ συγκινημένος. Καὶ ἐπωφελουμένη τῆς ἀμηχανίας μου, μοῦ εἶπε καθὼς μὲ ἔσπρωχνε στὴν καμπίνα:

—Γρήγορα! Βάλετε ἕνα μαγιὸ καὶ σᾶς περιμένω...

Μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι

ΝΟΜΙΣΑ πὼς ὠνειρευόμουν. Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὴν καμπίνα, ἡ Ὑβὲτ βρισκόταν κιόλας στὸ νερό. Ἦταν μιὰ νύχτα ἐξαίσια, σὰν καμωμένη ἀπὸ βελοῦδο. Ἡ θάλασσα ἦταν γλυκειὰ κι' ἥσυχη, ὅπως εἶνε πάντα τὶς καλοκαιριάτικες βραδυές. Εἴμαστε μόνοι οἱ δυό μας μέσα στὴ σιωπὴ καὶ μὲ πλημμύριζε μιὰ πρωτόγνωρη συγκίνησις.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ νερό, ξαπλώθηκε πάνω σ' ἕνα πενιουὰρ ποὺ ἔριξε στὴν ἄμμο.

—Ὠ! Κυττάξετε τί ὡραῖο ποὺ εἶνε τὸ νερὸ μὲ τὸ φεγγάρι, εἶπε.

Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ κυττάξω οὔτε τὸ νερό, οὔτε τὴν Ὑβέτ. Μπῆκα στὴν καμπίνα καὶ ντύθηκα γρήγορα. Ὅταν βγῆκα ἔξω αὐτὴ ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένη καὶ κύτταζε τὰ κύματα. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε, ἀλλὰ ρώτησα μὲ σταθερὴ φωνή:

—Δὲν εἶνε ὥρα νὰ φύγωμε;

Δὲν κουνήθηκε.

—Φύγετε, ἂν θέλετε. Δὲν εἴσθε ὑποχρεωμένος νὰ μείνετε, γιατὶ δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνον ἐδῶ. Δὲν θέλω νὰ γυρίσω στὸ Γιώτιγκ Κλὰμπ καὶ νὰ χορέψω μ' ἄλλους.

Δάγκωσα τὰ χείλη μου. Μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὰ δύσκολη τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποχρεώσεως ποὺ εἶχα ἀναλάβει.

—Μὴ κάνετε ἔτσι, τῆς εἶπα. Ἂν θέλετε θὰ σᾶς συνοδεύσω στὸ «Δελφίνι». Θὰ ξαναϊδωθοῦμε αὔριο.

—Ἀλήθεια, τώρα θὰ ἔρχεσθε κάθε μέρα. Ἀλλὰ ξέρω πὼς οὔτε θ' ἀντιλαμβάνεσθε καθόλου τὴν παρουσία μου.

—Ὠ! Τὴν ἀντιλαμβάνομαι πολὺ καλά.

—Πάντως δὲν τὸ δείχνετε αὐτὴ τὴ στιγμή.

Πήδησε ἐπάνω μου τόσο γρήγορα ὥστε δὲν πρόφθασα ν' ἀπομακρυνθῶ. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ξαναμμένο, φλογερό. Ἔριξε τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό μου καὶ τράβηξε τὸ πρόσωπό

μου κοντὰ στὸ δικό της.

★

Ὅταν συνῆλθα, σὰν νὰ γύριζα ἀπὸ τὴν χώρα τοῦ ὀνείρου, εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ξαπλωμένοι στὴν ἄμμο... Τὸ φεγγάρι μᾶς κύτταζε ἀπὸ ψηλὰ μὲ μιὰ ἤρεμη εἰρωνεία.

Ἡ Ὑβὲτ μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια καὶ ἕνα περίεργο χαμόγελο στὰ χείλη, μοῦ ψιθύρισε:

—Εἶστε λοιπὸν εὐχαριστημένος τώρα, Ζὰν Λουΐ, ποὺ μὲ σώσατε;

Ἄρπαξα τὰ χέρια της.

—Μ' ἀγαπᾶς, Ὑβέτ; Ὀρκίσου μου πὼς μ' ἀγαπᾶς.

—Μὰ φυσικὰ σ' ἀγαπῶ, κουτὲ ἄνθρωπε!

Τώρα ὅμως ἄρχιζα νὰ σκέπτωμαι καὶ νὰ τρομάζω. Τί ἦταν πάλι αὐτὴ ἡ τρέλλα; Τί θὰ ἔβγαινε ἀπ' αὐτό; Μὲ μιὰ τρεμάμενη φωνὴ ἐπανέλαβα:

—Τί θὰ κάμωμε; Τί θὰ κάμωμε;

—Πῶς τί θὰ κάμωμε; Θὰ ντυθοῦμε γρήγορα καὶ θὰ γυρίσωμε πρὶν ἀντιληφθοῦν τὴν ἀπουσία μας. Θὰ νομίσουν πὼς ἀλληλοαπαχθήκαμε!

—Καὶ γιατί ὄχι στὸ κάτω—κάτω; ἔκαμα παίρνοντάς την στὴν ἀγκαλιά μου καὶ γεμίζοντάς την φιλιά. Εἶνε τὸ μόνο ποὺ μᾶς μένει νὰ κάμωμε. Ἔλα νὰ φύγωμε, ἀγατημένη μου Ὑβέτ. Ἔλα μαζί μου!

Ἐκείνη μὲ κύτταζε στὰ μάτια σιωπηλή.

—Ὑβέτ, ἐπανέλαβα μέσα σ' ἕνα παραλήρημο. Ὅλα ἄλλαξαν τώρα.—Ὅλη ἡ ζωὴ ποὺ ἔζησα ἕως τώρα, δὲν ὑπάρχει πιά. Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶς; Ἔλα νὰ φύγωμε. Ἂς φύγωμε ἀπὸ δῶ. Ἔλα νὰ πάρωμε τὸ πρῶτο τραῖνο ποὺ θὰ περάσῃ.

Περίμενα πὼς θὰ μοῦ ἔλεγε «ναί». Ἤμουν τόσο συνηθισμένος νὰ τὴν βλέπω νὰ ὑποχωρῇ στὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της, πρὸς μεγάλη μου ὅμως ἔκπληξι, μὲ ἀπώθησε ἐλαφρὰ καὶ μοῦ εἶπε:

—Καὶ ὁ πατέρας μου, Ζὰν Λουΐ; Μπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω; Ἀλήθεια, ὑπῆρχε καὶ ὁ κ. Μπύρ. Πῶς θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν κυττάξω στὰ μάτια; Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐξέπληττέ καὶ μὲ στενοχωροῦσε περισσότερο ἦταν τὸ κέφι καὶ ἡ ἀμεριμνησία τῆς Ὑβέτ.

—Ἔλα, φύγε, Ζὰν Λουΐ, μοῦ ἔλεγε. Ἂν μᾶς δοῦν μαζὶ καὶ προσέξουν τὰ μοῦτρα σου, θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ τὸ κουτσομπολιό. Πήγαινε, καπετάνιο, πήγαινε ἥρωα μὲ τ' ἀγγελικὰ μάτια καὶ μὴν ἔχῃς τύψεις συνειδήσεως. Ἀρκετὰ προσπάθησες ν' ἀντισταθῇς στὸν πειρασμό.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της μὲ σκανδάλιζε. Τί παράξενο κορίτσι. Πῶς μποροῦσε νὰ μιλάῃ ἔτσι ὕστερα ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβῇ; Ἀλλὰ τὸ φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ποὺ μοῦ ἔδωσε μὲ καθησύχασε κάπως. Κατὰ βάθος εἶχε ἴσως δίκηο νὰ περιμένῃ. Σ' ἕνα μῆνα θὰ νικοῦσα στοὺς ἀγῶνες, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔπειθε τὸν κ. Μπὺρ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. Δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ καμμιὰ ἄλλη λύσι. Μ' ἀγαποῦσε, θὰ μὲ παντρευόταν, ἦταν φανερό. Τί τύχη;! Θὰ ἤμουν νικητὴς στὶς ἱστιοδρομίες, γαμπρὸς ἑνὸς ἑκατομμυριούχου, θὰ εἶχα μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα.

★

Στὸ ἑξῆς οἱ μέρες μου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμᾶτες καὶ κυλοῦσαν μὲ μιὰ ἀπίστευτη ταχύτητα. Τὴν ἡμέρα ἔκανα ἀτέλειωτες προπονήσεις μὲ τὸ «Στὰρ», γευμάτιζα στὸ «Δελφίνι», μὲ μιὰ εὔθυμη συντροφιὰ ἀπὸ πλουσίους ἀνθρώπους ποὺ μοῦ ἔκαναν τοῦ κόσμου τὰ κομπλιμέντα καὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ μοῦ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμό τους. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ μεθοῦσε περισσότερο ἦταν οἱ μυστικὲς συναντήσεις μὲ τὴν Ὑβὲτ καὶ οἱ εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ περνοῦσα στὴν ἀγκαλιά της.

Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, γιὰ νὰ μὴ δίνουμε ὑποψίες, νὰ συναντιόμαστε μακρυὰ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο κάποιας μικρῆς γειτονικῆς πόλις. Ἡ Ὑβὲτ μὲ ρωτοῦσε συχνά:

—Γιατί δὲν ἔρχεσαι νὰ μείνῃς στὸ «Δελφίνι»; Θὰ ἦταν μεγάλη εὐκολία γιὰ μᾶς καὶ δὲν θὰ ἔκανες ὅλον αὐτὸ τὸν δρόμο.

Σώπαινα κι' ἐκείνη θύμωνε. Ὡστόσο ὅμως δὲν μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Βωντιὲ ποὺ μὲ εἶχαν συμμαζέψει κι' ἀναθρέψει. Θὰ ἦταν πάρα πολύ. Ἔπρεπε νὰ τοὺς προετοιμάσω σιγὰ σιγά. Ἐν τῷ μεταξὺ προσπαθοῦσα νὰ πνίξω τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου, ἀλλὰ μ' ἔπιαναν κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπα τὴν Ἄννα χλωμὴ κι' ἀμίλητη. Ἔβρισκα κάποια πρόφασι γιὰ νὰ φύγω ἀμέσως, ἀφοῦ ἔβαζα στὸ μέτωπό της ἕνα ψυχρὸ φιλί.

Μιὰ Κυριακή, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ, σηκώθηκα πολὺ ἀργά. Ὅταν μπῆκα στὴν τραπεζαρία, εὐχαριστημένος ποὺ τὸ ἀμάξι τῶν Μπὺρ θὰ ἐρχόταν σὲ λίγο νὰ μὲ πάρῃ, εἶχαν πάει ὅλοι στὴν ἐκκλησία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἄννα. Καθόταν στὸ τραπέζι καὶ μὲ περίμενε νὰ προγευματίσωμε. Δὲν εἴχαμε μείνει μόνοι ἀπὸ δέκα μέρες τώρα καὶ ἤμουν φρικτὰ στενοχωρημένος.

—Τί κομμένα ποὺ εἶνε τὰ μάτια σου, Ζὰν Λουΐ, μοῦ εἶπε. Ἂν θέλῃς νὰ κερδίσῃς στοὺς ἀγῶνες, πρέπει νὰ κοιμᾶσαι περισσότερο. Χθὲς τὴν νύχτα γύρισες στὶς...

Σταμάτησε ἀπότομα καὶ κοκκίνισε. Ξαφνιάστηκα πολὺ ποὺ εἶχε μείνει ἄγρυπνη ἕως ἐκείνη τὴν ὥρα. Κι' ὅμως ποτὲ δὲν τὴν εἶχα συναντήσει ὅταν γύριζα. Ἡ διακριτικότης της ἦταν ὑπεράνθρωπη. Καϋμένη Ἀννούλα! Τῆς χάϊδεψα τὰ μαλλιὰ καὶ προσπάθησα ν' ἀστειευθῶ.

—Καὶ τὰ δικά σου ματάκια εἶνε κομμένα, Ἄννα, κι' εἶνε πολὺ ὡραιότερα ἀπὸ τὰ δικά μου. Δὲν πρέπει, ξέρεις, νὰ μὲ περιμένῃς τὸ βράδυ. Δὲν εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου.

—Μὰ δὲν διαθέτεις, Ζὰν Λουΐ, οὔτε μιὰ βραδυὰ γιὰ μᾶς; Γιὸ μένα;

Ἡ φωνή της ἦταν τόσο θλιμμένη, ὥστε ἡ καρδιά μου ράγισε. Ἤμοῦν ἕνας ἄθλιος. Τὴν ἀπατοῦσα μὲ μιὰ ἄλλη! Ἀλλὰ ἦταν καθῆκον μου νὰ τῆς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἦταν καλύτερα νὰ τὴν μάθαινε.

—Θὰ γυρίσω ἀπόψε νωρίς, Ἄννα, τῆς εἶπα ἀποφασιστικά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀντήχησε ἕνα κλάξον ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ τὸν σωφὲρ εἶδα τὴν Ὑβὲτ νὰ μπαίνῃ μέσα.

—Καλὴ μέρα, καπετάνιο, εἶπε εὔθυμα. Καλὴ μέρα, ξανθὴ νηρηΐδα! Παίρνετε τὸ πρόγευμά σας; Κι' ἔχω μιὰ πεῖνα! Μὰ πέστε μου λοιπὸν νὰ καθήσω μαζί σας.

Μὲ τὴν συνηθισμένη της αὐτοπεποίθησι κάθησε στὸ τραπέζι καὶ ἡ Ἄννα τὴν σερβίρισε. Κύτταξε διασκεδάζοντας πότε τὸν ἀσπρογάλανο μουσαμὰ τοῦ τραπεζιοῦ ποὺ τῆς ἔφερνε στὸ νοῦ τὰ κεντημένα μεταξωτὰ τραπεζομάντηλα τοῦ γιώτ, πότε τὴ Ἄννα καὶ μένα.

—Ἀρνηθῆκατε τόσο ἐπίμονα, νὰ μείνετε στὸ «Δελφίνι», Ζὰν Λουΐ, μοῦ εἶχε χαμογελώντας πάντοτε, ὥστε θέλησα νὰ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια αὐτὸ ποὺ σᾶς κρατοῦσε στὸ χωριό σας. Τώρα καταλαβαίνω τί σᾶς δένει μὲ τὸ σπίτι σας. Ὁ δεσμός σας εἶνε πραγματικὰ χαριτωμένος.

Ἡ Ἄννα κοκκίνισε κάτω ἀπὸ τὸ πονηρὸ βλέμμα τῆς Ὑβέτ, ἐνῷ ἐγὼ ἐξηγοῦσα:

—Ὁ πατέρας τῆς Ἄννας μὲ υἱοθέτησε ὅταν πέθανε ὁ δικός μου. Δὲν ἔχω ἄλλους γονεῖς κι' ἄλλο σπίτι ἀπ' αὐτό.

—Ἀ! τὸν καϋμένο! Ἔκανε ἡ Ὑβέτ. Δὲν μοῦ εἴχατε πεῖ τέτοιο πρᾶγμα. Δὲν μοῦ εἴπατε ἐπίσης πὼς καθόσαστε καὶ οἱ δυὸ στὸ ἴδιο σπίτι.

Ὑπογράμμισε ἔτσι τὸ «Καὶ οἱ δυό σας» ποὺ ἡ Ἄννα βρέθηκε σὲ μιὰ φρικτὴ ἀμηχανία. Θέλησα νὰ τὴν διακόψω, ἀλλὰ ἡ Ὑβέτ, ἐξηκολούθησε στὸν ἴδιο ἐλαφρὸ τόνο.

—Γιὰ πέστε μου, δεσποινὶς Ἄννα, εἶνε μαζί σας ζηλιάρης; Σᾶς βεβαιῶ πὼς ἐγὼ τὸν βρίσκω πολὺ αὐταρχικό. Δὲν πρέπει νὰ τὸν πιστεύετε. Ἔχει καρδιὰ θαλασσινοῦ. Μιὰ γυναῖκα σὲ κάθε λιμάνι!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ Ἄννα μὲ κύτταξε μ' ἕνα εἶδος φρίκης. Ὥρμησα νὰ τῆς ἐξηγήσω, νὰ τὴν καθησυχάσω, ἀλλὰ μοῦ γύρισε τὶς πλάτες καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό της. Χτύπησα τὴν πόρτα, ἀλλὰ εἶχε κλειδώσει

★

Βρῆκα τὴν Ὑβὲτ καθισμένη κιόλας στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου. Σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ ξέσπαγα σὲ δυνατὲς ἐπιπλήξεις, ἀλλὰ ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσα σ' ἕναν τοῖχο. Γελοῦσε διαρκῶς. Μὰ τί εἶχε κάνει ἐπὶ τέλους; Εἶπε ἕνα ἀστεῖο, αὐτὸ ἦταν ὅλο. Καὶ συλλογιζόμουν μήπως γι' αὐτὴ καὶ ὅλη ἡ ζωὴ δὲν ἦταν ἕνα ἀστεῖο; Ἀλλὰ ἤξερε τὴν ἀδυναμία μου. Καὶ καθὼς τρέχαμε στὸ δρόμο, σταμάτησε σ' ἕνα ἔρημο μέρος καὶ παρ' ὅλο τὸν θυμό μου, τὰ φιλιά της μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω τὸ κάθε τι.

Τὸ βράδυ ἀρνήθηκα ἐπίμονα νὰ γευματίσω στὸ γιὼτ καὶ ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὸ χωριό. Ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῶ ὅπως δήποτε μὲ τὴν Ἄννα. Ἀλλὰ θὰ εἶχα τὴν δύναμι νὰ διαλύσω τοὺς ἀρραβῶνες μου; Ὅταν ἡ Ὑβὲτ δὲν ἦταν ἐκεῖ, ὅταν δὲν βρισκόμουν κάτω ἀπὸ τὴ σαγήνη της, μοῦ φαινόταν ἠλίθιο κι' ἐγκληματικὸ νὰ κόψω τὶς σχέσεις μου μὲ τὴν Ἄννα.

★

Ὅταν μπῆκα μέσα στὸ σπίτι ἦταν ἐκεῖ μόνον οἱ γονεῖς τῆς μνηστῆς μου. Ἡ μητέρα της, χωρὶς ν' ἀνταποδώσῃ τὴν καλησπέρα μου, μπῆκε στὸ δωμάτιό της. Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε φερθῆ ἔτσι ἡ θεία Βωντιέ. Ἦταν πάντοτε τόσο καλή, τόσο τρυφερὴ μαζί μου.

—Ποῦ εἶνε ἡ Ἄννα; ρώτησα.

—Πῆγε νὰ μείνῃ μιὰ βραδυὰ μὲ τὴν ἀδελφή μου, εἶπε ὁ Βωντιέ. Περίμενες νὰ τὴν βρῇς ἐδῶ;

—Μά... δὲν μοῦ εἶπε πὼς θὰ ἔφευγε, σήμερα τὸ πρωΐ... ψιθύρισα.

Ἡ φαινομενικὴ ἠρεμία τοῦ μπάρμπα Βωντιὲ ξέσπασε σ' ἕνα ἀκράτητο θυμό. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο κάτω ἀπὸ τ' ἄσπρα του μαλλιά.

—Σήμερα τὸ πρωΐ. Τολμᾶς νὰ μιλᾷς γιὰ σήμερα τὸ πρωΐ, παλήανθρωπε. Ἔργονται οἱ φιλενάδες σου καὶ βρίζουν τὴν κόρη μου μέσα στὸ σπίτι μου καὶ σὺ τὸ ἀνέχεσαι αὐτό. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ.

—Μά...

—Ὥστε νομίζεις πὼς δὲν κατάλαβα τὸ παιχνίδι σου; Μᾶς κοροϊδεύεις ἐμᾶς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ κάνεις παρέα μ' αὐτοὺς τοὺς ἑκατομμυριούχους. Ἐμπρός, λοιπόν. Πήγαινε μαζί τους, δὲν σὲ κρατῶ. Ἤθελα νὰ δώσω τὴν κόρη μου σ' ἕνα τίμιο καὶ δουλευτάρικο παιδί κι' ὄχι σ' ἕνα τεμπέλη, σ' ἕνα γυναικᾶ...

Κι' ὁ μπάρμπα Βωντιὲ ἐξηκολούθησε μέσα στὸ θυμό του νὰ μὲ στολίζῃ μὲ τὰ βαρύτερα κοσμητικά. Ἀπὸ ἕναν ἄλλον δὲν θὰ τὰ ἀνεχόμουν. Ἀλλὰ ἡ συνείδησις μου ἔπνιγε τὴν ἀγανάκτησί μου. Σώπασα καὶ βγῆκα σκυφτὸς ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ μ' εἶχε δεχθῆ ὀρφανό. Μόλις εἶχα κάνει μερικὰ βήματα, διέκρινα τοὺς στενούς μου φίλους, τὸν δάσκαλο καὶ τὴν δασκάλισσα τοῦ χωριοῦ. Θυμήθηκα ντροπιασμένος πὼς δέκα ἡμέρες τώρα δὲν τοὺς εἶχα χαιρετήσει.

—Λοιπόν, Ζὰν Λουΐ, μοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος μὲ μιὰ εἰρωνικὴ φωνὴ ποὺ δὲν ἤξερα, ἐπωφελεῖσαι βέβαια τῶν φιλικῶν σχέσεων ποὺ ἔχεις μ' αὐτοὺς τοὺς πλουσίους ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς πείσῃς νὰ ἐγκαταστήσουν τὸ «Σπίτι τοῦ Ψαρᾶ»;

—Μὰ ἄφησε τὸν παληό μας φίλο ἥσυχο, ἔκανε ἡ γυναῖκα του μὲ τὴ βαθειὰ φωνή της. Δὲν βλέπεις πὼς ὅλα τοῦ εἶνε ἀδιάφορα, φθάνει νὰ ἔχῃ τὸ κορίτσι ποὺ θέλει;

Πέρασαν καὶ ἔμεινα καρφωμένος στὴ θέσι μου, ἀποκαμωμένος. Ὥστε ἡ Ἄννα δὲν ἦταν πιὰ μνηστή μου. Δὲν θὰ παντρευόμαστε ποτέ, δὲν θὰ ἐργαζόμαστε ποτὲ μαζὶ γιὰ νὰ ὀργανώσωμε τὸ «Σπίτι τοῦ Ψαρᾶ» καὶ νὰ βελτιώσωμε τὴν ζωὴ τῶν συνανθρώπων μας.

Ἔνοιωσα μιὰ τρομερὴ δίψα νὰ φιλήσω τὴν Ὑβέτ, νὰ σφίξω στὰ χείλη μου τὸ πορφυρένιο της στόμα. Δὲν μποροῦσα, δὲν ἤθελα πιὰ νὰ σκέπτωμαι. Δὲν ἤθελα παρὰ νὰ ξεχάσω, καὶ μόνον αὐτὴ μοῦ ἔδινε τὴν λήθη. Ἤθελα νὰ μεθύσω μαζί της, αὐτὸ μόνο ζητοῦσα. Φυσικὰ ὑπῆρχε καὶ ἡ ἄλλη λύσις. Μποροῦσα νὰ γυρίσω πίσω, νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἄννα καὶ τὸν μπάρμπα Βωντιέ. Θὰ μὲ δέχονταν μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ κάνω αὐτό, ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, ἀπὸ τὴν Ὑβέτ. Τὸ φιλότιμο, ὁ ἔρως, ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ ἐγωϊσμός, ὅλα ἀνακατεύονταν. Ἀφέθηκα χωρὶς δύναμι στὸν πυρετὸ τῆς τρέλλας ποὺ μ' ἔκαιγε.

Οἱ ἰδιοτροπίες τῆς Ὑβὲτ

Ὁ κ. ΜΠΥΡ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν ἀπόφασί μου νὰ μείνω στὸ γιὼτ του ἕως τὴν ἐποχὴ τῶν ἀγώνων, ὅπως μοῦ εἶχε προτείνει πολλὲς φορές. Μοῦ ἔδωσε μιὰ καμπίνα πολυτελείας καὶ μὲ περιποιήθηκε σὰν πρίγκηπα. Μοῦ φαινόταν πὼς αὐτὴ ἡ ὠνειρευμένη ζωὴ θὰ διαρκοῦσε πάντοτε. Ἡ πόρτα μου ἦταν λίγα μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Ὑβέτ. Δὲν εἴμαστε πιὰ ὑποχρεωμένοι νὰ δίνωμε ραντεβοῦ στὴν μικρὴ πλαζ ἢ στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅταν ὅλοι πάνω στὸ πλοῖο εἶχαν ἀποσυρθῆ στὶς καμπίνες τους, ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴ φαγοπότι καὶ τὸν χορό, περνούσαμε καὶ οἱ δυό μας στιγμὲς τρελλῆς μέθης.

Πέρασαν ἔτσι δύο ἑβδομάδες. Δὲν ἔμειναν πιὰ παρὰ μερικὲς ἡμέρες ἕως τοὺς ἀγῶνες.

Ὁ Ρομπὲρ Γκορὲλ ποὺ εἶχε φύγει τὴν ἑπομένη τῆς προσλήψεώς μου ἀπὸ τὸν κ. Μπύρ, ξαναγύρισε μαζὶ μὲ τὸν «Δανδῆ» του. Εἶχε προπονηθῆ ἄλλοῦ. Δὲν τὸν φοβώμουν καθόλου. Δὲν

Ὅταν νύχτωνε γλυστρο ῦσα κρυφὰ στὴ καμπίνα τῆς Ὑβὲτ καὶ...

εἶχα καμμιὰ ἐκτίμησι στὴν πεῖρα του ὡς ναυτικοῦ, καὶ συλλογιζόμουν μ' εὐχαρίστησι ἀπὸ πρὶν τὴν συντριπτική του ἥττα.

Ἀπὸ δυὸ μέρες εἶχε ξαναπάρει τὴ θέσι του ὡς τακτικὸς προσκεκλημένος στὸ «Δελφίνι» καὶ ἀπὸ δυὸ μέρες ἡ Ὑβέτ, δὲν μὲ εἶχε φιλήσει. Δὲν σκέφθηκα νὰ συσχετίσω κάπως αὐτὰ τὰ δύο περιστατικά. Ἤξερα πὼς ἡ σειρήνα μου εἶχε πολὺ εὐμετάβλητο χαρακτῆρα καὶ φρόντιζα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας καὶ νὰ κοιμηθῶ καλὰ γιὰ ν' ἀνακτήσω τὶς δυνάμεις μου.

Ἡ πρώτη ὑποψία μοῦ ἦρθε τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Γκορὲλ ἔδωσε ἕνα χορὸ στὸ Γιώτιγκ Κλάμπ, καὶ ποὺ τὸν εἶδα νὰ χορεύῃ μὲ τὴν Ὑβέτ. Πῶς σφιγγόταν ἐπάνω του, καὶ πῶς τὸν κύτταζε ξελιγωμένη στὰ μάτια! Ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάνει μαζί μου τρεῖς ἑβδομάδες πρίν. Βράζοντας ἀπὸ τὸν θυμό μου καὶ τὴν ζήλεια, τὴν ζήτησα κι' ἐγὼ νὰ χορέψωμε. Ἀλλὰ μοῦ ἀπήντησε πὼς εἶχε κουρασθῆ. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες γλύστρησα στὸν διάδρομο καὶ χτύπησα στὴν πόρτα της, ἦταν κλειστή.

—Ἔχω πονοκέφαλο! ἦταν ἡ ἀπάντησις ποὺ μοῦ ἔδωσε ἀπὸ μέσα.

Ἐκείνη τὴν νύχτα δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἡ ἔξαψις ποὺ μοῦ εἶχε ἀνάψει ἡ ζήλεια, ὁ πόθος, ὁ θυμός, ἡ λύπη, μὲ κρατοῦσαν ἄγρυπνο. Ἤμουν τόσο βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν μπόρεσα νὰ τὴν δῶ καθόλου. Τέλος τὸ βράδυ κατώρθωσα νὰ τὴν πιάσω.

—Ὑβέτ, εἶμαι ἐλεύθερος.

—Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι. Μὲ περιμένουν.

—Ποιός;

—Κάποιος ποὺ ἀντιπαθεῖς.

Ὁ ἐλαφρὸς τόνος της μ' ἐρέθιζε.

—Δὲν σὲ εἶδα, Ὑβέτ, τρεῖς ὁλόκληρες μέρες καὶ τρεῖς νύχτες. Δὲν βρεθήκαμε οὔτε λεπτὸ μαζί.

—Καὶ γιὰ τὴν ὥρα δὲν μποροῦμε νὰ βρεθοῦμε. Μᾶς προσέχουν. Ἤδη ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ κουτσομπολεύουν. Δὲν φανταζόμαι νὰ θέλῃς νὰ μ' ἐκθέσῃς...

—Αὐτὸ μποροῦσες νὰ τὸ σκεφθῆς νωρίτερα, ἑτοιμαζόμουν νὰ τῆς πῶ, ἀλλὰ μοῦ γλύστρησε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου σὰν χέλι καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μπάρ, χωρὶς νὰ μὲ χαιρετήσῃ οὔτε μ' ἕνα βλέμμα, οὔτε ἕνα νόημα. Ἀφριζα ἀπὸ λύσσα κι' ἀπελπισία. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω ἀκόμα πὼς μοῦ ἔφευγε. Τὰ ἀπέδιδα στὶς ἰδιοτροπίες τοῦ χαϊδεμένου κοριτσιοῦ. Θὰ ξαναγύριζε, σήμερα, αὔριο. Μιὰ γυναῖκα δὲν ἐγκαταλείπει ἔτσι εὔκολα τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπάει.

Δὲν ἔμεναν πιὰ παρὰ τρεῖς ἡμέρες ἕως τοὺς ἀγῶνες. Ἀποφάσισα νὰ συγκεντρώσω ὅλη μου τὴν προσοχὴ στὸ «Στάρ». Ὅταν θὰ ἔβγαινα νικητὴς ἡ Ὑβὲτ θὰ γύριζε πάλι σὲ μένα.

★

Ἤμουν βυθισμένος σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, καθὼς κύτταζα τὴ θάλασσα, ἀκουμπισμένος στὰ κάγκελλα. Εἶχα προπονηθῆ ὅλο τὸ πρωΐ. Ἤμουν πιὰ κύριος τοῦ μικροῦ ἱστιοφόρου καὶ εἶχα δεχθῆ τὰ συγχαρητήρια τοῦ κ. Μπύρ.

—Τρεῖς μέρες ἀκόμα μόνον, ἔ, Γκαρνέκ; εἶπε κάποιος πίσω μου σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὶς σκέψεις μου.

Γύρισα καὶ εἶδα τὸν Ρομπὲρ Γκορέλ. Χαμογελοῦσε μ' ἐγκαρδιότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια νευρικότητα. Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι γιὰ κουβέντα μαζί του, ἀλλὰ μοῦ ἔφραζε τὸν δρόμο. Μ' ἕνα φιλικὸ τόνο ποὺ δὲν εἶχα ἀκούσει ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα του, εἶπε:

—Ἔχετε προπονηθῆ ἀρκετὰ καλά. Ἀρχίζω νὰ σᾶς φοβοῦμαι.

Σώπασα. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἐξηγήσεων μεταξὺ συναγωνιστῶν δὲν ἦταν σωστό. Ἀλλὰ ὁ Γκορὲλ ἐξηκολούθησε:

—Φανταζόμαι πὼς ὁ Μπὺρ σᾶς πληρώνει καλά.

—Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν συμφωνία μας, ἔκαμα ξηρά.

—Ξέρετε πὼς θὰ κερδίσῃ μεγάλα ποσοστά, ἂν νικήσετε; Ἔχει βάλει τοῦ κόσμου τὰ στοιχήματα. Θὰ πάρῃ ἑκατοντάδες χιλιάδων, ἀγαπητέ μου. Ἔχετε ἱκανοποιητικὸ μερίδιο σ' αὐτά;

—Ἀρκετὸ γιὰ μένα, ἀπήντησα προσπαθῶντας νὰ φύγω.

Ἀλλὰ μὲ κράτησε.

—Γκαρνέκ, μὴ κάνετε τὸν ἄθῶο. Ὁ Μπὺρ σᾶς ἔδωσε δέκα χιλιάδες φράγκα ἐπειδὴ σώσατε τὴν ζωὴ τῆς κόρης του, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, αὐτὸς εἶνε ποὺ κερδίζει. Μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ὅμως καὶ σεῖς, ἂν θέλετε.

—Πῶς αὐτό; ρώτησα δύσπιστος.

Μὲ πλησίασε καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

—Ἂν μ' ἀφήνατε νὰ κερδίσω!...

Ἔμεινα ἄναυδος. Οὔτε νὰ τοῦ ἀπαντήσω δὲν βρῆκα τὴν δύναμι. Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν σιωπή μου, συνέχισε:

—Κέρδισα τρεῖς φορὲς συνέχεια. Ἐφέτος ἡ φήμη μου κινδυνεύει. Τὰ λεπτὰ δὲν τὰ λογαριάζω. Ἀφῆστε με νὰ κερδίσω καὶ θὰ σᾶς πληρώσω τὸ διπλάσιο ἀπ' ὅ,τι θὰ σᾶς δώσῃ ὁ κ. Μπύρ... Τὰ μισὰ θὰ τὰ πάρετε τώρα ἀμέσως... καὶ τ' ἄλλα μισὰ μετὰ τοὺς ἀγῶνες. Ἔ, τί λέτε, δέχεσθε;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσα, πρόσθεσε:

—Εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα εἶνε στὴ διάθεσί σας. Εἴκοσι πέν...

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ τὸν πέταξα πάνω στὸ κατάστρωμα. Ὕστερα ἔφτυσα πλάϊ μου καὶ ἔφυγα. Μόνον μιὰ φορὰ γύρισα πίσω μου γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν ἀντίπαλό μου νὰ σηκώνεται μὲ κόπο. Δὲν ἤταν κανεὶς στὴ γέφυρα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ ναυτάκι τοῦ πληρώματος ποὺ δὲν εἶχα ἀντιληφθῆ προηγουμένως καὶ ποὺ κύτταζε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια τὸν ὡραῖο κύριο νὰ κυλιέται πάνω στὸ κατάστρωμα. Δὲν εἶπα τίποτα γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία στὸν κ. Μπύρ. Ὁ Γκορέλ, ἂν καὶ ἤταν συναγωνιστής του, ἤταν φίλος του καὶ δὲν ἤθελα νὰ παίξω τὸν ρόλο τοῦ καταδότη. Ὡστόσο ὅμως τί ἀτιμία! Νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν βλάψῃ μὲ τέτοια πλάγια μέσα! Καὶ ἡ Ὑβὲτ ποὺ φλέρταρε μαζί του! Ἂν ἤξερε!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ χόρεψαν οἱ ἐπιβάτες τοῦ πλοίου στὴν γέφυρα. Δὲν εἶχα κρατήσει τὴν Ὑβὲτ στὴν ἀγκαλιά μου ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Κάθε κίνησι ποὺ ἔκανε χορεύοντας μὲ τοὺς ἄλλους, μοῦ ἔκαιγε τὸ αἷμα. Ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζα νὰ τὴν πάρω νὰ χορέψωμε. Εἶχα κι' ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμό μου.

Ξαφνικὰ ἕνα πράσινο φόρεμα μὲ ἄγγιξε, ἐνῷ ἀνέπνεα ἕνα γνώριμο καὶ μεθυστικὸ ἄρωμα.

—Δὲν μοῦ εἶπες νὰ χορέψωμε, Ζὰν Λουΐ!

Ἡ καρδιά μου χοροπήδησε. Σηκώθηκα λίγο ζαλισμένος. Καλὰ συλλογιζόμουν πὼς ὅλα αὐτὰ ἤταν ἕνα καπρίτσιο. Ἡ Ὑβὲτ ξαναγύριζε τρυφερὴ κι' ὑποταγμένη. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χορὸ ποὺ μοῦ φάνηκε θεῖος, μὲ παρέσυρε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς χορευτάς.

—Μ' ἀγαπᾶς πάντα; μὲ ρώτησε μ' ἕνα ναζιάρικο ὕφος.

Πολὺ συγκινημένος γιὰ ν' ἀπαντήσω, τὴν ἔσφιξα τρελλὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀπήντησε στὰ φιλιά μου μὲ τὴν φλογερὴ ὁρμὴ τῆς πρώτης βραδυᾶς. Μεθυσμένος ἀπὸ ἡδονή, ψιθύρισα:

—Θὰ μὲ περιμένῃς σὲ λίγο... στὴν καμπίνα σου;

—Μὰ φυσικά, χρυσό μου.

Καὶ σκύβοντας σ' αὐτί μου, πρόσθεσε:

—Θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι.

—Μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι δήποτε γιὰ σένα, Ὑβέτ.

—Ἄκουσε, λοιπόν. Κατὰ βάθος σοῦ εἶνε ἀδιάφορο ἂν κερδίσῃς ἢ ἂν θὰ χάσῃς στοὺς ἀγῶνες, δὲν εἶνε ἔτσι;

Τινάχτηκα ξαφνιασμένος.

—Τί; Τί λές;

Ἀπέφυγε νὰ μὲ κυττάξῃ στὰ μάτια καὶ μοῦ ἀπήντησε μὲ μιὰ προσποιημένη ἐλαφρότητα:

—Καταλαβαίνεις, ὁ μπαμπᾶς ἔχει ὅσα χρήματα θέλει. Ἂν χάσῃ μερικὲς χιλιάδες φράγκα, δὲν ἔχει μεγάλη σημασία... Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω φίλους ποὺ στοιχημάτισαν στὸν «Δανδῆ» καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχει μεγάλη σημασία τὸ νὰ χάσουν ἢ νὰ κερδίσουν. Ὁ μπαμπᾶς κατὰ βάθος, θέλει νὰ καυχηθῇ γιὰ τὴν νίκη του ὅπως καυχιέται γιὰ τὸ κάθε τι. Ἂν ἤθελες θὰ μποροῦσες ν' ἀφήσῃς τὸν «Δανδῆ» νὰ νικήσῃ. Δὲν θὰ μετανοιώσῃς. Τί λές, Ζὰν Λουΐ;

Κάποια μέρα, ἐνῷ βρισκόμουν στὸ πλοῖο μου, ἕνα πελώριο κῦμα μ' ἄρπαξε καὶ μὲ κύλησε στὸ κατάστρωμα. Εἶχα σηκωθῆ τσακισμένος, μὴ ξέροντας ἂν βρισκόμουν πάνω ἢ κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα αἰσθανόμουν καὶ τώρα.

—Ὁ Ρομὲρ Γκορὲλ σὲ διάταξε νὰ μοῦ τὰ πῇς αὐτά;

Δὲν ἀνεγνώριζα τὴ φωνή μου. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἤταν πολὺ περίεργη γιατὶ ἡ Ὑβὲτ ὠχρίασε.

—Μὰ τί ἰδέα εἶνε αὐτή; Δὲν ἀνακατεύθηκε καθόλου ὁ Γκορέλ. Πρόκειται γιὰ μένα. Ἔβαλα ἕνα στοίχημα, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό... πρὶν σὲ γνωρίσω... Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχασα στὰ χαρτιὰ καὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα.

Ἔλεγε ψέματα, τὸ διάβασα καθαρὰ στὰ μάτια της. Εὕρισκε τὸ πρῶτο πρόσχημα ποὺ τῆς περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ, γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ. Μέσα στὸ βλέμμα της ζωγραφιζόταν ὁ φόβος, τὸ μῖσος, ὁ θυμός... Καθὼς ἤταν κολλημένη δίπλα μου, αἰσθανόμουν ὅλο της τὸ σῶμα νὰ τρέμῃ νευρικά. Μὲ μιὰ νίκησι γεμάτη περιφρόνησι τὴν ἔσπρωξα μακρυὰ μου κι' ἔφυγα.

Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ μείνω πάνω στὴ γέφυρα, νὰ βλέπω τοὺς ἀνθρώπους νὰ χορεύουν. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαινόμουν. Κατέβηκα στὴν καμπίνα μου καὶ ξάπλωσα στὸ κρεββάτι μου βυθισμένος σὲ μιὰ τέλεια ἀπάθεια. Νὰ κάνῃ ἡ Ὑβὲτ τέτοιο πρᾶγμα! Δὲν ἤταν δυνατόν! Νὰ συνωμοτῆ ἐναντίον τοῦ πατέρα της συμμαχώντας μ' ἕνα ὑποκείμενο σὰν τὸν Γκορέλ!

Τέλος ἡ μουσικὴ σώπασε. Ἄκουγα στὸν διάδρομο τὰ βήματα τῶν ἐπιβατῶν ποὺ πήγαιναν στὶς καμπίνες τους. Τὸ μεγάλο γιὸτ βυθιζόταν σιγὰ σιγὰ στὴ σιωπή. Ἡ Ὑβὲτ θὰ εἶχε πάει κι' αὐτὴ στὴν καμπίνα της.

★

Σηκώθηκα πολὺ ταραγμένος. Μοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ μὲ περίμενε. Ἴσως εἶχα καταλάβει ἄσχημα... ἴσως ἤταν μιὰ στιγμὴ τρέλλας... Κι' ἂν ἤταν ἔτσι, τί σκεπτόταν νὰ κάνῃ; Θὰ ἔλεγε στὸν πατέρα της, μετὰ τοὺς ἀγῶνες, πὼς θέλαμε νὰ παντρευτοῦμε ἢ μήπως... μήπως... Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς ἀποσπάσω τὴν ἀλήθεια.

Βγῆκα στὸ διάδρομο καὶ μ' ἕνα βλέμμα βεβαιώθηκα πὼς ἦταν ἄδειος. Μόνο μιὰ λάμπα ἤταν ἀναμμένη. Προχώρησα σιγά. Εἶχα φθάσει λίγα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν καμπίνα της ὅταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου φάνηκε μιὰ ἀνδρικὴ σιλουέττα μὲ πυτζάμες. Γρήγορα κόλλησα στὸν τοῖχο. Ὁ ἄνθρωπος κύτταξε γύρω του, ὅπως εἶχα κάνει κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἰδῇ, γιατὶ ἤμουν σκεπασμένος ἀπὸ τὴν σκιά. Προχώρησε μὲ προφύλαξι. Ἤταν ὁ Ρομὲρ Γκορέλ. Μὲ τὸ ὠχρὸ φῶς τῆς λάμπας τὸν εἶδα νὰ πλησιάζῃ τὴν πόρτα τῆς Ὑβὲτ καὶ νὰ γυρίζῃ τὸ πόμολο. Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα τὸ κλειδὶ ἔτριξε στὴν κλειδαρότρυπα.

Ἀνέβηκα τρικλίζοντας τὴν σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴ γέφυρα καὶ πλησίασα στὸ κιγκλίδωμα. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, ἡ θάλασσα μὲ ζάλιζε.

Ἤμουν πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀηδία καὶ τὴν περιφρόνησι. Οὔτε μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ ἡ ἰδέα νὰ ζηλέψω. Νὰ ζηλέψω γι' αὐτὴ τὴν τρελλή! Ὄχι, ἤμουν ἄξιος γιὰ κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτό. Θὰ δούλευα ἕως τοὺς ἀγῶνες, μιὰ καὶ εἶχα ὑποσχεθῆ, ἀλλὰ ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα δὲν εἶχε τίποτα πιά. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἄξιζαν τὸν κόπο νὰ τοὺς σέβεται κανείς. Πόσο ἀπατηλοὶ ἤταν οἱ καλοί τους τρόποι, ἡ προσποιημένη τους εὐγένεια, ἡ πολυτέλεια μὲ τὴν ὁποίαν ζοῦσαν! Καὶ γι' αὐτοὺς εἶχα θυσιάσει ὁ ἀνόητος τοὺς θετούς μου γονεῖς, τὴν ἀγαπημένη μου ἀραβωνιαστικιά, τὸ σπιτικὸ ποὺ μὲ εἶχε περιμαζέψει, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου.

Ἤταν παράξενο, κι' ὅμως ἀληθινό. Αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου καλύτερα. Εἶχα λίγο τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀπαλλασσούμουν ἀπὸ ἕναν φαρμακερὸ πυρετὸ ποὺ μὲ εἶχε βασανίσει πολὺν καιρό.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἀνέβηκα πολὺ νωρὶς στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρόγευμα, σὲ μιὰ ὥρα ποὺ δὲν ἤταν κανεὶς ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ γιώτ. Εἶχε ὕφος συνωφρυωμένο καὶ σκεπτικό. Ἀπήντησε στὴν καλημέρα ποὺ τοῦ εἶπα μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη ψυχρότητα.

—Ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω, Γκαρνέκ.

—Στὶς διαταγές σας, κύριε Μπύρ.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μιλᾶμε μὲ μισόλογα. Ἔμαθα χθὲς πὼς προτείνατε στὸν Ρομὲρ Γκορὲλ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ κερδίσῃ γιὰ νὰ πάρετε πενῆντα χιλιάδες φράγκα.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου. Φώναξα μὲ μιὰ πνιγμένη φωνή:

—Μὰ εἶνε ψέμα! Ἕνα ἐλεεινὸ ψέμα!

—Εἶνε περιττὸ νὰ διαμαρτύρεσθε, Γκαρνέκ.

—Φωνάξτε αὐτὸν ποὺ σᾶς τὸ εἶπε. Ἂς τὸ πῇ μπροστά μου.

—Δὲν εἶνε μόνον αὐτός. Εἶνε καὶ ἡ κόρη μου. Ἡ Ὑβὲτ σᾶς ἄκουσε Βεβαίωσε τὴ μαρτυρία τοῦ Γκορὲλ σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆτε πὼς ἡ κόρη μου λέει ψέματα;

Μερικὰ λεπτὰ σωπάσαμε καὶ οἱ δυό. Μιὰ σκέψις τριγύριζε ἐπίμονα στὸ κεφάλι μου:

«Αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο χτύπημα καὶ τὸ ἄξιζα. Ὅταν φέρεται κανεὶς στοὺς δικούς του μὲ τὸν τρόπο ποὺ φέρθηκα ἐγώ, πρέπει νὰ περιμένῃ νὰ δεχθῇ παρόμοια χτυπήματα. Καλὰ νὰ πάθω!»

Ὁ κ. Μπὺρ σηκώθηκε:

—Αὐτὸ ἤταν μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσις γιὰ μένα. Σᾶς ἀγαποῦσα πολύ, Γκαρνέκ. Δὲν μπορῶ φυσικὰ νὰ σᾶς καταδιώξω ποιινικῶς, ἐπειτα μοῦ συνέβη κι' ἐμένα στὴ ζωή μου νὰ κάνω αὐτὲς τὶς... ἀπιστίες. Ἀ! Τί κάνει τὸ χρῆμα!...

Ἔβγαλε ἕνα τσὲκ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε.

—Ὁρίστε οἱ δέκα χιλιάδες φράγκα ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα γιὰ τὸν μῆνα. Καταλαβαίνετε πὼς δὲν πρόκειται νὰ λάβετε μέρος στοὺς ἀγῶνες.

Ὀπισθοχώρησα κατάπληκτος.

—Μὴ κάνετε τώρα τόσους θεατρινισμούς, Γκαρνέκ. Κερδίσατε μὲ τὸν κόπο σας αὐτὰ τὰ λεπτὰ ἀφοῦ ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα ἐγκαταλείψατε τὴ δουλειά σας. Ἔπειτα, τέλος, δὲν ξεχνῶ πὼς σώσατε τὴ ζωὴ τῆς κόρης μου.

Πῆρα τὸ τσέκ, τὸ ἔσχισα σὲ μικρὰ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ πέταξα στὰ πόδια τοῦ κ. Μπύρ.

Στὸ χορὸ τοῦ μεγάλου καφενείου

Τί νὰ κάνω τώρα; Ποῦ νὰ πήγαινα; Δὲν εἶχα οὔτε σπίτι, οὔτε φίλους. Τὰ εἶχα χάσει ὅλα. Καὶ τὴν παλιὰ ζωὴ καὶ τὴν καινούργια.

Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ μιὰ λύσις. Νὰ καταταχθῶ στὸ ναυτικό. Εἶχα ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πάω ἕως τὴν πόλι. Θὰ ζητοῦσα νὰ μὲ στείλουν στὶς ἐπαρχίες.

Ἀλλὰ δὲν ἤταν δυνατὸν νὰ ἰδῶ μιὰ τελευταία φορὰ πρὶν φύγω τὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκα;

Ὅλη τὴν ἡμέρα περπάτησα στὴν ἀκτή. Ἔβλεπα τὰ κόκκινα καὶ γκρίζα πανιὰ ἀπὸ τὰ ψαροκάϊκα. Τί στερεά, τί τίμια ποὺ φαίνονταν δίπλα στὰ κατάλευκα πανιὰ τῶν γιώτ... Πόση λάσπη κρύβονταν κάτω ἀπὸ τὸ ἀθῶο καὶ καθαρὸ αὐτὸ ἐξωτερικό.

Ὅταν σκεπτόμουν τὴν Ὑβὲτ, αἰσθανόμουν ἕνα πόνο στὴν καρδιά, ἀλλὰ δὲν ἤταν οὔτε ζήλεια, οὔτε πόθος. Κάτι εἶχε ξεριζωθῆ μέσα μου. Αὐτὸ ποὺ εἶχα πάρει γιὰ ἔρωτα εἶχε φύγει. Τώρα τὴν ἔβλεπα ὅπως ἤταν πραγματικά.

Καὶ ἀμέσως ἔφερνα στὸ νοῦ μου τὴν εἰκόνα τῆς Ἄννας Βωντιέ, αὐτῆς ποὺ ἤταν ἀραβωνιαστικιά μου κάποτε. Τῆς Ἄννας ποὺ ἤταν ἴσια σὰν τὸ κατάρτι τοῦ καραβιοῦ μου, καθαρὴ σὰν τὸ νερὸ τῆς πηγῆς καὶ πιστὴ σὰν τὴν λάμψι τοῦ φάρου μέσα στὴ νύχτα.

Ἀλλὰ δὲν χρησίμευε σὲ τίποτα νὰ τὴν σκέπτωμαι τώρα. Μὲ περιφρονοῦσε ὅπως περιφρονοῦσα ἐγὼ τὴν Ὑβέτ, καὶ εἶχε δίκηο. Ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὰ μέρη καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γνώριζα. Δὲν θ' ἀποχαιρέτιζα τὸ χωριό μου παρὰ τὴν νύχτα, ὅταν ὅλοι θὰ εἶχαν κοιμηθῆ.

Κατὰ τὶς δέκα πῆρα τοὺς μικροὺς δρόμους τοῦ λιμανιοῦ μας. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἔφθασε ἕως τ' αὐτιά μου μιὰ εὔθυμη μουσική. Εἶχε χορὸ στὸ μεγάλο καφενεῖο. Μὰ φυσικά, τὸ εἶχα ξεχάσει. Ἤταν Σάββατο.

Σπρωγμένος ἀπὸ μιὰ μικρὴ νοσταλγία, γλύστρησα κοντὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ κεῖ, κρυμμένος, στὴ σκιά, ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ ἐσωτερικό. Διάφορα ζευγάρια στριφογύριζαν εὔθυμα. Πολλὲς οἰκογένειες κάθονταν στὰ τραπέζια. Ἀνεγνώρισα πολλὰ φιλικά μου πρόσωπα. Καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὸν μπάρμπα Βωντιὲ μὲ τὴν Ἄννα καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς παληούς μου συναδέλφους.

Οἱ νέοι, τῆς μιλοῦσαν, τὴν κύτταζαν. Εἶχαν τώρα κάθε δικαίωμα νὰ τὸ κάνουν ἀφοῦ δὲν ἤταν πιὰ ἀραβωνιασμένη.

Καὶ κείνη; Τὰ χείλη της χαμογελοῦσαν, ἀλλὰ τὰ μαῦρα μάτια της ἤταν θλιμμένα. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν βλέπω, ὑπέφερα πολύ.

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψω τὸ παρατηρητήριό μου, ὅταν εἶδα μιὰ παρέα ἀπὸ καινούργιους πελάτες νὰ μπαίνῃ στὴν αἴθουσα. Ἤταν καμμιὰ δεκαριὰ τούλάχιστον θορυβώδεις καὶ γελαστοί. Θεὲ καὶ Κύριε. Ἤταν ἡ παρέα τοῦ «Δελφινιοῦ». Οἱ κύριοι καὶ οἱ κυρίες ποὺ ἕως σήμερα ἀκόμη μὲ χάϊδευαν καὶ μὲ κολάκευαν.

—Ἀ! Μὰ εἶνε περίφημα ἐδῶ! Πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὸ καζίνο τοῦ Ρουαγιάλ.

Ἀνατρίχιασα ἀκούγοντας τὸν ἦχο αὐτῆς τῆς μεταλλικῆς φωνῆς. Ἡ Ὑβέτ! Κρεμασμένη, φυσικά, στὸ μπράτσο τοῦ Γκορέλ. Ἡ Ἄννα τοὺς παρατηροῦσε μὲ μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Ξαφνικὰ ὁ Γκορὲλ σταμάτησε μπροστά της.

—Μὰ εἶνε ἡ μελαχροινὴ ἡρωΐδα! Σᾶς προτείνω ἕνα γῦρο καντρίλλιες. Ἡ ντάμα μου θὰ χορέψῃ μὲ κανένα ὡραῖο ψαρᾶ. Ξέρετε, λατρεύει τοὺς ψαράδες—καὶ θὰ κάνετε αὐτὸ τὸν γῦρο μαζί μου.

Πέρασε τολμηρὰ τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὴν μέση τῆς Ἄννας. Δὲν ξέρω τί μ' ἔπιασε ἐκείνη τὴν στιγμή. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο, πήδησα πάνω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀνοίγοντας δρόμο μέσα στὸ κατάπληκτο πλῆθος, ὥρμησα στὸν Γκορέλ.

—Κάτω τὰ χέρια!

Γύρισε καὶ μοῦ εἶπε μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο:

—Μπᾶ! Νὰ ὁ ἥρωάς μας. Ὁ καπετάνιος τοῦ «Στάρ». Ὁ κ. Μπὺρ σοῦ ἔδωσε τὰ παπούτσια στὸ χέρι, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶνε ἔτσι;

Τὸ μπράτσο του, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες ποὺ ἔκανε ἡ Ἄννα γιὰ νὰ ξεφύγῃ, ἤταν πάντοτε γύρω ἀπὸ τὴ μέση της. Ὁ μπάρμπα Βωντιέ, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του ἤταν ἕτοιμος νὰ ξεσπάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφησα. Μὲ μιὰ κίνησι ἔκανα νὰ πέσῃ τὸ χέρι τοῦ Γκορέλ.

—Μὴ τὴν ἐγγίξῃς, ἄνανδρε. Δὲν εἶνε ἄξιος νὰ τὴν ἀγγίζῃ ἕνας ἄνθρωπος σὰν ἐσένα.

Ἡ Ὑβὲτ ξέσπασε σ' ἕνα διαπεραστικὸ γέλιο.

—Τί ἱπποτικὸς καβαλλιέρος! Καὶ ἂν ἔλεγα, λέει, στοὺς φίλους σας πὼς ἀπατήσατε τὸν πατέρα μου, πὼς δεχθήκατε νὰ τὸν κάνετε νὰ χάσῃ στοὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ πάρετε χρήματα;

Μιὰ φωνὴ ἀντήχησε:

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια!

Ἡ Ἄννα στεκόταν δίπλα μου χλωμή, ἐνῷ τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Ὁ Ζὰν Λουΐ δὲν ἔκανε τέτοιο πρᾶγμα. Εἶνε ψέμα!

Τὴν κύτταζα σαστισμένος, θαμπωμένος. Εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Μ' ἀγαποῦσε ἀκόμα. Μιὰ μεγάλη δύναμις μὲ πλημμύρισε. Τώρα ἤμουν ἄξιος γιὰ ὅλα.

Ὁ Ρομὲρ Γκορὲλ ἐπάγχασε:

—Δὲν μοῦ λές, αὐτὴ εἶνε ἡ... κυρία ποὺ ζῆ μαζί του;

Δὲν πρόφθασε ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημά μου. Ἔφαγε μιὰ στὸ σαγόνι, ἄλλη στὸ μάγουλο. Οἱ γροθιές μου ἔπεφταν βροχὴ σὰν πολυβόλα.

Φωνὲς ἀκούστηκαν μέσα στὴν αἴθουσα. Μᾶς χώρισαν. Τὸ αἷμα ἔτρεχε πάνω στὸ ὡραῖο ἄσπρο πουκάμισο τοῦ Γκορέλ. Ἀσθμαίνοντας, πάλευα μὲ τοὺς συντρόφους μου ποὺ μὲ κρατοῦσαν.

Κάθε μέρα πηγαίναμε στὴν πλάζ μὲ τὸ αὐτοκίνητό της καὶ πάντα τραβούσαμε πιὸ πέρα ἀπ' τοὺς ἄλλους.

—Ἀφῆστε με. Ἀξίζει περισσότερα.

—Ἀλήθεια! φώναξε κάποιος. Ἔχει δίκηο ὁ Γκαρνέκ.

Ὅλα τὰ κεφάλια γύρισαν σ' αὐτὸν ποὺ εἶχε μιλήσει. Τὸν ἀνεγνώρισα. Ἤταν ὁ μικρὸς ναύτης τοῦ «Δελφινιοῦ».

—Ἐγὼ εἶμαι σὰν πλήρωμα τοῦ «Δελφινιοῦ». Ξέρω τί συμβαίνει. Ἄκουσα τὸν Γκορὲλ νὰ προσφέρῃ λεπτὰ στὸν Γκαρνὲκ γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κερδίσῃ στοὺς ἀγῶνες καὶ ὁ Γκαρνὲκ τὸν κύλισε στὸ πάτωμα. Τώρα αὐτὸς ὁ Γκορὲλ ρίχνεται στὴν ἀραβωνιαστικιὰ τοῦ Γκαρνέκ. Ἔ, πάει πολύ!

Οἱ γλεντζέδες ἔφυγαν χωρὶς νὰ θγάλουν τσιμουδιά. Στράφηκα πρὸς τὸν μπάρμπα Βωντιέ. Ἔνοιωθα μιὰ φρικτὴ ντροπή. Τί εἶχα κάνει; Τί σκάνδαλο εἶχα προκαλέσει;

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι ὁ θετὸς πατέρας μου μὲ χτύπησε δυνατὰ στὸν ὦμο.

—Γειά σου, παιδί μου. Δὲν σ' ἔκαναν τελείως ξετσίπωτο αὐτοὶ οἱ χαμένοι. Πάλι καλά!

Μιὰ ὥρα ἀργότερα βρισκόμουν μπροστὰ στὸ σπίτι ποὺ δὲν ἤλπιζα πιὰ νὰ ξαναδῶ, μαζὶ μ' ἐκείνη ποὺ νόμιζα πὼς εἶχα χάσει γιὰ πάντα. Ὁ ὠκεανὸς ἀπλωνόταν μπροστά μας. Μιὰ θεία γαλήνη γέμιζε τὴν καρδιά μου.

—Τί τρελλὸς ποὺ ἤμουν. Ἄννα. Θὰ κέρδιζα 25 χιλιάδες φράγκα καὶ θὰ ἔχανα τὴν εὐτυχία. Τώρα εἶμαι σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα. Μοῦ φαίνεται πὼς κάποια ὁμίχλη διαλύεται.

—Κύτταξε, Ζὰν Λουΐ! Τί ὄμορφα ποὺ εἶνε τώρα.

Ἔδειξε πέρα στὸν ἀχνὸ ὁρίζοντα τὰ κατάρτια ποὺ διαγράφονταν ἀμυδρὰ πάνω στὸν οὐρανό. Ἤταν κάποιο ἀπὸ τὰ καΐκια μας. Αὔριο θὰ πήγαινα κι' ἐγὼ πάλι γιὰ ψάρεμα.

Καὶ ὅταν θὰ ξαναταξίδευα μὲ τὸ γιὸτ δὲν θὰ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ κερδίσουν χρήματα οἱ ἑκατομμυριοῦχοι, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσω καινούργιες χαρὲς στοὺς συντρόφους μου, πάνω στὸ πλοῖο μου, τὸ ὁποῖο θὰ χάριζα στὸ μελλοντικὸ «Σπίτι τοῦ Ψαρᾶ».

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: Μ. ΚΡΑΝΑΚΗ

Πῶς νὰ διαλέξετε τὸν ἄνδρα ἢ τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ πάρετε

Τὰ συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο

Μὲ τὴν βοήθεια τῆς βιολογίας καὶ τῆς ἀνθρωπολογίας, ὁ ἔρως καὶ ὁ γάμος ἐξέφυγαν πιὰ ἀπὸ τὸ ἀποκλειστικῶς αἰσθηματικό τους βάθρον κι' ἐπέρασαν στὴν δικαιοδοσία τῆς ψυχρῆς ἐπιστήμης, ποὺ ἐφήρμοσε καὶ σ' αὐτὰ τὶς δικές της μεθόδους. Καὶ μᾶς λέγει, ἔξαφνα, σήμερα ὅτι στὸν καθένα μας χρειάζεται μία ὡρισμένη γυναῖκα καί, ἀντιστρόφως, στὴν καθεμιὰ χρειάζεται ἕνας ὡρισμένος ἄνδρας καὶ ὅτι ὁ ὡρισμένος ἄνδρας ἢ ἡ ὡρισμένη αὐτὴ γυναῖκα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη σύστασι τοῦ ὀργανισμοῦ των, ἀπὸ τὴν λειτουργία ὡρισμένων ἀδένων κτλ. κτλ.

'Αλλὰ πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ ἐκλέξωμε τὸν ἄνδρα ἢ τὴν γυναῖκα ποὺ μᾶς παιριάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ κάθε ἄλλην;

'Απὸ ὡρισμένα ἐξωτερικὰ γνωρίσματα, ποὺ ὅλοι μας μποροῦμε νὰ τὰ προσέξωμε, χωρὶς νὰ εἴμαστε γιατροὶ ἢ ἀνθρωπολόγοι.

Θὰ προσπαθήσωμε νὰ σᾶς συνοψίσωμε αὐτὰ τὰ γνωρίσματα, σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης, ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὅπως τὰ διατυπώνει σ' ἕνα περίεργο βιβλίο του ὁ δόκτωρ Ζενότι - τοῦ 'Ινστιτούτου Παστέρ.

ΤΑ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΡΤΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἄς μιλήσωμε γιὰ τὴν γυναῖκα.

Τὸ μικρὸ ἀνάστημα, ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ ἕνα μέτρο καὶ πενῆντα, φανερώνει πάντοτε ἀνεπάρκειαν τοῦ θυρεοειδοῦς καὶ τῆς ὠοθήκης καί, κατὰ συνέπειαν, χαρακτῆρα ὀξύθυμον, εὐμετάβολον, ὑπολογιστικόν. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν αὐτὸ τὸ ἀνάστημα δὲν μποροῦν ν' ἀπολαύσουν φυσιολογικῶς τὸν ἔρωτα καὶ αὐτὸ τὶς κάνει νὰ ἔχουν ἕνα χαρακτῆρα ἀξιοθρήνητον. Ὅταν φθάσουν σὲ μιὰν ὡρισμένη ἡλικία παχαίνουν ὑπερβολικὰ καὶ προσβάλλονται συνήθως ἀπὸ διαβήτην καὶ ρευματισμούς.

'Εννοεῖται ὅτι τὸ ἀνάστημα αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπολογισθῆ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὄχι προτήτερα.

Τὸ πολὺ ψηλὸ ἀνάστημα φανερώνει μόνον ἀνεπάρκειαν τῆς ὠοθήκης. 'Η ἰδιοσυγκρασία παραμένει ψυχρή, ἀλλ' ὁ χαρακτὴρ δὲν ἐπηρεάζεται αἰσθητῶς, ὅπως στὴν πρώτη περίπτωσι.

Τὰ παχειὰ καὶ κόκκινα μάγουλα, σὲ μιὰ γυναῖκα, δείχνουν ὑπερτροφίαν τοῦ θυρεοειδοῦς. Καὶ ἡ ὑπερτροφία αὐτὴ τὴν κάνει ἰδιότροπη καὶ ψυχρὴ ἀπὸ αἰσθησιακῆς ἀπόψεως.

Προτιμῆστε τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν κανονικὰ μάγουλα (ὄχι βαθουλωμένα) καὶ λιγάκι ὠχρά. 'Εὰν μὲ αὐτὰ συνδυάζεται ἕνα μέτριον ἀνάστημα, μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἔχομε μπροστά μας μιὰ γυναῖκα μὲ τρυφερὸν χαρακτῆρα καὶ ἐρωτικὴν θέρμην.

Τὸ μικρὸ χνοῦδι στὸ ἐπάνω χεῖλος, τὰ μπράτσα καὶ τοὺς μηροὺς εἶναι ἕνα ἀσφαλὲς σύμπτωμα ἀνεπαρκείας τῆς ὠοθήκης, ποὺ δὲν προμηνύει τίποτε καλὸν καὶ ἐπιφυλάσσει στὴν γυναῖκα ἕνα πλῆθος ἀσθενειῶν.

"Ενας λαιμὸς ἐξωγκωμένος στὸ πίσω μέρος φανερώνει γυναῖκα ψυχρή, ὀξύθυμη καὶ πολὺ μοχθηροῦ χαρακτῆρος.

'Η μεγάλη κοιλιὰ εἶναι σημεῖον ἀνεπαρκοῦς λειτουργίας τῆς ὠοθήκης καὶ τοῦ θυρεοειδοῦς. 'Ο χαρακτὴρ εἶναι κακός, ὅταν τὸ ἀνάστημα εἶναι μικρόν, ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ὅταν εἶναι μεγάλο. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἔχομε ἐμπρός μας μιὰ γυναῖκα ἀρθριτική.

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΤΕΛΗΣ ΑΝΔΡΑΣ

Καὶ τώρα ἄς ἔλθωμε στὸν ἄνδρα.

Τὸ πολὺ ψηλὸ ἀνάστημα φανερώνει ἀνεπάρκειαν καί, συνεπῶς, ἐρωτικὴν ψυχρότητα. Εἶναι προτιμότερο τὸ μέτριο ἢ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι λιγάκι ψηλότερο ἀπὸ τὸ μέτριο, γιατὶ δείχνει ἕναν ἄνδρα στιβαρόν, ρωμαλέον καὶ θερμόν. 'Ακόμη περισσότερο θερμοὶ εἶναι οἱ ἄνδρες ποὺ ἔχουν κοντὸ ἀνάστημα. "Οχι ὅμως καὶ ὅταν τὸ κοντὸ αὐτὸ ἀνάστημα συνδυάζεται μὲ μικρὸ κεφάλι καὶ στενοὺς ὤμους. Εἶναι τὰ συμπτώματα τῆς προώρου ἀδυναμίας.

"Ενα ἄλλο σύμπτωμα προώρου ἐξασθενήσεως τῆς ζωτικότητος εἶναι τὰ πολὺ ἀραιὰ γένεια καὶ τὸ μουστάκι. 'Ο ἄνδρας ποὺ δὲν νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ξυρίζεται κάθε μέρα ἢ τοὐλάχιστον κάθε δυὸ μέρες εἶναι, κατὰ κανόνα, ψυχρὸς στὶς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις καὶ ἔχει χαρακτῆρα δύστροπον καὶ κακόν. Μὴν περιμένετε μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτόν.

Τὰ μάγουλα στὸν ἄνδρα πρέπει νὰ εἶναι κανονικὰ καὶ λιγάκι σαρκώδη. Αὐτὸ εἶναι σημεῖον μεγάλης ζωτικότητος καὶ τρυφερότητος.

'Η βαθειὰ καὶ λιγάκι χονδρὴ φωνὴ εἶναι ἐπίσης ἕνα σημεῖον ζωτικότητος καὶ ἐρωτικῆς θέρμης. 'Αντιθέτως ἡ λεπτὴ καὶ σὰν παιδιάστικη φωνὴ φανερώνει ἕνα ἄνδρα ψυχρόν, ἀνίκανον καὶ ὄπουλον.

"Οσον μεγαλύτερη εἶναι ἡ κοιλιὰ σ' ἕναν ἄνδρα, τόσον μικρότερη εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωτικότης του.

Τὰ λευκὰ μαλλιὰ φανερώνουν χαλάρωσιν τῆς ἀνδρικῆς ζωτικότητος. 'Αντιθέτως, δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν, ὅταν δὲν εἶναι συνέπεια ἀσθενείας. Τὰ πυκνὰ μάλιστα μαλλιὰ σ' ἕναν ἄνδρα ὡρίμου ἡλικίας φανερώνουν πολὺ λίγην ἐγκεφαλικὴν δραστηριότητα.

Αἱ κάθετοι ρυτίδες ἐπάνω ἀπὸ τὰ φρύδια εἶναι ἐπίσης ἕνα σύμπτωμα προώρου ἀδυναμίας.

ΟΙ «ΤΥΠΟΙ» ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

Καὶ τώρα ἄς δοῦμε ποῖος εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀνδρὸς ἢ τῆς γυναικὸς ποὺ προσαρμόζεται περισσότερο στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης.

Στὴν γυναῖκα:

'Ανάστημα μέτριον, μύτη κανονικὴ καὶ ἐλαφρῶς σαρκώδης, στόμα κλειστό, χείλη προεξέχοντα λίγο, σαγόνι καλοσχεδιασμένο καὶ ποὺ νὰ προσεγγίζῃ περισσότερο πρὸς τὸ τετράγωνο, μάτια χωμένα λίγο μέσα στὶς κόγχες, φρύδια τοξοειδῆ, αὐτὶ μικρό, λεκάνη πλατειά, λαιμὸς στρογγυλός.

Στὸν ἄνδρα:

'Ανάστημα μέτριον ἢ λιγάκι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μέτριον, μαλλιὰ ὄχι πολὺ πυκνά, μύτη ποὺ νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ μιὰ μικρὴ λακκίτσα, μέτωπο ψηλὸ καὶ πλατύ, στόμα κλειστό, σαγόνι τετράγωνο.

Δυσπιστῆτε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἄνδρες ἢ γυναῖκες ποὺ δὲν κυττάζουν κατὰ πρόσωπον, ποὺ μιλοῦν γιὰ ἀγάπη, ἑνώνοντας τὰ φρύδια τους σὲ σχῆμα περισπωμένης, ποὺ ἔχουν μύτη πολὺ λεπτὴ στὴ ρίζα, τὸ λευκὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ λιγάκι κίτρινο, τὰ πόδια στραβὰ πρὸς τὰ μέσα, τὴ ράχι κυρτή, τὸ ἀριστερὸ χέρι μακρύτερο ἀπὸ τὸ δεξιὸ (σημεῖων ζηλοτυπίας), τὸ στόμα πολὺ λεπτὸ καὶ τὰ μπροστινὰ δόντια προεξέχοντα.

ΩΣΤΟΣΟ, ΠΑΙΖΕΙ ΡΟΛΟΝ ΚΙ' Η ΗΛΙΚΙΑ...

Καὶ τώρα μερικὰ γιὰ τὴν ἡλικία.

Τὰ πιὸ ταιριασμένα ἀνδρόγυνα δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία. Διότι τὰ δύο φῦλα δὲν ἀναπτύσσονται κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ παλαιὰ θεωρία, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τὴν γυναῖκα μόνον κατὰ 3 ἢ 4 χρόνια ἔχει καταπέσει πρὸ πολλοῦ. 'Η σημερινὴ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι ἡ διαφορὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγαλυτέρα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι ὁ ἄνδρας διατηρεῖ ὅλην τὴν ζωτικότητά του.

"Ενας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Λόγκρ, φωνάζει: «Μὴν δημιουργεῖτε δυστυχισμένα ἀνδρόγυνα, δίνοντας μιὰ νέα δεκαοκτὼ ἢ εἴκοσι χρόνων σὲ ἕνα νέον εἴκοσι δύο ἢ εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ νοιώσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. "Οταν παρέλθῃ ἡ ἐρωτικὴ τρέλλα, θὰ εἶναι δυστυχεῖς.

'Ο ἄνδρας ἀρχίζει νὰ ὡριμάζῃ μετὰ τὸ τριακοστόν. Μετὰ τὴν ἡλικία αὐτὴ καὶ πολλὲς φορὲς προτήτερα ἡ γυναῖκα περνάει στὸ περιθώριο».

Ἰατρὸς ΣΦΗΚΑΣ

●

Χιοῦμορ

ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Ο 'Εβραῖος καταστηματάρχης λέγει στὸν ὑπάλληλό του ἰδιαίτερος.—'Ο κύριος ἀπ' ἐδῶ ζητᾶ ν' ἀγοράσῃ ἕνα αὐγὸ τῆς ὥρας γιὰ τὸ πρόγευμά του. 'Εγὼ πηγαίνω στὸ κοτέτσι κι' ἐσὺ βγα στὸν κῆπο νὰ.. κακαρίσῃς!...

ΠΟΙΟ εἶναι τὸ ἀκριβὲς μῆκος τῆς λεύγας;

'Αντιθέτως ἀπ' ὅ,τι γενικῶς πιστεύεται, ἡ λεύγα δὲν εἶναι μιὰ ὁμοειδὴς μονὰς μέτρου.

Στὴ Γαλλία, αἴφνης, τὸ μῆκος της ἔχει καθοσθῆ σὲ 4 χιλιόμετρα, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐμποδίζει ὅμως καθόλου, νὰ εἶναι μεγαλύτερη ἢ μικρότερη σὲ διάφορες γαλλικὲς ἐπίσης ἐπαρχίες.

Στὴν 'Ισπανία ὅμως ἡ βασιλικὴ λεύγα εἶναι 7 χιλιόμετρα, 066 μ. Στὴν Πρωσσία εἶναι ἀκόμη πιὸ μεγάλη: 7 χλμ. 407 μ.

Στὴν 'Αγγλία, ἡ λεύγα ἔχει 5 χλμ., 569 μ., στὴν 'Ελβετία 4 χλμ. 480 μ., στὴν Πορτογαλία 6 χλμ. 179 μ., κ.τ.λ.

●

ΠΟΙΑ φαγώσιμα περιέχουν ταυτοχρόνως καὶ τὶς τέσσερις βιταμίνες; Α, Β, Γ, Δ;

Τὰ λεμόνια, τὰ πορτοκάλια, οἱ μπανάνες, τὰ μικρὰ φρέσκα μπιζέλια, τὰ καρότα, οἱ ντομάτες, τὰ μαρούλια, τὰ νεφρὰ τῶν ζώων, τὸ ἧπαρ, τὰ στρείδια, τὸ μυαλό, ἡ καρδιά, τὰ αὐγὰ καὶ τὸ μαῦρο ψωμὶ περιέχουν ταυτοχρόνως καὶ τὶς τέσσερις βιταμίνες: Α, Β, Γ, Δ. σὲ διάφορες, ἐννοεῖται, ἀναλογίες.

●

ΠΟΤΕ καὶ ἀπὸ ποιὸν ἱδρύθη ἡ πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας, Σίντνεϋ;

'Από τὸν "Αγγλον Φίλιπ, ὁ ποῖος τὴν πρωΐαν τῆς 26ης 'Ιανουαρίου 1788, ἔφθασε καὶ ἀγκυροβόλησε στὸν κολπίσκο ποὺ βρίσκεται σήμερα ἡ μεγάλη αὐτὴ πόλις. Σχεδὸν ἀμέσως, λίγες ὧρες πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Γάλλου Λὰ Περούζ, ἀπεβίβασε μαζὶ μὲ ἄνδρες τοῦ στόλου καὶ ἀρκετοὺς "Αγγλους μετανάστες, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ὑποναυάρχου Σύριους. 'Η πόλις τοῦ Σίντνεϋ εἶχε ἱδρυθῆ...

●

ΠΟΣΟ τρέχει μιὰ ἀκτῖνα φωτός;

Μιὰ ἀκτῖνα φωτός, σ' ἕνα δευτερόλεπτο, δηλαδὴ στὸ ἑξηκοστὸ τοῦ λεπτοῦ, μπορεῖ νὰ κάμῃ ἑκατὸ φορὲς τὸν γῦρο τῆς γῆς. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο κι' ἕνα πέταρτο, μπορεῖ νὰ φθάσῃ στὴ σελήνη, σὲ δυὸ καὶ μισὸ λεπτὰ φθάνει στὸν "Αρη, σὲ ὀκτὼ λεπτὰ φθάνει τὸν ἥλιο. Σὲ μισὴ ὥρα φθάνει στὸν πλανήτη Δία καὶ σὲ ἕξη περίπου ὧρες μπορεῖ νὰ φθάσῃ στὸν Πλούτωνα, δηλαδὴ στὰ σύνορα τοῦ δικοῦ μας ἡλιακοῦ συστήματος.

Δεδομένου ὅτι τὸ φῶς διασχίζει τὸ ἄπειρον μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων, ἀπὸ τοὺς παραπάνω ἀριθμοὺς εὐκολα μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ κανεὶς πόση ἀπόστασις χωρίζει τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ οὐράνια σώματα.

Μιὰ ἀκτῖνα φωτός, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ ταξιδεύοντας, θάθελε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ πιὸ κοντινὸ ἄστρο τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος. 'Ο Κένταυρος, π. χ., ἀπέχει ἀπὸ μᾶς τόσο, ὅσα χιλιόμετρα μπορεῖ νὰ διανύσῃ μιὰ ἀκτῖνα φωτὸς σὲ τέσσερα χρόνια. Φαντασθῆτε ὅτι ἡ ἀκτῖνα στὸ πρῶτο λεπτὸ τῆς ὥρας κάνει 18 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα!

●

ΞΕΡΕΤΕ...

... ΠΟΣΩΝ εἰδῶν μαστοφόρα ὑπάρχουν στὸν κόσμο;— 3.000 εἰδῶν.

... ΠΟΙΟ ἦταν τὸ μῆκος τοῦ προϊστορικοῦ ζώου πλησιόσκυρος; 20—25 μέτρα.

... ΠΟΣΗΝ χολὴν ἐκκρίνει κάθε μέρα ὁ ἄνθρωπος; — 1 χιλιόγραμμον.

... ΠΟΣΟ σίελον παράγομε κάθε μέρα; — Περίπου 1 λίτρα.

... ΣΕ ΠΟΙΑΝ θερμοκρασία πραγματοποιεῖται ἡ τῆξις τοῦ ἀέρος;— Σὲ ὀλιγωτέραν τῶν 195 βαθμῶν.

... ΠΟΣΗΝ ἐπιφάνεια παρουσιάζει τὸ δέρμα σας; — 15.350 τετραγωνικὰ ἑκατοστόμετρα.

... ΠΟΣΟ ψηλὸ εἶναι τὸ ἄγαλμα τῆς 'Ελευθερίας στὸν λιμένα τῆς Νέας 'Υόρκης; — 46 μέτρα.

... ΠΟΣΑ γραμμάρια ζυγίζει ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά;— 280.300 γραμμάρια.

... ΠΟΣΕΣ φάλαινες συνελήφθησαν κατὰ τὸ 1937; — 39.056.

... ΠΟΣΟ γάλα μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μιὰ θηλάζουσα γυναῖκα; — 1 λίτρα καὶ 300 γραμμάρια.

... ΠΟΙΑ εἶναι ἡ περιστροφικὴ ταχύτης τῆς γῆς; — Περίπου 28 χιλιόμετρα τὸ λεπτόν.

... ΠΟΣΑ δόντια πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ἄλογο ἐξ ἐτῶν; — 40 δόντια.

... ΠΟΣΩΝ εἰδῶν μαλλάκια ὑπάρχουν; — 60.000 εἰδῶν.

... ΠΟΙΑ εἶναι ἡ θερμοκρασία εἰς ὕψος 15.000 μέτρων; — 70 βαθμ. ὑπὸ τὸ μηδέν.

... ΠΟΣΗΝ ποσότητα ἀέρος εἰσάγομεν στοὺς πνεύμονάς μας σὲ κάθε εἰσπνοήν;— 4—5 λίτρες.

... ΠΟΣΟ ὕψος ἔχει ὁ βράχος τῆς 'Ακροπόλεως; — 178 μέτρα.

ΠΟΤΕ ὁ Γούϊλμπουρ Ράϊτ, ἀ μεγάλος 'Αμερικανὸς πρωτοπόρος ἀεροπόρος, ἐπέταξε γιὰ πρώτη φορά;

'Ο Γούϊλμπουρ Ράϊτ ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός του "Ορβιλλ καὶ ἡ ἀδελφή του Αἰκατερίνη, ἦλθε στὴ Γαλλία χάρις στὴν ὀξυδέρκεια καὶ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι τοῦ Λεὸν Μπολλέ, διασήμου κατασκευαστοῦ γαλλικῶν αὐτοκινήτων — ὁ ὁποῖος ἔθεσε στὴν διάθεσί του ἕνα μέρος τῶν ἐργοστασίων του τῆς Σαμπλόν — ἐπραγματοποίησε τὴν πρῶτη του πτῆσι στὶς 8 Αὐγούστου τοῦ 1908, ἐπὶ ἑνὸς διπλάνου.

●

ΠΩΣ μποροῦμε νὰ χαῶμε φρέσκα καρύδια σ' ὅλες τὶς ἐποχές;

Βυθίζομε τὰ παλαιᾶς ἐσοδείας καρύδια μέσα σ' ἁλμυρὸ νερὸ καὶ τ' ἀφήνομε 5—6 μέρες. Τὸ ἁλάτι δὲν ἀφήνει νὰ χαλάσῃ τὸ νερὸ καὶ συγχρόνως ἐξαλείφει ἀπ' τὰ καρύδια τὴ γεῦσι της τανίνης. Τὸ νερὸ εἰσδύει σιγὰ-σιγά, διὰ μέσου τοῦ κελύφους των καὶ φθάνει ὡς τὸ ψαχνό των, ποὺ τὸ φουσκώνει καὶ τὸ μαλακώνει σὰν τὰ πραγματικὰ φρέσκα καρύδια. 'Η φλοῦδα τους βγαίνει πολὺ εὔκολα καὶ ἡ γεῦσις τους εἶναι ἐπίσης πολὺ εὐχάριστη.

●

ΠΟΥ Παράγεται ἡ μπανάνα;

'Η μπανάνα εἶναι ὁ πασίγνωστος καρπὸς ποὺ παράγει τὸ δένδρον «Βανανέα ἡ μοῦσα». 'Η μπανανιά, παρ' ὅλο τὸ ὕψηλὸ ἀνάστημά της εἶναι ποῶδες φυτόν, ἰθαγενὲς ὅλων τῶν θερμῶν χωρῶν τῆς γῆς καὶ ἰδίως τῆς 'Αφρικῆς. Μπανανιὲς καλλιεργοῦνται σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, μόνον ὡς διακοσμητικὰ δένδρα ὅμως, γιατὶ ὁ καρπός τους δὲν ὡριμάζει. 'Εξαιρετικῶς σ' ἐμᾶς, οἱ μπανανιὲς ὡριμάζουν στὴν Καλαμάτα.

'Η μπανάνα εἶναι ἀπ' τὰ ἐκλεκτότερα φροῦτα, τόσο γιὰ τὴ γεῦσι της, ὅσο καὶ γιὰ τὸ λεπτὸ καὶ θαυμάσιο ἄρωμά της. Συνήθως οἱ μπανάνες κόβονται ἄγουρες, ὁπότε ὁ φλοιός τους εἶναι πράσινος καὶ ὡριμάζουν μέσα στὶς ἀποθῆκες, κρεμασμένες ἀπὸ τὴν δροφὴ ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κλάδο τους. Οἱ τελείως ὡρίμες μπανάνες ἔχουν κιτρινόφαιο χρῶμα.

Ο ΕΠΙΤΑΠΗΣ

Ο Ήλιος

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ : ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ιδ Χόλλυγουντ είνε ό τόπος ὅπου οἱ σκύλοι περνοῦν μιὰ ζωὴ ζηλευτή. Ὑπάρχουν ὄχι μόνον νοσοκομεῖα, ἀλλὰ καὶ σχολεῖα τῶν σκύλων. Οἱ σκύλοι διδάσκονται διάφορα γυμνάσματα, γιὰ νὰ γίνουν ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου.

Ὅλοι οἱ ἀστέρες ἔχουν τοὐλάχιστον ἀπὸ ἕναν σκύλο καὶ ὅλοι τοὺς περιποιοῦνται σὰν παιδιά.

Ὑπάρχει ἕνα μεγαλοπρεπέστατο νεκροταφεῖο... τῶν σκύλων, ὅπου οἱ ἀστέρες θὰ βροῦν τοὺς ἀγαπημένους των τετράποδας φίλους.

Ἡ Μῶριν Ὸ' Σούλλιβαν ἔχει ἕνα πελώριο σέττερ, ποὺ δὲν τὸ ἀποχωρίζεται ποτέ· τοῦ ἔχει μιὰ θαυμασία κρεββατοκάμαρα καὶ μιὰ περίφημη τραπεζαρία.

Ἡ Φράνσις Ντῆ, κάποτε ποὺ ἀρρώστησε ὁ «Μπλάκ» της, ἐπλήρωσε ἕνα ποσὸν 30.000 δραχμῶν γιὰ νὰ τὸν κάνῃ καλά!

Ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ βρῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα δρόμο ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι ἄρρωστο. Τὸ πῆρε μαζί του, τὸ ἔκανε καλὰ καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸ ἀποχωρίζεται οὔτε στιγμή.

Η ΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ ΘΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΤΗΝ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΟΥ

Λέγεται ὅτι ὁ σκηνοθέτης Λιοῦϊς Μάγιερ ἀπεφάσισε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Τζὶν Χάρλοου μὲ τὴν στὰρ Ἔντυ Λαμάρ, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν περίφημη Ἔντυ Κίσλερ τοῦ «Ἐξτάζ».

Ἡ Ἔντυ Κίσλερ μετὰ τὴν ταινία αὐτὴ δὲν εἶχε γυρίσει ἄλλη, διότι ὁ σύζυγός της τῆς εἶχε ἀπηγορεύσει νὰ παίξῃ ξανὰ στὸν κινηματογράφο. Πρὸ καιροῦ ὅμως ἡ Ἔντυ ἀπεφάσισε νὰ χωρίσῃ καὶ πῆγε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἔγινε ἤδη μία ἀπ' τὶς περιφημότερες στάρ.

ΦΡΑΝΣΟΤ ΤΟΝ

Ὁ Φράνσοτ Τὸν γεννήθηκε στὸ Νιαγάρα, στὶς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1932. Πρὶν γίνῃ καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου, ἦταν ἠθοποιὸς τῆς σκηνῆς.

Ὁ σκηνοθέτης Ρότζερ Τζέφμσον τὸν ἀνεκάλυψε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὸν πῆρε στὸ Χόλλυγουντ, νὰ τὸν κάμῃ ἀστέρα. Ὅταν θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὸν πρῶτο ρόλο σ' ἕνα φίλμ, ὁ Τὸν κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν κάνω γιὰ ἐραστής, εἶπε.

Ὁ σκηνοθέτης ἔγινε ἐξὸ φρενῶν, ἀλλὰ αὐτὸς ἐπέμενε.

Ἤξερε πὼς δὲν ἄξιζε τίποτε σὲ τέτοιους ρόλους. Ἤξερε νὰ ὑποδύεται ρόλους ἀνθρώπων ποὺ εἰρωνεύονται τὰ ντα καὶ ποὺ κάτω ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ ἀσκα κρύβουν —ὅπως κι' ὁ ἴδιος— μιὰν εὐαίσθητη καρδιά.

Τὸν συμβούλευσαν, ἐπειδὴ εἶχε ἀρκετὰ χρήματα, νὰ ἱδρύσῃ μιὰ δική του κινηματογραφικὴ ἑταιρία, ἀλλὰ δὲν ἤθελε. Ἤθελε νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν ἀξία του κι' ὄχι μὲ τὰ λεπτά του.

Ἐπὶ τέλους στὸ «Σὸρτς» βρῆκε ἕναν ρόλο ποὺ τοῦ ἐταίριαζε κι' ἀπ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ γίνεται ἀγαπητός.

Ἡ καλυτέρη ταινία του, ὅπως λέει κι' ὁ ἴδιος, εἶνε τὸ «Ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ».

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν παντρεύθηκε τὴν Τζόαν Κρόυφορντ. Σὲ λίγο χώρισαν, χωρὶς ὅμως νὰ γίνουν καὶ ἐχθροί, γιατὶ ὅπως λένε κι' οἱ ἴδιοι, ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκαν ἔντονα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο τὸ τρελλὸ αὐτὸ αἴσθημα ποὺ λέγεται ἔρως. Πάντοτε αἰσθάνονταν μιὰ θαυμαστὴ ἀμοιβαία ἐκτίμησι καὶ φιλία, γι' αὐτό, ὅταν εἶδαν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν μαζί, χώρισαν σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΑΤΤΕΡΣΤΟΚ

Ὁ Ἄλμπερτ Μάττερστοκ, ὁ συμπαθὴς Γερμανὸς ἀστήρ, πού, ἂν καὶ τόσο νέος κατέκτησε μιὰ ζηλευτὴ θέσι στὸν εὐρωπαϊκὸ κινηματογράφο. Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα ὀνειροπολοῦσε νὰ παίξῃ στὸ θέατρο, ἀλλὰ ὁ αὐστηρὸς μπαμπᾶς του δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ὄνειρα αὐτὰ τοῦ γυιοῦ του. Ἤθελε ὁ γυιός του νὰ πάρῃ πολὺ αὐστηρὴ ἀνατροφή, γι' αὐτὸ τὸν ἔκλεισε ἀπὸ πολὺ μικρὸ σ' ἕνα κολλέγιο. Ἔξη φορὲς ὁ νεαρὸς Μάττερστοκ ἀπεβλήθη ἀπὸ τὸ σχολεῖο, στὸ τέλος δὲ ὁ μπαμπᾶς.. ἀπέβαλε τὸ γυιό του κι' ἀπὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ παύσῃ ἐννοεῖται νὰ τὸν παρακολουθῇ, κι' ἔτσι ὁ νεαρὸς Ἄλμπερστοκ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ «τὴν τύχη του». Ἐκεῖ προσελήφθη σὲ μιὰ Ἑταιρία αὐτοκινήτων. Ὁ πατέρας ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ γυιός του σοβαρεύτηκε ἐπὶ τέλους Ἀλλοίμονο ὅμως. σὲ λίγον καιρὸ ὁ Ἄλμπερτ ἐγκατέλειπε τὴν Ἀφρικὴ καὶ ξαναρχόταν στὴν Εὐρώπη. ἐνήλικος ὅμως πλέον. κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα του, ἀφωσιώθηκε ἀμέσως στὸ θέατρο καὶ λίγο ἀργότερα ἔπαιξε στὸ πρῶτο του φίλμ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

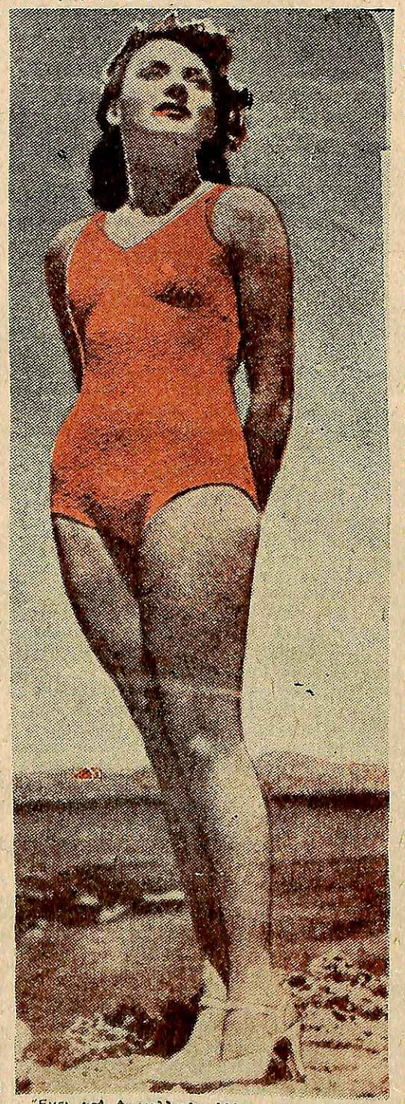

Ἔχει καὶ ἡ γαλλικὴ ὀθόνη τοὺς νεοσσούς της. Καθημερινῶς ἀνεβαίνουν στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα καινούργια ἀστέρια μὲ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα, ὅπως ἡ χαριτωμένη Ἰβὲτ Λεμπόν, ποὺ ἐμφανίζεται τελευταία στὸ φίλμ «Γιβραλτάρ» μὲ μεγάλην ἐπιτυχία.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟΣ

Δυὸ ξυλοκόποι χτύπησαν στὴν πόρτα μιᾶς παράγκας στὴν ἄκρη τοῦ δάσους.

—Νὰ μᾶς συγχωρῆς ποὺ σὲ ἀνησυχοῦμε Ἔντ, εἶπε ὁ ἕνας στὸν γαιοκτήμονα, ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι. Μόλις περνούσαμε ἀπὸ τὴν χαράδρα τοῦ Λύκου εἴδαμε τὸ ἠτῶμα ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ νομίσαμε πὼς ἤσουνα ἐσύ.

Ἔτσι; ἔκαμε ὁ γαιοκτήμων. Καὶ μὲ ποιὸν ἔμοιαζε;

—Μὰ ἦταν στὸ ἀνάστημά σου.

—Μήπως φοροῦσε κόκκινη φανέλλα;

—Ἀκριβῶς.

—Παπούτσια;

—Ναί, φοροῦσε παπούτσια.

—Μήπως ἦσαν μπότες; ἐπέμεινε ὁ γαιοκτήμων.

—Νὰ ἦσαν μπότες Ζόμπλυ; Μήπως θυμᾶσαι; ρώτησε ὁ ἕνας ξυλοκόπος τὸν ἄλλον. Ἄι ναί, μπότες ἦσαν!

—Τότε ἀπάντησε ὁ γαιοκτήμων, ἔπειτα ἀπὸ σοβαρὴ σκέψι, ἀφοῦ φοροῦσε μπότες... δὲν ἤμουν ἐγώ!

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ

—Σοῦ φέρθηκε ἄσχημα ὁ πατέρας της, ὅταν τὸν ἐπεσκέφθηκες γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃς τὸ χέρι της;

—Ναί, παρὰ λίγο νὰ μοῦ βγάλῃ τὸ χέρι.

—Τὴν ὥρα ποὺ σ' ἔσπρωξε ἔξω;

—Ὄχι, τὴν ὥρα ποὺ μοῦ τὸ ἔσφιξε.

ΑΠΡΟΣΜΕΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

—Κατηγορεῖσαι ὅτι ἔκλεψες δυὸ σκουλαρήκια, ἐνῷ ἐσὺ ἐπιμένεις νὰ λὲς ὅτι εἶσαι ἀθῶος Ἔχεις λεπτὰ νὰ πληρώσῃς ἕνα δικηγόρο γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ;

—Μπορῶ νὰ τοῦ δώσω τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ σκουλαρήκια.

ΕΠΙΜΟΝΗ

Ἡ κυρία Μπράουν εἶχε κουραστῆ ἀπὸ τὸ δανειστικὸ σύστημα τῆς γειτονισσάς της. τῆς κυρίας Σμίθ. Ὅταν μιὰ μέρα τῆς χτύπησαν τὴν πόρτα. Ἦταν ἡ μικρὴ κόρη τῆς κυρίας Σμίθ.

—Μ' ἔστειλε ἡ μαμά μου, εἶπε, καὶ σᾶς παρακαλεῖ ἂν ἔχετε νὰ τῆς δώσετε λίγο πιπέρι καὶ τὸ τηγάνι σας.

Ἡ κυρία Μπράουν ἦταν ἀποφασισμένη νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακό

—Πῆς τῆς μαμᾶς σαυ, παιδί μου, ὅτι ἔχω νὰ τηγανίσω τὰ δικά μου ψάρια.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸ κοριτσάκι ἐπέστρεψε.

—Μ' ἔστειλε ἡ μαμά μου. εἶπε, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ τῆς δανείσετε μερικὰ ἀπὸ τὰ Ψάρια ποὺ τηγανίσατε.

ΜΩΡΕ ΚΟΥΡΑΓΙΟ!

—Δὲν τὰ κατάφερα, εἶπε, ἡ νέα καὶ μοντέρνα νέα μὲ πεῖσμα.

—Τί δὲν καταφέρατε; ἐρώτησε ὁ πόλισμαν ὁ ὁποῖος τὴν ἀνεύρε ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ αὐτοκινήτου της.

—Ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου, νὰ βάζω ρούζ στὰ χεῖλη μου, πούδρα στὴ μύτη μου καὶ νὰ ὁδηγῶ τὸ αὐτοκίνητό μου... συχρόνως, ἀναστέναξε ἡ νέα.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ὁ Μπὶλ ἦταν μανιώδης στοιχηματίας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπεύσουν τὸν νέο ἀπὸ τὴν συνήθεια αὐτή. ὁ πατέρας καὶ ὁ θεῖος ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κάμουν νὰ χάσῃ. δεχόμενος κάθε στοίχημα. ποὺ τοὺς προέτεινε καὶ τὸ ὁποῖο ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἐκέρδιζαν.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Μπὶλ συνήντησε τὸ θεῖο του.

—Στοιχηματίζω ἕξη πένες ὅτι ἔχετε κάλους στὰ πόδια. τοῦ εἶπε.

Ὁ θεῖος ἐδέχθη τὴν πρόκλησι καὶ ἀρνήθηκε τὴν κατηγορία.

—Καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε; ρώτησε ὁ Μπίλ.

Ὁ θεῖος ἔβγαλε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες του, τοῦδειξε τὰ γυμνὰ πόδια, ἀποδεικνύοντας ἔτσι τὴν ἀπαψί του.

Ὁ Μπὶλ ἔδωσε στὸ θεῖο του τὶς ἕξη πένες.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὧρες ὁ θεῖος συνάντησε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ.

—Τὸ σχέδιό μας προχωρεῖ λαμπρά, τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς ἐκέρδισε τὶς ἕξη πένες. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι εἶχα δίκηο. ἐπρόσθεσε, ἔβγαλε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες μου καὶ τοῦδειξε τὰ γυμνὰ πόδια μου.

—Τί! ἀνεφώνησε ὁ πατέρας τοῦ Μπίλ. Ἐχθὲς τὸ βράδυ στοιχημάτισε μαζί ..ου μισὴ λίρα ὅτι σήμερα τὸ πρωὶ θὰ σ' ἔβλεπε... ξυρόντο!

Αὐτοτελὴς Ἀστυνομικὴ νουβέλλα

Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΦΡΗΜΑΝ

Ο «ΣΦΥΡΙΚΤΗΣ»

Ἡ πολυκατοικία «Μπαρνστεϊπλ Μάνσιους», στὸ Λονδῖνο, εἶναι ἕνα παληὸ κτίριο χωρὶς ἀνέσεις. Δὲν ἔχει κεντρικὴ θέρμανσι οὔτε θυρωρὸ καὶ ἡ διάταξις τῶν διαμερισμάτων εἶναι ἐλαττωματική. Μολαταῦτα τὰ δωμάτια ἐξασφαλίζουν τὴν ἡσυχία, εἶναι εὐρύχωρα καὶ γεροφτιαγμένα, προσόντα τὰ ὁποῖα ὁ ἔνοικος τοῦ δωματίου 47 δὲν τὰ ἀνεγνώριζε.

Ἡ Τζόαν Φάρμερ, ποὺ ἦταν ἡ μόνη ἔνοικος τοῦ ἀπὸ κάτω διαμερίσματος, ὅταν ἄκουσε τὸ ρολοϊ νὰ κτυπᾷ ἑκτώ, εἶχε μισοκοιμηθῆ. Ὡστόσο μπόρεσε ν' ἀκρύσῃ τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ρολογιοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ νωχελῆ βήματα τοῦ ἐνοίκου ποὺ κατοικοῦσε στὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ δικό της δωμάτιο. Τ' ὄνομά του δὲν τὸ ἐγνώριζε. Τὸν εἶχε βαφτίσει ὅμως «Σφυρικτὴ» γιατὶ πάντα σφύριζε.

Σὲ λίγο ἄκουσε τὰ βήματά του νὰ κατεβαίνουν τὰ πέτρινα σκαλιὰ τοῦ διαδρόμου, καὶ ὅπως πάντα, νὰ σφυρίζῃ ἕναν εὔθυμο τόνο. Ἀπόψε εἶχε ἀλλάξει ρεπερτόριο καὶ σφύριζε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ὀπερέττα «Μικάδο».

Ἡ Τζόαν ἀναστέναξε καὶ γύρισε στὸ μαξηλάρι της. Ξάφνου τὸ σφύριγμα σταμάτησε κι' ἐπακολούθησε ἀπόλυτη σιωπὴ ποὺ τῆς ἔδινε στὰ νεῦρα, περισσότερο ἀπ' ὅσο ὁ ἦχος τοῦ σφυρίγματος τοῦ ἀγνώστου συνοίκου.

— Γιατὶ δὲν ἐπιστρέφει στὸ δωμάτιό του; ἀναρωτήθηκε μὲ ἀπελπισία μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἕνα κλειδὶ ἔτριξε στὴν κλειδαριά. Καὶ μιὰ πόρτα — ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματός της — ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε. Στὸ σαλόνι ἐπανελήφθησαν τὰ βήματα. Ἄκουγε τὸν ἦχο τους ποὺ πλανιῶταν ἄσκοπα. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάλειμμα σιωπῆς τὸ πόμολο τῆς πόρτας τοῦ δωματίου της ἔστριψε. Ὁ «Σφυρικτὴς» βρισκόταν μέσα.

Στὸ σκοτάδι, μόλις διέκρινε τὶς γραμμὲς τῆς ἰσχνῆς σιλουέττας του. Προχώρησε κλείνοντας πίσω τὴν πόρτα ἀθόρυβα καὶ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικό του φανάρι.

— Λοιπόν; ἔκαμε ἡ Τζόαν μὴ ἔχοντας νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο καὶ πρὶν ὁ φωτεινὸς κῶνος τὴν ἀνακαλύψῃ μὲ τὸ ἐρευνητικό του φῶς.

Ο ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἡ κανονικὴ ἀναπνοὴ τοῦ μυστηριώδους διαρρήκτη σταμάτησε σ' ἕνα «σσσσς» ποὺ ἦταν πειστικὸ γιὰ τὴν Τζόαν. Φαινόταν πὼς ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης της φοβῶταν περισσότερο ἀπ' αὐτήν.

— Ὁ διακόπτης, ἐτραύλισε, βρίσκεται στ' ἀριστερά σας.,

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ «Σφυρικτής». Ἀκούστηκε σὲ λίγο ἕνα «τάκ» καὶ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε στὸ φῶς.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ γνώριζε τὴν ὕπαρξί του, τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τόσο κοντὰ καὶ μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια. Τὸν παρατήρησε σὰν φηρημένη.

Τὰ μάτια του ἦσαν κουρασμένα, τὰ μαλλιὰ του ἀνυπότακτα καὶ τὸ συμπαθητικό του πρόσωπο ἀξύριστο. Ἡ γραβάτα του ἦταν ἀπὸ τὶς φτηνότερες καὶ τσαλακωμένη καὶ ὅταν γύρισε πῆρε τὸ μάτι της μιὰ τρύπα στὴν κάλτσα του. Ἔμοιαζε σὰν ἕνας ἀλήτης ποὺ δὲν εἶχε ἄνθρωπο νὰ τὸν περιποιηθῇ.

Ὁ εἰρμὸς αὐτῶν τῶν παρατηρητικῶν σκέψεων τῆς Τζόαν διεκόπη μόλις ὁ τολμηρὸς καιάναιδὴς ἐπισκέπτης ἔκαμε νὰ πλησιάσῃ στὸ κρεββάτι της. Πράγματι τώρα στεκόταν ἀπὸ πάνω της.

— Λυποῦμαι γιὰ τὴν ἐνόχλησι, ἀλλὰ πρέπει νὰ τελειώνω μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι δὲν σᾶς χειροτέρεψα τὸν πονοκέφαλο.

— Ποῦ τὸ ξέρετε ὅτι μοῦ πονᾶ τὸ κεφάλι;

— Βλέπω στὸ κομοδίνο ἀσπιρίνες, νερὸ στὸ ποτῆρι, καὶ τὴν καράφα.

Ἡ Τζόαν ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ καὶ ἄλλαξε τὸ θέμα.

— Πῶς μπήκατε στὸ διαμέρισμά μου;

— Τὸ κλειδί μου ταιριάζει στὴν κλειδαριά. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ὑπεύθυνοι ἄλλοι.

— Πρέπει ὅμως νὰ φύγετε γρήγορα. Δὲν τὸ βρίσκετε σωστὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω;

Κάνοντας αὐτὴν τὴν ὑπόδειξι ἡ Τζόαν ἀνασηκώθηκε στὴ θέσι της καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ μάρμαρο τοῦ κομοδίνου μιὰν ἀσπιρίνη. Ὁ «Σφυρικτὴς» τῆς ἔδωσε τὸ ποτῆρι μὲ τὸ νερό.

— Σύμφωνοι, τῆς εἶπε. Καὶ σᾶς ζητῶ χίλιες συγγνῶμες. Καληνύκτα.

— Καληνύκτα, τοῦ ἀπάντησε ἀφηρημένα ἡ Τζόαν.

Πῆρε τὴν ἀσπιρίνη, ἔρριξε τὸ κεφάλι της στὸ μαξηλάρι, τὸν κύτταξε ποὺ ἔσβυσε τὸ φῶς κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του, καὶ κατόπιν ἔκλεισε τὰ μάτια της. Ἀμέσως κοιμήθηκε.

Μέσα ὅμως ἀπὸ τὴν σφιχτὴ ἀγκαλιὰ τοῦ ὕπνου μπόρεσε νὰ δῇ ἕνα ὄνειρο. Εἶδε νὰ ταξιδεύῃ κατὰ μῆκος στὸν τοῖχο κι' ἀνάμεσα στὸ χαρτὶ τῆς ταπετσαρίας καὶ τοῦ ξύλου τῶν ἐπίπλων ποὺ ἀκουμποῦσαν στὸν τοῖχο, μιὰ μικρή, φωτεινὴ καὶ χρυσῆ σφαῖρα. Ἡ σφαῖρα αὐτὴ κινιῶταν μὲ μικρὰ πηδήματα. Τὴν κύτταζε γοητευμένη ὅταν ἀποτόμως ἀντελήφθη τρία γεγονότα: Ὅτι ἡ φωτεινὴ αὐτὴ σφαῖρα σχηματιζόταν ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ, ὅτι ἦταν ξύπνια μὲ τὰ μάτια τελείως ἀνοικτὰ καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ μιλήσῃ οὔτε νὰ κινηθῇ.

Ἔτσι μπρὸς στὸ ἄψυχο βλέμμα της ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι, ἐξερευνοῦσε ἀθέατος καὶ ἀπείρακτα τοὺς τοίχους.

Ἦταν πάλι ὁ μυστηριώδης «Σφυρικτής».

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐξαφάνισε τὸ φῶς. Ἡ Τζόαν ὅμως μποροῦσε ἀκόμα κι' ἔβλεπε τὴν γυαλάδα τῶν ματιῶν του.

— Συγχωρήσατέ με. Νόμιζα πὼς κοιμώσαστε. Δὲν φανταζόμουνα ὅτι μπορούσατε νὰ παρακολουθῆτε αὐτὴ τὴν ἀνόητη δουλειὰ μὲ τὴν ὁποία καταπιάστηκα. Τὸ λάθος ὅμως εἶναι δικό μου. Εἴσαστε ἕνα παιδὶ καὶ πάω ἀσυνείδητα νὰ σᾶς μπλέξω μ' ἐπικίνδυνους μπελᾶδες. Ὑπάρχει κίνδυνος...

— Κίνδυνος;

Τὰ ξερά της χείλη σχημάτισαν τὴ φοβερὴ λέξι, ἐνῷ τὰ φοβισμένα μάτια της ἔμεναν καρφωμένα ἐπάνω του.

— Ἂν εἶχα καιρὸ θὰ σᾶς ἐξηγοῦσα... ἀλλὰ δὲν μοῦ μένει καιρός. Πρέπει νὰ τελειώνω. Ὡστόσο πιστεύω ὅτι ἀντιμετωπίζουμε κι' οἱ δυὸ ἕναν ἄμεσο καὶ ἀπελπιστικὸ κίνδυνο.

Ἐξαλλη ἀπὸ θυμό, ἀλλὰ ἀβοήθητη, ἡ Τζόαν δὲν ἔκαμε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κυττάζῃ τὸν μυστηριώδη «Σφυρικτή».

Ἐκεῖνος στὸ μεταξὺ αὐτὸ τῆς ἐγύρισε τὶς πλάτες καὶ συνέχισε τὶς ἐρεύνες του μὲ τὸ κινούμενο φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ ἐνεργοῦσε σύντομα καὶ νευρικά. Ξάφνου σταμάτησε τὸ ἐπίμονο ψάξιμό του. Ἐπακολούθησε στὸ σκοτάδι δυὸ φορὲς ἕνα ἀδύνατο «κλίκ» ποὺ μεγάλωσε πιότερο τὸ φόβο της... Καὶ κατόπιν ἔνοιωσε ἀπὸ πάνω της τὴν ἄχναι τοῦ μυστηριώδους «Σφυρικτή». Τῆς μιλοῦσε:

— Φεύγω. Ἀλλὰ ἴσως νὰ ξανασυναντηθοῦμε. Ὅ,τι ὅμως κι' ἂν συμβῇ μὴν πῆς σὲ κανέναν πὼς μὲ εἶδες ἐδῶ. Κατάλαβες; Τίποτε σὲ κανένα γιὰ τὸ δικό σου καὶ γιὰ τὸ δικό μου τὸ καλό.

Πῆρε τὸ ποτῆρι στὸ χέρι καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Τζόαν νόμισε ὅτι θὰ τὴν ἀνάγκαζε νὰ πιῇ καὶ τὸ ὑπόλοιπο νερὸ ποὺ εἶχε μείνει σ' αὐτό. Ἔσφιξε τὰ δόντια της. Δὲν τὴν πείραξε ὅμως. Ἀπομακρύνθηκε... Πέρασε στὸ σαλόνι καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν κουζίνα. Ἄκουσε τὸ χύσιμο τοῦ περιεχομένου τοῦ ποτηριοῦ καὶ τὸ τρέξιμο τοῦ νεροῦ στὴν τρύπα τοῦ νεροχύτη.

— Ἐδῶ... ψιθύρισε ἀκουμπῶντας τὸ

ποτῆρι γεμᾶτο με φρέσκο νερὸ στὸ κομοδίνο. Καλὴ νύκτα.

Σὲ λίγο ἔγινε ἄφαντος.

Πέρασαν πέντε λεπτὰ μολαταῦτα ἡ Τζόαν ἔνοιωθε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κουνήση τὰ χέρια της. Ζαλισμένη, ἐξευθενωμένη ἔκαμε μιὰ προσπάθεια καὶ κάθησε στὸ κρεββάτι. Δρόσισε τὸ λαρύγγι της μὲ λίγο νερὸ καὶ συνῆλθε κάπως. Κατόπιν γλύστρησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ στάθηκε ὄρθια στὸ πάτωμα.

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε ἕνα κλειδὶ νὰ ξύνη ξανὰ τὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ θεῖος της. Τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὸ βῆμα του.

— Τζόαν!... Τζόαν!

— Ἔρχομαι....

Κατέβαλε μιὰ προσπάθεια καὶ τριλίζοντας προχώρησε στὸ σαλόνι ὅπου τὸν συνάντησε.

Τὸ πολὺ φῶς ἔπειτα ἀπὸ τὸ συνεχὲς καὶ νευρικὸ σκοτάδι, τὴν ἐστράβωσε.

— Πῶς εἶσαι; τὴν ρώτησε ἐρευνητικά, ὁ Νέμπιτ.

— Κοιμώμουνα.

— Συνέβη τίποτε;

— Ὄχι. Ἔχω ὅμως ἕναν τρομερὸ πονοκέφαλο. Ἐπέστρεψες νωρίτερα ἀπ' ὅσο σὲ περίμενα. Δοκίμασε νὰ μειδιάση μὲ φυσικότητα. Εἶσαι εὐχαριστημένος θεῖε;

— Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι; Ὑπάρχουν μπισκότα; Καφές;

— Νὰ ἑτοιμάσω τὸ τσάϊ;

Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι μπισκότα καὶ πῆγε στὴν κουζίνα γιὰ τὸ τσάϊ. Ἐκεῖ ὅμως μόλις ἄναψε φωτιὰ κι' ἔβαλε ἐπάνω τὴν κατσαρόλα, ἔπεσε βαρειὰ σὲ μιὰ καρέκλα. Ἴσως ἡ ἐπίδρασις τοῦ ναρκωτικοῦ νὰ μὴ τὴν εἶχε ξυπνήσει ἀκόμη. Πιθανὸν ὅμως νὰ ἦταν καὶ καὶ ἀπὸ τὸν ἔντονο φόβο ποὺ δοκίμασε.

✶

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ἀπρόσεκτος ὑπάλληλος τοῦ μικροῦ γαλλικοῦ ξενοδοχείου στὸ ὁποῖο διέμενε, τῆς ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ κύριος Ἔντουαρς Νέμπιτ καὶ ὁ θεῖος Τέντ «ἔφεραν τὴν εἴδησι τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της». Τὸν εἶχε διαμελίσει ἕνα αὐτοκίνητο. Τὸ πλῆγμα ἦταν δυνατὸ γιὰ τὴν Τζόαν. Μὲ τὸ πέρασμα ὅμως τῆς πρώτης ἐντυπώσεως ὁ θεῖος Τέντ, ποὺ ἦταν καὶ ὁ μόνος συγγενής της, στὴ ζωή, τῆς ἔκαμε μιὰ πρόταση. Πλησίαζε τὰ ἑβδομήντα, ἦταν μόνος καὶ ἤθελε ἕναν ἄνθρωπον νὰ τὸν περιποιῆται. Κι' ἐκείνη ἦταν μόνη καὶ θὰ ἤθελε τὸ νοικοκυριό της. Ὁ πατέρας της δὲν τῆς εἶχε ἀφήσει τίποτε. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν ἑνώσουν τὰ ὄνειρά τους;

Ἡ Τζόαν δὲν γνώριζε τὰ χούγια του. Τὸν εἶχε συναντήσει ἐλάχιστες φορὲς στὴ ζωή της. Ὡστόσο δέχθηκε αὐτὴ τὴ συμβίωσι. Ἄλλωστε θὰ ἦταν ἀγνώμων ἂν δὲν δεχόταν.

— Ἂν δὲν συμφωνήσουμε εἶσαι ἐλεύθερη νὰ φύγῃς, τῆς ἐξήγησε ὁ θεῖος της.

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις στὸ ἐξωτερικὸ θεῖος καὶ ἀνηψιὰ ἐγκατεστάθηκαν στὴ λονδρέζικη πολυκατοικία «Μπρανστέϊπλ Μάνσιους». Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ὅμως αἰτία ἡ συμπάθεια τῆς Τζόαν πρὸς τὸν θεῖο της δὲν ἐσημείωσε τὴν παραμικρὴν ἀνάπτυξι. Ἔρχονταν στιγμὲς ποὺ τὸν φοβῶταν μάλιστα. Καὶ ἄλλες στιγμὲς ποὺ τὸν ἀντιπαθοῦσε φοβερά.

Ἡ αἰτία αὐτῶν τῶν συναισθημάτων της βασιζόταν στὸν τακτικὸ συλλογισμὸ ποὺ ἔκαμε ποῦ καὶ πῶς κέρδιζε τὰ λεπτά του. Τυπικῶς ἐζασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ μαζὶ μὲ κάποιον ὀνομαζόμενο Λάρρυ μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνοίξει κι' ἕνα γραφεῖο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως...

Τίκ!

Ὁ ἀπρόσμενος αὐτὸς ἦχος τὴν ἐπανέφερε στὴν πραγματικότητα. Πάνω στὸ πάτωμα τῆς κουζίνας βρισκόταν ἕνας μικρὸς κύλινδρος ἀπὸ χαρτί. Ποιὸς τὸν πέταξε ἐκεῖ ἦταν μυστήριο. Τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ξετύλιξε.

«Θυμήσου ὅ,τι σοῦ εἶπα: Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ μὴν πῇς σὲ κανέναν τίποτε».

Αὐτὰ ἦσαν γραμμένα μὲ μπλὲ μελάνι.

Παρατήρησε μὲ ἠλίθιο βλέμμα τὰ γράμματα. Κατόπιν ἐχούφτωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν σκουπιδιῶν.

— Ἄκουσε, Τζόαν, τῆς εἶπε ὁ θεῖος της μόλις σερβίρισε τὸ τσάϊ. Ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω νέα. Σπουδαῖα νέα. Θυμᾶσαι αὐτὴ τὴ νέα βαλβίδα ποὺ εἶχα σχεδιάσει;

— Ναί...

Θυμῶταν ὅτι κάτι τῆς εἶχε πῆ ἄλλοτε γι' αὐτὴ τὴ βαλβίδα. Ναὶ κάτι τῆς εἶχε πῆ.

Τὸ μυαλό της δὲν λειτουργοῦσε μὲ διαύγεια ὥστε νὰ θυμηθῇ.

— Λοιπόν, αὐτὸ τὸ πραγματάκι θὰ μᾶς κάνῃ πλούσιους. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Περοῦ ἀγόρασε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς χρήσεώς της. Σχετικὲς πληροφορίες εἶχα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα πρίν, δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ σοῦ πῶ τίποτε.

Ἔβγαλε ἕνα πορτοφόλι καὶ ἀπ' αὐτὸ ἕνα χρηματόδεμα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ προκαταβολή. Πεντακόσιες λίρες. Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἔκπληξις;

— Ὑπέροχη! τραύλισε κατάπληκτη ἡ Τζόαν, καὶ μὲ ἀλλοιώτικη φωνή. Καὶ φυσικά, εἶσαι βέβαιος, θεῖε, ὅτι θὰ σοῦ δώσουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα;

— Οὔτε συζήτησι. Τοὺς ἔχω στείλει τὰ σχέδια, κράτησα ὅμως τὸ σπουδαιότερο ποὺ χωρὶς αὐτὸ δὲν ἐξηγοῦνται τ' ἄλλα.

— Καὶ ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὸ δεχθοῦν κι' αὐτό;

— Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα θὰ τοὺς τὸ διαβιβάσω διὰ μέσου τῆς Τραπέζης. Σήμερα βρίσκεται ὅμως στὰ χέρια μου καὶ σὲ ἀσφαλὲς μέρος. Ἐδῶ! Στὸ διαμέρισμά μας. Σὲ μιὰ κρύπτη ποὺ προνόησα νὰ κατασκευάσω πρὶν ἐρθοῦμε νὰ μείνουμε. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ σοῦ ἀναστατώσω κανένα τὸ μυαλό, δὲν στὴν ἔδειξα ποῦ εἶναι, τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ θὰ φύγουμε γιὰ τὸ Παρίσι θὰ στὴν ἀποκαλύψω. Τώρα πήγαινε νὰ κοιμηθῇς, γιατὶ σὲ βλέπω κουρασμένη. Ἄλλωστε πρέπει αὔριο τὸ πρωὶ νὰ προλάβουμε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Κρόϋτον τὸ ἀεροπλάνο τῶν ἑπτά.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα σὰν ὑπνωτισμένη. Ἦταν μιὰ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ζωῆς της ἡ ἀποψινὴ βραδυά, κι' αὐτὸ τὸ γνώριζε. Μέσα της ἄρχισε νὰ διεξάγεται μιὰ πάλη. Τὰ συναισθήματα ποὺ δοκίμαζε συγκρούονταν κάθε στιγμή. Στὸ τέλος ὅμως κατάφερε νὰ μείνῃ... ἀναποφάσιστη. Δὲν γνώριζε ποῦ βρισκόταν ἡ ἀλήθεια.

— Θεῖε, τοῦ εἶπε ζαφνικά, μηχανικά. Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω κάτι.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω σὲ τίποτε ἀπόψε, τὴν διέκοψε ἐκεῖνος ἀπότομα.

Κοιμήθηκε βαθειὰ μολονότι ὁ ὕπνος της ταραζόταν ἀπὸ ἐφιαλτικὰ ὄνειρα. Ἔτσι ξύπνησε μόλις τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔμπαινε τὸ δωμάτιο διαλύοντας τὸ σκοτάδι.

Δὲν πέρασαν δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ἡ πόρτα ἔτριξε. Ἡ καρδιά της σταμάτησε καὶ ὁ λάρυγγάς της ξεράθηκε.

Ποιὸς ἐρχόταν πάλι!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Στὸ κατῶφλι τώρα δὲν στεκόταν ὁ μυστηριώδης «Σφυρικτής», ἀλλ' ὁ θεῖος της, μὲ τὸ νυκτικὸ καὶ τὶς παντοῦφλες του. Τὰ μαλλιά του ἦσαν ἀναστατωμένα.

Ὥρμησε κατὰ μῆκος στὸν τοῖχο καὶ μὲ τὸ δάκτυλό του κτυποῦσε σὲ διάφορα σημεῖα τὸ χαρτὶ τῆς ταπετσαρίας. Κάτι ζητοῦσε νευρικὰ καὶ ἐπίμονα. Ξάφνου ἀκούστηκε ἕνας ἐλαφρότατος καὶ ξερὸς κρότος, καὶ τὸν εἶδε νὰ σκύβῃ ἐλαφρὰ ἀποκαλύπτοντας ἕνα κοίλωμα μέσα στὸν τοῖχο.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἐρευνήση τὸ ἐσωτερικό της κι' ἄφησε μιὰ κραυγή.

Ἡ Τζόαν ἔκαμε δῆθεν πὼς ξύπνησε τρομαγμένη καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της.

— Τί εἶναι; Τί εἶναι;

— Τὰ χαρτιά! Τὰ σχέδια! Ἔτρεξε μανιώδης κοντὰ της κουνῶντας τὰ χέρια. Μοῦ τὰ πῆραν. Μ' ἔκλεψαν!

— Ἐκεῖ τὰ εἶχες κρυμμένα, ἐψέλλισε ἡ Τζόαν, κάνοντας πρὸς στιγμὴ τὴ σκέψι, νὰ τοῦ ὁμολογήση τὸ μυστικό της.

— Ναί ἀνόητη! Ναί! Ἡ φωνή του ἔγινε βραχνή. Κάποιος κατάσκοπος μπῆκε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο!

— Κατάσκοπος;

— Κάποιος ποὺ ἤξερε... Χθὲς τὸ πρωὶ βρίσκονταν στὴ θέσι τους. Τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου! Ἐσύ! Ἐσὺ κάτι πρέπει ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, θεῖε. Δὲν τὰ πῆρα ἐγώ! Φώναξε ἡ Τζόαν, ἀπαλλάσσοντας τὸ χέρι της ἀπὸ τὴν δυνατὴ λαβὴ τῶν δακτύλων του.

— Κάποιος μπῆκε ἐδῶ μέσα! Κάποιος διάβολος ποὺ γνώριζε τὸ μέρος. Εἴμαστε κατεστραμμένοι! Μήπως ὅμως λὲς ψέματα! Τότε...

Ὕψωσε ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά του.

— Σήκω ἀμέσως καὶ ντύσου! Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε λεπτό.

Ἔκλεισε μὲ λύσσα τὸ κοίλωμα τοῦ τοίχου καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἡ Τζόαν ντύθηκε μὲ τρεμάμενα χέρια. Ἔτρεμε σύγκορμη ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἐπὶ μιὰ ὥρα ἀκόμη θὰ ἔμενε μόνη μὲ τὸν ἀπαίσιο θεῖο της. Ἡ καθαρίστρια — ἡ κυρία Μπῶμ — θὰρχόταν στὶς ὀκτώ. Ἄλλοι ἐπισκέπτες δὲν θὰρχονταν, ἀλλ' οὔτε καὶ περίμεναν.

Ἄκουσε τὸ θεῖο της ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο νὰ καλῇ στὸ τηλέφωνο μ' ἐπιμονὴ κάποιον καὶ σὲ λίγο:

— Ἀλλό. Ἐσὺ εἶσαι Λάρυ;

Ψιθυρισμοί... Παῦσις... Κι' ἄλλοι ψιθυρισμοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε. Μόνο στὸ τέλος ἄκουσε τὶς λέξεις: «Τώρα ἀμέσως, λαμπρά».

Μὲ σταθερότητα ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήση στὸ σαλόνι.

— Ὁ Λάρυ θὰ βρίσκεται ἐδῶ σὲ δεκα λεπτά, γρύλλισε μόλις τὴν εἶδε. Ἑτοίμασε κάτι νὰ προγευματίσουμε καὶ ὕστερα πήγαινε νὰ κλειστῇς καὶ νὰ μείνῃς στὸ δωμάτιό σου.

— Νὰ σοῦ πῶ...

— Ἄφησε τὴν κουβέντα. Δὲν εἶναι καιρός. Κάνε ὅ,τι σοῦ εἶπα.

Ἔτρεξε μέσα στὴν κουζίνα. Ἕνας δεύτερος κύλινδρος χαρτιοῦ βρισκόταν στὸ δάπεδο. Ἔσκυψε μηχανικά, τὸν ἔπιασε, τὸν ξετύλιξε καὶ διάβασε: «Ὅπως σοῦ εἶπα, ἔγραφε τὸ χαρτί. «Μὴ στεναχωριέσαι. Μὴ φοβᾶσαι.»

Ἀφήνοντας ἕναν ἀναστεναγμὸ ἔστειλε κι' αὐτὸ τὸ χαρτὶ ν' ἀνταμώση τὸ πρῶτο στὸ καλάθι.

Ἔστρωσε τὸ τραπέζι καὶ μόλις ἀπέθεσε σ' αὐτὸ καὶ τὸ τελευταῖο ἀντικείμενο, ἀκούστηκαν βήματα στὶς σκάλες. Ἔρχόταν ὁ Λάρυ. Ὁ θεῖος της πρὶν ἀκόμα χτυπήση τὸ κουδοῦνι, βρισκόταν στὴν πόρτα. Ἡ Τζόαν ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της. Δὲν ἤθελε τίποτε, νὰ βάλῃ στὸ στόμα. Θὰ τῆς ἔφερνε ναυτίασι. Ἄκουσε σὲ λίγο τὶς χαμηλὲς φωνὲς τῶν δύο ἀνδρῶν καὶ τὰ χτυπήματα τῶν μαχαιριῶν. Πέρασαν δέκα λεπτὰ καὶ ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου της τραντάχτηκε ἀπὸ τὸ ἀπότομο ἄνοιγμα.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Λάρυ.

Ἦταν ἀξύριστος καὶ τὰ ροῦχα του ἀπεριποίητα.

— Συγγνώμην ποὺ σᾶς ἐνώχλησα εἶπε καὶ πλησίασε στὴν κρύπτη τοῦ τοίχου, χωρὶς νὰ κυττάξῃ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε ἦταν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουτάκι μὲ πούδρα. Τὴν ἐφύσηξε στὸν τοῖχο καὶ κύτταξε τὸ ἀποτέλεσμα μ' ἕναν ἰσχυρὸ φακό.

Ἐπὶ ἕνα λεπτὸ ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη σιωπή. Τὰ νεῦρα τῆς Τζόαν εἶχαν παραλύσει.

Ἐπὶ τέλους! Ὁ Λάρυ τελείωσε τὴν παρατήρησί του καὶ τὸν ἐπλησίασε ἀφήνοντας τὸ κουτάκι μὲ τὴν πούδρα καὶ τὸν φακὸ πάνω στὸ κομοδίνο μὲ ἀνακούφισι.

— Κάποιος ἦταν ἐδῶ μέσα! εἶπε. Ἕνας ἄνδρας. Δὲν ξέρει τίποτε ἡ Τζόαν γι' αὐτό;

— Ὄχι, ἔτσι ὁρκίζεται, ἀπήντησε ὁ Νέμπιτ.

— Τότε δὲν θὰ βρισκόταν στὸ διαμέρισμά της ἢ θὰ κοιμῶταν. Πότε εἴπατε ὅτι ἀνοίξατε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν κρύπτη;

— Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅταν ἔλειπε στὰ μαγαζιά. Ἀπὸ σκοποῦ τὴν ἔστειλα νὰ ψωνίση. Ἐπέστρεψε σὲ μισὴ ὥρα.

— Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναβγῆκε;

— Ρώτησέ την.

— Ἐφύγατε κατόπιν νὰ πᾶτε ἔξω;

— Ὄχι.

Ἀντικρύζοντας τὸ διαβολικὸ βλέμμα τοῦ Λάρυ δὲν τολμοῦσε νὰ πῇ ψέματα.

— Τότε θὰ κοιμώσαστε;

— Εἶχα πονοκέφαλο κι' ἔμενα ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι.

— Πότε;

— Ἀπὸ τὶς ὀκτὼ παρατέταρτο ὡς τὶς ὀκτώ.

Καὶ ὁ Σφυρικτὴς :- πεσε βαρὺς χάμω, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴ

— Πῆρες τίποτε γιὰ τὸν πονοκέφαλο;

— Δυὸ ἀσπιρῖνες.

— Μὲ νερό;

— Ναί.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

Ὁ Λάρυ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Κατόπιν ἔσκυψε μπρὸς στὸ ποτῆρι ποὺ βρισκόταν στὸ κομοδίνο καὶ τὸ ἐξέτασε μὲ τὴν πούδρα του καὶ τὸ φακό.

Μετὰ τὴν ἐξέτασι αὐτὴ γύρισε καὶ εἶπε στὸ Νέμπιτ, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψι του τὴν παρουσία τῆς Τζόαν.

— Ὑπάρχουν τὰ ἴδια δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ στὸ ποτῆρι.

Τρόμος τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὴν δήλωσι αὐτὴ τοῦ Λάρυ, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἀμέσως τῆς ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησι:

— Γιατὶ ἄγγιξε αὐτὸ τὸ ποτῆρι;

— Δὲν ξέρω...

— Γιατὶ ἄγγιξε αὐτὸ τὸ ποτῆρι!

— Σᾶς εἶπα, δὲν ξέρω... Πιθανὸν νἄρριξε τίποτε στὸ νερὸ καὶ ὅταν ἤπια ἀπ' αὐτὸ νὰ κοιμήθηκα.

— Νὰ σοῦρριξε ναρκωτικό;

— Ναί...

— Τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν τὸν βλέπατε;

— Ναί... ψιθύρισε.

Ἦταν ἀργὰ ὅταν ἀντελήφθη τὴν βλακώδη ἀπάντησι ποὺ ἔδωσε.

— Ἀρχίζουμε καὶ μαθαίνουμε τὴν ἀλήθεια, ἐμόρφασε ὁ Λάρυ, κυττάκυττάζοντας τὸν θεῖό της. Ἡ ἀνηψιά σας εἶδε τὸν κλέφτη ποὺ μᾶς ἔκλεψε τὰ χαρτιὰ καὶ τὸν κρύβει. Γιατὶ ὅμως; Νὰ τί πρέπει νὰ ἀνακαλύψουμε.

— Θὰ μᾶς ἀργήση ὅμως, αὐτὴ ἡ δουλειά...

— Δὲν μποροῦμε νὰ ἐνεργήσουμε διαφορετικά.

— Πήγαινε ἔξω ἀπ' ἐδῶ... Ἔχω νὰ σοῦ πῶ μερικὰ λόγια, ἔκαμε ὁ Νέμπιτ, στὴν ἀνηψιά του.

Πέρασε σὰν χαμένη στὸ σαλόνι ποὺ χρησίμευε καὶ γιὰ τραπεζαρία. Ὁ θεῖος της τὴν ἀκολούθησε. Ἔκλεισε τὴν ἐνδιάμεση πόρτα καὶ τὴν πλησίασε. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες καὶ ἡ Τζόαν πανικόβλητη ἔτρεξε στὴν κουζίνα.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Νέμπιτ στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος καὶ κατόπιν πῆρε τὸ ἀκουστικό:

— Ἀλλό; Ἀλλό;

Εἶχαν κάμει λάθος στὸν ἀριθμό! Ἡ διακοπὴ αὐτὴ ἦταν σύντομη. Ἔδωσε ὅμως καιρὸ στὴν Τζόαν νὰ κλείση τὴν πόρτα τῆς κουζίνας. Θὰ τὴν κλείδωνε, ἀλλὰ εἶχε χάσει τὸ κλειδί. Ἡ δραπέτευσις ἦταν ἀδύνατη. Δὲν ὑπῆρχε πόρτα ποὺ νὰ ὡδηγοῦσε στὴν ἔξοδο. Θυμήθηκε τότε τὰ τσαλακωμένα σημειώματα τοῦ Μυστηριώδους «Σφυρικτῆ» ποὺ χε πετάξει στὸ καλάθι. Τὰ πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ἀ, χά... χά!...

Τὸ σαρκαστικὸ αὐτὸ γέλιο τοῦ θείου της, τὴν πάγωσε.

— Φέρτα ἐδῶ! βρυχήθηκε καὶ τῆς ἄρπαξε τὰ κομμάτια τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἡ Τζόαν τὸν κύτταξε ἄφωνη, ποὺ ἐξέταζε ἕνα-ἕνα τὰ κομμάτια τὸ χαρτί. Δὲν ἔγραφαν τίποτε!

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο, μουρμούρισε ἡ νέα ἀκολουθῶντας τὸν Ντέμπιτ στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ τοὺς ἀντάμωσε καὶ ὁ Λάρυ.

— Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τίποτ' ἄλλο, μουρμούρισε φρενιασμένος. Δὲν πρέπει τώρα νὰ μείνουμε ἐδῶ... Ποτὲ θάρθῃ ἡ καθαρίστρα;

— Μὰ εἶνε ἡ ὥρα της...

—Μόλις ἔρθῃ ἀπομόνωσέ την καὶ ἐξέτασέ την.

Ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τὸ ἀπαίσιο βλέμμα του ἠλέκτρισε πάλι τὴν Τζόαν.

— Πές μας, Τζόαν... Πές μας τί συνέβη στὸ δωμάτιό σου ἐχθὲς τὸ βράδυ...

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

Ἡ Τζόαν ἔμενε σιωπηλὴ, παίζοντας μὲ τὰ δάκτυλά της. Ἀναρωτιῶταν μὲ τραγικότητα: «Γιατὶ νὰ μὴν τοὺς πῶ τὴν ἀλήθεια;». Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις ἐρχόταν μόνη της. Γιατὶ καὶ τοὺς δυὸ τοὺς εἶδες χωρὶς μάσκα καὶ ὅλες οἱ ὑπόνοιες καὶ οἱ ἀμφιβολίες ποὺ εἶχες γι' αὐτοὺς ἀποκρυσταλλώθηκαν. Εἶνε δηλητηριώδη φίδια!»

— Περιμένουμε... εἶπε ὁ Λάρυ.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς πῶ, ἐκτός...

— Ἐκτός;... Οὔρλιασε ὁ θεῖος της. Ἐκτὸς ὅτι μᾶς περιπαίζεις καὶ τοὺς δυό. Αὐτὸ τὸ ξέρουμε.

Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα ἔτριξε καὶ ἄνοιξε. Ἦταν ἡ χοντρὴ ἡ καθαρίστρια: ἡ κυρία Μπήμ. Ὁ Νέμπιτ βγῆκε στὸ χῶλλ νὰ τὴν ἀνακρίνῃ. Ἡ Τζόαν ἔκαμε μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ ὁ Λάρυ τῆς ἐμπόδισε τὸ δρόμο.

— Μεῖνε ἐδῶ, ἐσὺ ἀνόητη, τῆς εἶπε καὶ τῆς ἔδειξε ἐπιδεικτικὰ τὴν κάννη τοῦ ρεβόλβερ του.

— Ὅλα ἐν τάξει, ἀνήγγειλε ὁ Νέμπιτ, ἐπιστρέφοντας.

Ἔκαμε νόημα στὸν Λάρυ καὶ ὁ πελευταῖος τὸν πλησίασε.

Ἡ ψιλοκουβέντα τους ἐτελείωσε ἐπὶ τέλους. Πρῶτος μίλησε ὁ Λάρυ.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό. Ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶνε προτιμότερο νὰ πάρῃ ἕνα ταξί. Ἐσὺ Νιέμπιτ, ἑτοιμάσου. Ὄχι μὴν τηλεφωνεῖς. Ὑπάρχει κίνδυνος. Ὑπάρχουν ταξὶ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου...

—Καὶ ἡ Τζόαν;

— Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι μαζὶ ὅπου κι' ἂν πᾶτε... Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ.

— Μόνη στὸ Λονδῖνο καὶ χωρὶς ἕνα σελλίνι;

— Θὰ ἐργασθῶ...

Ὁ Λάρυ ὕψωσε τοὺς ὤμους του:

— Ἀφοῦ θέλει νὰ μείνῃ, ἀφησέ την, εἶπε ἀπροσδιόριστα, καὶ τράβηξε τὸν Νέμπιτ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἡ Τζόαν κινουμένη τώρα ἀπὸ ἕνα πυφλὸ, ἀλλὰ δικαιολογημένο φόβο ἔκαμε νὰ πάῃ μαζί του. Δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐδῶ. Εἶχε τὴν προαίσθησι ὅτι θὰ τὴν κλείδωναν ἀπ' ἔξω. Ναί, ἔπρεπε νὰ δραπετεύσῃ.

Ἔπιασε τὸ πόμολο τῆς πόρτας, ἀλλὰ ὁ Λάρυ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἔφερε στὸ ἄλλο δωμάτιο. Πὴν κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Πρόσεξε! Δὲν ξέρω ποιὸς εἶνε ὁ φίλος σου, οὔτε μ' ἐνδιαφέρει. Ἡ οὐσία εἶνε ὅτι ἔβαλες κάποιον στὸ δωμάτιό σου, ὁ ὁποῖος ἔκλεψε μερικὰ χαρτιά. Ἴσως νὰ μὴ τὸν ξαναδῆς, ἀλλὰ ἂν ξανάρθῃ θὰ σὲ βρῇ ἐδῶ. Ἐμεῖς θὰ τὸ σκάσουμε, ἀλλὰ ἐσὺ θὰ μείνῃς.

— Ὡς πότε;

— Ὥσπου νὰ σὲ βροῦν, τῆς ἀπάντησε καὶ μὲ τὴν παλάμη του τῆς βούλωσε τὸ στόμα.

Ἡ Τζόαν ἐπεχείρησε νὰ τὸν δαγκώσῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος τῆς κράτησε ἀκίνητο τὸ σαγόνι μὲ τὸ ἄλλο χέρι. Δὲν μποροῦσε νὰ φωνάξῃ οὔτε νὰ κινηθῇ... Τὰ δυὸ δάκτυλα τοῦ Λάρυ σφίχθηκαν μὲ διαβολικὴ δύναμι καὶ ἀκρίβεια πίσω στὸ λαιμό της. Ἐπακολούθησε ἕνας πόνος, μιὰ ἀνωνία... μιὰ ζάλη...

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ Μ Τ. 5

Κάποιος τὴν σήκωσε, ἐνῷ ἐκείνη ἐστριφογύριζε στὴ θέσι της. Δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὴν σηκώσουν οὔτε νὰ τὴν ἐνοχλήσουν κάν. Ἀπὸ μακρυὰ ἐρχόταν ἕνας ἦχος γυαλικῶν ποὺ ἔπεφταν... Κάποιος δοκίμαζε νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταπῇ κάτι.

Βήχοντας καὶ ἀσθμαίνοντας ἐπανῆλθε στὶς αἰσθήσεις της.

Κοιτόταν στὸν καναπέ... Ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ παράθυρα ἔμπαινε κρῦος ἀέρας.

Γονατισμένος μπροστά της ἦταν ὁ μυστηριώδης Σφυρικτὴς καὶ τὴν κύτταζε μὲ προσδοκία.

—Ἐ! τῆς εἶπε... Νόμισα πὼς ἔφυγες...

— Οἱ ἄλλοι δύο τῶσκασαν, ψιθύρισε. Ὁ λαιμός της πονοῦσε τρομερά, κι' ἔνοιωθε ἀκόμα τὸν ἑαυτό της τρομερὰ ἄρρωστο.

— Ἀκόμα πέντε λεπτὰ καὶ τὸ γκάζι θὰ σ' ἐστελνε στὸν ἄλλο κόσμο...

— Τὸ γκάζι;

—Δὲν τὸ εἶχες ἀνοίξει; Εἶχες κλείσει τὰ παράθυρα καὶ στὴν πόρτα ἀπ' ἔξω εἶχες στερεώσει ἕνα σημείωμα. Μᾶς ἀποχαιρετοῦσες μ' αὐτὸ ὅλους.

Ἀνασηκώθηκε στὴ θέσι της.

— Ἐγώ; ἔκαμε μὲ ἀπορία. Μὰ δὲν ἔγραψα κανένα σημείωμα.

— Τότε τῶγραψε κάποιος ἄλλος... Τῆς ἔδειξε ἕνα κομμάτι χαρτί, ποὺ γραφε:

«Αὐτοκτονῶ γιατὶ κουράστηκα ἀπὸ τὴ ζωή μου».

Τὴν περιέλουσε κρῦος ἱδρώς, μόλις διάβασε τὴν τραγικὴ φράσι.

— Πῶς;... Γιατὶ γυρίσατε πίσω; τοῦ εἶπε.

— Εἴσθε καλύτερα; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος, ἀγνοῶντας τὴν ἐρώτησί της.

Ἡ Τζόαν σηκώθηκε ζαλισμένη καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς ρωτήσω, ἀλλὰ θέλω πρῶτα νὰ ξεζαλιστῶ. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ μάθω προηγουμένως ἕνα πρᾶγμα: Ποιὸς εἶσθε;

— Πράκτωρ τῆς «Ἰντέλλιτζες Σέρβις» ὑπ' ἀριθμ. Μ. Τ. 5 Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες.

— Γιατί;

— Ἀκούσατε ποτὲ γιὰ τὸν θώρακα τοῦ Ρὸς, ποὺ εἶνε «μαλακὸς σὰν μετάξι καὶ ἐλαφρὸς σὰν πούπουλο». Ὄχι, ἔ; Ἔχεις δίκηο. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι δὲν τὸν γνωρίζουν. Κατασκευάζεται στὸ Λύδς καὶ κάποιος σχεδιαστὴς ποὺ ἐργαζόταν ἐκεῖ ἔκαμε τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀνοησία συνάμα νὰ ξοδεύῃ φανερὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐκέρδιζε ἀπὸ τὴ δουλειά του. Αὐτὸ ἔγινε ἀντιληπτὸ ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», οἱ ὁποῖοι τὸν παρηκολούθησαν καὶ τὸν ἔβλεπαν τακτικὰ μὲ κάποιο ἄτομο ποὺ ὀνομαζόταν Λάρυ. Ὁ τελευταῖος ἐξακριβώθηκε ὅτι εἶχε ἐμπορικὲς σχέσεις μ' ἕναν ἡλικιωμένο τζέντλεμαν ποὺ καθόταν στὴν πολυκατοικία Μπαρνστέϊπλ Μάνσιους... τὴν συνέχεια τῶν ἐρευνῶν τὴν ἀνέθεσαν σὲ μένα τότε. Ξέρετε τὸ διαμέρισμά σας τὸ ἐπεσκέφθηκα τρεῖς φορὲς χάρις στὴ βοήθεια τῆς κυρίας Μπήμ.

— Καὶ πῶς μοῦ στείλατε αὐτὰ τὰ σημειώματα;

— Πετάχτηκαν ἀπὸ μιὰ τρύπα, ποὺ βρίσκεται στὴ γωνιὰ τοῦ ταβανιοῦ τῆς κουζίνας. Καὶ τὰ δυὸ ἦσαν γραμμένα μὲ μελάνι ποὺ σὲ δέκα λεπτὰ μετὰ τὸ γράψιμο ἐξαλείφεται καὶ γίνεται ἀόρατη. Τί εἶνε αὐτό;

— Δὲν ἄκουσα τίποτα...

— Κάτι ἔτριξε...

Πράγματι ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ στὸ κατῶφλι στεκόταν τώρα ἡ κομψὴ σιλουέττα τοῦ Λάρυ. Κατεύθυνε στὸν Σφυρικτὴ τὸ ρεβόλβερ του καὶ τὸ γέλιο του ἦταν πιὸ ἀπειλητικὸ ἀπὸ τὸ ὅπλο...

— Θὰ ἔκαμνες καλύτερα, ἂν κλείδωνες τὴν πόρτα πίσω σου...

— Ἴσως, ἔκαμε ὁ πράκτωρ Μ.Τ. 5 Ἀλλὰ δὲ σὲ περίμενα νὰ γυρίσῃς πίσω. Ἀλήθεια, γιατὶ γύρισες, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτησις;

— Ἡ αἰτίες εἶνε πολλὲς... ὁ Νέμπιτ, αὐτὸ τὸ γουροῦνι μπῆκε σ' ἕνα ταξὶ κι' ἐξαφανίστηκε. Ἔτρεξα στὸ σταθμὸ τῆς Βικτώριας χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ τὸν συναντήσω....

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔτυχε νὰ τηλεφωνήσετε στὴν «Σκώτλαντ Γυάρδ», γιατὶ ἂν τηλεφωνούσατε θὰ ἀνακαλύπτατε τὰ ἴχνη του. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ στὸ ὁποῖο μπῆκε ὁ σύντροφός σας φοροῦσε γυαλιὰ κι' εἶχε ἕνα κόκκινο γαρύφαλο στὸ αὐτὶ καὶ ὅταν ἔφτασε μὲ τὸν πελάτη του στὴ γωνία τοῦ δρόμου στάθηκε γιὰ νὰ μποῦν ἄλλοι δυὸ ἐπιβάτες... Ἕνας ἰνσπέκτωρ καὶ δύο πόλισμαν...

⁂

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.. τὸ ρεβόλβερ ἐκπυρσοκρότησε. Γιὰ μισὸ δευτερόλεπτο ὁ ἀτημέλητος Σφυρικτὴς κύτταξε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ καὶ κατόπιν, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν παραμικρὸ ἦχο ἔπεσε βαρὺς παρασύροντας στὴν πτῶσι του καὶ τὸ μικρὸ τραπέζι.

— Δὲν στὸ εἶχα πῆ, ὅτι ἦταν ὁ φίλος σου; γύρισε καὶ εἶπε στὴν Τζόαν. Τώρα μένει νὰ κανονίσουμε καὶ τοὺς δικούς μας λογαριασμούς.

Ἡ Τζόαν δὲν ἀπάντησε. Εἶχε χάσει τὴ μιλιά της. Τὸ σῶμα της καὶ τὸ πνεῦμα της εἶχαν παραλύσει. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ κομμάτι τοῦ ἐγκεφάλου της, στὸ ὁποῖο ἀποτυπωνόταν ἕνα παράξενο συμβάν. Τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ ἀγνώστου νέου ἦσαν ἀνοικτά. Τὸ βλέμμα του συνάντησε τὸ δικό της, καὶ τρεμόσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ θέαμα τῆς ἐπιθανατίου ἀγωνίας ἦταν τρομερὸ καὶ σπαραξικάρδιο γιὰ τὴ φτωχὴ Τζόαν.

Ὁ δολοφόνος συνέχισε κατηγορηματικά:

— Ξέρεις ποιὸς τὸν σκότωσε; Ἐσύ! Ἐσύ, τὸν πυροβόλησες καὶ ὕστερα αὐτοκτόνησες μὲ τὸ ἴδιο ρεβόλβερ. Αὐτὴ τοὐλάχιστον τὴν ἀπόφασι θὰ ἐκδώσῃ τὸ δικαστήριον. Θὰ βροῦν αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ στὸ νεκρὸ χέρι σου. Θὰ φέρῃ τὰ δακτυλικά σου ἀποτυπώματα καὶ ἡ πλάνη αὐτὴ τῆς ἀνακρίσεως θὰ μοῦ δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ ἐξαφανισθῶ. Σήκω ἀπὸ τὴν καρέκλα σου. Ἀμέσως!

Στηρίχθηκε στὰ πόδια της ἠλεκτρισμένη ἀπὸ τὸ σατανικὸ βλέμμα του.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 56)

Ἕνα μοντέρνο διήγημα τῆς ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΚΟΜΕΡ

Τὴν «ἐπομένη», ἡ Ντανιὲλ Ντοράν ἐξύπνησε, ὅταν οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἔπεσαν ἐπάνω στὰ βερειὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου της. Ἦταν πολὺ νωρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ σημάνῃ νάρθῃ ἡ καμαριέρα της. Ἄνοιξε ἡ ἴδια τὸ παράθυρο. Ἡ ἡλιόλουστη ἡμέρα μπῆκε μέσα. ...Ἀλλὰ μπῆκε μόνη... Καμμιὰ πρωϊνὴ χαρά, καμμιὰ μέθη τῆς ζωῆς, καμμιὰ γλυκειὰ ἐλπίδα δὲν συνώδευε τὴν ὄμορφη ἀρχὴ τῆς ἡμέρας.

Ἡ Ντανιὲλ Ντοράν εἶπε δυνατά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό της:

—Εἶμαι ἐλεύθερη...

Ἀλλὰ ἡ φωνή της δὲν ἦταν σταθερὴ καὶ τίποτε μέσα της δὲν ἀπήντησε: «Τόσο τὸ καλύτερο», καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ σκιρτήσῃ. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ ἔχει δικούς της νόμους καὶ δὲν ὑπακούει στὴ λογική. Ἔτσι καὶ ἡ καρδιὰ τῆς Ντανιὲλ ἀρνήθηκε νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ χαρά, γιατὶ ἡ ἐπὶ πέντε χρόνια κυρία Ντανιὲλ Φιλίππου Σαρντὰν ξανάγινε Ντανιὲλ Ντοράν. Τὸ διαζύγιο ἐκδόθηκε ὑπὲρ αὐτῆς χθές. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ ἕξη μηνῶν, ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Ντανιὲλ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν ἄνδρα της... ποὺ εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι τῆς μητέρας της καὶ ποὺ κοιμᾶταν πάλι στὸ παλιό της δωμάτιο τοῦ ἀνύπανδρου κοριτσιοῦ, μὲ τὸ στενὸ κρεββάτι, μὲ τ' ἀπαλὰ χρώματα καὶ τὰ ἐλαφρὰ ἔπιπλα. ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει ὅταν ἦταν μικρὸ κορίτσι καὶ ποὺ εἶχε ἀντικρύσει τὶς παρθενικὲς ἀνησυχίες της καὶ τὴν μαγευτικὴ γιορτὴ τῶν ἀρραβώνων της. Ἐδῶ, σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ δωμάτιο, τὸ πρωῖ ἐκεῖνο τῆς μεγάλης ἡμέρας, τὴν εἶχαν στολίσει γιὰ νὰ τὴν δώσουν στὸν μεγάλο κύριο... Καὶ τώρα, σὰν τίποτε νὰ μὴν εἶχε συμβῆ, ἦταν πάλι ἐλεύθερη...—ἐλεύθερη μέσα στὸ ἴδιο αὐτὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ ἥλιος ἔμπαινε καὶ τὴν ἔβρισκε μόνη...

Ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες της στὸ παράθυρο, ποὺ μόλις εἶχε ἀνοίξει... Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν κῆπο, ὅπου τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων ἔτρεμε σιγανὰ ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι. Ἕνα φύλλο κουνιῶταν λίγο, ἔπειτα ἕνα ἄλλο, κι' ἕνα ἄλλο, ἐνῷ κάτω ἀπὸ αὐτά, στὸ χῶμα, ἐπάλευαν ὁ ἴσκιος μὲ τὸν ἥλιο. Τὸ ἴδιο γίνεται σ' ὅλους τοὺς κήπους τῆς γῆς. Παντοῦ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἴσκιος ἀλλάζουν ἀδιάκοπα θέσι... Πάντα ὁ ἴσκιος καὶ ὁ ἥλιος περιμένουν κάποιον: Ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ μόλις ἐπέθανε, ἐκεῖνον ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῇ.

Ἡ Ντανιὲλ σκέφθηκε:

—Θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ἕνα παιδί...

Γιατί αὐτὴ ἡ σκέψις; Γιατί ἡ Ντανιὲλ εἶχε κουραστῆ καὶ γιατὶ δὲν εἶχε ἀκόμη λησμονηθῆ ὁ «κύριος», ποὺ τὴν εἶχε κάμει νὰ ὑποφέρῃ.

Ἐκύτταζε τὰ δένδρα, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔτρεχε ὁ ἄνεμος... καὶ ἀναρωτιῶταν γιατί, ἀρά γε νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ παρελθόν... νὰ ξαναδημιουργήσῃ αὐτὸ ποὺ εἶχε καταστρέψει ... νὰ ξαναβρῇ ὅ,τι ἔχασε...

Γιατί τάχα νὰ χάσῃ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ ζωή του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀγαπᾶ ἄλλες γυναῖκες; Γιατί νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ παρθενικό της δωμάτιο, ὅπου σὲ λίγο θᾶμπαινε, ἀνήσυχη πάντα καὶ προσεκτική, ἡ νητέρα της, γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἐὰν κοιμήθηκε καλὰ τὴ νύχτα καὶ προτείνοντάς της ἕναν περίπατο ἢ ἐπιτρέποντάς της ἕνα ταξιδάκι; Ἡ Ντανιὲλ θὰ προτιμοῦσε νὰ βλέπε νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιο ὁ Φίλιππος, ἀνυπόμονος κι' ἀπησχολημένος μὲ κάποιαν ἄλλη, ὅπως τόσο συχνὰ ἦταν, εἴτε γιατὶ προεξοφλοῦσε κάποια περιπέτεια, εἴτε γιατὶ εἶχε χάσει κάποιο ραντεβοῦ. Γιατί, παρ' ὅλα αὐτά, τὸν εἶχε κοντά της καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄκουγε μιὰ σοβαρὴ. ὅπως ἐνόμιζε, δήλωσί του:

—Ξέρεις. ὅτι κατὰ βάθος ἐσένα ἀγαπῶ, ἐσένα μόνον, ἀγαπημένη μου μικρή, μὲ τὴ μεγάλη καὶ πιστὴ καρδιά.

Θυμῶταν ποὺ ὁ Φίλιππος, τῆς εἶχε πῆ, μ' ἕνα δύσπιστο καὶ κοροϊδευτικὸ χαμόγελο, ὅταν αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ ἐτόλμησε νὰ τοῦ διατυπώσῃ μιὰ ἀπειλή:

—Ἐσύ, θέλεις νὰ χωρίσῃς; Ἐσύ! Μὰ αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

«Τὸ τέλος τοῦ κόσμου!»... Εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια. Νά, σήμερα, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ὁ ἥλιος ἔμπαινε μόνος...

Καὶ ἡ Ντανιὲλ ξαναθυμῶταν... Ἄλλοτε, τί κέφι, τί χαρά, ὅταν μιὰ παρόμοια ἡλιόλουστη ἡμέρα ἐπρόβαινε κι' ἐφώτιζε τὴ νειότη της... Πρῶτα ἦταν ἡ φρεσκάδα τοῦ μπάνιου, ποὺ ἐκολάκευε τὸ ὥριμο κορμί της. Ἔπειτα ἦταν τὸ πρωϊνό τους πρόγευμα. Ἔτρωγε ἀχόρταγα κάμποσα σάντουϊτς, ἐνῷ ὁ Φίλιππος κατεβρόχθιζε ὅλα τὰ ψωμάκια τὰ ἀλειμμένα μὲ βούτυρο.

—Εἶσαι λαίμαργος σὰν γάτος, τοῦ ἔλεγε, γελῶντας.

Κι' ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο:

—Κι' ἐσὺ εἶσαι πειναλέος σὰν ἕνας ἄνδρας.

Ναί, σὰν ἕνας ἄνδρας, ἔτσι πεινοῦσε ἐκεῖνον τὸν καιρό. Ἀλλὰ τώρα, ἔχασε τὴν ὄρεξι μαζὶ μὲ τὴν εὐτυχία. Ἀπὸ δῶ κι' ὕστερα, ἡ μητέρα της,μάταια θὰ ἐπιμενῃ:

—Πάρε, τούλάχιστον, ἕνα μπισκοτάκι!

—Δὲν μπορῶ, μαμά. Εἶμαι ἀνόρεχτη κάθε πρωῖ ποὺ ξυπνῶ. Ὤ, ἂν αὐτὸ συνέβαινε μόνον ὅταν ξυπνοῦσε. Καὶ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἦταν ἀνόρεχτη καὶ ἀπογοητευμένη, μὲ σφιγμένα τὰ χείλη καὶ μὲ κόκκινα τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀϋπνία.

Γιατί εἶχε ζητήσει μὲ τόση ἐπιμονὴ νὰ χωρίσῃ;

Ὁ Φίλιππος τὴν εἶχε προειδοποιήσει:

—Τί θὰ ἀπογίνῃς, φτωχή μου μικρή;

Καὶ τότε αὐτὴ ἀπήντησε ἀπερίσκεπτα, ὑποβάλλοντάς του τὴν ἴδια ἐρώτησι:

—Μήπως ἐσὺ ὁ ἴδιος ξέρεις τί θ' ἀπογίνῃς;

Μὰ πάλι ὁ Φίλιππος τῆς ἀπήντησε μὲ μιὰν ἀφέλεια, ποὺ τὴν ἀφώπλισε:

—Ἐγώ ; Ἁπλούστατα ... πρὸς τὸ παρὸν θὰ μείνω μὲ τὴ Σιμόνη...

Ἔτσι κατάφερε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, νὰ κάμῃ τὸ χατῆρι τῆς ἀντιπάλου της. Ἀσφαλῶς, ὁ Φίλιππος τώρα θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς ἐλευθερίας του. Δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὰ ἀνάγκη νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐρωμένη του.

Ἄχ, πῶς καταριῶταν ἡ Ντανιὲλ τὶς καταστρεπτικὲς συμβουλὲς τῆς δῆθεν ἀξιοπρεπείας αὐτῆς...

Τὸν καιρό, ποὺ ἦσαν παντρεμένοι, ποὺ εἶχαν τὸ σπίτι τους, τὸ κρεββάτι τους, τὸ τραπέζι τους, τὶς κοινὲς συνήθειές τους, τὰ μπιμπελό τους, τὰ βιβλία τους, δὲν ἦταν μόνη, οὔτε δυστυχισμένη, παρὰ ἐλάχιστα σχετικῶς, γιατὶ πάντα τὴν συγκρατοῦσε ἡ ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Φιλίππου στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς μετανοίας του. Ἐνῷ τώρα, μέσα στὸ παλιὸ παρθενικὸ δωμάτιό της, ὅπου θᾶμπαινε σὲ λίγο ἡ μητέρα της καὶ θὰ δοκίμαζε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἔκλαιγε ἡ Ντανιὲλ, μὲ ἀπελπισία, γιατὶ ἤξερε ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν.

Ἔξω, τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔκανε νὰ σιγοτρέμουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΟΜΕΡ

Κάτι πού ἀσφαλῶς θὰ θέλατε νὰ ξέρετε

Ποιοὶ ἄνθρωποι γνώρισαν τὸν Κατακλυσμὸ

ΕΙΝΑΙ γνωστὴ σ' ὅλους ἡ σελίδα ἐκείνη τῆς Βίβλου ὅπου ἐξιστορεῖται τὸ γεγονὸς τοῦ Κατακλυσμοῦ. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴ γῆ;

Μιὰ κατηγορηματικὴ ἀπάντησι — θετικὴ ἢ ἀρνητική — σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησι θᾶναι πολὺ τολμηρή. εἶνε ὅμως ἐξηκριβωμένο ὅτι ἡ ἱστορία ὅλων τῶν λαῶν ἀναγράφει στὶς σελίδες της τὸν κατακλυσμό. Τὴν παράδοσι αὐτῆς τῆς τεραστίας καταστροφῆς δὲν τὴ βρίσκουμε μονάχα στὸν Παληὸ Κόσμο, ἀλλὰ καὶ στὸ Μεξικὸ καὶ στὴ Γουατεμάλα.

Στὶς Ἰνδίες, ἡ ἀφήγησι αὐτὴ ἐπαναλαμβανομένη ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κατήντησε νὰ πάρῃ μορφὴ παραμυθιοῦ στὸ ὁποῖο παίζει σπουδαῖο ρόλο ἕνα ψάρι ποὺ μιλεῖ καὶ συμβουλεύει τὸν Ἰνδὸ ἥρωα Μαντοῦ νὰ σωθῇ σὲ μιὰ βάρκα ἀπὸ τὸν προσεχῆ κατακλυσμό.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ «ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ

Ἡ ἀφήγησις ὅμως ποὺ γίνεται στὴν Περσία εἶναι ἡ ἑξῆς:

Μιὰ μέρα, οἱ Θεοὶ ἀπεφάσισαν νὰ καταστρέψουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γι' αὐτὸ κατέβηκαν στὴ γῆ κάποιο χειμῶνα, ἀφήνοντας νὰ πέσῃ πολὺ χιόνι στὰ βουνὰ γιὰ νὰ δημιουργηθῇ τὸ καλοκαῖρι στοὺς κάμπους, ἕνας κατακλυσμός.

Διέταξαν ὅμως τὸν Γίμα νὰ φτιάξῃ στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ ἕναν πύργο πολὺ ψηλὸν καὶ μέσα σ' αὐτὸν νὰ κρύψῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ζῶα του.

Πολὺ περίεργη γιὰ τὶς σύμφωνες φράσεις της μὲ τὰ γραφόμενα τῆς Βίβλου εἶνε ἡ ἀφήγησι τοῦ κατακλυσμοῦ ποὺ διάβασαν οἱ ἀρχαιολόγοι τελευταίως ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα, κάνοντας ἀνασκαφὲς στὴ Μεσοποταμία, κι' ἀκριβῶς στὸ μέρος ὅπου ὑπῆρχε ἡ... βιβλιοθήκη τοῦ βασιλέως τῆς Νινίβ, τῆς ἀρχαίας πρωτευούσης τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Ἀσσυρίων.

Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν πλάκα ἐγράφη ἡ ἀφήγησις τοῦ κατακλυσμοῦ ἀπὸ κάποιον Οὐπναπιστὶμ, πολίτην τῆς Μεσοποταμίας ποὺ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸν φοβερὸ κατακλυσμό.

Ὁ Θεὸς τῶν Ὠκεανῶν Χίας τὸν εἰδοποίησε πῶς μιὰν ἡμέρα θᾶπνιγε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀκούντας λοιπὸν τὰ λόγια τοῦ Αἴαντος, ὁ Οὐπνατιστὶμ, κατεσκεύασε μιὰ πολὺ μεγάλη βάρκα, μέσα στὴν ὁποία ἔβαλε τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ζῶά του.

Ἡ θύελλα ξέσπασε μὲ μεγάλη ὁρμὴ καὶ ἡ γῆ σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ νερά της ἐνῷ ἡ βάρκα ἐπέπλευσε, ἀφοῦ προηγουμένως παρεσύρθη ἀπὸ τὰ ρεύματα καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τέλος ἄραξε στὸ βουνὸ Κουρδιστάν.

Ὁ Οὐπναπιστὶμ ἔστειλε τότε ἕνα περιστέρι, ἕνα χελιδόνι καὶ ἕνα κοράκι κι' ὅταν τὸ τελευταῖο δὲν ἐγύρισε, τότε βγῆκε ἀπὸ τὴ βάρκα μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὰ ζῶα του κι' ἔτσι ἐκ νέου ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ δημιουργῆται.

ΠΡΟ 70 ΑΙΩΝΩΝ

Πότε ἔγινε ὁ κατακλυσμός;

Ἐκεῖνοι ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κατακλυσμὸς ἐκάλυψε μόνον ἕνα μέρος τῆς γῆς καὶ ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς ποταμοὺς Τίγρι καὶ Εὐφράτη, τὸν χρονολογοῦν πρὸ 70 αἰώνων.

Πράγματι σ' ἐκείνη τὴ χώρα ζοῦσαν πολιτισμένοι λαοί, καθὼς ἀπεκάλυψαν οἱ ἀνασκαφές.

Ἐπίσης τὸν πολιτισμὸν αὐτὸν διαπιστώνουν καὶ οἱ ἀνασκαφὲς τῆς Οὔρ. Ἐξ ἄλλου ἐδῶ βρέθηκε κάτι τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ἀφήγησι τῶν Περσῶν γιὰ τὸν κατακλυσμό: Ἦρθαν εἰς φῶς τὰ ἐρείπια ἑνὸς «ζιγκουράτ» δηλαδὴ ἑνὸς κτιρίου ποὺ εἶχε κατασκευαστῆ γιὰ ν' ἀντέξῃ στὴν ὁρμὴ τῶν ὑδάτων καὶ γιὰ νὰ φιλοξενήσῃ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῶα.

Ἡ γνώμη ὅτι ὁ κατακλυσμὸς ἐκάλυψε μόνο ἕνα μέρος τῆς γῆς δὲν ἀντίκειται μὲ τὰ γραφόμενα τῆς Βίβλου.

Ὁ Μωϋσῆς ἔγραψε γιὰ τοὺς Ἑβραίους πρὶν γίνῃ ὁ κατακλυσμός. Ἄρα οἱ Ἑβραῖοι ὑπῆρχαν πρὶν τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους!

ΛΟΥΤΣΙΟ ΡΙΤΣΙ

Ο «ΣΦΥΡΙΚΤΗΣ»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 54)

Καὶ τότε εἶδε τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ αὐτόματο ρεβόλβερ νὰ ὑψώνεται...

Ξαφνικὰ καὶ ἀπότομα ὅμως, ἔπεσε πάλι. Ἄφησε μιὰ οἰμωγή, πιάστηκε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καὶ κατόπιν ἔπεσε. Τὸ ρεβόλβερ εἶχε ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, καὶ κύλισε στὸ πάτωμα. Ὁ μυστηριώδης Σφυρικτὴς σηκώθηκε ξεσκονίζοντας τὰ ροῦχα του.

— Συγγνώμην... εἶπε. Ἡ συνεδρίασις δὲν τελείωσε.

Ἡ Τζόαν εἶχε λιποθυμήσει.

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια, εἶδε πάλι τὸν πράκτορα Μ. Τ.5 κοντά της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦσαν στὸ δωμάτιο καὶ δυὸ ἄλλοι. Ὁ γιατρὸς καὶ ἡ κυρία Μπήμ.

Ὁ γιατρὸς ἔπιασε τὸν σφιγμὸ τῆς Τζόαν.

— Ὑποθέτω, ὅτι ἡ κατάστασίς της δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇ. Ἂν ὑπάρξῃ ἀνάγκη τηλεφωνήστε μου.... Χαίρετε.

Πῆρε τὸ καπέλλο καὶ γελαστὸς ἐγκατέλειψε τὸ δωμάτιο. Ἡ κυρία Μπήμ τὸν ἠκολούθησε στὴν ἀνοικτὴ πόρτα.

Ἡ Τζόαν, μὲ τὸ μυαλὸ σκοτεινιασμένο ἀκόμη, κύτταζε στὸ πάτωμα.

— Κυττᾷς γιὰ τὸν Λάρυ, τὸν σπόρτσμαν; τῆς εἶπε ὁ Σφυρικτὴς. Πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν σύντροφό του στὴ «Σκώτλανδ Γυάρδ». Σᾶς ὀφείλω ὅμως μερικὲς ἐξηγήσεις καὶ ἀναρίθμητες συγγνώμες...

— Παῖξε, καϋμένε, ἀκόμα λίγο! Δὲν ἐστέγνωσαν καλὰ τὰ μαλλιά μου.

Ὁ Λάρυ δὲν θὰ τιμωρηθῇ τόσο γιὰ τὴν κλοπὴ καὶ τὴν κατασκοπεία ποὺ ἐνήργησε, ὅσο γιὰ τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας ποὺ διέπραξε εἰς βάρος σας μὲ τὸ γκάζι. Τὸ ἀέριο τὸ εἶχε προμηθευθῆ ἀπ' ἔξω γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τώρα τὴν ἔχει ἄσχημα. Ἐπίσης θὰ τιμωρηθῆτε καὶ ἐσεῖς, γιατὶ ὑπήρξατε μέλος μιᾶς συμμορίας κατασκόπων, φυσικὰ ἐν ἀγνοίᾳ σας, γιατὶ εἶσθε μία ἀθῶα ψυχή. Τὴν τιμωρία αὐτὴ ποὺ θὰ σᾶς ἐπιβάλω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς τὴ γνωρίσω στὸ τέλος... Ἐγνώριζα πῶς ἦταν ὡπλισμένος ὁ Λάρυ. Ἐπίσης ἤξερα ὅτι, ὅταν θὰ συναντώμεθα θὰ πυροβολοῦσε...

— Ναί, τραύλισε μὲ συνεχῆ κατάπληξι ἡ Τζόαν. Τότερας αὐτὸ σᾶς πυροβόλησε κατάκαρδα.

— Ἀκριβῶς... Τὸ ἤξερα καὶ αὐτό. Ἂν μὲ πυροβολοῦσε στὸ κεφάλι ἴσως νὰ μὲ.. σκότωνε. Μεῖνε ὅμως ἥσυχη. Ἔχω ἐξασκηθῆ τρεῖς μῆνες στὸ νὰ κάμνω τὸν σκοτωμένο καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ξεπερνῶ στὴν τέχνη αὐτὴ καὶ τὸν... Κορηό! Ὁπωσδήποτε ἡ σφαῖρα τοῦ ρεβόλβερ του δὲν μ' ἐπείραζε διόλου. Ἀντιθέτως, ἡ σουγιαδιά μου στὸ πόδι του τὸν ἔρριξε κάτω...

— Μὰ γιατί;.. Γιατὶ δὲν σὲ τραυμάτισε διόλου ἡ σφαῖρα;

Ὁ πράκτωρ Μ. Τ. 5 ξεκούμπωσε τὸ σακκάκι καὶ τὸ πουκάμισό του καὶ τῆς ἔδειξε ἕναν ἀσημένιο θώρακα.

— Γιατὶ φορῶ αὐτὸν τὸν θώρακα ποὺ εἶνε ἐφεύρεσις κάποιου Ρός. Ἡ λεπτομέρειες ὅμως δὲν πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρουν.

— Καὶ ποιὰ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία ἡ δική μου; ρώτησε ἡ Τζόαν μὲ συγκίνησι.

— Δὲν μπορῶ νὰ στὴν πῶ... Θὰ στὴ γράψω. Καὶ σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὁ Σφυρικτὴς ἔγραψε μιὰ λέξι.

Ὅταν τὴν διάβασε ἡ Τζόαν, ἔκλαψε, γιατὶ ἡ λέξις αὐτὴ πραγματοποιοῦσε ἕνα ὄνειρό της: τὸ ὄνειρο κάθε κοριτσιοῦ.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΦΡΗΜΑΝ

Σύγχρονοι διάλογοι Ζώων

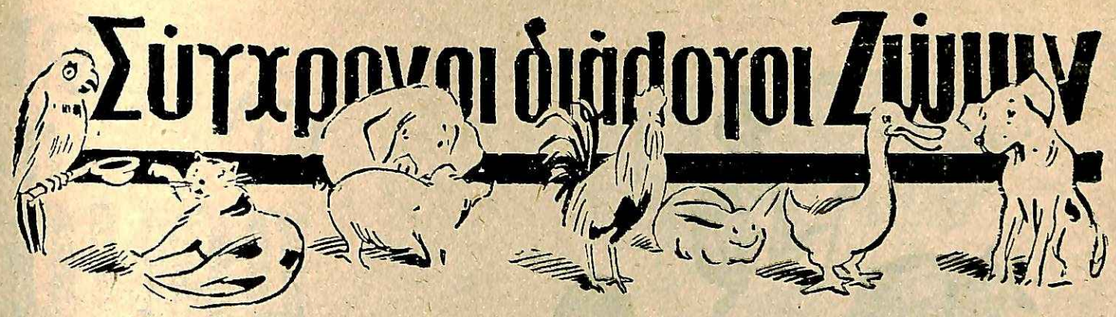

Τὸ μάθημα ποὺ διεκόπη

(Μιὰ ὄμορφη θερινὴ μέρα, μιὰ Γουρουνοοικογένεια τοῦ χοιροτροφείου τοῦ Γεωπονικοῦ Σταθμοῦ Λαρίσης διασκεδάζει κοντὰ σ' ἕνα τέλμα. Ὁ πατέρας περνᾶ τὴν ὥρα του ψάχνοντας μέσ' στὸ βοῦρκο γιὰ μυστηριώδεις τροφές. Ἡ γουρούνα προσπαθεῖ ν' ἀναγκάσῃ τὰ ἕξη γουρουνόπουλά της νὰ πᾶνε νὰ πλυθοῦν.)

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Γρρ! γρρ! Ἐμπρός, γρήγορα γιὰ τὸ νερό!

ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΑ :— Ὄχι, ὄχι, ὄχι!

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Πῶς; ἐπαναστατεῖτε;

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Δὲν θέλομε νὰ πᾶμε στὸ νερό, νά!

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (ἐπιπλήττοντάς τα): — Ἐὰν δὲν πᾶτε στὸ νερό, θὰ εἶσθε βρώμικα σὰν τὰ μικρὰ γουρουνάκια.

ΤΟ 2ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Τάχα δὲν εἴμαστε μικρὰ γουρουνάκια;

ΤΟ 3ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι λένε «βρώμικος σὰν μικρὸ γουροῦνι», δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ στεναχωρηθοῦμε.

Ο ΧΟΙΡΟΣ (βγάζοντας τὴ μύτη του ἀπὸ τὸν βοῦρκο) :— Γρρρ! Γρρρ! Τὸ μικρὸ αὐτὸ θὰ προοδεύσῃ πολύ. Κρίνει σὰν ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μου στὴν ἡλικία του!

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (μὲ αὐστηρότητα): — Ἐσύ, ἀγαπητέ μου σύζυγε, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου τὶς ἀντιλήψεις σου καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν μας. Θέλω, ἀργότερα, νὰ μ' εὐχαριστοῦν, γιατὶ τοὺς ἐξασφάλισα μιὰ πολὺ καλύτερη τύχη ἀπ' τὴ δική μας.

Ο ΧΟΙΡΟΣ (ξαναρχίζοντας τὶς ἔρευνές του στὸ βοῦρκο) :— Γρρρ! Γρρρ!! Ἐγὼ ὅ,τι κι' ἂν πῶ...

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (στὰ παιδιά της) :— Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἀγαπητά μου, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν εἴμαστε γουρούνια.

ΤΑ ΕΞΗ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΑ :— Τί εἴμαστε λοιπόν;

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (ὑπερηφανευομένη) :— Εἴμαστε χοῖροι. Οἱ καλοανατεθραμμένοι καὶ εὐγενεῖς ποτὲ δὲν προφέρουν τὴ λέξι γουροῦνι.

Ο ΧΟΙΡΟΣ (χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπ' τὴ δουλειά του) :— Ὤ! Λά, λά! Θαρρῶ ποὺ παντρεύτηκα μιὰ πολὺ ξιπασμένη γυναῖκα.

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἀγενῆ αὐτὴν παρατήρησιν) :—... Καὶ τὴν λέξι αὐτὴ οἱ ἄνθρωποι τὴν θεωροῦν συνώνυμο τῆς ρυπαρότητος καὶ τῆς ἀκαθαρσίας ἀλλά, ἀφῆστε με νὰ γελάσω, παιδιά μου...

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Δὲ σ' ἐμποδίζομε καθόλου, μαμά, νὰ γελάσῃς. Ἐξήγησέ μας ὅμως γιατὶ γελᾶς; Θὰ θέλαμε νὰ γελάσωμε κι' ἐμεῖς.

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Μάθετε λοιπὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι — καὶ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ποιοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ κι' ἔξω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, κι' αὐτοὶ οἱ Παριζιάνοι ἀκόμα ποὺ ἀνέκαθεν ἐθεωροῦντο πολιτισμένοι καὶ εὐγενεῖς — μᾶς ἐπεφόρτιζαν ἄλλοτε τὴν... καθαριότητα τῆς πόλεώς τους!

ΤΟ 2ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Δὲν εἶναι δυνατόν!

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἤμασταν ἀστοί, ἀγαπητά μου παιδιά. Οἱ προγονοί μας ζοῦσαν καθ' ὁμάδας μέσα στὸ Παρίσι καὶ σ' ἄλλες πόλεις, μὲ τὴν κολακευτικὴν ἀποστολὴν νὰ τρῶνε ὅλα τ' ἀπομεινάρια τῶν φαγητῶν ποὺ οἱ κάτοικοί τους ἔρριχναν στοὺς

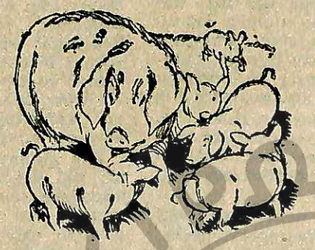

δρόμους, γιατὶ τότε δὲν ἤξεραν ἀπὸ ὑπηρεσίες ἀποχαθαριστῶν.

ΤΟ 3ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Καὶ ἔρριχναν, βέβαια, καλὰ πράγματα, ἐ, μαμά;

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Φαντάζομαι τίποτε ὑπολείμματα ἀπὸ γαλοποῦλες, ἀπὸ ἀστακοπόδαρα...

Ο ΧΟΙΡΟΣ :— Ἀστακοπόδαρα! τὸ ὄνειρό μου! Κάποτε ἔφαγα μιὰ οὐρὰ μπακαλιάρου, ἤτανε μούρλια!

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Γιατὶ μᾶς ἐξαπέστειλαν νὰ ζοῦμε στὴν ἐξοχή; Οἱ Παριζιάνοι παπποῦδες μας εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα;

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Κάθε ἄλλο. Ἁπλῶς κάποιος τῆς οἰκογενείας μας ἐχολώθη κάποτε μ' ἕνα μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

ΤΟ 2ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Τί τοῦ ἔκαμε;

Η ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΑ :— Ὁ πρόγονός μας αὐτὸς ὥρμησε ἀπερισκέπτως ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ ἁλόγου ποὺ καβαλλοῦσε ὁ γυιὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ χονδροῦ, τὸ ἄλογο φοβήθηκε, τὸν ἔρριξε χάμω καὶ τοῦσπασε τὸν τράχηλο. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 4 Ὀκτωβρίου 1123, οἱ πρόγονοί μας ἐξεδιώχθησαν ἀπ' τὸ Παρίσι.

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Ἀπὸ τὸ 1123, δὲν ξαναγύρισαν πιὰ σὲ πόλι;

Ο ΧΟΙΡΟΣ (μελαγχολικός) :— Ἐκτὸς ὑπὸ τύπον λουκάνικου...

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Οἱ ἄνθρωποι εἶναι μνησίκακοι. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα χυδαῖο ἐλάττωμα.

ΤΟ 3ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Πῶς αὐτό;

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (ἀποφθεγματικά) :— Ἐὰν τρώγαμε λιγώτερο καὶ ἂν κάναμε ἐξάσκησι, θὰ μέναμε λεπτοὶ καὶ εὐκίνητοι. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μᾶς ὑπελόγιζαν καὶ δὲν θὰ μᾶς σκότωναν γιὰ νὰ μᾶς φᾶνε.

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ (ὕστερα ἀπὸ στιγμιαία σκέψι) :— Εἶναι ἀλήθεια, αὐτὸ ποὺ λέει ἡ μαμά.

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ (εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι ποὺ κάμε) :— Γιὰ μᾶς, τὸ πάχος δὲν εἶναι γῆρας.

Ο ΧΟΙΡΟΣ :— Πολὺ σωστά. Δὲν σκοτώνουν τοὺς σκύλους ποὺ δὲν τρῶνε παρὰ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ περνοῦν τὴ ζωή τους κυνηγῶντας.

ΤΟ 1ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Στὸ ἑξῆς θὰ ἐξασκοῦμαι στὸ τρέξιμο καὶ δὲν θὰ τρώγω παρὰ χόρτα.

ΤΟ 2ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ :— Κι' ἐγὼ θ' ἀδυνατίσω ὅπως τὸ κυνηγετικὸ σκυλὶ τοῦ κυρίου μου.

ΤΟ 3ο ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ — Ἤ ὅπως τὸ φὸξ-τερριὲ τοῦ γείτονά μας καὶ, ὅπως ἐκεῖνο, θὰ πηδῶ στὰ γόνατα τῶν ἀνθρώπων.

Ο ΧΟΙΡΟΣ :— Θέλω κι' ἐγὼ νὰ κάμω δίαιτα, ἀλλά... ἀλλά... βλέπω ἐκεῖ κάτω ἕνα χοντρὸ δρυόξυλο. Θὰ πάω νὰ φάω τὰ βαλανίδια ποὺ χει ἀπάνω του καὶ μετὰ θὰ πάρω ἕναν ὕπνο στὴ σκιά του. (Ἀπομακρύνεται). Ἂς μείνῃ γιὰ αὔριο ἡ δίαιτα.

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ :— Ἀδιόρθωτε! Εὐτυχῶς ποὺ τὰ ἀγαπητά μου.... Ὤ! τὰ ἀθλία μικρά, εἶναι ἕτοιμα νὰ ξερριζώσουν καὶ νὰ καταβροχθίσουν τὶς πατάτες τοῦ ἀπέναντι ἀγροῦ.

(Ἀπογοητευμένη ἡ Γουρούνα τραβᾶ σιγὰ-σιγὰ σ' ἕναν ἀγρὸ μὲ κοκκινογούλια κι' ἀρχίζει νὰ τὰ καταβροχθίζῃ.)

(Διασκευὴ ΕΠΗΣ)

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

★ «Μιὰ πλουσία ρίμα σ' ἕναν κακὸ στίχο εἶναι ὅπως ἕνα ἄσπρο μαντῆλι μέσα σὲ βρώμικα χέρια».

Μπάνβιγ

★ Οἱ γυναῖκες ποὺ πρέπει νὰ κοκκινίζουν περισσότερο εἶναι ἐκεῖνες ποὺ βάζουν τὸ περισσότερο κοκκινάδι».

★ Στὶς ἐργασίες δὲν ὑπάρχουν φίλοι, ὑπάρχουν μόνον ἀνταποκριταί.

Ἀλεξ. Δουμᾶς, πατήρ

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ Τ' ΟΑΝΟΥ ΙΣΜΟΥ

ΚΑΝΕΙΣ, ποτέ, δὲν ἔχει παραξενευθῆ γιὰ τὴν κοκεταρίαν μιᾶς γυναίκας : εἶναι κάτι τὸ ἀπολύτως φυσικό, κάτι ποὺ συμπληρώνει τὴν ὁμορφιά της.

Καὶ μάλιστα ὑπάγεται στὴν κατηγορία τῶν κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων, ὅπως ἡ καλὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ εὐγένεια. Μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες;

Τὸ ζήτημα ἔχει ἐξετασθῆ ἄπειρες φορές, ἀπὸ εἰδικοὺς καὶ μή, ἔχουν χυθῆ ποταμοὶ μελάνης, πάντα ὅμως μὲ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα: ὅλος ὁ κόσμος ἀρνεῖται στοὺς ἄνδρες τὸ δικαίωμα τῆς κοκετταρίας καὶ τοὺς ἐπιτρέπει μονάχα τὴν κομψότητα, ποὺ δὲν εἶνε βέβαια τὸ ἴδιο.

Δὲν εἶνε λοιπὸν καθόλου παράξενο τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, οἱ ἄνδρες ποὺ ἔγιναν διάσημοι γιὰ τὴν ἐξαιρετική τους κοκετταρία, γιὰ τὸν «δανδισμό» τους, ἔγιναν τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς περιεργείας καὶ θεωρήθηκαν σὰν ἀληθινὰ τέρατα.

Ἂς προσπαθήσωμε τώρα νὰ ἰδοῦμε τί εἶναι ἕνας δανδῆς, ἢ μᾶλλον τί ἦταν, γιατὶ τώρα ἡ κατηγορία αὐτὴ τῶν ἀνδρῶν ἀνήκει στὸ παρελθόν.

Ὁ Σατωμπριάν, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία του μᾶς ἄφησε τὴν ἑξῆς εἰκόνα τοῦ δανδῆ: «Ὁ δανδῆς ἐκδηλώνει τὸν ἀγέρωχο χαρακτῆρα του ἁπλώνοντας τὰ πόδια ἀκόμη καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κυριῶν ποὺ εἶνε καθισμένες ἀπέναντί του. Ὅταν βγαίνῃ ἔφιππος, κρατάει τὸ μαστίγιο σὰν κερὶ καὶ φαίνεται σὰν νὰ βρέθηκε τυχαίως, ἀπάνω στὸ ἄλογο, ἀδιαφορῶντας τελείως γι' αὐτοὺς ποὺ διαβαίνουν δίπλα του».

Μὲ τὴν περιγραφὴ αὐτὴν ὁ Σατωμπριάν, ἤθελε, βέβαια, νὰ στιγματίσῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἡ ματαιοδοξία τῶν ὁποίων φθάνει μέχρι βλακείας. Καὶ θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψει του τὸν περίφημον ἐκεῖνον Γεώργιον Μπροῦμελ, ποὺ ἔζησε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ ἀπέκτησε τὸν τίτλο τοῦ «βασιλέως τῶν δανδήδων».

Ὁ Μπροῦμελ ἦταν ἔγγονος ἑνὸς Λονδρέζου ζαχαροπλάστου καὶ γυιὸς ἑνὸς γραμματέως τοῦ λόρδου Νὸρθ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκληρονόμησε μιὰν ἀρκετὰ ση μαντικὴν περιουσίαν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἀκόμη ποὺ ἦταν φοιτητὴς στὴν Ὀξφόρδη ἄρχισε νὰ κατασπαταλᾶ τὴν περιουσίαα ὐτή, ξοδεύοντας ἀνυπολόγιστα ποσὰ γιὰ κοστούμια, ἐσώρρουχα, γάντια καὶ καπέλλα. Παρ' ὅλα ταῦτα θὰ ἔμενε τελείως ἄσημος, ἐάν, στὰ 1795, μόλις τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιο, δὲν ἔκανε γνωριμίαν μὲ τὸν τότε πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον.

Ὁ Μπροῦμελ ἔκανε τὸν περίπατόν του στὸ Γκρὴν Πὰρκ, ὅταν συναντήθηκε μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας τὸν μέλλοντα Γεώργιον Δ΄. ποὺ ἐθεωρεῖτο τότε ὁ κομψότερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας. Ὅταν τὸν εἶδε λοιπὸν ὁ πρίγκηψ ἔμεινε κατάπληκτος γιὰ τὴν κομψότητά του, τὸν ἐχαιρέτησε καὶ σὲ λιγάκι ἔγιναν καλοὶ φίλοι.

Ἄγνωστος, λοιπόν, μέχρι τῆς χθὲς, ὁ Μπροῦμελ ἔγινεν ἔτσι ὁ γνωστότερος ἄνθρωπος τοῦ Λονδίνου. Καὶ ὅμως στὴν ἐμφάνισί του, ὁ Μπροῦμελ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐκκεντρικόν, ἀλλὰ ἦταν ἁπλῶς «ἐξαιρετικὰ καλοντυμένος» ὅπως λένε οἱ βιογράφοι του.

Τὰ χτυπητὰ χρώματα δὲν τοῦ ἄρεσαν, οὔτε τὰ παράξενα κοστούμια. Τὸ ντύσιμό του ἦταν ἁρμονικώτατο στὸ σύνολόν του καὶ στὶς λεπτομέρειες.

Σχεδὸν πάντα φοροῦσε ὄπρο γιλέκο, μαῦρο παντελόνι, μεταξωτὲς ριγωτὲς κάλτσες καὶ ψηλὸ καπέλλο. Καὶ ἀπὸ κοσμήματα δὲν εἶχε παρὰ τὴν λεπτὴ ἁλυσσίδα τοῦ ρολογιοῦ του.

Γιὰ νὰ ντυθῆ, ὁ Μπροῦμελ ἤθελε τούλάχιστον δύο ὧρες τὴν ἡμέρα, καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ ἐπροκαλοῦσε κάποτε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φίλου του πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ θαυμασμό. Μόνον τὸ δέσιμο τῆς γραβάττας του ἦταν σωστὴ ἱεροτελεστία.

Ὁ Μπροῦμελ ἔφερε μάλιστα κι' ἕναν νεωτερισμὸ στὸ ζήτημα τῆς γραβάτας: ἑνῷ πρὶν ἦταν ἀπὸ μουσελίνα, αὐτὸς τὴν ἤθελε πιὸ σκληρή, κολλαριστὴ καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν ἐπιβάλῃ.

Καταλαβαίνετε, τώρα, πολὺ καλὰ τί ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὸς στὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς του ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ντύσιμο. Ἡ αὐθάδειά του ἔφθανε κάποτε στὸ ζενίθ. Κάποτε τὸν ἐρώτησαν ποῦ ἔφαγε τὴν προηγουμένην καὶ ἀπήντησε:

— Ἤμουν καλεσμένος στοῦ κ. Ρ., ὁ ὁποῖος ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ τιμήσω τὸ σπίτι του μὲ τὴν παρουσία μου. Τὸ φαγητὸ ἦταν καλό, ἀλλά, φίλε μου, δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς: αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ καθήσῃ μαζί μας στὸ τραπέζι!

Μὲ τέτοιες ἰδέες, λοιπόν, ὁ Μπροῦμελ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐχθρούς. Μιὰ μέρα ὅμως ἡ αὐθάδειά του ἔφθασε στὸ κατακόρυφο καὶ αὐτὸ ἔγινεν αἰτία τῆς παρακμῆς καὶ τῆς καταστροφῆς του. Ἐδειπνοῦσε μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἔλειψε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ κρασί. Τότε ὁ Μπροῦμελ στράφηκε στὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ εἶπε:

— Τζὼρτζ, χτύπησε, λοιπόν, νὰ μᾶς φέρουν κρασί!

Ὁ πρίγκηψ ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρέτες, ἀλλὰ γιὰ νὰ... πετάξουν ἔξω αὐτὸν τὸν αὐθάδη.

Ὅταν ἔχασε τὸν ἰσχυρὸ προστάτη καὶ ὅλη του τὴν περιουσία, ὁ Μπροῦμελ ἄρχισε νὰ βυθίζεται στὰ χρέη καὶ στὰ 1840 κατέληξε σ' ἕνα φρενοκομεῖο ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Καθὼς βλέπετε, δὲν ἦταν καθόλου ἐνδιαφέρων ὁ ἄνθρωπος αὐτός, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ντύσιμο δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἄλλο τίποτε.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη τάξις δανδήδων, ποὺ δὲν εἶνε μόνον ἐξαιρετικὰ κομψοί, ἀλλὰ καὶ ἔξυπνοι καὶ αἰσθηματικοί.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δανδῆδες αὐτοὺς ἦσαν Γάλλοι, ὅπως ὁ Ρισελιὲ, ὁ Γκραμμὸν, ὁ Μορνύ, ὁ Ροζὲ ντέ Μπωβοάρ. Ὁ περιφημότερος ὅμως ἦταν ὁ κόμης ντ' Ὀρσαί, ὁ γόης καὶ ἐξυπνότατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ποὺ ἐσημείωσε καὶ τόσες ἄλλες κατακτήσεις.

Ὁ Ἀλφρέδος ντ' Ὀρσαί, γεννημένος στὰ 1801, ὅταν δηλαδὴ ἦρθαν στὸν κόσμο οἱ μέλλουσες δόξες τοῦ ρωμαντισμοῦ, ἦταν κι' αὐτὸς προωρισμένος νὰ γίνῃ ρωμαντικός, ἀλλὰ κατὰ τὸν δικό του τρόπο.

Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρονῶν. ὁ Ντ' Ὀρσαὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία, ἀπὸ ὅπου μετέφερε τὴν ἀνδρικὴ μόδα στὴ Γαλλία, καὶ ἀμέσως ἔγινε ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας. Ἄρχισε νὰ συχνάζῃ στὰ μεγαλύτερα κέντρα καὶ οἱ ἄνδρες ἀντέγραφαν πιστὰ τὸ ντύσιμό του. Τὸν ἐμιμοῦντο παντοῦ, τὸν ἐζήλευαν καὶ τὸν φθονοῦσαν. Καὶ ὅμως δὲν ἦταν παρὰ εἴκοσι μόλις χρονῶν!

Ὅταν ἐπῆγε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν Ἀγγλία, οἱ Λονδρέζοι τὸν ἀπεθέωσαν, καὶ ἀποτελεῖ τὸ μόνο παράδειγμα στὴν ἱστορία, ἑνὸς Γάλλου ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν γαλλικὴ μόδα στὴν Ἀγγλία.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μάλιστα ὑπάρχει καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο: Ἐκείνην τὴν ἐποχὴ ὁ ντ' Ὀρσαὶ ἐγνώρισε ἕναν δυστυχῆ ἔμπορον ὑφασμάτων ποὺ ἐκόντευε νὰ χρεωκοπήσῃ.

—Καὶ δὲν σοῦ ἔμεινε τίποτε, οὔτε λίγα μέτρα ὕφασμα; τὸν ρώτησε ὁ κόμης.

—Δυὸ κοστούμια μόνο, ἀπήντησε ὁ ἔμπορος.

—Ἀρκοῦν.

Μετὰ μιὰν ὥρα ὁ ράφτης τοῦ κόμητος ἐπῆγε στὸ κατάστημα τοῦ ἐμπόρου, πῆρε τὸ ἕνα κομμάτι ὕφασμα καὶ τὸ μετέβαλε σ' ἕνα τελειότατο κοστούμι γιὰ τὸν διαπρεπῆ πελάτη του. Τὸ κοστοῦμι ἄρεσε ὑπερβολικὰ στοὺς φίλους τοῦ κόμητος, ποὺ τὸν ρωτοῦσαν ἀπὸ ποῦ εἶχε προμηθευθῆ τὸ ὕφασμα, καὶ ὁ ἔμπορος ἀπέκτησε πάλι μιὰν πρώτης τάξεως πελατεία.

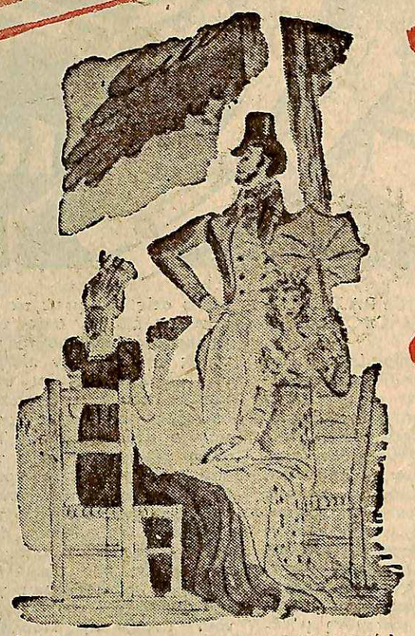

★

Στὴν ἐξαιρετικὴ κομψότητα τοῦ ντ' Ὀρσαὶ, ὅπως καὶ τοῦ Μπροῦμελ καὶ τῶν κομψευομένων τῆς ἐποχῆς μας, ἡ γραβάτα ἔπαιξε τὸν σπουδαιότερο ρόλο. Τόσο μάλιστα, ὥστε ἐφεῦρε ἕνα εἰδικὸ δέσιμο, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε ὁ ἴδιος «γόρδιον δεσμόν». Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἡ γραβάτα ἦταν δεμένη κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε τὸ βράδυ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν λύσῃ καὶ τὴν ἐκομμάτιαζε μ' ἕνα ξυράφι, ὅπως περίπου ἔκαμε καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μὲ τὸν Γόρδιο δεσμό.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ντ' Ὀρσαὶ, ἦταν ἐξαιρετική, ὅπως μαρτυροῦν τὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα.

Ἕνα βράδυ, ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ τὸν βαρῶνον Ρότσιλδ, ὅταν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἔπεσε ἕνα χρυσὸ νόμισμα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ τραπεζίτης ἔψαξε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ βρῆ. Τότε ὁ ντ' Ὀρσαὶ ἄναψε ἀπὸ τὸ κερὶ ἕνα χιλιόφραγκο, ποὺ εἶχε πενταπλασίαν ἀξίαν ἀπὸ τὸ νόμισμα κι' ἔτσι ὁ Ρότσιλδ τὸ βρῆκε.

Πολὺ ἀργότερα, ὅταν ὁ πρίγκηψ Λουδοβῖκος Ναπολέων ἔγινε Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὁ ντ' Ὀρσαὶ, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει πολὺ οἰκονομικῶς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐξορίας του, ἐπῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὰ Ἠλύσια. Ὁ Ναπολέων, ἄγνωστον γιατὶ, τοῦ φέρθηκε κάπως ψυχρὰ, ἀλλὰ ὁ κόμης τοῦ τὸ φύλαξε. Ἔτσι, τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε, ὅταν ὁ Πρόεδρος τὸν ἐρώτησε:

—Πρόκειται νὰ μείνετε πολὺ ἀκόμη στὴ Γαλλία;

Ὁ ντ' Ὀρσαὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Δὲν ξέρω ἀκόμη. Καὶ σεῖς;...

Προικισμένος μὲ τέτοιαν ἰταμότητα, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐχθρούς. Ὁ μεγαλύτερος ὅμως ἐχθρός του ποὺ τὸν κατέστρεψε πραγματικὰ, ἦταν ἡ σπατάλη. Ὅταν ἀπέθανε, στὰ 1852, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ σιμὰ στὴν Διέππη, ἦταν τελείως κατεστραμμένος καὶ ἀπὸ καιρὸ ἐζοῦσε ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη μερικῶν φίλων του καὶ μερικῶν φιλενάδων του, καθὼς λένε.

Στὴν ἐποχὴ μας δανδῆδες δὲν ὑπάρχουν πιά, καὶ δὲν πρέπει νὰ παραπονούμεθα γι' αὐτό. Ἡ ἀντίληψις αὐτή, ὅτι ἕνας ἄντρας δὲν πρέπει νὰ ζῆ παρὰ μονάχα γιὰ τὸ ντύσιμό του, δὲν ἀνταποκρίνεται πιὰ μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Ἔτσι, ὁ σημερινὸς ἄνδρας ἀφήνει τοὺς πρίγκηπας τοῦ δανδισμοῦ νὰ κοιμοῦνται ἥσυχοι τὸν αἰώνιον, καὶ ἀρκεῖται σὲ μιὰν ἀπέριττη κομψότητα, ποὺ ἀνταποκρίνεται ἀπολύτως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

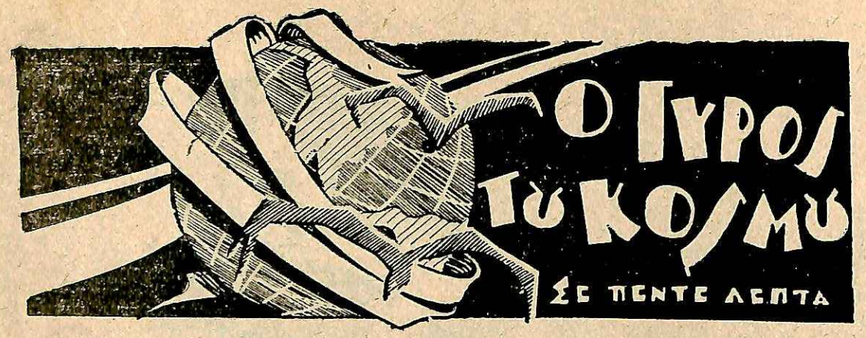

ΕΝΑΣ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Σὲ μιὰ συνοικία τοῦ Παρισιοῦ οἱ γείτονες ἐπρόσεξαν ὅτι σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἔμενε ἕνα ἀντρόγυνο δὲν ἐφαίνετο κανεὶς καὶ τὰ παράθυρα δὲν ἄνοιγαν. Χτύπησαν τὸ κουδοῦνι, ἀλλὰ δὲν ἄνοιγε κανείς. Φώναξαν τότε τὴν ἀστυνομία, ἐστήριξαν μιὰ σκάλα στὸν τοῖχο, ἔσπασαν ἕνα παράθυρο καὶ μπῆκαν μέσα. Στὸ δωμάτιο ποὺ βρέθηκαν, ἀντίκρυσαν τὴν γυναῖκα χάμω, σκοτωμένη μ' ἕνα σφυρὶ ποὺ βρισκόταν δίπλα της. Καθὼς ἔψαχναν στὰ ὑπόλοιπα δωμάτια, βρῆκαν στὴν κουζίνα τὸ σύζυγο, ἡλικίας 73 ἐτῶν, πληγωμένο στὸ κεφάλι μ' ἕνα περίστροφο. Αὐτὸς δὲν ἦταν ἀκόμη νεκρός. Τὸν πῆγαν λοιπὸν στὸ νοσοκομεῖο κι' ἐκεῖ ὅταν συνῆλθε, ἐξηκριβώθη ὅτι ἔπασχε ἐκ νευρασθενείας καὶ ἀφοῦ ἐσκότωσε πρῶτα τὴ γυναῖκα του πῆρε τὸ πιστόλι, τὸ στήριξε στὸ στόμα του καὶ πυροβόλησε. Δυστυχῶς δὲν ἔζησε περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὧρες στὸ νοσοκομεῖο.

ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

Πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι μιὰ γρηὰ κυρία βρέθηκε σκοτωμένη στὸ κρεββάτι της. Ἐπὶ ἡμέρες ὁλόκληρες ἡ ἀστυνομία ἀδυνατοῦσε νὰ βρῇ τὸν δολοφόνο, ὅταν ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ ἀπέδειξε ὅτι τὴν εἶχε σκοτώσει ἡ κόρη της ἡλικίας 17 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἔμενε μαζί της.

Ἡ δεσποινὶς αὐτή, ὅπως ὡμολόγησε κατόπιν δὲν τὰ πήγαινε καθόλου καλὰ μὲ τὴ μητέρα της, διότι δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ζήσῃ τὴ ζωή της.

Τὴν προηγουμένη λοιπὸν τοῦ φόνου συνεννοήθηκε μὲ μιὰ φίλη της νὰ ποῦν στὴ μητέρα της ὅτι θὰ ἔμενε στὸ σπίτι τῆς φίλης της, σ' αὐτὴν δὲ εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε νὰ γλεντήσῃ μὲ τὸν ἀγαπημένο της. Πράγματι δὲ ἐπῆγε σ' ἕνα καμπαρέ. ἀλλὰ στὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐπῆγε σπίτι της, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της καὶ τὴν πλήγωσε μὲ ἕνα μαχαῖρι στὴν καρδιὰ ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἐπίτηδες κι' ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ καμπαρέ. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε σπίτι της καὶ κατώρθωσε νὰ προσποιηθῇ τέλεια τὴν συντετριμμένη γιὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ὅμως ἕνας ἀστυνομικὸς ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου, ἄνοιξε τὴ ντουλάπα της καὶ διέκρινε σὲ μιὰ πομπιναιζὸν μιὰ μικροσκοπικὴ κηλῖδα αἵματος σχεδὸν ἀόρατη στὸ μπρὸς μέρος. Ὅπως ἀπεδείχθη τὸ αἷμα ἦτο τοῦ ἀτυχοῦς θύματος ἡ δὲ κόρη δὲν τὸ εἶχε προσέξει, διότι ὅπως φαίνεται δὲ φαντάσθηκε ποτὲ πὼς τὸ αἷμα θὰ κατώρθωνε νὰ περάσῃ τὸ ἄνοιγμα τοῦ φορέματός της στὸ λαιμὸ καὶ νὰ πέσῃ ἐπάνω στὴ κομπιναιζόν.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἑπτὰ παιδιὰ στὸ Μπίρκεσντυρψ τῆς Ἀγγλίας πῆγαν μὲ τὸν καθηγητή τους νὰ πατινάρουν σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἦσαν μαζεμένα γύρω ἀπ' τὸν καθηγητή τους, ὁ πάγος ἔσπασε καὶ ὅλοι ἔπεσαν στὴ λίμνη.

Στὶς φωνές τους ἔτρεξαν οἱ χωρικοὶ νὰ τοὺς σώσουν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τοὺς βγάλουν, παρὰ μόνον τὸν καθηγητή. Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν ξενύκτησαν στὴ λίμνη, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ βροῦν οὔτε τὰ πτώματά τους. Τρεῖς ἀπὸ τὶς μητέρες τῶν θυμάτων τρελλάθηκαν.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΝΑΝΩΝ

Ζητήσατε τὴ γυναῖκα! λέει μιὰ γαλλικὴ παροιμία κι' ὅπως θὰ δῆτε παρακάτω τὰ δυὸ ὅμορφα μάτια μιᾶς... λιλιπουτείου δεσποινίδος ἔγιναν ἡ ἀφορμὴ μιᾶς τραγικῆς μονομαχίας μεταξὺ δύο νάνων!

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἀντίζηλοι εἰργάζοντο σ' ἕνα ἐστιατόριο στὸ Μπουένος Ἄϋρες, τὸ ὁποῖον εἶχε γιὰ γκαρσόνια μόνο νάνους. Μεταξὺ τῶν γκαρσονιῶν βρισκόταν καὶ μιὰ σπιθαμιαία δεσποινὶς πολὺ ὡραία. Ὅταν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δὲν τοῦ ἔδινε σημασία καὶ ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλο νᾶνο, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο ὡς ὁ ὡραιότερος νᾶνος τῆς πόλεως, ἐκάλεσε τὸν ἀντίζηλό του σὲ μονομαχία.

Ἕνα βράδυ λοιπόν, τὰ μεσάνυκτα συνηντήθησαν, οἱ δύο σὲ ἕναν ἀγρὸ κι' ἄρχιζε ἡ μονομαχία μὲ... μπαστούνια. Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ οἱ διαβάτες βρῆκαν τὸν ὅμορφο νᾶνο σὲ οἰκτρὰ κατάστασι, σχεδὸν νεκρό, ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του!!!

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΚΥΛΟ!

Ἕνα αἱματηρὸ δρᾶμα συνέβη πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ πόλι τῆς Πορτογαλίας. Ἕνας κάτοικος τῆς πόλεως ὀνομαζόμενος Κάμπρα ἐσκότωσε μὲ τρεῖς πυροβολισμοὺς τὸν ὁδηγὸ ἑνὸς αὐτοκινήτου, στὸ κεντρικὸ δρόμο τῆς πόλεως. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος ὁ ἴδιος ὁδηγὸς εἶχε τὴν ἀτυχία, ἐρχόμενος ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι νὰ σκοτώσῃ ἕνα σκυλὶ καί, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα προχώρησε κι' ἔφυγε.

Ὁ Κάμπρα ὅμως, ὁ κύριος τοῦ σκύλου, ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὸ φονέα τοῦ τετραπόδου φίλου του. Ἐσημείωσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του, ἀγόρασε ἕνα ρεβόλβερ καὶ περίμενε ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα νὰ ξαναπεράσῃ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ σκύλο του. Μιὰ ἡμέρα ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψε τὸν ἀριθμὸ ποὺ ζητοῦσε καὶ σκότωσε μὲ τρεῖς πυροβολισμοὺς τὸν ὁδηγό.

ΤΗΝ ΕΧΩΡΙΣΕ ΓΙΑΤΙ... ΨΗΛΩΝΕ

Μέχρι σήμερα ἔχουμε ἀκούσει χίλιους δυὸ λόγους διαζυγίου, ἀλλὰ σὰν αὐτὸν ποὺ ἐπρόβαλε ἕνας ἔμπορος στὴ Στοκχόλμη δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀκούσατε ποτέ. Ἐχώρισε τὴ νεαρὰ σύζυγό του, γιατὶ ψήλωνε!!

Ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ εἶναι πολὺ κοντὸς καὶ εἶπε ὅτι δὲ θὰ παντρευθῇ ποτὲ ἐὰν δὲν βρῇ σύζυγο ποὺ νὰ μὴν εἶναι πιὸ ψηλὴ ἀπ' αὐτόν. Βρῆκε λοιπὸν αὐτὴν ποὺ ἤθελε. Τὸ κορίτσι ἦταν λεπτό, μικροκαμωμένο καὶ κατήγετο ἀπὸ μικροκαμωμένους γονεῖς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἦταν πολὺ νέα, ἀλλ' οἱ γονεῖς της ἦσαν βέβαιοι ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ μεγαλώσῃ, γιατὶ καὶ ὁ ἀδελφός της, ποὺ ἦταν πολὺ μεγαλύτερός της δὲν ἦταν ψηλότερος ἀπ' αὐτήν. Ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι ἀλλά... σὲ λίγο καιρὸ ἡ νύφη ἄρχισε νὰ ψηλώνῃ. Μετὰ δὲ ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ὁ σύζυγος διεπίστωσε ἐξαλλος ὅτι ἡ σύζυγός του, ὄχι μόνο ἐξακολουθοῦσε νὰ ψηλώνῃ, ἀλλὰ τὸν εἶχε περάσει ἀρκετά! Ἄρχισαν φοβερὲς σκηνὲς μεταξύ τους καὶ στὸ τέλος ὁ σύζυγος ἐζήτησε διαζύγιο!

ΣΩΦΕΡ... ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Σὲ μιὰ πόλι τῆς Γερμανίας στὸ Κάπσταντ ἕνα βράδυ στὴν πλατεῖα ὅπου σταθμεύουν τὰ αὐτοκίνητα μαζεύτηκε τόσος πολὺς κόσμος γύρω ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο, ὥστε δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ πάρα πολὺ κόπο μπόρεσαν νὰ φθάσουν κοντά, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ μόλις πλησίασαν, στάθηκαν κατάπληκτοι. Στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ καθόταν ἕνας σκελετὸς μὲ ρεπούμπλικα καὶ στὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε ἕνα περίστροφο, τὸ ὁποῖον ἔστρεφε ἐναντίον τοῦ κόσμου. Κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου βρισκόταν ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας πολὺ γνωστὸς γιατρὸς στὴν πόλι. Αὐτὸς ἐξήγησε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι τὸν σκελετὸ τὸν ἐτοποθέτησε αὐτὸς ἐκεῖ γιὰ νά... συλλάβῃ τοὺς κλέφτες τῶν αὐτοκινήτων τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ πληθαίνουν ἐπικινδύνως. Πράγματι δὲ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου βρισκόταν λιπόθυμος ἕνας νέος. Εἶχε πάει νὰ τὸ κλέψῃ καὶ μόλις εἶδε τὸ σκελετὸ λιποθύμησε.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ὁ Ρίχάρδος Οὐάλεν στὴν Ἀμερικὴ ἐξεδικήθη μὲ πολὺ πρωτότυπο τρόπο τὴν μνηστή του, ἡ ὁποία τὸν ἐγκατέλειψε πρὸ 6 μηνῶν. Ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ ξανακερδίσῃ τὴν ἀγάπη της, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἄρχισε νὰ τῆς στέλνῃ ἀνώνυμα ἀπειλητικὰ γράμματα καὶ πακέτα στὰ ὁποῖα εἶχε βάλει νεκροκεφαλές, ποντίκια, μαντήλια βουτυγμένα σὲ αἷμα καὶ ἀνθρώπινα κόκκαλα. Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ δὲ τὴν ἐκδίκησί του τὴν ἡμέρα ποὺ ἐτελοῦσε τοὺς γάμους της μὲ κάποιον ἄλλον, τῆς ἔστειλε στὸ σπίτι μιὰ κάσσα καὶ μιὰ νεκροφόρο. Ὅταν δὲ οἱ μαυροντυμένοι ἄνθρωποι ἀνέβηκαν ἐπάνω καὶ ζήτησαν νὰ πάρουν τὸ πτῶμα τῆς Λιδίας, ἡ κοπέλλα λιποθύμησε καὶ ὅταν συνῆλθε, ἔπαθε νευρικὸ κλονισμό! Ὅπως βλέπετε ἡ ἀμερικανικὴ πρωτοτυπία δὲ λείπει ἀπὸ πουθενά!

ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΝΩΤΕΡΑ!

Μιὰ θρασυτάτη ληστεία ἔγινε σὲ μιὰ πόλι τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὶς 2½ τὸ μεσημέρι τὴν περασμένη Κυριακὴ 5 ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα μὲ μάσκες εἰσώρμησαν στὸ σπίτι τοῦ κ. Οὐμπὲρ ὅπου βρισκόταν αὐτός, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του 10 καὶ 12 ἐτῶν, καὶ μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι τοὺς ἀνάγκασαν νὰ σωπάσουν. Ἔσπασαν τὸ ντουλάπι ὅπου ὁ Οὐμπὲρ εἶχε φυλαγμένες τὶς οἰκονομίες του, περίπου 30.000 λιρέττες, τὶς πῆραν, ἔβαλαν τὴν οἰκογένεια Οὐμπὲρ σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔφυγαν. Στὸ δρόμο καθὼς ἡ γυναῖκα τοῦ Οὐμπὲρ πήδηξε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ φύγῃ, κρατῶντας τὸ μικρότερο παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της, ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε. Τοῦ συζύγου της τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια καὶ τὸν πῆγαν σ' ἕνα σπίτι ὅπου τὸν ἐφυλάκισαν ἐπὶ 48 ὧρες. Μετὰ τοῦ ἔδεσαν πάλι τὰ μάτια καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα γειτονικὸ δάσος ὅπου τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο.

ΦΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ

Στὸ σταθμὸ τῆς Μπέλλο Χοριτσὸν μιᾶς πόλεως τῆς Βραζιλίας, ὁ κόσμος ποὺ περίμενε τὴν ἄφιξι τῆς ἁμαξοστοιχίας ἀπ' τὴν Πάρα ἔμεινε ἐμβρόντητος ἀπ' τὸ φρικτὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε μπροστά του.

Σ' ἕνα διαμέρισμα τῆς ἁμαξοστοιχίας εἶδαν ἀπ' τὸ παράθυρο δυὸ νέους νὰ μαλώνουν, ἐνῷ λίγο πιὸ πέρα στεκόταν μιὰ νεαρὰ μελαχροινὴ καὶ τοὺς κύτταζε μὲ τρόμο. Ξαφνικά, τὴν ὥρα ποὺ τὸ τραῖνο σταμάτησε, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὥρμησε καὶ πλήγωσε τὴ νέα μ' ἕνα μαχαῖρι στὸ στῆθος.

Ὅπως ἐξηκριβώθη ἀργότερα ὁ φονεὺς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ νέα, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τὸν ἄλλον μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν ἀρραβωνιασμένη καὶ ἔρχονταν στὴν Πάρα γιὰ νὰ τελέσουν τοὺς γάμους των. Ὁ φονεὺς ἔτυχε νὰ ταξιδεύῃ μαζί καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ αὐτός. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι δὲν ἐπέτυχε τὸ σκοπό του, τὴν ἐσκότωσε γιὰ νὰ μὴ τὴν πάρῃ οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ ἄλλος.

ΔΡΑΜΑ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑΣ

Πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἡ Ὀλίβια Ντοσὸν ἐγκατέλειψε τὸν ἄνδρα της καὶ ἔπιασε δουλειὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιο καπνῶν. Ὁ ἐγκαταλελειμμένος σύζυγος πῆγε πολλὲς φορὲς καὶ τὴν συνήντησε, λέγοντάς της νὰ ἐπιστρέψῃ κοντά του. Ἡ σύζυγός του ὅμως ἠρνεῖτο, διότι δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά. Καθὼς ἔλεγε

Πρὸ ἡμερῶν ὁ σύζυγός της τὴν συνήντησε μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλον. Δοκίμασε νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἀλλ' ὁ ἄλλος τὸν ἐξύβρισε. Τὴν ἑπομένην ὁ Ντοσὸν ἐπῆγε στὸ ἐργοστάσιο ὅπου ἐργαζόταν ἡ σύζυγός του, τὴν ἐπλησίασε καὶ χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτε, τὴν ἐπυροβόλησε δύο φορὲς καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν. Ὅλη δὲ τὴν ἡμέρα ἔψαχνε νὰ σκοτώσῃ κι' αὐτόν. Τέλος τὸ βράδυ ἀπελπισμένος ποὺ δὲν τὸν βρῆκε, πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ ηὐτοκτόνησε.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ...ΠΕΤΑ!

Στὴν Ἀγγλία διάφοροι ἐπιστήμονες ἐργάζονται γιὰ τὴν τελειοποίησι τῆς μηχανῆς ποὺ πετᾶ. Ἡ μηχανὴ αὐτὴ θὰ μεταφέρῃ τὸν ἄνθρωπο ἀεραέριως καὶ εἶναι σὰν αὐτοκίνητο μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι κινεῖται πολὺ ταχύτερα ἀπὸ αὐτοκίνητο.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἐλικοπτέρου ἐφευρεθέντος ἀπὸ ἕναν Αὐστριακὸν Πάουλ Χάρνερ, τόσο ὅμως τελειοποιημένου, ὥστε ἡ στέγη ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ ἡ πλατεῖα μιᾶς πόλεως νὰ χρησιμεύουν γιὰ ἀεροδρόμιο.

Ἡ ταχύτης του εἶναι τόση, ὥστε γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ Λονδῖνον στὸ Παρίσι, χρειάζεται μιὰ ὥρα.

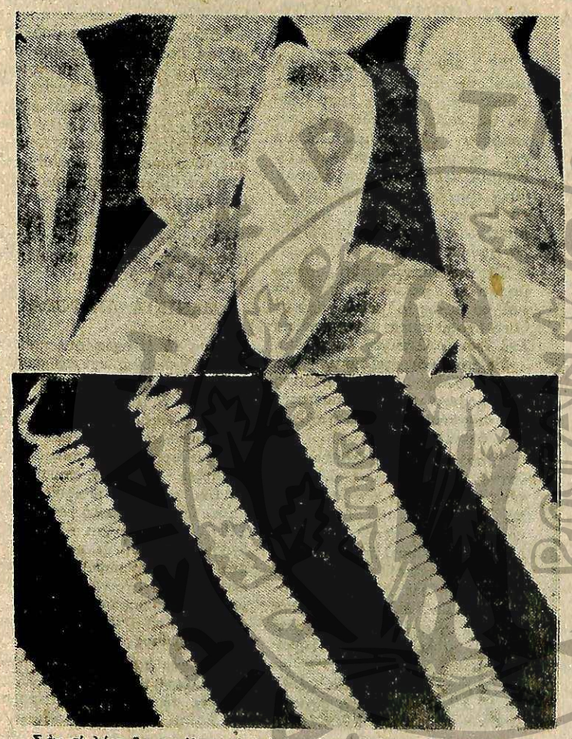

Σὰν τί λέτε ὅτι μοιάζουν οἱ δυὸ ἀνωτέρω εἰκόνες; Ἡ πρώτη θὰ πῆτε ἀσφαλῶς ὅτι παριστάνει κανένα εἶδος σταφυλιῶν καὶ ἡ δεύτερη σοῖστες τοῦ σωμιὰ — δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ὅμως ἡ μὲν ἐπάνω εἰκόνα παριστάνει... κόκκους ρυζιοῦ ἐν μεγεθύνσει, ἡ δὲ κάτω συρματάκια τῆς λάμπας τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ὀπίσης ἐν μεγεθύνσει. Τὸ φαντάζοσταν;

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

* Τὸ σῶμα εἶναι ἄνθρωπος καὶ ἡ ψυχὴ ὁ Θεός.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

* Ἡ εὐτυχία εἶναι μιὰ κατάστασις τῆς ψυχῆς.

Ἀλέξ. ΜΕΡΚΕΡΑΝ

* Ὅπως τὰ πούλια, ὅσο ψηλότερα ἀνεβαίνει ἡ ψυχή, τόσο περισσότερο χαίρεται.

ΤΣΑΝΙΓΚ

* Ἐὰν ἡ ψυχή σου βρίσκεται σὲ καλὴ κατάστασι, ἔχεις ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ εἶσαι εὐτυχής.

ΠΛΩΤ

* Ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς εἶναι τὸ μόνον ἐνδιαφέρον σημεῖον τῆς εὐτυχίας.

ΖΥΛ ΠΙΤΩ

* Ἡ εὐτυχία εἶναι ἡσυχία τοῦ πνεύματος.

ΠΑΣΚΑΛ

* Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία βρίσκεται μέσα στὴν ἠρεμία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδιᾶς.

ΣΑΡΛ ΝΟΝΤΙΝ

* Καμμιὰ εὐτυχία δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο ἡ ἠρεμία τοῦ πνεύματος.

Ο ΒΟΥΔΑΣ

* Δὲν εἶναι ἡ κατάστασίς μας, ἀλλὰ ἡ φύσις τῆς ψυχῆς μας, ποὺ μᾶς κάνει εὐτυχεῖς.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

* Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι γεγονὸς εἶναι μιὰ ἐπιδεξιότης.

ΛΑΡΟΣΕΦΟΥΚΩ

* Ἡ μόνη εὐτυχία εἶναι ἐκείνη ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν εὐτυχία ποὺ δίνομε.

ΠΕΓΙΕΡΟΝ

* Σὲ μιὰ κάποια ἡλικία, δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία ἀπ' ἐκείνην ποὺ δίνομε.

Γεωργία ΣΑΝΔΗ

* Ἡ μεγάλη εὐτυχία, στὸν ἔρωτα, εἶναι τὸ νὰ δίδῃς τὴν εὐτυχία.

Ρεμὼ ΝΤΕ ΓΚΟΥΡΜΩΝ

* Ἡ εὐτυχία ἀνήκει σ' ἐκεῖνον ποὺ δημιουργεῖ εὐτυχεῖς.

ΛΕ ΚΥΡ ΝΤ' ΑΡΣ

* Κάμε τὸ καλὸ στοὺς φίλους σου γιὰ νὰ εἶσαι ὁ ἴδιος εὐτυχής.

Μαξὶμ ΓΚΡΕΚ

* Μιὰ εὐτυχία τῆς ὁποίας ὁ πλοῦτος εἶναι πάντοτε ἀσφαλισμένος εἶναι τοῦ νὰ μπορῇς νὰ δημιουργῇς εὐτυχισμένους.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

* Γιὰ νὰ εἶσθε εὐτυχῆς πρέπει νὰ ξέρετε νὰ κάμετε δυὸ πράγματα: νὰ κλείνετε τὰ μάτια καὶ ν' ἀνοίγετε τὰ χέρια.

ΛΑΜΠΙΧ

* Ἡ εὐχαριστησις τοῦ δίδειν εἶναι πολὺ μεγαλυτέρα τοῦ λαμβάνειν.

ΣΕΝΑΝΚΟΥΡ

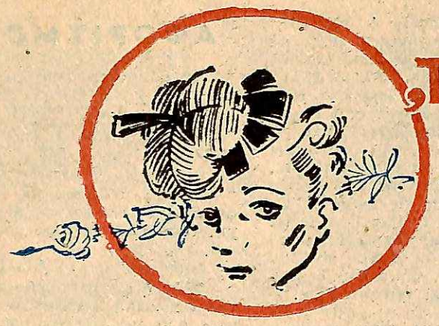

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ Τὴν γυναῖκα

Κουβεντοῦλες

Ἄς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ καλές μου ἀναγνώστριες νὰ ἀπομακρυνθῶ λιγάκι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα μας θέματα καὶ νὰ ποὺς μιλήσω γιὰ κάτι ποὺ ἐθαύμασα καὶ θάθελα ἐπίσης νὰ θαυμάσουν ὅσες κάθονται στὴν Ἀθήνα ἢ στὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν.

Πρόκειται γιὰ κάποιο μουσεῖο ποὺ γίνεται στὸ χωριὸ Κακοσάλεσι καὶ θ' ἀνοίξῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὶς πύλες του. Τὸ μουσεῖο αὐτὸ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν κ. Λουκία Ζυγομαλᾶ ποὺ θυσίασε εἴκοσι πέντε χρόνια τῆς ζωῆς της γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ πιὸ αὐθεντικὰ σχέδια κεντημάτων τῆς Ἀττικῆς καὶ νὰ ὀργανώσῃ τὶς διάφορες χωρικὲς γιὰ νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ κάμουν τὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζει τὸ ἐν λόγῳ μουσεῖον.

Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐργασία ἐδαπανήθη μιὰ ὁλόκληρη περιουσία, κατεβλήθησαν κόποι, παρεκάμφθησαν δυσχέρειες, ἀλλὰ ἡ εὐγενὴς δέσποινα δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὀπισθοχωροῦν ὅταν θέλουν νὰ ἐπιτύχουν κάτι καὶ κατόπιν ἐπιμόνου προσπαθείας ἐπέτυχε τὸν σκοπό της καὶ παρέδωσε στὴ χώρα της τὰ ἀριστουργηματικὰ κεντήματα, τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμεύσουν ὡς ὑπόδειγμα εἰς ὅσους θελήσουν νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο της.

Τὸ Μουσεῖο Ζυγομαλᾶ βρίσκεται πλησίον τῆς οἰκίας, στὴν ὁποία μένει ἡ εὐγενὴς δωρήτρια στὸ Κακοσάλεσι καὶ παρεχωρήθη ὑπ' αὐτῆς στὴν κοινότητα τοῦ χωριοῦ.

Συνιστῶ εἰς ὅσας μποροῦν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν, διότι ἀξίζει πραγματικῶς νὰ ἰδοῦν τί θαύματα μποροῦν νὰ συντελεσθοῦν μὲ μιὰν ἔντονον καὶ συστηματικὴ ἐργασία.

Ἐσμεράλδα

Ἡ μόδα

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὸ γυναικεῖο ντύσιμο ἀπλοποιήθηκε πολὺ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐμποδίζει ν' ἁπλοποιῆται ἀκόμη καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι μπορεῖ γιὰ τὴν διατήρησι τῆς γραμμῆς.

Σ' αὐτὸ βοηθοῦν πολὺ τὰ ἐσώρουχα ποὺ ὅλο καὶ περιορίζονται ἢ μᾶλλον συμπτύσσονται καὶ ἔχομε ὑποκάμισο καὶ παντελόνι, παντελόνι καὶ σουτιέν, παντελόνι καὶ κομπινεζὸν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὰ ἐσώρουχα στὶς περιπτώσεις αὐτὲς γίνονται ἀπὸ σατέν, κρὲπ ντὲ σὶν ἢ ὅ,τι ἄλλο μεταξωτὸ ὕφασμα ταιριάζει μὲ τὴν τουαλέττα, μὲ τὴν ὁποία πρόκειται νὰ φορεθοῦν. Ἔτσι τὰ περιττὰ πράγματα παραλείπονται καὶ ἡ σιλουέττα παραμένει λεπτὴ καὶ αἰθέρια.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ χρῶμα τῶν ἐσωρρούχων ἐναρμονίζεται μὲ τὸ χρῶμα τῆς του ἀλέττας.

ΝΤΕΖΑΜΠΙΓΙΕ — ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τὰ ἐφετεινὰ ντεζαμπιγιὲ μοιάζουν πολὺ μὲ βραδυνὲς τουαλέττες καὶ εἶνε τόσο κομψὰ καὶ πολυτελῆ, ὥστε κάποτε μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ σὲ μιὰ δεξίωσι «ἐντίμ». Καμμιὰ φορὰ τὰ ντεζαμπιγιὲ αὐτὰ συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἕνα σμόκιν ἀπὸ σατὲν φοδαρισμένο πάλι μὲ σατὲν σὲ ἄλλο χρῶμα ζωηρό.

Τὰ ντεζαμπιγιὲ αὐτὰ χρησιμοποιοῦν πολὺ τὴν δαντέλλα καὶ τὸ σατὲν γι' αὐτὸ χαρὰ σὲ ὅσες ἔχουν φυλαγμένες ἀπὸ παλαιὰ ἐποχὴ ἀληθινὲς δαντέλλες.

Μὲ αὐτὰ τὰ ντεζαμπιγιὲ βλέπομε πολλὲς ζῶνες βελούδινες καὶ κορντελιέρες χρωματιστὲς ποὺ παρουσιάζουν τὶς πιὸ ζωηρὲς ἀντιθέσεις.

Ὅσο γιὰ τὶς μπλοῦζες γίνονται ἀπὸ βελοῦδο, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ λαινάζ, ἀπὸ συρά, ἀπὸ λαμὲ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ λινό, κρὲπ ντὲ σίν, τουὰλ ντὲ σουὰ δαντέλλα, μουσελίνα.

Μερικὲς μπλοῦζες ἔχουν ψηλοὺς γιακάδες σὰν στολὲς ἀξιωματικῶν, ἄλλες ἔχουν τσαλιστοὺς γιακάδες, ἄλλεςντραπὲ καὶ ἄλλες φόρμα Ντιρεκτουάρ.

Φιόγκοι συνηθίζονται σὲ ὅλα τὰ εἴδη: Παπιγιόν, ρεγκάτ, Λαβαλιέρ, φλοτὰν κ.λ.π.

Τὸ σχῆμα τῶν μπλουζῶν ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὸ τὴν γραμμὴ τῶν κορσάζ, καὶ πότε παρουσιάζει σοῦρες, πότε πιέτες, πότε ἐνκρουστασίον ἢ γαρνιρίσματα μὲ κουμπιά.

Τὰ μανίκια τους εἶνε μακρὰ καὶ ἐφαρμοστὰ ἢ κοντὰ καὶ πολὺ ἐργασμένα μὲ ἐλαφρὸ φούσκωμα ἐπάνω.

ΖΩΝΕΣ

Ἡ μόδα τῶν ἐφαρμοστῶν μπούστων ἔφερε ἐπὶ τάπητος τὶς ζῶνες γι' αὐτὸ τὶς βλέπομε σχεδὸν σὲ ὅλα μας τὰ φορέματα νὰ σφίγγουν μὲ πολλὴ χάρι τὴν μέση μας καὶ νὰ γαρνίρουν μὲ τὰ ὡραῖα τους κεντήματα τὰ χρωματιστά.

Μερικὲς κυρίες τὶς φτιάνουν μόνες τους διαφοροτρόπως. Λ.χ. ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο καὶ ἀντὶ γιὰ κλείσιμο ἔχουν ἕνα μακρουλὸ φύλλο καμωμένο ἀπὸ βελοῦδο κι' αὐτὸ μὲ χρυσὸ φεστόνι.

Ἀπὸ μαῦρο σατὲν γιὰ νὰ φορεθῇ μὲ φόρεμα ἰδίου χρώματος σὲ λίγο ἀνοικτότερο τόνο. Ἔχει γιὰ γαρνίρισμα ἁπλικασιὸν ποὺ σχηματίζουν λουλούδια ἀπὸ σατὲν σὲ χρῶμα πράσινο καὶ ρόζ.

Ἄλλη ζώνη γίνεται ἀπὸ λαμὲ καὶ βελοῦδο, ἄλλη ἀπὸ μεταξωτὸ κεντημένο μὲ χρυσῆ κλωστή, ἄλλη ἀπὸ σατὲν μὲ παγκέττες καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Δὲν ἀποκλείεται τὸ ἴδιο φόρεμα νὰ ἔχῃ δυὸ καὶ τρεῖς ζῶνες ποὺ νὰ φοριοῦνται ἐναλλὰξ κι' ἔτσι νὰ δίδουν ἄλλη ὄψι στὴν ὅλη ἐμφάνισι.

Ἂς προσθέσουμε εἰς αὐτὲς τὶς ἀμπιγιὲ ζῶνες καὶ τὶς δερμάτινες ποὺ ἐπίσης παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

ΜΑΝΙΚΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τόσο τὰ ἐπανωφόρια καθὼς καὶ οἱ μπλοῦζες καὶ τὰ φορέματα παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία στὸ σχῆμα τῶν μανικιῶν. Στὰ ἐπανωφόρια βλέπομε σχήματα ρεγκλὰν μὲ ἀρκετὰ σχηματισμένους τοὺς ὤμους, στὶς μπλοῦζες βλέπομε φουσκωτὰ μανίκια καντὰ ἢ μακρυὰ σχήματα παγόδας πολὺ πλατειά, ἄλλα ἐφαρμοστὰ καὶ ἄλλα ποὺ ἔχουν μιὰ σειρὰ κουμπιῶν ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πουανιὲ καὶ τελειώνει στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ. Ὁ γιακᾶς στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε στρογγυλός, καὶ λιγάκι ὄρθιος.

Τὰ σχήματα, καθὼς βλέπετε ποικίλλουν καὶ ἔχουν πολλὲς μορφὲς μὲ τὴν μόνη διαφορὰ ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέγῃ κάθε μιὰ τὸ σχῆμα μανικιοῦ ποὺ ταιριάζει μὲ τὴν σιλουέττα της καὶ μὲ τὸ εἶδος τῆς μπλούζας. Πάντως μὴ λησμονοῦμε ὅτι τὰ πολὺ φουσκωτὰ μανίκια μποροῦν νὰ τὰ φοροῦν ἡ ἀδύνατες καὶ ψηλές.

Ὁ καλλωπισμός

Η ΑΝΘΗΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Ἡ ἐπιδερμὶς ἀποτελεῖται ἀπὸ κάτι μικροσκοπικὲς τρυπίτσες ποὺ κλείνουν μὲ τὴ σκόνη καὶ μὲ τὸ λίπος κι' ἔτσι τὴν ἐμποδίζουν νὰ ἀναπνέῃ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ χάνει τὴν ἀνθηρότητά της. Ὅσο δὲ κι' ἂν πλυνόμαστε οἱ τρυπίτσες αὐτὲς ποὺ λέγονται πόροι δὲν ἀνοίγουν γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κάνωμε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀτμόλουτρα ποὺ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίζουν τὴν ἐπιδερμίδα διότι ἀνοίγουν τοὺς πόρους καὶ τοὺς ἐλευθερώνουν ἀπὸ κάθε ξένη οὐσία.

Τὰ ἀτμόλουτρα γίνονται τώρα πλέον εἰς ὅλα τὰ καλὰ κομμωτήρια καὶ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μποροῦν ὅλες νὰ ξοδεύουν γιὰ νὰ ἀποταθοῦν εἰς αὐτά, θὰ τοὺς ὑποδείξωμε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ κάμουν τὰ ἀτμόλουτρα μόνες τους στὸ σπίτι.

Βράζουν σὲ μιὰ κατσαρόλα νερὸ καὶ ρίχνουν μέσα νὰ βράσῃ μαζὶ 5—6 κουταλιὲς τῆς σούπας μολοχάνθη. Ὅταν κοχλάσῃ καλά, ρίχνουμε καὶ 30 σταγόνες βάμματος βενζόης καὶ ἀφοῦ σκεπάσουμε τὸ κεφάλι μας, σκύβομε ἐπάνω ἀπὸ τὴν κατσαρόλα εἰς τρόπον ὥστε νὰ δεχόμαστε στὸ πρόσωπο ὅλο τὸν ἀτμό.

Βάζομε μέσα στὴν κατσαρόλα μιὰ κουτάλα γιὰ νὰ κουνᾶμε τὸ νερὸ κι' ἔτσι νὰ βγάζῃ περισσότερο ἀτμό. Τὸ κάνουμε τόση ὥρα ὅση βαστᾶ ὁ ἀτμός, ἔπειτα σκουπιζόμαστε καλὰ καὶ ἀφαιροῦμε ὅ,τι ἔχει τὸ πρόσωπό μας: μπιμπίκια ἢ σπυράκια πιέζοντας αὐτά. Ἔπειτα γιὰ νὰ βοηθήσωμε τοὺς πόρους νὰ ξανακλείσουν, ἀκουμποῦμε στὸ πρόσωπό μας κομμάτια πάγου καὶ συνεχίζουμε τὴν τουαλέττα μας ὅπως συνήθως.

Αὐτὸ τὸ καθάρισμα εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ βοηθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν ἀνθηρότητά του.

ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Εἶνε ὁ μῆνας τοῦ σκί. Πρέπει λοιπὸν ὅσες ἐπιδίδονται στὸ ὄμορφο αὐτὸ σπὸρ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθενται στὰ χιόνια ἂν δὲν προστατεύουν τὴν ἐπιδερμίδα τους, διότι ο ἰάκτῖνες οὐλτρα βιολὲ δὲν χωρατεύουν.

Ἡ καλύτερη κρέμα εἶνε ἡ χαζελίνη διότι ἔχει γίνει εἰδικῶς γι' αὐτὸ καὶ προφυλάσσει τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ λιόκαμμα ποὺ προκαλοῦν τὰ χιόνια καὶ ὁ ἥλιος πάνω στὰ χιόνια.

Ὅσο γιὰ τὰ χέρια σας χρησιμοποιεῖτε σιτροὺὲζ καὶ ὕστερα νὰ φορῆτε τὰ μάλλινα γάντια σας.

Τὰ χείλη δὲν θὰ ἐκτίθενται ποτὲ στὸ κρύο χωρὶς λίγο βούτυρο ἀπὸ κακάο καὶ πρὸ πάντων μὴν ἔχετε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ τὰ δαγκώνετε οὔτε νὰ τὰ σαλλιώνετε.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε σκὶ ἂν δὲν προετοιμασθῆτε κάπως, γιατὶ ἀπὸ τὴν καθιστικὴ ζωὴ ποὺ ἴσως κάνετε δὲν μπορεῖτε νὰ βρεθῆτε ξαφνικὰ ἀντιμέτωποι μὲ γυμνάσματα ποὺ ἀπαιτοῦν εὐλυγησία, ἐπιτηδειότητα καὶ γεροὺς πνεύμονας.

Ἂν θέλετε νὰ κάμετε σκὶ, πρέπει νὰ γυμνάζεσθε ὅλο τὸ χρόνο καὶ νὰ σκληρονωνεῖτε τὸ σῶμα σας, πρέπει νὰ κάνετε ἀκροβασίες, πηδήματα, σχοινάκι, πορεῖες, ἀλλοιῶς μὲ τὸ πρῶτο ἀγῶνισμα σκὶ θ' ἀναγκασθῆτε νὰ παραδώσετε τὰ ὅπλα.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

ΜΗ ΚΑΜΝΕΤΕ ΘΟΡΥΒΟ

Ὁ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος, δὲν ἀγαπᾶ ποτὲ τὸν θόρυβο, καὶ ὅπως δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν, δὲν ἐνοχλεῖ καὶ αὐτός. Στὸ καφενεῖο, στὸ θέατρο, στὸ ρεστωράν, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, προσπαθεῖ νὰ μὴ θορυβῇ διόλου. Δὲν εἶνε ἔνδειξις καλῆς συμπεριφορᾶς νὰ κτυπᾷ τὸ ποτῆρι ἢ τὸ πιάτο μὲ τὸ μαχαῖρι του θέλοντας νὰ φωνάξῃ τὸ γκαρσόνι, ἀλλὰ περιμένει νὰ ἔλθῃ τὸ γκαρσόνι πρὸς τὸ μέρος του καὶ νὰ τοῦ νεύσῃ ἢ νὰ κτυπήσῃ ἐλαφρὰ τὸ τραπέζι μὲ ἕνα νόμισμα. Ἂν δὲν βλέπῃ τὸ γκαρσόνι νὰ πλησιάζῃ προτιμότερο νὰ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ τὸ φωνάξῃ.

Ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος δὲν σφυρίζει ποτὲ θέλοντας νὰ φωνάξῃ κάποιον, διότι αὐτὸ δείχνει μεγάλη ἀδιακρισία, οὔτε σφυρίζει γιὰ νὰ τραγουδήσῃ κάποια μελωδία, οὔτε τραγουδάει μπροστὰ σὲ ἄλλους. Ὅλοι οἱ κακοαναθραμμένοι ἄνδρες, σὰν διασταυρωθοῦν στὸ δρόμο μὲ μιὰ κυρία γιὰ νὰ τὴν χάμουν νὰ τοὺς προσέξῃ, ἀρχίζουν τὸ σφύριγμα, ἀλλὰ θεωροῦμε περιττὸ νὰ τοὺς χαρακτηρίσωμε γι' αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἀδιακρισία τους ποὺ μόνον ἀνόητες μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ...

ΕΝΑΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΒΛΑΠΤΕΙ

Μὴ διστάζετε νὰ χαιρετᾶτε ὅταν μπαίνετε εἴτε σὲ μαγαζὶ εἴτε σὲ καφενεῖο, εἴτε σὲ αἴθουσα ἀναμονῆς ἰατρείου.

Ἀκόμη καὶ σ' ἕνα ἐργοστάσιο ἂν πᾶτε, ἐπισκεπτόμενος τὰ διάφορα τμήματα, δὲν ξεπέφτετε ἂν χαιρετήσετε τοὺς ἐργάτες. Ἀκόμη καὶ τὸν σωφὲρ τοῦ ἀγοραίου ταξὶ θὰ τὸν χαιρετήσετε, διότι πρέπει νὰ φέρεσθε σὰν ἀνώτερος ἄνθρωπος ἂν θέλετε νὰ σᾶς κρίνουν ὡς ἀνώτερον. Ἡ εὐγένεια εἶνε κάτι τὸ ἔμφυτο στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶνε ἐξυπνος καὶ ξέρει νὰ παρατηρῇ τί γίνεται τριγύρω του, βλέπει αὐτοὺς ποὺ τὸν περιστοιχίζουν καὶ τοὺς μιμεῖται ἂν καταλάβῃ ὅτι φέρονται εὐγενικά.

ΜΗ ΒΙΑΖΕΣΘΕ Ν' ΑΠΑΝΤΑΤΕ

Μερικοὶ βιάζονται ν' ἀπαντήσουν, διότι θέλουν νὰ δείξουν ἐξυπνάδα καὶ τότε μὲ τὴ μεγάλη τους βία καταντοῦν νὰ φέρωνται μὲ ἀγένεια. Ἐνῷ ὁ εὐγενὴς ἄνθρωπος ἀκόμη καὶ μὲ κίνδυνο νὰ μὴ φανῇ πολὺ ἔξυπνος, προτιμᾶ νὰ μὴ σπεύδῃ ν' ἀπαντᾷ. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ τὸ προσέχετε αὐτὸ ὅταν βρίσκεσθε μὲ μεγαλύτερους ἀνθρώπους, διότι ἔστω καὶ ἂν ἔχουν ἄδικο οἱ μεγαλύτεροι, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ὑποδεικνύω μὲ οὔτε ἐμμέσως οὔτε ἀμέσως.

Μικρὲς συμβουλὲς

Γιὰ νὰ κάμετε τὰ παιδιά σας καλοὺς μαθητὰς πρέπει νὰ κοπιάσετε πολύ. Κανένα παιδὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸ διάβασμα καὶ ἡ τεμπελιὰ εἶνε ἕνα ἐλάττωμα ποὺ τὸ ἔχουν ὅλα τὰ παιδιὰ ἂν τ' ἀφήσουμε στὴ διάθεσί τους. Γιὰ ν' ἀντιδράσετε λοιπὸν πρέπει ν' ἀσχοληθῆτε μὲ τὰ παιδιά σας καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ καταλάβετε ἂν ἡ ἀμέλειά του στὰ μαθήματα προέρχεται ἀπὸ τεμπελιὰ ἢ ἀπὸ ἀνικανότητα νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς ἄλλους συμμαθητάς του. Καὶ ἡ ἀνικανότης αὐτὴ εἶνε ἀποτέλεσμα διανοητικῆς ἀδυναμίας ἢ κακῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του.

Πηγαίνετε λοιπὸν νὰ ἰδῆτε τοὺς διδασκάλους του στὸ σχολεῖο, συνεννοηθῆτε μαζί τους, καὶ τότε θὰ καταλάβετε ἂν τὸ παιδί σας εἶνε φυγόπονο ἢ μειονεκτεῖ πράγματι διανοητικῶς.

Ἡ συνεννόησίς σας μὲ τοὺς διδασκάλους εἶνε ἀπαραίτητη, γιατὶ αὐτοὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν καὶ θὰ σᾶς ὑποδείξουν ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ βοηθῆτε τὸ παιδί σας στὴ μελέτη του ἢ στὴν προετοιμασία τῶν διαφόρων μαθημάτων.

Πρέπει ἐπίσης νὰ προσέξετε μήπως δὲν ἔχει σύστημα ὅσον ἀφορᾷ τὴν μελέτη του τὸ παιδί σας καὶ μελετᾷ, κοπιάζει χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ μαθαίνῃ.

Μὴ μαλλώνετε τέλος τὸ παιδί σας ἂν δὲν τὸ βλέπετε νὰ προοδεύῃ στὰ μαθήματα, διότι δὲν εἶνε πάντοτε ὑπεύθυνο γι' αὐτό.

ΖΗΛΟΤΥΠΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΙΔΙΩΝ

Δὲν πρέπει νὰ κάνετε ποτὲ διακρίσεις μεταξὺ τῶν παιδιῶν σας οὔτε νὰ ἐπαινῆτε τὸ ἕνα εἰς βάρος τοῦ ἄλλου. Ἡ στοργὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἴδια γιὰ ὅλα τὰ παιδιά. Δὲν εἶνε σωστὸ οὔτε δίκαιο ἐπειδὴ ἕνα παιδὶ εἶνε ἀνώτερο ἢ καλύτερο, νὰ τὸ ἐπαινοῦμε διαρκῶς κατηγορῶντας ἢ παραβλέποντας τὰ ἄλλα, διότι διόλου ἀπίθανο, τὰ ἄλλα νὰ εἶνε ἀδικημένα ἀπὸ τὴ φύσι καὶ τότε δὲν εἶνε ὑπόλογα γιὰ τὴν ἀδυναμία τους.

Οἱ συγκρίσεις μεταξὺ ἀδελφῶν δὲν εἶνε ποτὲ καλές, διότι ἔτσι προκαλεῖτε στὰ παιδιά σας τὴν ζηλοτυπία, ὅπως δὲν εἶνε ἐπίσης σωστὸ νὰ τιμωρῆτε τὸ ἕνα παιδὶ καὶ νὰ συγχωρῆτε τὸ ἄλλο διότι χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, τοὺς καλλιεργεῖτε τὸ μῖσος πρὸς τ' ἀδέρφια τους.

Μὴ ζητᾶτε ἐπίσης ποτὲ νὰ ὑποχωρῇ τὸ μεγαλύτερο παιδὶ στὸ μικρότερο, γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἀδικία ποὺ δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὴν θέλετε οὔτε νὰ τὴν ἐπιτρέπετε. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἂν σᾶς ἀναφέρῃ ἕνα παιδί σας ὅτι τὸ ἀδερφάκι του τὸ ἔδειρε πάνω στὸ παιχνίδι μὴν ἐπέμβητε ποτέ, γιατὶ πρέπει νὰ συνηθίσῃ τὸ παιδί σας νὰ ὑπερασπίζεται μόνο του τὸν ἑαυτό του.

Η ἀλληλογραφία μου

Ξενητεμένην.—Ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴ σαπουνίζεσθε περισσότερον ἀπὸ μίαν ἢ δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ἂν θέλετε νὰ καθαρίζεσε καλὰ τὸ πρόσωπό σας, χρησιμοποιεῖτε πιτυρόνερο γιὰ τὸ πλύσιμό σας. Ὅσο γιὰ νὰ χέρια ἢ Μαλατεῖν εἶνε μία πομάδα πολὺ καλή.

Ἐλβίραν Μιαλ. Πειραιᾶ.—Πῶς νὰ σᾶς δώσω ἀπάντησιν ἀφοῦ παρελείψατε νὰ μοῦ ἀναφέρετε τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ τῶν ματιῶν σας; Πάντως σᾶς πληροφορῶ ὅτι τὸ ξανθὸ χρῶμα δὲν εἶνε πλέον τῆς μόδας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἕνα οὐλτρα—μοντέρνο σύνολο, ποὺ λανσάρει ὁ Παρισινὸς Οἶκος Μπρυγιέρ, στὺλ «Ἐτρούσκων» μὲ ἀνάμικτους ρυθμοὺς ἑλληνικοὺς καὶ περσικούς. Δὲν σᾶς θυμίζει παράστασιν ἀρχαίου ἀγάλματος;

Ζωή, Τέχνη καὶ Ἡμέραι

Ἡ κυρία Ὀκάπι πάντοτε κάνει ἀπιστίες στόν ἄντρα της

Ἡ κυρία Ὀκάπι εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ συμπαθητικότερα θηλυκὰ τῆς Αὐστραλιακῆς ζούγκλας, ποὺ ἔχει πολλὲς ὁμοιότητες μὲ τὸ γνωστό σας ἐλάφι, μά εἶνε πιὸ ὄμορφη, ἔχει καλύτερη κορμοστασιά, πιὸ κομψὸ σῶμα, πιὸ ἐκφραστικὰ μάτια, εἶνε πιὸ ἐρωτέλπηττη καὶ τὸ σπουδαιότερο, τόσο ἀναιδῆς καὶ τσαχπίνα, ποὺ γελᾶει τὸν ἄντρα της μπρὸς στὰ μάτια του. Ὁ κύριος Ὀκάπι, ποὺ εἶνε σεβαρὸς κι' αὐστηρὸς ἄνθρωπος ἠθικῶν ἀρχῶν, δὲν ἀρέσκεται σὲ κοτσομπολιὰ καὶ δὲν συγχωρεῖ σὲ κανέναν τίποτε, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς δείχνεται τόσο ὑποχωρητικὸς στὸ τρυφερὸ του ἥμισυ ὥστε ὄχι μόνον νὰ τοῦ συγχωρῇ τὶς ἀπιστίες του μὰ καὶ τὶς περισσότερες φορές, νὰ κάνῃ στραβὰ μάτια καὶ νὰ εὐνοῇ τοὺς ἔρωτες τῆς κυρίας του ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν τῆς χαλάσῃ τὸ χατῆρι, ἀδιάφορο ἂν ἀργότερα, ὅταν συναντηθῇ μὲ τὸν κλέφτη τῆς συζυγικῆς του τιμῆς, τὸν καλεῖ σὲ μονομαχία καὶ τὸν ἀφήνει νεκρὸ στὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ὁ καιρὸς εἶνε καλός, τὰ ἀπέραντα παρθένα δάση τῆς Αὐστραλίας τὰ περνᾶνε κάπου-κάπου οἱ χρυσὲς τοῦ ἡλίου ἀχτίδες, τὸ μυρωμένο ἀεράκι ἀρχίζει νὰ πνέῃ κι' ὅλη ἡ φύσις γύρω εἶνε γελαστή. Τὸ ἀξιότιμον ζεῦγος Ὀκάπι ἐγκαταλείπει τὸ μέσα σὲ πανύψηλους θάμνους κρυμμένο ἀπόμερο ρωμαντικὸ σπιτάκι του καὶ βγαίνει σὰν κοσμικὸ κι' ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο νὰ κάνῃ τὸν περίπατό του. Περπατάει τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἡ σύζυγος, ὡς περίεργον δν ποὺ εἶνε παντοτε, γυρίζει παντοῦ τὸ κεφάλι της περιφέρει τὸ βλέμμα της, ἐνῷ ὁ σοβαρὸς σύζυγος παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὴν συμβία του καὶ κουνόει τὸ κεφάλι του σὲ κάθε βλέμμα ποὺ θὰ τοῦ ρίξῃ σὰν νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὶς σκέψεις της καὶ τὶς κινήσεις της.

Τώρα, λίγο παραπέρα, περνάει ἕνα ἄλλο ζευγάρι Ὀκάπι. Ἡ κυρία πρῶτ' ἀπ' ὅλα ρίχνει ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὴν ὁμόφυλό της καὶ γυρίζοντας στὴν ἄντρα της τὴς κοτσομπολεύει τὴν κορμοστασιά, τὰ στραβὰ πόδια, τὸ κοντὸ ἀνάστημα, τὴ μύτη της, ποὺ τρέχει τὰ μάτια της, ποὺ δὲν ἔχουν ἔκφρασι κι' ὁ ὑπομονετικὸς σύζυγος τ' ἀκούει ὅλ' αὐτὰ γιατὶ ἂν κάνῃ τὸ ἀντίθετο ἡ κυρία Ὀκάπι, φύσει ζηλιάρα θὰ νομίσῃ πῶς μὲ τὴν ἀδιαφορία του ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν κοτσομπολευομένη καὶ τότε ἀλλοίμονο: εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν κουβαλήσῃ ἄραν—ἄρον στὸ σπίτι καὶ νὰ τοῦ ψάλῃ τὸν ἐξῶψαλμο...

Προχωροῦν, βρίσκουν κανένα ποιητικό, ρωμαντικὸ μέρος, ἡ κυρία Ὀκάπι προτείνει νὰ καθήσουν λίγο ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ κι' ὁ ὑποχρεωτικὸς σύζυγος δεν τῆς χαλάει τὸ χατῆρι. Κάποιος νεαρὸς κομψευόμενος Ὀκάπι περνάει παραπέρα σεινάμενος—κουνάμενος καὶ ρίχνει παντοῦ τὰ μάτια του γιὰ καμμιὰν εὔκολη κατάκτησι. Βλέπει τὸ ζεῦγος Ὀκάπι νὰ ρεμοδάζῃ, κοντοζυγώνει, περνᾷ δίπλα του καὶ κλείνει στὴν κυρία τὸ μάτι. Ἂν ἀρέσῃ στὴν κυρία ὁ νεαρός, τοῦ κουνάει τὸ κεφάλι νὰ τὴν περιμένῃ παραπέρα. Ὁ νεαρὸς ὑπακούει καὶ σὲ λίγο ἡ κυρία ζητᾷ γιὰ μιὰ στιγμὴ συγγνώμην ἀπὸ τὸν σύζυγό της καὶ τρέχει εἰς συνάντησιν τοῦ νεαροῦ Ἀπὸ κάμποσα μυστικὰ λόγια ποὺ θὰ ποῦνε, καταλαβαίνουν ἀν ταιριάζουν οἱ χαρακτῆρες τους, κι' ἂν ναί, τότε ἐκεῖ κάπου σὲ μιὰν ἀπόκεντρη σύγκρυφη παρέα κάνουν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί. Ὁ σύζυγος, ποὺ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν παρατεινομένη ἀπουσία τῆς συζύγου του τρέχει εἰς ἀναζήτησίν της κι' ἅμα τὴν συναντήσῃ μὲ χαρακτηριστικὴ φωνὴ τὴν καλεῖ ν' ἀφήσῃ τὶς ἀγαπημένες ἀνδρόγυνο νὰ κάνῃ τὸν περίπατό του. Περπατάει τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἡ σύζυγος, ὡς περίεργον δν ποὺ εἶνε παντοτε, γυρίζει παντοῦ τὸ κεφάλι της περιφέρει τὸ βλέμμα της, ἐνῷ ὁ σοβαρὸς σύζυγος παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του τὴν συμβία του καὶ κουνόει τὸ κεφάλι του σὲ κάθε βλέμμα ποὺ θὰ τοῦ ρίξῃ σὰν νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὶς σκέψεις της καὶ τὶς κινήσεις της.

Ὁ λαγόπους αἴφνης, εἶδος πέρδικας, ποὺ ἔχει στακτοκαφετὶ χρῶμα τὸ καλοκαίρι, τὸν χειμῶνα γίνεται κάτασπρο γιὰ νὰ συγχέεται μὲ τὸ χιόνι καὶ νὰ μὴ διακρίνεται ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Οἱ ἀγριοχῆνες, οἱ πιγκουΐνοι κι' ἄλλα πολλὰ πουλιὰ ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς νὰ κάνουν τὸ γάμο τους, τὰ φτερά τους ποὺ σ' ὅλη τὴν ἄλλη ἐποχὴ ἔχουν μουντὸ χρῶμα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γυαλίζουν καὶ παίρνουν χίλιες μαρμαρυγὲς καὶ ἀποχρσεις. κι' αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ προσελκύουν περισσότερο τὰ ἀρσενικὸ τὰ θηλυκά.

Τὸ ἐλάφι ἀλλάζει τὸ χρῶ··~ του, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ γένους (ἀρσενικὸ ἢ θηλυκό).

Ἡ ἀξις ἡ κηλιδωτὴ (εἶδος ἐλαφιοῦ) τὸ χειμῶνα ἔχει καστανόπυρο χρῶμα καὶ τὸ καλοκαῖρι στὰ πλευρά της παρουσιάζονται δυο ραβδώσεις ἀπὸ γυαλιστερὲς κάτασπρες κηλίδες.

Ὁ τάπηρος τῆς Ἀμερικῆς (εἶδος ἀγριο. γούρουνου) ἔχει χρῶμα μαυρογκρίζο μονόχρωμο, μὰ οἱ μικροὶ τάπηροι ἔχουν μόνον τὴ ράχι μαυρογκρίζα, ἐνῷ τὸ πρόσωπό τους φέρει ἄσπρα σρογγυλὰ στίγματα καὶ τὰ πλευρά τους πολλὲς σειρὲς ἀπὸ ἄσπρες ραβδώσεις ποὺ πολλὲς φορὲς ἐκτείνονται καὶ στὰ πόδια τους. Μὲ τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας αὐτὲς οἱ ἄσπρες κηλίδες καὶ ραβδώσεις ἐλαττώνονται γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν τελείως ὅταν τὸ ζῶο φθάσῃ σὲ ἡλικίαν δύο χρόνων.

Πολλὰ ἔντομα πάλι γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνο ἢ τὸν ἐχθρό τους ποὺ τὰ καταδιώκει μασκαρεύονται καὶ παίρνουν τὴ μορφὴ καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀντικειμένων ἐπάνω στὰ ὁποῖα μένουν. Τέτοια ἔντομα εἶνε τὸ φύλλιο ποὺ μεταμορφώνεται σ' ἀληθινὸ φύλλο δένδρου, τὸ φάσμα τὸ περίεργο αὐτὸ ἔντομο τῆς Νέας Γουϊνέας ποὺ ἅμα ἀρεθῇ σὲ κίνδυνο μεταμορφώνεται σὲ ξερὸ κλαδὶ δένδρου, ἢ κάμπη ὁ μεταμορφωτὴς ποὺ ὅταν τὴν πλησιάζῃ κανένα ἐντομοφάγο πουλάκι μεταμορφώνεται σὲ ξερὸ ξύλο κλπ.

Ἄλλα πάλι μικρὰ ζωῦφια, ποὺ τοὺς λείπει τὸ γοῦστο καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ αἴσθημα, ὅπως ὁ σκόρος ποὺ τρυπάει τὰ ροῦχα μας κι' ἄλλα πολλὰ, ἅμα καταλάβουν τὸν κίνδυνο μασκαρεύονται ὅπως κι' ὅπως καὶ σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ρίχνουν ἐπάνω τους μερικὲς κλωστές, σκόνι, κομματάκια ὑφάσματος κλπ.

Δὲν εἶνε μόνο τὰ ἐπίγεια καὶ ἐναέρια ζῶα ποὺ ἀλλάζουν ροῦχα ἢ μασκαρεύονται, μὰ καὶ τὰ διάφορα ὑδρόβια ζῶα, ὅπως τὰ ψάρια, τὰ διάφορα ὄστρακα, τὰ μαλάκια, κλπ. ὄχι μόνον τῆς θαλάσσης μὰ καὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα ἢ μιμοῦνται τὰ διάφορα ἀνακείμενα ποὺ περιβάλλοντος ποὺ μιμοῦνται τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τους ἢ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἄλλων ζώων ἰσχυροτέρων τους.

Ἔτσι τὸ ἰδιόρρυθμο ψαράκι, τὸ ἀλογάκι τῆς θάλασσας (ἱππόκαμπος) καὶ πολλὰ εἴδη καβουριῶν μιμοῦνται τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τῶν φυκιῶν μὲ τὰ ὁποῖα καὶ συγχέονται, τὰ φρύγανα, μικρὰ ζωάρια τῶν γλυκῶν νερῶν κολλοῦν ἐπάνω τους διάφορα ὑδρόβια φυτὰ καὶ συντρίμματα ἀπὸ τὰ ὄστρακα διαφόρων ζώων. Ἄλλα πάλι ἀπὸ ὑδρόβια φυτὰ κατασκευάζουν φωλιὲς μέσα στὶς ὁποῖες κρύβονται ἅμα αἰσθανθοῦν κίνδυνο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλαγμα κουστουμιῶν καὶ τὲ μασκάρεμα ποὺ κάνουν πολλὰ ζῶα ὅπως καὶ παραπάνω σᾶς εἶπα, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πιὸ ἰδιόρρυθμα ζῶα ποὺ ξέρουν μιὰ χαρὰ τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης τοῦ μακιγιαρίσματος. ποὺ θὰ τὴν ζήλευε κι' ὁ καλύτερος εἰδικὸς τῶν ἐνοτιτὲ ντὲ μπωτέ, καὶ τὰ φτιασίδια αὐτὰ δὲν τὰ μεταχειρίζονται καθὼς οἱ κόρες τῆς Εὔας γιὰ νὰ κάνουν ζωηρότερα τὰ χαρακτηριστικά τους καὶ νὰ προσελκύουν περισσότερο τὸ ἐλέμμα τῶν ἀνδρῶν, οὔτε γιὰ νὰ ἐξαλείφουν τὶς παράκαιρες ρυτίδες τους, ἀλλὰ ἀπὸ καθαρῶς λόγους προνοίας

Ἔτσι ἡ σουπιὰ ἅμα προαισθανθῇ κίνδυνο ἐξαπολύει τὸ μελάνι της καὶ μαυρίζει ὅλη τὴ γύρω της ἐπιφάνεια σ' ἀρκετὸ διάστημα καὶ γιὰ κάμποση ὥρα. τὸ ὀκταπόδι ὅταν ἀναπαύεται παίρνει ὠχροκίτρινο χρῶμα ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας ποὺ ἔχει ἀμμώδη βυθὸ καὶ συχνὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας ἀλλάζει χρώματα ἀναλόγως τοῦ περιβάλλοντος ποὺ ταξιδεύει καὶ τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἡ ἰδιότης τοῦ ν' ἀλλάζῃ χρῶμα τὸ βέρμα τους παρατηρεῖται σὲ μερικὰ Ψάρια καὶ σ' ἕνα ἑρπετὸ τὸν χαμαιλέοντα γνωστότατο σ' ὅλους σας ζῶο.

Τέλος τὰ μικρὰ ψαράκια, οἱ γαστερόστεοι, ποὺ βρίσκονται σ' ὅλες τὶς ἀκτὲς τῆς Εὐρώπης ἀλλάζουν χρῶμα ὅταν θυμώνουν καὶ τὸ σῶμα τους ἀπὸ πρασινοασημὶ παίρνει τὰ ζωηρότερα χρώματα, ἡ κοιλιά τους καὶ τὸ κάτω τους σαγόνι γίνονται κατακόκκινα, ἡ ράχι τους κοκκινοπράσινη καὶ τὰ μάτια τους γίνονται κόκκινα τῆς φωτιᾶς.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ τὰ ζῶα καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀλλάζουν ροῦχα ἀναλόγως τῶν περιστάσεων

ΔΕΝ εἶνε μόνον οἱ μονταῖν κυρίες κι' οἱ κομψευόμενοι κύριοι ποὺ ἀλλάζουν κοστοῦμι ὅταν πρόκειται νὰ πᾶνε σὲ καμμιὰ δεξίωσι, μὰ καὶ τὰ θεωρούμενα πρόστυχα καὶ μὴ κοσμικὰ ζῶα, ἀναλόγως τῶν διαφόρων περιστάσεων ἀλλάζουν τὰ ροῦχα τους. Αὐτὸ τὸ ἄλλαγμα τῶν ρούχων δηλαδὴ τοῦ χρώματος τοῦ δέρματος καὶ τῶν πτερῶν τῶν διαφόρων ζώων γίνεται γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἐκ τῶν ὁποίων οἱ σπουδαιότεροι εἶνε γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς διαφόρους κινδύνους ποὺ τὰ ἀπειλοῦν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν γάμων τους γιὰ νὰ φαντάζῃ καλύτερα ὁ ἕνας νεονυμφος στὸν ἄλλο. Τέλος τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος καὶ τῶν πτερῶν πολλῶν ζώων ἀλλάζει καὶ μὲ τὴν ἡλικία.

Ὁ λαγόπους αἴφνης, εἶδος πέρδικας, ποὺ ἔχει στακτοκαφετὶ χρῶμα τὸ καλοκαίρι, τὸν χειμῶνα γίνεται κάτασπρο γιὰ νὰ συγχέεται μὲ τὸ χιόνι καὶ νὰ μὴ διακρίνεται ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.

Οἱ ἀγριοχῆνες, οἱ πιγκουΐνοι κι' ἄλλα πολλὰ πουλιὰ ὅταν πλησιάσῃ ὁ καιρὸς νὰ κάνουν τὸ γάμο τους, τὰ φτερά τους ποὺ σ' ὅλη τὴν ἄλλη ἐποχὴ ἔχουν μουντὸ χρῶμα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γυαλίζουν καὶ παίρνουν χίλιες μαρμαρυγὲς καὶ ἀποχρσεις. κι' αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ προσελκύουν περισσότερο τὰ ἀρσενικὸ τὰ θηλυκά.

Τὸ ἐλάφι ἀλλάζει τὸ χρῶ··~ του, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ γένους (ἀρσενικὸ ἢ θηλυκό).

Ἡ ἀξις ἡ κηλιδωτὴ (εἶδος ἐλαφιοῦ) τὸ χειμῶνα ἔχει καστανόπυρο χρῶμα καὶ τὸ καλοκαῖρι στὰ πλευρά της παρουσιάζονται δυο ραβδώσεις ἀπὸ γυαλιστερὲς κάτασπρες κηλίδες.

Ὁ τάπηρος τῆς Ἀμερικῆς (εἶδος ἀγριο. γούρουνου) ἔχει χρῶμα μαυρογκρίζο μονόχρωμο, μὰ οἱ μικροὶ τάπηροι ἔχουν μόνον τὴ ράχι μαυρογκρίζα, ἐνῷ τὸ πρόσωπό τους φέρει ἄσπρα σρογγυλὰ στίγματα καὶ τὰ πλευρά τους πολλὲς σειρὲς ἀπὸ ἄσπρες ραβδώσεις ποὺ πολλὲς φορὲς ἐκτείνονται καὶ στὰ πόδια τους. Μὲ τὴν πάροδο τῆς ἡλικίας αὐτὲς οἱ ἄσπρες κηλίδες καὶ ραβδώσεις ἐλαττώνονται γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν τελείως ὅταν τὸ ζῶο φθάσῃ σὲ ἡλικίαν δύο χρόνων.

Πολλὰ ἔντομα πάλι γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν κίνδυνο ἢ τὸν ἐχθρό τους ποὺ τὰ καταδιώκει μασκαρεύονται καὶ παίρνουν τὴ μορφὴ καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀντικειμένων ἐπάνω στὰ ὁποῖα μένουν. Τέτοια ἔντομα εἶνε τὸ φύλλιο ποὺ μεταμορφώνεται σ' ἀληθινὸ φύλλο δένδρου, τὸ φάσμα τὸ περίεργο αὐτὸ ἔντομο τῆς Νέας Γουϊνέας ποὺ ἅμα ἀρεθῇ σὲ κίνδυνο μεταμορφώνεται σὲ ξερὸ κλαδὶ δένδρου, ἢ κάμπη ὁ μεταμορφωτὴς ποὺ ὅταν τὴν πλησιάζῃ κανένα ἐντομοφάγο πουλάκι μεταμορφώνεται σὲ ξερὸ ξύλο κλπ.

Ἄλλα πάλι μικρὰ ζωῦφια, ποὺ τοὺς λείπει τὸ γοῦστο καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ αἴσθημα, ὅπως ὁ σκόρος ποὺ τρυπάει τὰ ροῦχα μας κι' ἄλλα πολλὰ, ἅμα καταλάβουν τὸν κίνδυνο μασκαρεύονται ὅπως κι' ὅπως καὶ σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ρίχνουν ἐπάνω τους μερικὲς κλωστές, σκόνι, κομματάκια ὑφάσματος κλπ.

Δὲν εἶνε μόνο τὰ ἐπίγεια καὶ ἐναέρια ζῶα ποὺ ἀλλάζουν ροῦχα ἢ μασκαρεύονται, μὰ καὶ τὰ διάφορα ὑδρόβια ζῶα, ὅπως τὰ ψάρια, τὰ διάφορα ὄστρακα, τὰ μαλάκια, κλπ. ὄχι μόνον τῆς θαλάσσης μὰ καὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα ἢ μιμοῦνται τὰ διάφορα ἀνακείμενα ποὺ περιβάλλοντος ποὺ μιμοῦνται τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τους ἢ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα ἄλλων ζώων ἰσχυροτέρων τους.

Ἔτσι τὸ ἰδιόρρυθμο ψαράκι, τὸ ἀλογάκι τῆς θάλασσας (ἱππόκαμπος) καὶ πολλὰ εἴδη καβουριῶν μιμοῦνται τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα τῶν φυκιῶν μὲ τὰ ὁποῖα καὶ συγχέονται, τὰ φρύγανα, μικρὰ ζωάρια τῶν γλυκῶν νερῶν κολλοῦν ἐπάνω τους διάφορα ὑδρόβια φυτὰ καὶ συντρίμματα ἀπὸ τὰ ὄστρακα διαφόρων ζώων. Ἄλλα πάλι ἀπὸ ὑδρόβια φυτὰ κατασκευάζουν φωλιὲς μέσα στὶς ὁποῖες κρύβονται ἅμα αἰσθανθοῦν κίνδυνο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλαγμα κουστουμιῶν καὶ τὲ μασκάρεμα ποὺ κάνουν πολλὰ ζῶα ὅπως καὶ παραπάνω σᾶς εἶπα, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πιὸ ἰδιόρρυθμα ζῶα ποὺ ξέρουν μιὰ χαρὰ τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης τοῦ μακιγιαρίσματος. ποὺ θὰ τὴν ζήλευε κι' ὁ καλύτερος εἰδικὸς τῶν ἐνοτιτὲ ντὲ μπωτέ, καὶ τὰ φτιασίδια αὐτὰ δὲν τὰ μεταχειρίζονται καθὼς οἱ κόρες τῆς Εὔας γιὰ νὰ κάνουν ζωηρότερα τὰ χαρακτηριστικά τους καὶ νὰ προσελκύουν περισσότερο τὸ ἐλέμμα τῶν ἀνδρῶν, οὔτε γιὰ νὰ ἐξαλείφουν τὶς παράκαιρες ρυτίδες τους, ἀλλὰ ἀπὸ καθαρῶς λόγους προνοίας

Ἔτσι ἡ σουπιὰ ἅμα προαισθανθῇ κίνδυνο ἐξαπολύει τὸ μελάνι της καὶ μαυρίζει ὅλη τὴ γύρω της ἐπιφάνεια σ' ἀρκετὸ διάστημα καὶ γιὰ κάμποση ὥρα. τὸ ὀκταπόδι ὅταν ἀναπαύεται παίρνει ὠχροκίτρινο χρῶμα ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας ποὺ ἔχει ἀμμώδη βυθὸ καὶ συχνὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας ἀλλάζει χρώματα ἀναλόγως τοῦ περιβάλλοντος ποὺ ταξιδεύει καὶ τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἡ ἰδιότης τοῦ ν' ἀλλάζῃ χρῶμα τὸ βέρμα τους παρατηρεῖται σὲ μερικὰ Ψάρια καὶ σ' ἕνα ἑρπετὸ τὸν χαμαιλέοντα γνωστότατο σ' ὅλους σας ζῶο.

Τέλος τὰ μικρὰ ψαράκια, οἱ γαστερόστεοι, ποὺ βρίσκονται σ' ὅλες τὶς ἀκτὲς τῆς Εὐρώπης ἀλλάζουν χρῶμα ὅταν θυμώνουν καὶ τὸ σῶμα τους ἀπὸ πρασινοασημὶ παίρνει τὰ ζωηρότερα χρώματα, ἡ κοιλιά τους καὶ τὸ κάτω τους σαγόνι γίνονται κατακόκκινα, ἡ ράχι τους κοκκινοπράσινη καὶ τὰ μάτια τους γίνονται κόκκινα τῆς φωτιᾶς.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ
HYGIENE ET BEAUTE

Κυρίες μου,

Διὰ νὰ ἔχετε διαρκῆ ὡμορφιὰ μεταχειρίζεσθε τὰ Καλλυντικὰ «Venus» τοῦ Ἰνστιτούτου «Ἀφροδίτη». Μητροπόλεως — Ὑπατίας 11

Ζητήσατε ὁδηγίας διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς συγχρόνου Ἀφροδίτης τῆς Ἑλλάδος.

Ἀποστέλλονται δωρεάν.

Οἱ Διασκεδάσεις

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

— Θὰ συλλάβω τὸν Ἰωάννην Σιρουά, ἐδήλωσεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντυμπουά εἰς τὸν προϊστάμενόν του.

—Ἀλλὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶνε ἔνοχος;

—Μάλιστα. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία. Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς μνηστῆς του, τῆς διασημοτέρας ζωγράφου Ἰωάννας Τόμψον. Ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι τὰ χίλια φράγκα ποὺ εὑρέθησαν ἐπάνω του, τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν μνηστήν του γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα περιδέραιον καὶ πράγματι αὐτὸ τὸ βεβαιώνει ἕνα μικρὸ σημείωμα ποὺ εὑρίσκεται στὴν κατοχή του:

«Ἀγαπητὲ Ἰωάννη.

»Σοῦ στέλλω χίλια φράγκα γιὰ τὴν ἀνοράν τοῦ περιδεραίου. Βιασθῆτε ὅμως γιατὶ τὸ χρειάζομαι σύντομα. Σᾶς ἀγαπῶ, Ἰωάννα Τόμψον».

Αὐτὸ φυσικὰ δικαιολογεῖ τὴν παρουσίαν τῶν χιλίων φράγκων, παρ' ὅλον ὅτι αὐτὸς εἶνε ἄνεργος καὶ πάλιν ὅμως ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος.

—Καὶ ὅμως, ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ σημειώματος εἶνε τελείως ὅμοιος μὲ τὸν τῆς δεσποινίδος Τόμψον. Ἡ παραβολὴ μὲ τὸ ἐπισκεπτήριον αὐτὸ ποὺ εὑρίσκεται στὴν κατοχή μου τὸ ἀποδεικνύει.

Ἀὸ ὁ προϊστάμενος ἔπτεινε στὸν ἐπιθεωρητὴ Ντυμπουὰ ἕνα ἐπισκεπτήριον φέρον τὸ ὄνομα: Ἰωάννα Τόμψον καὶ δύο λέξεις «Χρόνια πολλά».

—Τὰ ἐμιμήθηκε σπουδαῖα, πάντως ὑπάρχει μία ἀπόδειξις, ἡ ὁποία ἐνοχοποιεῖ τὸν Ἰωάννην Σιρουά. Τὸ ὅτι...

—Ποιὰ εἶνε ἡ ἀπόδειξις αὐτή;

Κινηματογραφικὰ ἔργα

1) Ο—Α—Η—Α—Δ—Α—Τ—Π—
2) —Ρ—Μ—Ε—Τ—Ν—Α—Ω—
3) Ν—Κ—Α—Ο—Α—Ε—Σ
4) —Ρ—Τ—Σ—Ο—Τ—Τ—Ν
5) Γ—Μ—Ο—Ο—Τ—Λ—Ο
6) Ο—Δ—Ο—Ο—Ι—Ι
7) —Λ—Γ—Μ—Ν—Ι—Υ—Α—Ο—
8 Ο—Ρ—Ο—Τ—Ν—Ε—Σ—Ρ—Ν
9 —Υ—Α—Κ—Ι—Σ—Υ—Α—Ε—
10) Ο—Ο—Ρ—Α—Ο—
11) Ν—Κ—Ε—Μ—Σ—Α—
12) Α—Ι—Τ—Κ—Θ—Ε—Λ—
13) —Α—Ε—Ο—Ο—Ι—Ω—
14) Μ—Τ—Τ—Ν—Α—Α—Γ—Δ—
15) —Δ—Ι—Ν—Λ—Κ—Υ—Ρ—Ρ

Ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος δευτέρας προβολῆς, ἀνέθεσεν εἰς μίαν ἑταιρίαν φωτεινῶν διαφημίσεων τὴν κατασκευὴν μιᾶς πρωτοτύπου πινακίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀνεφέροντο τὰ ὀνόματα δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς πρὸ τριμήνου ἀρξαμένης χειμερινῆς περιόδου.

Κατὰ κακὴν ὅμως τύχην, τὸ ἔργον τῆς πρώτης ἡμέρας, ἡ ἐγκατάστασις ἐχάλασε καὶ ἔμειναν ἀναμμένα μερικὰ μόνον γράμματα, αὐτὰ ποὺ βλέπετε ἀνωτέρω.

Πολὺς κόσμος ἐμαζεύθηκε βλέποντας τὸ παράδοξον αὐτὸ θέαμα, καὶ ὅλοι προσπαθοῦσαν νὰ εὕρουν τί περίπου ἐσήμαιναν τὰ διάφορα αὐτὰ γράμματα, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν.

Σεῖς ὅμως ποὺ γνωρίζετε τῶρα ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τοὺς τίτλους δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἔργων τῆς τρεχούσης περιόδου καὶ ὅτι κάθε παῦλα ἀντικαθιστᾷ ἕνα χαλασμένο γράμμα, μήπως δύνασθε νὰ εὕρητε τὰ δεκαπέντε αὐτὰ ὀνόματα:

Δ. Δ.

Σταυρόλεξον ἀριθ. 32

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πτερωτὸς ἵππος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Μυθολογίας.
2) Σύντηξις δύο ἢ περισσοτέρων μετάλλων. — Στρατιωτικὸς σχηματισμὸς ἐν καιρῷ πολέμου, ἐπιφορτισμένος τὴν συντήρησιν. τὸν ἀνεφοδιασμὸν καὶ τὴν ἐπισκευὴν διαφόρων ὑλικῶν τοῦ στρατεύματος.
3) Μικρὸν ρεῦμα ὕδατος, ποτάμιον.
4) Τὴν Ἔκδοσιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἀναλαμβάνει πάντοτε τὸ κράτος.— Βιβλίον ἀποτελοῦν μέρος μεγαλυτέρου συγγράμματος.
5) Μόριον ἐρωτηματικὸν καὶ ἀπορηματικόν.— Κατασκεύασμα ἐκστερεᾶς ὀθόνης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον διαμένει τὶς προσωρινῶς μεταφορικῶς: τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὡς κατοικία τῆς ψυχῆς.— Πρόθεσις.
7) Τιμητικὸς τίτλος παρ' Εὐρωπαίοις.— Αὐξάνω τὸν βαθμὸν ἐνεργείας ἢ δυνάμεως. δυναμώνω. — Ἐπίρρημα χρονικὸν καὶ σύνδεσμος χρονικός.
8) Ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν θεῖον νόμον, ὁ ὑπ' αὐτοῦ καθορισμένος. —Ἡ κατὰ τὴν λαίλαπα πρόσκαιρος ἐπίτασις τοῦ ἀνέμου, κοινῶς ἀφοῦλι
9) Ἀκολουθεῖ σχεδὸν πάντοτε μίαν κακὴν πρᾶξιν.
10) Ἠθοποιοὶ ἐμφανιζόμενοι ἐπὶ σκηνῆς χωρὶς νὰ ὁμιλοῦσι. Ὄρος τῆς Μεσσηνίας, ἄλλως Βουλκάνον.
11) Ἀστήρικτα, ἀβέβαια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τὸ σύνολον τῶν μέσων τῶν χρησίμων πρὸς καταπολέμησιν ἐχθροῦ τινος ἢ κινδύνου. — Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τῆς Σελήνης καὶ συνεκδοχικῶς : ἡ Σελήνη.
2) Κατακόρυφος· ὁ μὴ ἐσφαλμένος, ἀκριβής, ἀληθής.
3) Ὁμὰς ἀνδρῶν πολεμικοῦ πλοίου, εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, ἰδίως κατὰ ξηράν.— Μυθικὸν πρόσωπον, μήτηρ δώδεκα τέκνων, ἅτινα ἐφόνευσαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.
5) Ἀπήγαγε τὴν ὡραιοτέραν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων. — Θεὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς οἰκίας.
6) Σύνδεσμος ἀντιθετικὸς καὶ διαζευκτικός.
7) Γραπτὴ παράστασις τῶν διανοημάτων τινός. — Ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καθῆκον του ἐντιμος. εὐσυνείδητος (τὸ θηλυκόν).
9) Δημιουργὸς εἰς τι ἐπιμήκη ρογμήν.— Οἱ εἰς τὸν Θεὸν ἀφιερωμένοι ἢ ὑπὸ τὴν προστασίαν του διατελοῦντες.
10) Εὑρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου.
11) Βυθομετρικὸν ὄργανον, δεικνυόμενον

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 18)

ήμουν ρωμηός, κι' ίσως ό ἀκεσταλμένος τοῦ Ἑλληνομακεδονικοῦ κομητάτου, πούχα πιαστῆ ἀπὸ ἐχθρούς.

Ἔσπρωξε γερὰ τὴν πόρτα μὲ τὸν ὦμο του, τὴν πέταξε χάμω καὶ μπῆκε φωνάζοντας:

—Ἔλα κοντά μου!...

Ὅσο κι' ἂν ἤταν σκοτάδι ἔξω, μοῦ φάνηκε πὼς ἄνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ φώτισε ἡ πλάσις. Προχώρησα πρὸς τὸν ἄγνωστο κι' ἔπιασα τὰ χέρια του, λέγοντάς του:

—Γρήγορα... νά.... φύγουμε... Στοιχειά... φαντάσματα .. ..

Ὅταν συνῆλθα, σὲ λίγες ὧρες, μοῦ εἶπε πὼς λιποθύμησα καὶ πὼς παραμιλοῦσα ὅλες τὶς ὧρες ποὺ πέρασαν ὥς ποὺ νὰ συνέλθω, μιλῶντας γιὰ κάποια Βουλγάρα κι' ἕναν Βόρι Ἰβανώφ...

Τοῦ εἶπα κι' ἐγὼ τὰ δικά μου... Μ' ἄκουσε μὲ προσοχὴ ὁ ἄγνωστος ἀδελφός, καί, στὸ τέλος, πρόσθεσε:

—Μπορεῖ νἄνε κι' ἀληθινά... Μὰ τώρα κουράγιο!... Πάρε τὸ γράμμα καὶ δρόμο!... Ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ ἑνὸς ὁλόκληρου χωριοῦ, δικοῦ μας.

—Μὴ φοβᾶσαι, σύντροφε, τ' ἀπήντησα.

Καὶ γύρισα πίσω, ξημερώματα, χωρὶς νὰ μοῦ τύχῃ τίποτε τὸ κακό...

Μόνο ἡ θειὰ—Ἀναστασώ, ποὺχε ξυπνήσει καὶ μὲ περίμενε μ' ἀγωνία, τρόμαξε σὰν μὲ εἶδε...

—Πάθαμε συμφορά, γυιέ μου; μ' ἐρώτησε κι' ἔτρεμε...

—Ὄχι, μανούλα... Μὰ εἶδα τὰ φαντάσματα στὸ Κόκκινο σπιτι...

Ἄναψε καντήλια, κεριά, λιβάνισε σαράντα φορές, πέρασα ἄλλες σαράντα πάνω ἀπὸ τὸ θυμιατὸ καὶ — στὸν ὅρκο ποὺ εἶχα δώσει—ξαλάφρωσα.

Μὰ ποτὲς πιὰ δὲν γέλασα ὅταν μοῦλεγαν γιὰ στοιχειὰ καὶ φαντάσματα.

★

Αὐτὰ μοῦ διηγήθηκε, ἰδιὰ νύχτα χειμωνιάτικη τοῦ 1916, κατὰ τὴν τότε ἐπιστράτευσι, ποὺ ἔμενα στὴν Δράμα, ὁ καπετὰν Δημήτρης, συνταγματάρχης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἕνα ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρα τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος.

ΜΙΝ. Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Ἀόγὰ τῆς ἡμέρας

στὴν

«ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΕΣΤΙΑ»

Ἐμμ. Μπενάκη 22α

Τηλέφ. 20.401

Τὸ ὡροσκόπιον τοῦ θησαυροῦ

ΩΡΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΑΣ:

Σάββατον (14) 5.30 — 6.15 μ. μ. Ἐπίσης 8—9 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας. 10— 11 π. μ. Τῆς Κυριακῆς (15), 12.15 — 2.15 μ. μ. τῆς Τρίτης (17) 9.30—11.15 μ. μ. τῆς Πέμπτης (19).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΑΣ

11—12 π.μ. τῆς Τρίτης (17), 6.30—7.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (18).

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΑΛΧΕΙΩΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

Τὴν ὥραν 11.45—2 μ. μ. τῆς Δευτέρας (16).

ΔΙΑ ΤΑ ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΧΝΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΩΡΑΣ

4.30—6.50 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (15) καὶ 11.50—2.20 μ.μεσον. τῆς Δευτέρας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑΣ ΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ, ΓΑΜΟΥΣ, ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ κ.λ.π.

Ὧραι κατάλληλοι: 6—7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (23) ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, 9—10.30 μ. μ. τῆς Δευτέρας, 11.30—1 μ.μ. τῆς Πέμπτης.

ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Τρίτη (17) 11—12 μεσ., Πέμπτη (19) 8.30—9.30 π.μ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑΣ ΚΑΤΩ ΘΙ ΩΡΑΣ ΑΙ ΟΠΟΙΑΙ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ

Παρασκευὴ (13) 8—9 π. μ. Σάββατον (14), 10.30—12.15 μ. μεσον. καὶ 1.15 — μ. μεσον. τῆς Τετάρτης.

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Ἐπίσης, ἂν ἐγεννήθησαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὸ μέρος ὅπου ἐγεννήθησαν.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἰ ω ἀ ν ν η ν Μ., Ἐνταῦθα.— Εἶσθε πολὺ ἀσθενοῦς χαρακτῆρος καὶ εὑρίσκεσθε εἰς διαρκῆς πάλην μὲ τὸν ἑαυτόν σας, διότι δὲν σᾶς λείπει ἡ ὀρθοφροσύνη. Δυστυχῶς αἱ σκέψεις σας δὲν πραγματοποιοῦνται, διότι αἱ ἀντιδράσεις ποὺ αἰσθάνεσθε εἶνε παροδικαί. Βλέπω πολὺ καθαρὰ τὸ ἐλάττωμα ποὺ μοῦ γράφετε, διότι τὸ ἔχουν ὅλοι ὅσοι ἐνεννήθησαν ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας, ἀλλ' ἀντὶ νὰ στενοχωρῆσθε γι' αὐτό, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχύσετε τὴν θέλησίν σας καὶ νὰ ἀντιδράσετε μὲ ὅλην σας τὴν δύναμιν εἰς τὸν κατήφορον τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖτε. Ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς θελήσεώς σας εἶνε ἀπαραίτητος σὲ σᾶς, διότι ἡ ἐπιτυχία σας εἰς τὴν ζωὴν θὰ ἐξαρτηθῇ μόνον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ μυαλό σας. Ἀπὸ τὴν τύχην δὲν πρέπει νὰ περιμένετε μεγάλα πράγματα. Εἰς τὸν ἔρωτα θὰ συναντήσετε πολλὰς ἀπογοητεύσεις. Θὰ ἀγωνισθῆτε πολὺ διὰ νὰ πραγματοποιήσετε τὰ ὄνειρά σας. Αἱ φιλίαι σας εἶνε ἀσταθεῖς, ὁ δὲ παράξενος καὶ ὀλίγον φαντασιόπληκτος χαρακτὴρ σας δημιουργεῖ γύρω σας μίαν ἀτμόσφαιραν ἀντιπαθείας καὶ ἐχθρότητος. Θὰ κάμετε ἀρκετὰ ταξίδια. Βλέπω πολλὰ μυστήρια ἢ ὁπωσδήποτε ἀνωμαλίας εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. Προτιμᾶτε τὸ ὀγκρίζο χρῶμα. Ἂν σᾶς εἶνε εὔκολον νὰ κάμετε ἕνα δακτυλίδι ἀπὸ ὡρισμένον μέταλλον, συνιστοῦμεν νὰ διὰ νὰ σᾶς ὁρίσω τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ποὺ πρέπει νὰ τὸ παραγγείλετε.

Κ α σ τ α ν ῆ ν Ἀ μ ε ρ ι κ α ν ί δ α. Ἐνταῦθα.— Ἡ 26η Ἰουλίου 1915 εἶνε χρονολογία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δηλαδὴ μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἡ μήπως ἐπειδὴ εἶσθε Ἑλληνίς, χρησιμοποιεῖτε τὸ ἰσχῦον τότε σὲ μᾶς παλαιόν; Ἀπαντῆσετε μου.

Φ ο ι τ η τ ὴ ν Σ.— Ἡ φύσις δὲν σᾶς ἠδίκησε, ἀλλὰ σεῖς ἀφήσατε τὸν ἑαυτόν σας νὰ παρασυρθῇ εἰς τὸν κατήφορον. Εἶσθε χαρακτῆρος ἀσταθοῦς καὶ εὐμεταβλήτου καὶ δὲν κάμνετε καμμίαν ἀντίδρασιν διὰ νὰ ἀποφύγετε τὰ πλήγματα τῆς μοίρας. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν σᾶς περιμένει ἡ ἐπιτυχία. Διὰ νὰ φθάσετε ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν θὰ ἀγωνισθῆτε σκληρὰ καὶ θὰ δοκιμάσετε πικρὰς ἀπογοητεύσεις. Ἐπιμεληθῆτε περισσότερον τὴν ὑγείαν σας καὶ ἀποφεύγετε ἐντελῶς τὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας Ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐρωτήματά σας: 1) Ὄχι πρὸς τὸ παρόν. Μετὰ τὸ τρίτον ἔτος. 2) Ὄχι δυστυχῶς, διότι θὰ συμβῇ κάποιο οἰκογενειακὴ περιπλοκή, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ ἐπ' ἀρκετόν. 3) Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕνα γνωστὸν σας ἄνθρωπον μεγάλης ἐπιρροῆς. Διατί δὲν καταφεύγετε σ' αὐτόν; Ἀφῆστε κατὰ μέρος τὴν ντροπή. Πάντως, πλήρης διακανονισμὸς δὲν θὰ ἐπέλθῃ.

Σ τ έ φ α ν ο υ Μ ά κ η ν, Ἰωάννινα. — Θὰ περάσετε ζωὴν πολὺ τεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον. Εἶσθε ἄνθρωπος γεμᾶτος ὁρμὴν καὶ ἀποφασιστικότητα, ἀλλὰ τὸ θάρρος σας σᾶς ἐγκαταλείπει εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς ζωῆς σας. Οἰκονομικῶς θὰ προοδεύσετε πολύ, καίτοι μὲ δυσκολίαν θὰ μπορέσετε νὰ σταθεροποιήσετε μίαν μόνιμον θέσιν. Μὴν ζητήσετε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν γάμον, ἐὰν δὲν συναντήσετε τὴν γυναῖκα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ πειθῆτε ὅτι συνταυτίζονται οἱ χαρακτῆρες σας.

Ξ α ν θ ι ὰ ν Ἐ γ γ λ ε ζ ο π ο ύ λ α ν, Θεσ)νίκην.— Ἡ ζωή σας θὰ περάσῃ ἤρεμος καὶ εὐτυχισμένη, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς ἀνωμαλίας ποὺ θὰ ὀφείλονται κυριώτερα εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὸ πεῖσμα σας. Κατὰ βάθος ὅμως εἶσθε μία θαυμασία ὕπαρξις καὶ θὰ γίνετε πολὺ καλὴ οἰκοδέσποινα Θὰ ἐπιτύχετε εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας σας καὶ θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ χρήματα. Προσέξετε ὅμως, διότι μὲ τὸν μέλλοντα σύζυγόν σας θὰ ἔλθετε εἰς πολλὰς προστριβὰς καὶ ἀντιθέσεις. Εἶσθε πάντως περισσότερον τυχερὴ ἀπ' αὐτὸν καὶ τοῦ χρειάζεται ὅλη ἡ στοργὴ καὶ ἡ τρυφερότης σας διὰ νὰ κατανικήσῃ τὰς δυσκολίας ποὺ θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν ζωήν του. Διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἀρραβώνων καὶ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων σας θὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐὰν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸ ὑπενθυμίσετε, μετὰ τὴν 10ην Μαρτίου τρέχοντος ἔτους

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ
ΘΑ ΦΟΡΕΣΕΤΕ ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ 1 - ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ-1

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαταιρήτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειωματός του.

Προσέξατε ὅμως: "Οταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθῆστε νὰ εἶσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψῃ χωρὶς νὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιῶδες.

Ἀπαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.

Ἑκάστη ἐπιστολὴ ἐφεξῆς πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ 5 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα, δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

ΕΛΜΑΝ.—Εἶσθε χαρακτὴρ ὀτε νόχωρος, ἀναποφάσιστος καὶ εὐμεταβλήτος. Σᾶς διακρίνει μία φυσικὴ δειλία καὶ ἀτολμία ἡ ὁποία δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ ἐυχαριστηθῆτε καὶ νὰ ἀπολαύσετε τὴν ζωήν. Εἰς τὴν αἰσθηματικὴ σας ζωὴ θὰ δοκιμάσετε μερικὰς περιπετείας καὶ ἀπογοητεύσεις. Οἰκονομικῶς ἐπίσης θὰ βραδύνετε νὰ ὀρθοποδήσετε. Θὰ εὐτυχήσετε ὅμως εἰς τὴν συζυγικήν σας ζωήν. Ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον μᾶς γράφετε, εἶνε εὐαίσθητος καὶ θερμὸς χαρακτὴρ καὶ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ πραγματικὴ στοργή. Ἀγωνίζεται διὰ νὰ καλυτερεύσῃ τὴν ζωήν του ἀλλ' ἢ θέλησίς του ὑφίσταται συχνὰς διαλείψεις. Ὀπωσδήποτε θὰ προοδεύσῃ, ἀλλὰ ποὺ βραδύτερον.

ΑΤΥΧΗ ΥΠΑΡΞΙΝ.— Θὰ σᾶς μιλήσω πρῶτα γιὰ τὴν ἀτυχίαν σας, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι μπορεῖτε νὰ τὴν διορθώσετε ἂν καταβάλλετε μίαν πολὺ μικρὰν προσπάθειαν καὶ ἂν φροντίσετε νὰ ἐνδυναμώσετε τὴν θέλησι καὶ τὸ θάρρος σας. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε, εἶνε ὀλίγον ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ κατὰ βάθος θερμὸς καὶ συμπαθητικὸς χαρακτήρ. Δυστυχῶς δὲν ἔχει μεγάλην συνέχειαν εἰς τὰς σκέψεις του καὶ διαζεται πολὺ τὴ τελειώσῃ ὅ,τι ἀρχίσῃ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπίσης τὸν καταλαμβάνει μία διάθεσις μελαγχολίας, ἡ ὁποία τὸν κάμνει νὰ ἐγκαταλείπῃ πολλὰ σχέδιά του.

ΛΙΤΣΑΝ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ. — Ἔχετε ἀρκετὸν θάρρος γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν ζωήν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν βλέπω τὸ θάρρος σας ἀρκετὰ κλονισμένον. Πιθανὸν αὐτὸ νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀσθένειάν σας. Ἡ ὑγεία σας θὰ καλυτερεύσῃ, ἀλλ' ἡ πλήρης ἀποκατάστασις θὰ ἐπέλθῃ μετὰ τριετίαν. Δὲν πρέπει νὰ φοβεῖσθε διότι σᾶς ἀνοιγμένει μιὰ μεγαλη εὐτυχία. Θὰ βραδύνετε ὅμως νὰ παντρευθῆτε Ἡ φίλη σας εἶνε λιγνάκι ἐλαφρόμυαλη, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε πολὺ καλὸς χαρακτὴρ καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς. Αἰσθηματικῶς σᾶς προλέγω πολλὰς ἀπογοητεύσεις δι' αὐτήν, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρας ἀπερισκεψίας. Ἂς προσέξῃ!

ΛΙΝΑΝ Κ. Α.— Εἶσθε ἀσθενοῦς θελήσεως καὶ πολὺ ἀδύνατου χαρακτῆρος. Στενοχωρεῖσθε πολὺ εὔκολα καὶ διὰ τὸ παραμικρόν. Δὲν βρίσκετε πολὺ εὔκολα εὐχαριστησι εἰς τὴν ζωήν, ἡ ὁποία σᾶς ἔχει στοιχίσει μέχρι τοῦδε μὲ πολλὲς ἀπογοητεύσεις. Μιὰ αἰσθητὴ καλυτέρευσις θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν σας μετὰ πενταετίαν. Πρὸς τὸ παρὸν ἀποφύγετε τὰς περιπετείας

ΑΥΓΟΥΛΑΝ, Θεσ)νίκη. — Ἀτολμος, ἀναποφάσιστος, εὐμετάβλητος. Σᾶς ἀρέσει πολὺ ἡ ἐπίδειξις. Δὲν ἔχετε καμμίαν σταθερότητα. Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε εὔπλαστος καὶ μαλακός. Θὰ ἐγκαταλείφθῆτε πολὺ εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον θὰ ἀγαπήσετε. Δὲν θὰ εὐτυχήσετε πολὺ εἰς τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ θὰ κάμετε ἕνα εὐτυχισμένον γάμον.

ΚΛΑΟΥΣ, Θεσ)νίκην — Σᾶς ἀρέσει πολὺ ἡ τάξις καὶ ὁ ἀριθμός, ἀλλὰ σᾶς λείπει ἡ ὁ-ι ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν. Ἔχετε ἕνα φυσικὸν διστυχμὸν ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξίν σας. Εἰς τὴν αἰσθηματικήν σας ζωὴ θὰ δοκιμάσετε μερικὰς περιπετείας καὶ ἀπογοητεύσεις. Οἰκονομικῶς ἐπίσης θὰ βραδύνετε νὰ ὀρθοποδήσετε. Θὰ εὐτυχήσετε ὅμως εἰς τὴν συζυγικήν σας ζωήν. Ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον μᾶς γράφετε, εἶνε εὐαίσθητος καὶ θερμὸς χαρακτὴρ καὶ σᾶς ἀγαπᾷ μὲ πραγματικὴ στοργή. Ἀγωνίζεται διὰ νὰ καλυτερεύσῃ τὴν ζωήν του ἀλλ' ἢ θέλησίς του ὑφίσταται συχνὰς διαλείψεις. Ὀπωσδήποτε θὰ προοδεύσῃ, ἀλλὰ ποὺ βραδύτερον.

ΣΟΥΣΟΥΡΑΔΑΝ.— Ὅλα σωστά. Ἀλλ' ἂν θέλετε τὴν πραγματική μου γνώμη σᾶς λέγω ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἔρως ποὺ σᾶς συγκινεῖ, ἀλλ' ἡ ἡδονή. Αὐτὴ σᾶς ἐλκύει περισσότερον Προσέξετε ὅμως γιατὶ τὸ αἰσθηματικόν σας μέλλον δὲν τὸ βλέπω καὶ τόσον εὐχάριστον. Θὰ βραδύνετε πολὺ νὰ παντρευθῆτε. Ἡ εὐθυμία κοὶ ἡ ἐπιπολαιότης σας συνδυάζονται μὲ μεγάλην φιλαρέσκειαν, ποὺ δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ ποτὲ νὰ δοκιμάσετε ἕνα πραγματικὸν αἴσθημα.

ΝΤΙΝΑΝ Π.— Χαρακτὴρ ἀστάθης καὶ εὐμετάβλητος. Συχναὶ ἀλλαγαὶ διαθέσεως. Δὲν ξέρετε καὶ σεῖς καλὰ τί θέλετε. Τὰ βάζετε διαρκῶς μὲ ὅλους καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὸν ἑαυτόν σας Εἶσθε πολὺ στενόκαρδη καὶ ἐπιπολαία. Δὲν ἐδοκιμάσατε κανένα πραγματικὸ αἴσθημα μέχρι τοῦδε. Θὰ εὐτυχήσετε εἰς τὸν γάμον σας.

Κ. Λ. ΖΟΡΚΑΝ.— Εἶσθε περισσότερον ψυχρὰ ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται διὰ μίαν γυναῖκα, ἀλλὰ συγχρόνως ἀοκετὰ φιλάρεσκος καὶ ἐπιδεικτική. Ἔχετε ἐν τούτοις, στιγμὲς κατὰ τὰς ὁποίας ἐγκαταλείπεσθε περισσότερον ἀπὸ ὅσον πνέπει. Προσέξατε αὐτὰς τὰς στιγμάς. Τὸ μέλλον σας εἶνε ἀρκετὰ καλόν. Θὰ ἀποκτήσετε χρήματα καὶ θὰ εὐτυχήσετε εἰς τὸν γάμον, τὸν ὁποῖον θὰ κάμετε. Ὁ φίλος σας σᾶς ἀγαπᾷ. Εἶνε μόνον ὀλίγον ἄτολμος καὶ ἀναποφάσιστος. Ἐπίσης εὐερέθιστος, ὀξύθυμος καὶ μικρόλογος. Καὶ δι' αὐτὸν ἐπίσης βλέπω ἕνα εὐτυχισμένον μέλλον.

ΝΑΝΤΙΑΝ ΝΕΖΕΡ. Β ὁ λ ο ν. Χαρακτὴρ ἤπιος καὶ ἤρεμος, «στρωτόϊος» Αἰσθηματικὸς τύπος, ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν παρασύρονται ποτέ. Τὸν φαντάζομαι τακτικὸν εἰς τὴ δουλειά του, ὄχι ὅμως μὲ πολλὰς λεπτολογίες. Δὲν ἔχει μεγάλην ὁρμήν. ἀλλ' εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προοδεύουν στὴ ζωή. Σᾶς ἀγαπᾷ πραγματικά.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.— Εἶσθε ἀτολμη καὶ πειθόχρηστη, λιγάκι πεισματάρα καὶ ἐπιπόλαια εἰς τὰ αἰσθήματά σας. Ἐὰν δὲν σᾶς τραβήξῃ κανεὶς εἰς τὴν ζωήν, θὰ μείνετε πάντοτε εἰς τὸ περιθώριον. Σᾶς ἀγαποῦν ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ κρατήσετε τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς περιβάλλουν. Θὰ ἤθελατε νὰ βοηθῆτε περισσότερον, ν' ἀφήσετε τὰ αἰσθήματά σας νὰ ξεχειλίσουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνετε. Θὰ παντρευθῆτε πολὺ εὔκολα. ἀλλὰ τὰ νεῦρα καὶ ἡ ἐπιπολαιότης σας δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουν ν' ἀπολαύσετε τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν... ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ διορθωθῆτε. Ὁ Φίλος σας εἶνε πολὺ νέος ἀκόμα. Τὰ αἰσθήματά του δὲν εἶνε σταθερὰ καὶ ἡ διάθεσίς του ἀλλάσσει πολὺ συχνά. Ἄλλοτε εἶνε ὁρμητικὸς καὶ θερμὸς καὶ ἄλλοτε ἀδιάφορος καὶ ἀπαθής Εἰς τὴν ζωὴν θὰ προοδεύσῃ διότι θὰ εὕρῃ ἰσχυρὰς ὑποστηρίξεις. Ὀπωσδήποτε, δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνονται.

ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΟΠΟΥΛΑΝ. — Εἶσθε χαρακτὴρ ἀνήσυχος καὶ ζωντανός. Σᾶς ἀοέσει ἡ εὐθυμη ζωή. Εἶσθε πολὺ ἠδυπαθὴς καὶ ζητᾶτε ἀπὸ τὸν ἔρωτα περισσότερα ἀπὸ ὅσα μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ. Θὰ κάμετε πολλὲς τρέλλες στὴ ζωή σας ἀλλ' εὐτυχῶς χωρὶς σοβαρὲς συνέπειες 'Αργότερα θὰ μετανιωθῆτε γι' αὐτές, ἀλλὰ θὰ παντρευθῆτε ἕναν ἄνθρωπον ποὺ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ πολὺ καὶ ποὺ θὰ σᾶς κάμῃ εὐτυχισμένη. Προφυλάττεσθε ἀπὸ τοὺς ζανθοὺς διότι ἀσκοῦν μιὰν ἀκατανίκητον γοητεῖαν ἐπάνω σας.

ΝΑΝΤΙΑΝ.— Εἶσθε φύσις εὐαίσθητος καὶ ὀνειροπόλος. Ὑπερβολικὰ αἰσθηματικὴ καὶ ρωμαντική. Ὁ ἔρως θὰ ἠμποροῦσε καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ὑπόθεσις τῆς ζωῆς σας. Εἶσθε Ἰκαινὴ νὰ ἀφοσιωθῆτε εἰς ἕνα ἄνδρα καὶ νὰ ὑποφέρετε τὰ πάντα πρὸς χάριν του. Εἰς τὴν ζωὴν χρειάζεται μεγαλυτέρα προσεκτικότης. Μαζὶ μ' αὐτὸ ἐλέπα σὲ σᾶς μιὰ πολὺ τρυφερὴ ὕπαρξι καὶ κάπως ἀδυνάτου χαρακτῆρος. Εἶσθε κατὰ βάθος εὔθυμος, ἀλλὰ οἱ χαρές σας ἐυθίζουν ὀπότομα στὴ μελαγχολία καὶ τὴ λύπη. Μὴν ἐγκαταλείπετε εὔκολα τὸν ἑαυτόν σας, γιατὶ εἶσθε ἀνίκανη ν' ἀνθέξετε εἰς περιπέτειες.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πιτυρίδαν καὶ Τριχόπτωσιν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθῆναι Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΚΥΡΙΑΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἀγοράζετε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὄχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κἂν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ μὴ τὸ δέχεσθε.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δρχ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτ. λίρ. Ἀγγ. 1.10
Ἑξάμηνος Ἀμερ. δολλ. 6

Ὑπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Ἐκδόται: Ἑταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία»

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ

Δαμάρεως 4

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελ. 23)

Μας ἀφήνει ν' ἀπογοητευθοῦμε καὶ κατόπιν νὰ μᾶς τὸ πάρῃ ὅσα-ὅσα.

Ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ἡ Σάλλυ οὔτε ἤθελε νὰ κυττάξῃ αὐτὸ τὸ βάζο. Φοβῶταν ὅτι θὰ τὸ ἠλέκτριζε μὲ τὴ ματιά της καὶ θὰ ἔσπαζε. Καὶ τότε; Συλλογιζόταν μὲ τρόμο τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ντέϊβ θὰ τῆς ἔλεγε νὰ φέρῃ τὸ βάζο, γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ κάποιος πελάτης. Ἂν τῆς ἔπεφτε ἀπὸ τὰ χέρια; Ἀσφαλῶς ὁ Ντέϊβ θὰ καταστρεφόταν.

Πέρασε ἀκόμα ἕνας μήνας κι' ἔκαμε ἐπὶ τέλους τὴν ἐμφάνισί του στὸ κατάστημα ὁ λόρδος Ντέντον. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ βάζο, τὰ μάτια του φωτίστηκαν. Προσέφερε ὅμως μόνο χίλιες λίρες κι' ὄχι δυὸ χιλιάδες.

—Τὸ ἔχετε στὰ χέρια σας τρεῖς μῆνες καὶ θὰ τὸ ἔχετε πολλὰ χρόνια ἀκόμα, εἶπε στὸν Ντέϊβ, ὁ ἑκατομμυριοῦχος λόρδος μ' ἕναν μορφασμό. Μπορεῖ νὰ εἶμαι συλλέκτης. Δὲν εἶμαι ὅμως ἀνόητος. Τὸ βάζο αὐτὸ ἀξίζει ὁμολογουμένως γιὰ μένα δυὸ χιλιάδες λίρες, γιατὶ ἡ ἀνακάλυψις του θὰ καταστρέψῃ τὴν ἀξία τοῦ δικοῦ μου βάζου, τὴν ὁποία τότε μόνον μπορῶ ν' ἀποκαταστήσω ὅταν ἀποκτήσω καὶ αὐτὸ τὸ βάζο. Στὰ χέρια ὅμως τά δικά σας δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία... Σᾶς προσφέρω χιλιες λίρες καὶ θὰ ἐπιστρέψω αὔριο νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπάντησί σας.

★

Ὁ Ντέϊβ ἀνέφερε τὴν συζήτησί του μὲ τὸν λόρδο στὸν γενικὸ διευθυντὴ τοῦ καταστήματος. Καὶ ὁ τελευταῖος ἐσκυθρώπιασε.

—Πολὺ μικρὴ ἡ τιμή, εἶπε. Ξέρω ὅμως πολὺ καλὰ τὸν Ντέντον: Ποτὲ δὲν αὐξάνει τὴν προσφορά του.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Πρόσεξε, Τζέϊμσον: Τὶς χίλιες λίρες νὰ τὶς δεχθῆς. Ἂν ὅμως κατορθώσῃς ὡς ἐκ θαύματος καὶ τοῦ πάρῃς χίλιες πεντακόσιες, θὰ σὲ διορίσω διευθυντὴ τοῦ ὑποκαταστήματος στὸ Λαγκασάϊρ.

Ὅταν ὁ Ντέϊβ συνήντησε τὴν Σάλλυ, τὸ ἴδιο βράδυ, δὲν ἦταν αἰσιόδοξος.

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ βοηθοῦσα, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι ἡ Σάλλυ.

Ὁ Ντέϊβ χαμήλωσε τὸ βλέμμα κι' ἐμειδίασε.

—Ἴσως νὰ μπορέσῃς Σάλλυ, τῆς εἶπε. Σέ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι ὁ Ντέντον δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὰ θέλγητρα καμμιᾶς γυναῖκας.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του, ὁ Ντέντον ἦλθε τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ Σάλλυ τὸν ὡδήγησε στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Ντέϊβ καὶ ἐπερίμενε ἐκεῖ νὰ δεχθῇ διαταγές.

—Λοιπόν, νεαρέ μου, θὰ δεχθῆτε τὶς χίλιες λίρες μου;

— Θὰ θέλαμε, μίστερ Ντέντον, νὰ σᾶς ἱκανοποιούσαμε, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ βάζο ἔχει στοιχήσει σ' ἐμᾶς χίλιες πεντακόσιες λίρες.

Ὁ λόρδος Ντέντον ὕψωσε τὸ κεφάλι του.

—Ξανασκέφθηκα τὸ πρᾶγμα, εἶπε. Ἐγὼ δὲν ζητῶ τὸ βάζο σας. Θέλω μόνο νὰ τὸ ἀγοράσω γιὰ ν' ἀποτελέσουν ζευγάρι μὲ τὸ δικό μου. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ὑφίσταται στὰ χέρια ἑνὸς ἄλλου καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀξία τοῦ δικοῦ μου, ποὺ ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια ἐνόμιζα πὼς ἦταν μοναδικό. Ποιὰ εἶνε ἡ τελευταία τιμὴ ποὺ δέχεστε;

Ἡ ἐλπίδα ἄρχισε νὰ ζωηρεύῃ τὰ μάτια τοῦ Ντέϊβ.

—Χίλιες πεντακόσιες λίρες, τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά!

—Σύμφωνοι. Ἂν αὐτὸ τὸ βάζο στοιχίζῃ χίλιες πεντακόσιες λίρες, τόσο πρέπει νὰ στοιχίζῃ καὶ τὸ δικό μου. Σᾶς προσφέρω λοιπὸν τὸ δικο μου σ' αὐτὴν τὴν τιμή.

Ἡ Σάλλυ εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ νέου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀπογοήτευσι. Κατόπιν ὅμως τὸν εἶδε νὰ τινάζεται σὰν νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις.

—Ἰὸ ἀγοράζω!, εἶπε καὶ ἔφερε μιὰ κόλλα χαρτὶ ἐμπρὸς στὸν πλούσιο λόρδο. Ὑπογράψτε.

Ὁ λόρδος Ντέντον δὲν δοκίμαζε συχνὰ ἐκπλήξεις, ἀλλὰ τώρα, παρὰ λίγο νὰ ἔλεγε ὅτι εὐχαρίστως θ' ἀγόραζε τὸ βάζο καὶ μὲ χίλιες ἑξακόσιες· παρὰ νὰ ἔχανε τὸ δικό του. Σκέφθηκε ὡστόσο τὴν ὑπόληψί του καὶ ὑπέγραψε τὴν πρόχειρη ἀπόδειξι.

Ὁ Ντέϊβ σηκώθηκε, πλησίασε τὸ μέρος ὅπου φυλασσόταν τὸ βάζο καὶ τὸ πῆρε στὰ χέρια.

—Θᾶναι καλύτερα νὰ τὸ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴ βιτρίνα αὐτὸ τὸ βάζο, μὶς Σάλλυ, εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ πουληθῆ, γιατὶ τὸ κατάστημα ἀπέκτησε τὸ ταῖρι του...

Κι' εὐθὺς ἀμέσως ὕστερα τῆς ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτί.

—Τί εἴπατε;! ἔκαμε ἡ Σάλλυ.

Ὁ Ντέϊβ ὅμως χαμογελοῦσε τείνοντάς της τὸ πολύτιμο ἀντικείμενο.

Γιὰ μιὰ μόνο στιγμὴ, τὸ βάζο βρέθηκε στὰ χέρια τῆς Σάλλυ, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ βρέθηκε χάμω, σπασμένο σὲ χίλια κομμάτια.

Ἡ Σάλλυ ἔμεινε ἐμβρόντητη ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε πάθει! Κύτταξε τὰ κομμάτια μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Γιὰ λίγο κι' οἱ δυὸ ἄνδρες ἔμειναν ἐπίσης ἀμίλητοι. Πρῶτος διέκοψε τὴ σιωπὴ ὁ Ντέϊβ.

— Κρῖμα!, εἶπε — ἦταν ὅμως ἀπολύτως ἤρεμος. Τώρα δὲν ἀξίζει πιὰ παρὰ τὰ λεπτὰ τῆς ἀσφαλείας του.

Κατόπιν ἐστράφηκε πρὸς τὸν ἑκατομμυριοῦχο λόρδο:

—Μίστερ Ντέντον, σᾶς κάμω τὴν πρώτη μου προσφορά. Αὐτὸ τὸ βάζο ποὺ ἔχετε σπίτι σας, καὶ ποὺ τώρα ἀνήκει στὸ κατάστημ ἄμας, εἶνε πλέον μοναδικό. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὅμοιό του στὸν κόσμο. Αὐτὸ ἐδῶ..., εἶπε δείχοντας τὰ κομμάτια τὰ ὁποῖα ἡ Σάλλυ ἐμάζευε γονατισμένη καὶ δακρυσμένη εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκολληθῇ. Σᾶς πουλῶ, λοιπόν, τὸ μοναδικὸ βάζο «Κονάϊ Λέγκ» ποὺ βρίσκεται ἀκόμα στὴν κατοχή σας, ἀντὶ τεσσάρων χιλιάδων λιρῶν. Ὑπάρχουν πολλοὶ συλλέκται ποὺ θὰ ἔδιναν καὶ πέντε χιλιάδες γι' αὐτὸ τὸ βάζο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσεῖς φερθήκατε σὰν τζέντλεμαν, θέλω κι' ἐγὼ νὰ σᾶς φερθῶ τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ προτιμῶ νὰ τὸ προσφέρω σὲ σας σ' αὐτὴ τὴν τιμή.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ὁ Ντέντον ἔμεινε ἄφωνος κυττάζοντας τὴν Σάλλυ, ποὺ μάζευε τὰ κομμάτια τοῦ βάζου. Κατόπιν ἔμπηξε τὰ γέλια.

—Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος, Τζέϊμσον, κι' ἀξίζεις γιὰ μιὰ καλύτερη θέσι. Ἂν ἤμουν προϊστάμενός σου θὰ σὲ προβίβαζα ἀπὸ αὔριο κιόλας...

—Θὰ τὸ ἀγοράσετε; ρώτησε ὁ Ντέϊβ.

—Καὶ φυσικὰ θὰ τὸ ἀγοράσω.

Ἔβγαλε τὸ καρνὲ τῶν τσέκ.

—Λοιπόν. Μοῦ ὀφείλεις χίλιες πεντακόσιες λίρες, κι' ἐγὼ σοῦ ὀφείλω τέσσερις χιλιάδες...

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, Ντέϊβ, εἶπε ἡ Σάλλυ ὅταν ἔμειναν μόνοι.

—Γιατί; ἔκαμε ὁ Ντέϊβ. Μήπως ἐπειδὴ θὰ γίνω διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος στὸ Λαγκασάϊρ καὶ θὰ σὲ παντρευτῶ τὸν ἄλλο μῆνα. Σάλλυ! Μὲ βοήθησες θαυμάσια!

— Σ' ἐβοήθησα θαυμάσια!, ψιθύρισε κατάπληκτη ἡ Σάλλυ.

—Μὰ ναί: Ἀφοῦ ἄφησες τὸ βάζο νὰ σοῦ πέσῃ τὴν ὥρα ποὺ στὸ ἔδινα στὰ νέρια. Ἔποεπε μὲ κάθε θυσία τὸ βάζο αὐτὸ νὰ σπάσῃ!

—Πούτη φορὰ τὸ σπάσιμο μοῦ φέρνει τύχη, εἶπε συγκινημένη ἡ Σάλλυ.

ΣΙΝΤΝΕΥ ΝΤΕΝΧΑΜ

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γοῦστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδι αίτερον τμῆμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας παραλ αβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL. VELPEAU κ.λ.π.

Ἡ ἀθηνέ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνις ποὺ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾶ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μίαν αἰσθηματικὴ τους περιπέτεια, γιὰ τὴν ὁποία θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς

Μικρούλαν

Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφεις ἀντιλαμβάνομαι πὼς ὁ φίλος σου εἶνε ἕνας ἐπιπόλαιος καὶ ἀνόητος νέος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἕνα ἐλαφρυντικὸν μόνον: τὴν δική σου τὴν ἀνοχή. Ἀπορῶ ἐπίσης πῶς ἡ μητέρα σου ἀνέχεται αὐτὴν τὴν κατάστασι. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὰ ξεύρῃ ὅλα... Ἀλλὰ νὰ σοῦ κάνῃ τόσες προσβολές, νὰ σὲ χαστουκίζῃ δημοσίᾳ, νὰ σοῦ δηλώνῃ πὼς ἀγαπᾶ ἄλλες κι' ὅτι ἀπὸ σένα ποθεῖ μόνον τὸ σῶμα σου, νὰ σοῦ ἐπιβάλλῃ τόσους ἐξευτελιστικοὺς ὅρους καὶ σὺ νὰ τοὺς δέχεσαι, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ἐπαναστατήσει, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ἀγανακτήσει, καὶ νὰ μὴ τὸν ἔχεις συχαθῆ—ἔ, αὐτὰ ὅλα ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια!

Φαντάζεσαι πὼς θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία κοντὰ σ' ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο. Ἐγὼ ἀμφιβάλλω...

Σμηνίτην

Πιστεύω ὅταν θὰ διαβάσῃς τὴν ἀπάντησί μου νὰ ἔχῃ ἐπανέλθῃ ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἠρεμία στὴν ψυχή σου. Τὸ νὰ ὁμολογῇ ἕνας ἄνδρας τὸ σφάλμα του, δὲν εἶνε ἔλλειψις ἀνδρισμοῦ. Κάθε ἄλλο! Συνεπῶς ...πὲς προφορικὰ στὴν ἀγαπημένη σου ὅσα ἐξομολογεῖσαι σὲ μένα.

Ἀνυπόμονην ἀναγνώστριαν

Μοῦ γράφεις γιὰ τὸν νέο μὲ τὸν ὁποῖον πηγαίνεις τακτικὰ ραντεβοῦ ὅτι «ἐπειδὴ ξέρεις τὸν ἄσατο χαρακτῆρα του προσπαθεῖς νὰ πείσῃς τὸν ἑαυτό σου ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνεις δὲν εἶνε καθόλου σωστό, ἀλλ' ὅταν τὸν βλέπῃς δὲν κρατιέσαι καὶ τρέχεις κοντά του». Καὶ μὲ ρωτᾶς... τί σὲ συμβουλεύω νὰ κάνῃς.

Μά, ἀγαπητή μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατο. Σὲ συμβουλεύω νὰ δείξῃς λίγο «χαρακτήρα», κι' ἀφοῦ ξέρεις ὅτι ὁ νέος αὐτὸς παιζολογᾶ καὶ μὲ ἄλλες κοπέλλες, νὰ παύσῃς νὰ παίζῃς τὸν ρόλο τοῦ κοριτσιοῦ μὲ τὸ ὁποῖον πηγαίνει γιὰ νὰ ρεκλαμάρεται στοὺς φίλους του. Σὲ συμβουλεύω ν' ἀποκτήσῃς λίγον ἐγωϊσμό, καὶ νὰ καταλάβῃς ὅτι ὅταν παύσουμε νὰ σεβώμεθα ἐμεῖς οἱ ἴδιες τὸν ἑαυτό μας οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους θὰ ἔχουμε τὸ δικαίωμα —εἰς τὸ μέλλον, ἔστω—νὰ μᾶς σεβασθοῦν.

Μπορεῖ νὰ σὲ πικράνουν τὰ λόγια μου, ἐλπίζω ὅμως νὰ σὲ σώσουν.

Δυστυχῆ Β. Β.

Μεγαλοποιεῖς, μοῦ φανεται, πολὺ τὰ πράγματα. Πρῶτον, τὴν ἀσθένειά σου. Ἀφοῦ εἶσαι στὸ πρῶτον στάδιον, μπορεῖς θαυμάσια νὰ γιατρευθῆς. Ἔχω μιὰ φίλη, ποὺ εἶνε θαυμάσια στὴν ὑγεία της μολονότι δὲν τῆς ἔχει ἀπομείνει παρὰ... ἕνας πνεύμων μόνο! Ἔπειτα, τὴν ἀγάπη σου. Μιὰ κοπέλλα ποὺ σοῦ φέρθηκε σὰν τὸ «Μαρικάκι», δὲν ἀξίζει νὰ τὴν συλλογίζεσαι. Περιφρόνησέ την. Καὶ φρόντισε ν' ἀκούς τοὺς γιατροὺς καὶ νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ γιὰ νά... τὴν ἐκδικηθῆς, συνδεόμενος μὲ μιὰ ἄλλη ποὺ νἄχῃ λεπτότερα αἰσθήματα καὶ νὰ σοῦ ταιριάξῃ!

Ἕναν ἄτυχον

Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι νευρασθενής. Ἐτελείωσε! Ἐπειδὴ ἕνα κορίτσι σὲ παρεξήγησε καί... φέρθηκε ἀνόητα (γιατὶ περὶ αὐτοῦ πρόκειται) σκέπτεσαι ν' αὐτοκτονήσῃς; Μὰ εἶνε σοβαρὰ πράγματα αὐτά; Τί ἔχεις νὰ κερδίσῃς μὲ τὴν αὐτοκτονία; Θὰ πικράνῃς ἁπλούστατα, τοὺς δικούς σου, καὶ θὰ κινήσῃς τὴν θυμηδίαν ὅσων μάθουν τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους αὐτοκτονεῖς! Συγχρόνως θ' ἀποδείξῃς πὼς εἶσαι δειλὸς ἀπέναντι τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὑπάρχῃ δὲ μετὰ θάνατον ζωὴ—πρᾶγμα ποὺ ἐγὼ πιστεύω ἀκραδάντως—θὰ μετανοιώσῃς φρικτὰ γιὰ τὴν αὐτοκτονία σου, ἀλλὰ θὰ εἶνε πλέον, φυσικά, ἀργά! Λογικέψου, λοιπόν, καὶ πήγαινε σ' ἕναν νευρολόγο ἰατρὸ νὰ σοῦ ὁρίσῃ μερικὲς τονωτικὲς ἐνέσεις. Σοῦ μιλῶ σὰν μιὰ μητέρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατὶ τὸ γράμμα σου, ὁμολογῶ ὅτι μὲ στενοχώρησε πολύ.

Κάποιον δυστυχισμένον

Ἄ, ὄχι! Δὲν εἶσαι δυστυχισμένος, ἀγαπητέ μου. Θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἡ ἀνθρωπότης ἐὰν ἡ δυστυχία ἦταν τόσον ἀνώδυνη... Συνεδέθης αἰσθηματικὰ καὶ ἀθῶα μὲ μιὰ μικρούλα, στὴν πατρίδα σου, καὶ μὲ ἄλλη μιὰν στὸ κολλέγιο... Δὲν ξέρεις, τώρα, ποιὰ νὰ προτιμήσῃς καὶ μοῦ ζητᾶς μιὰ συμβουλή. Ἡ μὲν πρώτη, θὰ λησμονηθῇ μοιραῖα ὅπως λησμονοῦνται ὅλες οἱ παιδιάτικες ἀγάπες μας. Θὰ παραμείνῃ ἀργότερα, στὴν ἀνάμνησί σου, σὰν κάτι ποὺ θὰ σοῦ θυμίζῃ ἁπλῶς τὶς παιδικὲς ξέγνοιαστες στιγμές σου. Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλην—ἔ, οὔτε αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι δὲν θὰ σοῦ ἀφήσῃ. Καὶ θ' ἀγαπήσῃς μιὰ τρίτη, ἀργότερα, καὶ τότε...—μά, τότε, τὰ ξαναλέμε. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃς πραγματικὰ ὅμως «κάποιος δυστυχισμένος» τότε, φρόντισε ἀπὸ τώρα νὰ θωρακισθῇς γιὰ τὴ ζωή, νὰ μελετᾶς διηλαδή, γιὰ νὰ μπορέσῃς τ ό τ ε νὰ εἶσαι ἀνεξάρτητος...

ΡΕΑ Ρ.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ Καζάκου
ΠΑΛΤΑ Καζάκου
ΤΑΓΙΕΡ Καζάκου
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΡΑΦΗΝ
Καζάκου
Ἀ. ΜΑΡΚΟΥ 18
ΤΗΛ. 25.173

ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

Ὑφάσματα—Μεταξωτὰ—Βελουτὲ—Πλοὺς Ζοὺτ κ.λ.π. Μουσαμάδες πατωμάτων καὶ Ταπετσαρίας, Τάπητες κλπ.

ΗΡΑΚΛΗΣ Ι. ΜΑΓΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Περικλέους 55. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)
Τηλ. 32-192

Μυστικὰ Ὡραιότητος ὅπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παγκοσμίως Περιφήμους

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε ἀναμφιβόλως ἄφθαστοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος. Τὸ τελευταῖο τους μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας «ἀεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορὰς λειοτότερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Παρασκευασμένη, κατὰ ἕνα νέον τρόπον καθίσταται τόσον ἐλαφρά, ὥστε ἁπλώνεται κανονικῶς καὶ ἐνιαίως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σὰν ἕνα ἀδιόρατο πέπλο ὡραιότητος. Δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡραιότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέον κολακευτικάς, πολὺ διαφορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσματά της ἀπὸ τὰς βαρείας πούδρας, περασμένης μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιήσεως χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλὸν... καὶ ἡ πούδρα Τοκαλὸν περιέχει mousse de creme, ἡ ὁποία τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν τὸ θαυμάσιον χρῶμα ὅπου δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τὸ ἐκτικὸν ὡραιότητος τῶν Γαλλίδων, τὴν «ἀεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΛΕΓΕΙ:
«Η ΜΟΔΑ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΑΝΗΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ «MAX FACTOR»

Η μαγικὴ ράβδος τῆς ὡμορφιᾶς τοῦ Χόλλυγουντ, εἶνε τὸ μακιγιάζ τοῦ Max Factor. Τὸ μακιγιάζ αὐτὸ δημιουργημένο γιὰ τοὺς ἀστέρας κατ' ἀρχὰς εἶνε τώρα εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν εἶσθε ξανθή, μελαχροινή, καστανὴ ἢ πυρόξανθη ὁ Max Factor ἔχει δημιουργήσει γιὰ σᾶς μίαν εἰδικὴν σειρὰν ἀποχρώσεων ἐναρμονισμένων μὲ τὰ φυσικά σας χρώματα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ

Τελεία ἐναρμόνισις τοῦ χρόματος μὲ τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ τύπου σας, τοῦτο εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς πούδρας τοῦ Max Factor. Τὸ δέρμα σας θὰ φαίνεται ὡραιότερον παρὰ ποτὲ ἄλλοτε καὶ θὰ θαυμάσητε τὴν ἀπαλότητα θελουδου τὴν ὁποίαν θ' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ ὁποία θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ ὥρας.

ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖ ΠΡΟΣΩΠΟΥ (ΦΑΡ)

Ὑπάρχει εἰς τὸ ροὺζ προσώπου καὶ εἰς ἰδιαίτερος χρωματισμὸς κατάλληλος διὰ νὰ τονώσῃ τὴν ὡμορφιὰ ἑκάστου τύπου: ξανθῆς, καστανῆς, μελαχροινῆς καὶ πυρόξανθης. Θὰ εὕρητε τὸ χρῶμα σας εἰς τὰ ροὺζ χειλέων Factor τὰ ὁποῖα προσδίδουν εἰς τὰ μάγουλά σας τὴν χάριν φυσικῆς ὡμορφιᾶς ἁπαλά ὡς κρέμα, ἁπλώνουν καὶ ἐναρμονίζονται εὐκόλως.

ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ

Φαντασθῆτε ἓν ροὺζ χειλέων τόσον τέλειον ὥστε νὰ διατηρῇ τὰ χείλη σας εἰς θαυμάσιον καὶ ὁμοιόμορφον χρῶμα ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Ὑπὲρ ἀνεξίτηλον χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν καιρὸν ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἀνέσταται εἰς πᾶσαν δοκιμασίαν. Πρόκειται διὰ τὸ ὑπὲρ ἀνεξίτηλον ροὺζ χειλέων τοῦ Max Factor.

Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ λάβετε δείγματα ἀποστείλατε δραχμὰς 20 εἰς γραμματόσημα

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἀποστείλετε τὸν πίνακα τῆς ἀναλύσεως τῶν φυσικῶν μου χρωμάτων καὶ τοῦ μακιγιάζ τῆς Ἁρμονίας τῶν χρωμάτων, καθὼς καὶ τὸ ἐκ 48 σελίδων εἰκονογραφημένον βιβλίον τοῦ MAX FACTOR «Ἡ Νέα Τέχνη τοῦ Μακιγιάζ».

Ὀνοματεπώνυμον .....

Διεύθυνσις .....

Ἐφημερὶς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλάβατε τὸ παρὸν δελτίον .....

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤΟΣ		ΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΩΝ		ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ	
Πολὺ ἀνοικτὸν	Ο	Γαλανὰ	Ο	ΞΑΝΘΑ	
Ἀνοικτὸν	Ο	Γκρὶ	Ο	Ἀνοικτὰ Ο	Σκοῦρα Ο
Γαλακτῶδες	Ο	Πράσινα	Ο	ΚΑΣΤΑΝΑ	
Μέτριον (φυσικὸν)	Ο	Πρασινογάλανα	Ο	Ἀνοικτὰ Ο	Σκοῦρα Ο
Ζωηρὸν	Ο	Καστανὰ	Ο	ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ	
Ὠχρὸν	Ο	Μαῦρα	Ο	Ἀνοικτὰ Ο	Σκοῦρα Ο
Μὲ πανάδες T. R.	Ο			ΠΥΡΡΟΞΑΝΘΑ	
Ἐλαιόχρουν	Ο	ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ		Ἀνοικτὰ Ο	Σκοῦρα Ο
		Ἀνοικτὲς	Ο	Ἐὰν εἶνε γκρὶ, σημειώσατε τὸν τύπον τους ἐδῶ καὶ ἀνωτέρω Ο	
ΔΕΡΜΑ		Σκοῦρες	Ο		
Στεγνὸν Ο	Λιπαρὸν Ο				
Κανονικὸν	Ο	ΗΛΙΚΙΑ	Ο		

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα: ΑΓΓ. Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ Σταδίου 15

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΥΤΩΝ
ΑΕΙΡΑΤΑΝΟ

Σπουτνίκ